

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

SHERRILYN
KENYON

HOUSE OF
FIRE
MAGIC

MYTHS & OUTLAWS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

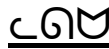
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

HOUSE OF
FIRE &
MAGIC
MYTHS & OUTLAWS

SHERRILYN KENYON

Her hakkı saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncı Oliver Heber Books ve yazar Sherrilyn Kenyon'ın önceden yazılı izni olmadan, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere, mekanik veya dijital herhangi bir yolla veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemiyle satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, işletmelerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

ATEŞ VE BÜYÜ EVİ Woodward McQueen, LLC © 2024

Kapak Tasarımı Telif Hakkı © Dar Albert Wicked Smart Designs

Sayfa kenarı tasarımı Painted Wings Publishing Service tarafından yapılmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

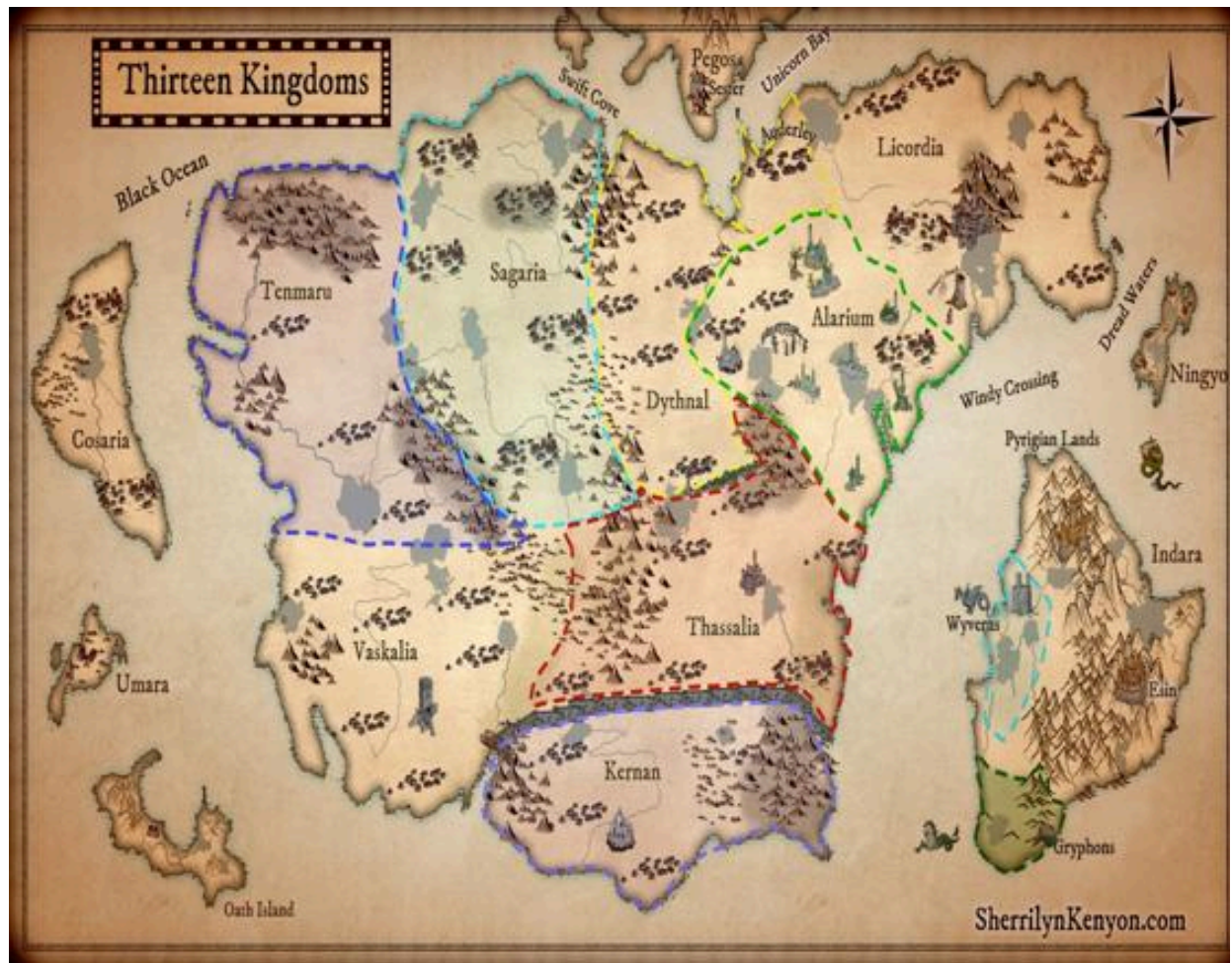
Oliver-Heber Yayınları tarafından yayınlandı.

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İçİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Epilog

Sherrilyn Kenyon'ın diğer eserleri
Yazar Hakkında

Büyüyü kontrol ederseniz, dünyayı kontrol edersiniz.

BöLüm I

"Bir adamı öldürmek için yardımına ihtiyacım var." Tanis, yakaladığı siyah tek boynuzlu atın, koşarken yakalandığı ağa karşı çırpınmayı bırakmasını izledi.

Bu konuda biraz suçluluk duyuyordu. Tuzağı kurduğunda, tek boynuzlu atın ona ne kadar sert vuracağını tahmin edememişti. Zavallı hayvanın dönüp yan tarafına bu kadar sert düşeceğini de düşünmemişti.

Bu çok acıtmış olmalı.

Ben çok üzgünüm.

Kendisi de tuzaklara düşmüştü ve farkında olmadan tuzağa düşmenin ne kadar korkunç olduğunu bizzat biliyordu, ama çaresizdi.

Ve onu tuzağa düşürenlerin aksine, o güzel, görkemli yaratığa zarar vermek istememişti. Gerçekten de istememişti.

Solgun ışıktaki maviye çalan simsiyah kürküyle, tek boynuzlu atın ipeksi yelesi okşanmayı ve fırçalanmayı adeta yalvarıyordu. Gözleri, öfkeyle parlayan ve alnının ortasından fırlayan ölümcül, siyah, spiral boynuzuyla kalbini delme arzusunu ona ne kadar çok anlattığı, kutsal olmayan bir yeşil tonundaydı.

Tek boynuzlu atların, ejderhalar kadar ölümcül olduğu biliniyordu.

Daha da kinci ve vahşiydiler. Hiç kimseye acımadılar ve asla pazarlık yapmadılar.

Evet, tek boynuzlu at Yüksek Kral On Üç Krallığa barış getirmişti. Ancak bunu, kendisine meydan okuyan herkesi katlederek yapmıştı. Tek boynuzlu at kralın kötülüğün ta kendisi olduğu söylenirdi.

En kötünün de kötüsü. Kendi türünü ve diğer türleri tek başına yok olmanın eşiğine getiren canavarın ta kendisi.

Kendisine karşı çıkan herkesi ortadan kaldırarak hüküm sürdü. Hem de sadece o bir kişiyi değil. Ailelerini, arkadaşlarını, evcil hayvanlarını.

Az da olsa sevdikleri herhangi biri.

Peki neden onlardan biriyle pazarlık yapmaya çalışıyorsunuz?

Çünkü ben çaresiz bir aptalım.

Bu, hayatında aklına gelen en aptalca fikirdi, ama çaresizlik onu iyice bunaltmıştı. Başka seçeneği yoktu. Ruhunu lav gibi yakan intikamını almak istiyorsa, başka çaresi yoktu.

Bir zamanlar kendi ırkına saldıran tek boynuzlu at ırkından ne kadar nefret etse de, belirli bir insandan daha da çok nefret ediyordu. Ve hiçbir şey onu pençelerinde o insanın kanını hissetmekten alıkoyamazdı.

Dudaklarında onun kalbinin tadını hissetti.

Ve bu tek boynuzlu at, onun en büyük dileğinin anahtarıydı. Bu yüzden, onu biraz tökezletmek ve egosunu biraz incitmek zorunda kalsa bile... ihtiyacı olan şey için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Eğer bu yüzden onu öldürdüyse, bu da onun ödemeye razı olduğu bir bedeldi.

Tek boynuzlu at yavaşça göz kırparak ona acımasızca soğuk bir bakış dikti. "Ne istiyorsun?"

Onunla konuşmaya tenezzül etmesine şaşırان kadın, saygılı bir mesafeyi koruyarak yavaşça yaklaştı. "Bir adamı öldürmek için yardımına ihtiyacım var."

Kahkahası havayı doldurdu. "Sen bir ejderhasın. Eğlenmek için yaptığın şey bu değil mi?"

Pekâlâ... kardeşlerinden bazıları öyle yaptı. Ama hayatta kalmak için öldürmekle toplu katliam yapmak arasında büyük bir fark vardı. Bir tek boynuzlu at olduğu için bunu anlamayabilirdi, ama o kesinlikle anlıyordu.

"Bir adamın ölmesini istediğim için masum insanlarla dolu koca bir köyü katletmeyi reddediyorum. Bana sorarsanız bu oldukça acımasızca." Belki de tek boynuzlu at için öyle değildi, çünkü onların ne tür hayvanlar olduğunu biliyordu.

Ama bu durumun adaletli olduğu fikri ona hiç doğru gelmedi.

"Neden?"

Öfkeli sorusu karşısında kafası karışan kadın, onu tutan ağa yaklaştı. "Neden ne?"

"Bu adamın ölümünü o kadar çok neden istiyorsun ki, beni tuzağa düşürmek için kendi hayatını riske attın?"

Bu soruyu cevaplamak oldukça kolaydı. "Kardeşimi öldürdü... kardeşim uyurken. Korkak herif, sanki kardeşim bir canavarmış gibi sinsice içeri girdi, oysa o gelmiş geçmiş en iyi kardeşti. En iyi baba ve koca da aynı zamanda. Sonra, gerçek canavar kardeşimin kafasını aldı. Suçunun bedelini ödemesini istiyorum!"

Tek boynuzlu at, boynuzunu bağlayan ilmekten kurtulmaya çalıştı. "Ejderha avcısı mı diyorsun?"

"Evet. Bulmam gereken iğrenç, pis bir canavar. Beni insana dönüştürecek büyüün sende olduğunu biliyorum. Ve buna ihtiyacım var." Tek boynuzlu atlar, başka hiçbir türün eşleşemeyeceği türden bir büyüyle doğarlardı, tek bir tür hariç, o da onunki değildi.

Söylendiğine göre istedikleri her şeyi yapabilirlerdi, hatta sonsuza dek yaşayabilirlerdi. Ve onun tek bir arzusu vardı. "Hayatını aldığımda ve kardeşimin kellesini ondan geri aldığımda gözlerinin içine bakmak istiyorum. Lütfen. Kardeşimin şerefini kurtarmama yardım et."

Dash, intikamcı ejderhayı merakla süzdü. Kırmızıdan turuncuya doğru geçişli pulları olan ejderhanın koyu kahverengi gözleri, intikam tutkusundan dolayı alev alev yanıyordu.

Hatta şu anda onu ateşle yakabilirdi. Bu onu öldürmezdi ama iyileşmesi yüzyıllar sürerdi.

Gününü kesinlikle mahvedeceğim.

Onu son derece sinirlendirin.

Ancak kadın kendini tuttu ve bu itidali onu etkiledi. Ve onu etkilemek, herhangi bir canlı için başarılması zor bir şeydi.

O da kadının insanlara duyduğu nefreti anlıyordu. Her şeyden önce, hain, acımasız piçlerdi. Özellikle de boynuzuyla mızraklaması gereken bir tanesi varken. Ama öte yandan, ejderhalar da insanlardan çok daha iyi değildi. Çoğu zaman, kurtçuklardan bile daha iyi değillerdi. Ejderhalar da hainlikleriyle biliniyordu.

Ve onların hazine avcılığı. On Üç Krallığın hüküm süren hükümdarları arasında barış sağlanmadan önce, ejderhalar sırf altın ve mücevherlerini almak için koca ulusları yerle bir etmişti. Ejderhaların ne kadar zengin olduğu tam olarak bilinmiyordu, ancak diğer On İki Krallığın toplamından daha zengin oldukları söyleniyordu.

Onlarla ilgili kendi deneyimlerine dayanarak, zenginliklerinin ölçülemez olduğuna kolayca inanabilirdi.

Ejderhalar ve tek boynuzlu atların doğal düşman olduklarını da söylemeden geçmeyelim. Eskiden ejderhalar, büyücülerin kendi türlerini köleleştirmesine yardım etmişti. Ta ki tek boynuzlu atlar da o büyücülerin sahip olduğu aynı gücü kullanmayı öğrenene kadar...

Boynuzundaki kaşıntı, kaybedeceklerini hatırlatıyordu.

Ve onun bulmak için can attığı şey buydu.

Bu yüzden o kadar acele ediyordu ki, ejderhanın onu tuzağa düşürmek için kullandığı yemi kaçırmıştı. Normal bir ruh halinde olsaydı, asla böyle bir hileye kanmazdı.

Lanet olsun bana.

Ve ona da lanet olsun.

"Eğer hayır dersem?"

Yorgun bir iç çekişle, "Bir şeylere zarar vermekten hoşlanmıyorum," dedi.

Bir ejderha için tuhaf bir yorum, özellikle de sinirlerini bozan şeyleri ateşe verme eğilimleri göz önüne alındığında. Kaldı ki, güçleri düşünüldüğünde ona zarar vermesi oldukça zor olurdu. "Ama?"

"Buna ihtiyacım var. Ve kardeşimi öldüren adama ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Lütfen beni olmak istemediğim birine dönüştürmeyin. Ben sadece adalet istiyorum."

Ne kadar da basitmiş gibi anlattı. Ama hayat asla kolay değildi. Ne de o kadar basit. "Bu adamı öldürürsen, katil olursun, Bayan Ejderha."

"Biliyorum. Ama bu, onun aldığı canın karşılığını hak eden ruhumu yatıştırmak için bir can. Ve o... o... katilin," kelimeyi acı bir meyvenin tadını alıyormuş gibi tükürdü, "daha fazla masumu öldürmesini engellemek için. Eğer onu durdurmazsam, gelecekteki cinayetleri ben üstleneceğim. Buna da izin vermeyeceğim. Birinin onu başka birinin babasını elinden almaktan alıkoymasına gerekiyor."

Bu son derece mantıklıydı. Sevdiği insanları korumak için daha kötü şeyler de yapmıştı.

Ve aradığı adama ulaştığında geçmiş günahlarının önemsiz görünmesini sağlamaya niyetliydi.

Onun berrak, koyu gözlerine baktığında, kederinin ve kararlılığının derinliğini gördüğünde, bu onu derinden etkiledi. Kendisi için elde etmeye

çalıştığı şeyi ona nasıl esirgeyebilirdi? Hiç kimse sevdiği birini kaybetmemeli. Gereksiz yere değil.

Özellikle de zulme asla.

Ve hayatında en çok istediği şeyi, elde etmek için buraya kadar geldiği şeyi ona vermeyi reddedecek kadar ikiyüzlü değildi.

Belki de sevgili kız kardeşinin ölümü henüz taze olmasaydı, ejderhanın isteğine karşı daha dirençli olurdu. Ama Renata'nın kaybı çok yeniydi.

Çok acı verici.

Hayatta anladığı bir şey varsa o da adaletti. Tüm hayatını hukuk ve düzeni kurmaya, masum hayatlara zulmedenlerin bedelini ödemelerini sağlamaya adanmıştı.

Savaş ağalarının ve vahşetin dönemi sona ermişti.

İntikamını alacaktı. Bunu talep etme hakkı vardı.

"Pekâlâ. Beni serbest bırakırsan bu iyiliği sana yaparım." Kendini serbest bırakabilirdi ama güçlerini ona ifşa etmek ya da gerçek kimliğini öğrenme riskini almak istemiyordu. Hakkında ne kadar az şey bilinirse o kadar iyiydi.

Tereddüt etti. "Bunun bir hile olmadığını nereden bileceğim?"

"Size söz verdim. Çünkü ben insan değilim." Ya da bir sentor ya da ejderha değilim.

"Tek boynuzlu atların daha da kurnaz olabileceğini duydum."

Evet, bu doğrudu. Kardeşlerinin de herkes kadar zaman zaman sorun yaşadıkları oluyordu, diye düşündü. "Seçme şansınız var mı?"

Tanis, onun dürüst sorusu karşısında irkildi. Hayır, irkilmiyordu. Bir tek boynuzlu atı yakalamak bile onun için şans olmuştu. Başka birini yakalayacak kadar şanslı olup olmayacağını veya ne zaman yakalayacağını kim bilebilirdi ki? Kız kardeşleri, erkek kardeşinin katilinin peşine düşmeyi düşünmesi bile onu aptallıkla suçlamıştı ve Ragna da bunu yasaklamıştı.

Bir sonraki tek boynuzlu atın o kadar da hoş olmayabileceği gerçeğini bir kenara bırakalım.

Onların yetenekleri hakkında bildikleri göz önüne alındığında, tamamen onun insafına kalmıştı. Büyük olasılıkla onu bir kurbağaya veya başka bir zavallı yaratığa dönüştürebilirdi. Henüz bunu yapmamış olması onun için bir şanstı.

Yapabileceği tek şey, onun sözünün eri bir efsanevi yaratık olmasını ummaktı.

"Pekâlâ." Güçlerini kullanarak ağı yok etti.

Kendini toparladı ve ayağa kalkarken homurdandı.

Vay canına... gerçekten de muhteşem bir yaratıktı. Ejderha formuna kıyasla küçük olsa da, yine de güçlüydü ve bu apaçık ortadaydı. Parlak kürkünün altında kasları dalgalanıyordu. Ve parlak toynakları sivri veya keskin olmasa da, siyah pençeleri kadar hasar verebileceklerinden oldukça emindi.

Adam yere pençeleriyle vurup başını sallayınca, Tanis gerildi; adamın ağaçlara doğru kaçacağını ya da onu istediğinden başka bir şeye dönüştüreceğini bekliyordu.

Yapmadı.

Bunun yerine, delici ve canlı gözleriyle onu süzerek dimdik durdu. Alnının ortasındaki o boynuz, dikkatini çekmişti... zifiri karanlık, eskisinden daha keskin görünüyordu. Daha uzun. Daha ölümcül.

"Peki, küçük ejderha, bu iyiliğin karşılığında bana ne vereceksin?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Büyünün bir bedeli vardır. Bu nedenle nadiren bedava verilir. İstedığınız büyüü yapmak kolay değil. İnsan olmayı ne kadar çok istiyorsunuz?"

Bunu hiç düşünmemişti. Ama haklıydı. Büyü her zaman onu uygulayandan bir şeyler alırdı. Yanlış ya da doğru bir büyü, büyücünün canını bile alabilirdi. Büyücüler bu kadar aranan kişiler yapan da buydu.

Ve zengin.

Tanıdığı her büyücü, büyüünün verdiği acının, zihinsel ve fiziksel yıpranmanın karşılığını almak istiyordu. Bu bedel ya bunu isteyen kişi tarafından ya da büyüye maruz kalan kişi tarafından ödeniyordu. Çoğu zaman bu iki kişi aynı kişi oluyordu.

Bazen, istemese de çok iyi bildiği gibi, kurbanlar aynı kişi değildi; büyülendiğinin farkına çok geç kalıyordu. Bazen de sadece çaresizdiler ve büyücünün ve hizmetleri için para ödeyen kişinin insafına kalmışlardı.

Neyse ki, bugün onun durumu böyle değildi.

"Ne isterseniz, öderim."

Kadının cevabına alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Pazarlık konusunda pek tecrüben yok galiba, değil mi?"

Aslında değil. Dragomir atalarının soylu sarayında doğan en genç kadın olarak, kendi itibarlarını yükseltmek için onun itibarını zedelemeye çalışanlarla çevriliydi. Babalarına ve annelerine onun hakkında yalan

söyleyen dedikoducu kız kardeşleri, kıskanç ve onu paramparça etmeye çalışan saray mensupları...

Onu öldürmek ve ortadan kaldırmak isteyen, gerçek bir sebep bulamayan rakipleri vardı. Hiçbiriyle pazarlık yapılamadı çünkü hedeflerinden vazgeçmeyeceklerdi. Kendi küçük açgözlülükleri ve istekleri için onu yok etmeye çok kararlıydılar.

Bir ejderha olarak, çok fazla şeye ihtiyacı yoktu ve daha da az şey istiyordu. Çoğu zaman, sadece yalnız bırakılmayı istiyordu.

Bütün bunlar yüzünden, genel olarak başkalarını sevmezdi. Güvendiği birkaç kişi, ailesiyle veya diğer soylularla birlikte yükselmek için ona ihanet etmişti.

Ya da sırf eğlence olsun diye, hiçbir sebep yokken ona karşı aktif olarak komplo kurmuşlardı. Sadece erkek kardeşi ve gelini ona karşı nazik davranmıştı. Davin, onu babalarının öfkesinden ve kız kardeşlerinin acımasızlığından korumak ve kollamak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Ejderhaların hayatlarıyla oynanan oyunlardan hoşlanmıyordu. Bu yüzden o tuzaklardan ve onlarla birlikte gelen dramatik olaylardan uzak durmuştu. "Daha önce hiç pazarlık yapmak zorunda kalmadım."

"Bu belli oluyor. İnsan dünyasına adım atmadan önce sizi uyarmalıyım, insanlar size adil davranmayacaklar. Masumiyetinizi yok edecekler. Bunu kabul etmeden önce iyice düşünün, çünkü insan olmanın bilgisi geri alınamaz. Büyüyle bile."

Tanis onun haklı olduğunu biliyordu. İnsanlar, tek boynuzlu atlardan bile daha çok, zayıflık ve masumiyetten faydalanıyordu. Onların dünyasına sadece bir kez girmişti ve bu bile hâlâ kâbuslarını besliyordu.

Onlardan nefret ediyordu ve bir daha asla onların dünyasına yaklaşmayacağına yemin etmişti. Hiçbir şey için değil.

Ama o eski husumet artık önemli değildi. Bunu sonuna kadar götürmek zorundaydı.

Davin için.

Babası ne derse desin ya da daha sonra ona ne ceza verirse versin, Davin'in kafasının bir adamın ganimeti olmasına, etrafta sergilenmesine ve alay konusu olmasına izin veremezdi. Davin'in kalıntılarına nasıl davrandıklarını her düşündüğünde ruhu iğreniyordu.

Kaçırılıp istismar edildikten sonra evine geri dönmek için mücadele ettiğinde ve babası onu tekrar sürgün etmek istediğinde, Davin tek başına

onun tamamen dışlanmış biri olmamasını sağlamıştı.

Şimdi sıra onun bu iyiliğe karşılık vermesine gelmişti. Keşke o da hayatta olsaydı da bunu görebilseydi diye içinden geçirdi.

Silmek için her şeyi vereceği anıları bastırarak, doğru olanı yapmaya kendini zorladı. "O insan canavarını öldürdüğüm sürece umurumda değil. Acı çekerek. Zevkle. Çok çok zevkle. Ve daha da fazla kan dökerek."

"Gerçekten umurunuzda değil mi? Çünkü bu büyüklükteki bir büyüünün bedeli her zaman en çok değer verdiğiniz şeydir."

Sesinde onu bu konuda uyaran bir ton vardı. Ona olabildiğince uzağa kaçmasını söyleyen bir tondur. Ama o, kendi yolunda ilerlemeye kararlıydı.

Üstelik, ondan zaten acımasızca alınmış olan şeylerden başka ne isteyebilirdi ki?

En azından bu sefer bir seçeneği vardı.

Hayatında değer verdiği hiçbir şey kalmamıştı. Davin, onun için her şeydi.

"Fiyatını söyle, Unicorn."

Tek boynuzlu at, sanki onun yıpranmış ve yorgun ruhunun derinliklerine kadar görebiliyormuş gibi bir an gözlerinin içine baktı. "Öyleyse bedeli özgürlüğün."

Şaka yapıyor olmalısın...

Gözyaşları boğazında düğümlendi, değer verdiği son bir kırıntının kaldığını fark etti. Bir süreliğine elinden alınmış olsa da, tutunmayı başardığı son bir benzerlikti bu.

Elbette, ona sahip olmak istiyordu. O ne düşünüyordu ki? O bir tek boynuzlu attı. Onlar, birlikte çalıştıkları ve korudukları insanlar gibi ruhsuz hayvanlardı.

Bu neden farklı olsun ki?

Hem onu hem de köyü ateşe verin. Hepsini öldürün ve işi bitirin.

Bu en mantıklı hareket tarzıydı. En güvenlisi de. Ve neden olmasın?

Yeterince acı çekmedim mi zaten?

Ama Davin onuru hak ediyordu. Gerçek bir kahramandı ve ona daha iyisini öğretmişti. Onun anısını asla lekeleyemezdi. Bütün bedeniyle gömülmeyi hak ediyordu. Onu sevenlerin çevresinde, kutsal bir cenaze töreniyle, soylu atalarıyla birlikte yeraltı mezarlarına yerleştirilmeyi hak ediyordu.

Çocukları babalarını bu onurla defnetmeyi hak ediyordu. O, onları bundan nasıl mahrum edebilirdi?

Davin, merhamet göstermenin kendisine pahalıya mal olsa bile merhamet gösteren bir kraliyet prensiydi. Bu iyiliği yüzünden alay konusu olsa bile ona sevgisini göstermişti. Son nefesine kadar, ait olduğu yere, atalarının yanına dönecekti. Onu bir hayvan olarak görenlerin eline değil.

Üstelik, insanlardan ne kadar nefret ederse etsin, köydeki masum çocukları öldüremezdi. Ebeveynleri vicdansız, korkunç insanlar olduğu için ölmeyi hak etmiyorlardı. Elbette, o çocuklar büyük olasılıkla ebeveynleri gibi korkunç, iğrenç canavarlar olarak büyüyeceklerdi. Ama bazılarının daha iyi olabileceğine, daha iyi işler başarabileceklerine inanmak istiyordu.

Hepsini yargılamayacağım çünkü içlerinden biri kardeşime veya bana haksızlık etti.

Her şeyden önemlisi, bu dünyada bir anlık intikam alma hakkını fazlasıyla hak ediyordu. Acılarla dolu bir hayatta, en çok istediği şeyi başardığı o saf mutluluk anını yaşamak istiyordu.

O şerefsizi öldür. Kanında yıkan. Kalbini ye.

Bununla mutlu bir şekilde ölebilirim.

Sonuçta o sadece bir prenses değildi. Vicdansız bir canavar yüzünden bir savaşçı olarak eğitilmişti. Yiyecek için savaşmaya zorlanmış bir savaşçı olarak.

Hayatı için.

Hiç kimse onu yenemezdi. Tıpkı korkmuş bir gençken yaptığı gibi, esaretten kurtulmanın bir yolunu bulacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

En azından bu sefer, dünyaları hakkında hiçbir bilgisi olmayan korkmuş bir çocuk değildi. İnsanlar arasında nasıl hayatta kalacağını biliyordu.

Gerekirse nasıl öldürülür.

"Pekala. Şartlarınız kabul edilebilir."

Cevabı onu şaşırtmış gibiydi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Ejderha avcını öldürdüğün anda hayatın bana ait olacak. Bir daha ailenin yanına eve dönemeyeceksin."

"Anlıyorum." Davin olmasaydı, dönecek bir evi ya da ailesi yoktu. Orada kimse onu karşılamazdı.

Başını çevirip ona tedirgin bir bakış attı. "Bunu iyice düşün. Bu dünyada insan bir kadın olmak kolay bir şey değil ve tekrar bir ejderha olduğunda, sana sahip olacağım ve Indara'da değil, Licordia'da yaşayacaksın."

"Riski göze almaya hazırım."

Dash başını ona doğru eğdi. Eğer bu onu caydırmazsa, aklına gelen hiçbir şey caydıramazdı.

Kahretsin. İnsan olmak, buna alışmış olanlar için bile zordu. Ejderhadan insana dönüşmeyi hayal bile edemiyordu. Daha da kötüsü, anlamadığı diğerlerinin arasında yaşamaya zorlanmaktı. O kâbusun anıları hiç aklından çıkmıyordu.

Ama o kararlıydı ve bu yüzden de bundan vazgeçmeyeceğini biliyordu. Tuzağa düşüreceği bir sonraki tek boynuzlu at veya büyücü bu kadar uysal olmayabilirdi.

Ya da bağışlayıcı.

Yanlış kişinin ona ne yapabileceğini kimse tahmin edemezdi.

Keşke onu fikrini değiştirmeye ikna edebilseydi, ama onun aptallığını inkar etmek ona yakışmazdı.

"Pekâlâ." Dünyada evcil bir ejderhadan daha kötü şeyler de vardı, diye düşündü. En büyük hayal kırıklığıyla, aslında bunlardan birkaçını tanıyordu.

Gözlerini kapattığında boynuzunun ısındığını hissetti. Bu kolay bir büyü değildi, üstelik ilk kez de yapmıyordu.

Nedense, büyülü yaratıklar insan olmak, insanlar da büyücü olmak istiyordu. Bunların hiçbiri onun için gerçek bir anlam ifade etmemişti. Olduğu kişi olmaktan memnundu ve başka bir şey olmayı istemiyordu.

Ne yazık ki, diğerleri bu durumdan o kadar memnun değildi.

Ve bu büyüyü son kez yaptığında, benzer bir intikam arzusunda olan adam için işler pek de iyi sonuçlanmamıştı.

Dünyada hâlâ onu parçalamak isteyen kinci bir yaşlı adamın olduğuna emindi. Ama tıpkı ejderhada olduğu gibi, Dash de Thomas Drake'i bu aptallığından vazgeçirmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Tıpkı onun gibi, grifon da reddetmiş, insan olmak anlamına gelse bile intikamını almadan yaşayamayacağına yemin etmişti.

Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yaparlar.

O, yaşadığı sefil hayatta yaptıklarına bakılırsa, bunu bilmeliydi.

"Hazırlan, Ejderha."

Bölüm 2

Dash, ejderha tam ortasına gelene kadar bekledi, sonra da ihtiyacı olan büyüü serbest bıraktı. Boynuzundan gökyüzüne doğru ateş fışkırdı ve üzerlerine kıvılcımlar yağdırdı.

Kıvılcımlar küle dönüştü ve bu sırada bedeni de değişime uğradı. Pulları, parıldayan ışıltılı güzelliklerinden soluk, mat insan derisine dönüşürken dalgalandı ve kabardı.

Acıdan çığlık attı.

Onun adına çok üzölmüşü, ama doğum hiçbir zaman kolay bir şey değildi ve dönüşüm özellikle acı vericiydi. Beklenmesi gereken bir şeydi.

Beklemediğı şey, kadının alacağı olağanüstü şekildi.

Canlı kızıl saçlar, sivri kulaklarıyla tamamlanmış, peri benzeri bir güzelliğın yüzünü kaplıyordu. Kusursuz dudakları ve çoğı insanın sadece rüyalarında görebileceğı türden dolgun hatları vardı.

Narin elini kaldırıp inceledi. "İnsanların pençeleri olduğunu hatırlamıyorum."

Kadının içten sözlerine güldü. "Bunlar tırnak, hanımefendi. Ve dikkatli olmazsanız kırılırlar."

Ayağı kalkmaya çalışırken hiçbir şey söylemedi, sonra tekrar yere düştü.

Kadının yüzündeki şaşkınlığa gülümseyerek baktı. "Dört ayak üzerinde yürümeye alışınca iki ayak üzerinde yürümeye alışmak biraz zaman alıyor."

Sırtüstü yere uzanmış, bıkkınlıkla içini çekti. "İki ayakla denge sağlanamıyor. Ne kadar aptalca bir evrimsel olay. İnsanların sadece yemek ya da yakmak için iyi olmalarına şaşmamalı. Bundan nefret ediyorum!"

Dash, onun kısa sitemine alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İki bacak zayıftır, ama alıŖacakŖsın. Sana tamamen güveniyorum."

Ve onu korumak için ona anında dengede durma ve hızlı koŖma bilgisini verdi. Özellikle de ikincisine, çünkü insan dünyasında kesinlikle buna ihtiya ı olacaktı.

Öte yandan...

Onun güzelliğini ve narin yapısını fark etti ve buna bir de erkek gücüyle kendini savunma yeteneğini ekledi. Onu alt etmeye kalkıŖabilecek haŖerelerle baŖa çıkmak için kesinlikle buna ihtiya ı olacaktı. Tek boynuzlu atlar ve ejderhalar ölümcül d Ŗmanlar olsa da, onun avlanmasını istemiyordu.

Hiç kimse bunu hak etmiyordu ve özellikle de tuhaf arzusunu yerine getirerek savunmasız hale getirdiğı bir ejderha için bunu hiç kimse için istemiyordu.

"Ŗimdi ayakta durmayı dene."

Uzun ve sinirli bir i   ekiŖin ardından ayağı kalkabilmek için yan tarafına döndü. Neyse ki kolayca ayağı kalktı ve baŖını gururla kaldırdı.

Ta ki bir adım atmaya  alıŖana kadar. Sonra sendeledi ve dengesini sağılamak için elini uzattı.

Dash, narin elinin koyu renkli paltosunun içine batmasının verdiğı hisle ürperdi. Uzun zamandır kimsenin kendisine dokunmasına izin vermemiŖti. Ge miŖi göz önüne alındığında, özellikle de onu sonsuza dek kendilerine bağılamanın yollarını arayan kadınlar söz konusu olduğunda, herhangi bir temastan hoŖlanmıyordu.

Mevkii ve unvanları yüzünden onu baŖtan çıkarmak için her Ŗeyi yapacak kadınlar vardı. Herkes entrika  evirmiŖ ve kendi çıkarını d Ŗ n yordu; bu, hayatının çok genç bir döneminde  ğrendiğı acı bir dersti. Onu manipüle edilecek ve kullanılacak bir hedef olarak görüyorlardı. Sadece istediklerini verdiğı sürece dosttu. Ve vermediğı anda, ortadan kaldırılması gereken bir d Ŗmandı. Yüzüne karŖı onu pohpohluyor, duyma mesafesinden çıktıkları anda ise hakkında yalan söylüyorlardı.

Ya da daha da kötüsü, onu suikast düzenlemek istedikleri bir d Ŗman olarak görüyorlardı.

Ve birçok kiŖi denemiŖti.

Babasıyla ilgili hayran olduğu tek Ŗey buydu. En azından o yaŖlı herif onun yanında hakaret edip küfür etmiŖti.

Ama ejderhanın bununla hiçbir niyeti yoktu. Kadın ondan hiç haberdar değildi ve bu durum, söylenenlerin olması gerekenden daha anlamlı görünmesine neden olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu.

Dudaklarını ısırarak yavaşça ondan uzaklaştı, sonra eteğine takılıp yere düştü. "Ugh!" Toplanan kumaşa vurdu. "Bu şey de ne?"

"Buna elbise denir. Kadınlar bunları giyer."

"Bunu sevmedim. Neden bu kadar ağır?"

O halde onu bu kadar kumaşa sarılı bırakmak muhtemelen iyi bir fikir değildi. Hâlâ kız kardeşinin resmi etkinliklerde bunları giymekten şikayet ettiğini duyabiliyordu. Renata günlük giyim için av kıyafetlerini çok daha fazla tercih ediyordu.

Kardeşim, seni kısıtlama için sıraya girerken görmüyorum. En son ne zaman bir danışman ya da kral cübbesi giydin?

Hımm? Ve seni bir kerecik de olsa sıkı bir korseye sokmak için iyi paralar öderdim. Bakalım nasıl hoşuna gidecek.

Kız kardeşinin tekrarlayan söylenmelerini hatırlayarak başını salladı ve elbisesini Renata'nın normalde giydiği kıyafetlere daha çok benzeyen bir şeyle değiştirdi. Açık yeşil deri, bol bir korse, önü kısa ama arkası ayak bileklerine kadar uzanan kısa kollu kahverengi bir ceket, uyumlu deri tayt ve siyah botlar.

Evet, tam da Renata'nın tarzıydı. Yaka ve kollardaki süslü altın işlemelere kadar her şey aynıydı. Eksik olan tek şey, kız kardeşinin gösterişli takıları ve yaramaz gülümsemesi kadar parıldayan küçük tacıydı.

"Bu size çok yakışıyor."

Tanis, tek boynuzlu atın yorumuna kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kadın okçu ve avcı kıyafeti. Sana çok yakışmış."

Bu kelimeyi duyunca midesi bulandı. "Avcı kadın mı?"

"Ejderhalardan bahsetmiyorum. Kadın avcılarının çoğu kuş veya geyik gibi daha küçük avları... ya da diğer erkekleri avlar."

Ah. Buna katlanabilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, göğüslerinin bu kıyafetten dışarı sarkmadığına minnettar kalmıştı.

Kalçaları da öyle değildi. Aslında hoşuna gitmişti. Pullarına sahip olamıyorsa, bu güzel bir alternatifti. "Sanırım avlanıyorum, değil mi?"

Başını eğdi. "Gerçekten de öyle. Aptal, korkak bir ejderha avcısı."

Kapüşonlu ceketini hızlı bir hareketle düzeltti. Beklenmedik bir şekilde, ayaklarının dibinde bir çuval belirdi.

Yanında bir kılıçla birlikte.

Kaşlarını çatarak çuvala dokundu. "Bu ne?"

"Malzemeler. Çuvalı omuzlarınıza asıyorsunuz. Kılıç—"

"Kılıcın ne işe yaradığını biliyorum." Kardeşlerine karşı kullanılan kılıçları yeterince görmüş, kendisi de aşırı hevesli aptallar tarafından defalarca bıçaklanmıştı.

Hepsine lanet olsun.

En son istediği şey onlardan birine dokunmaktı. Ama artık pençeleri veya ateşi olmadığı gerçeği göz önüne alındığında, kendini korumak için bir yola ihtiyacı vardı.

Ejderhalar, hem kendi türleri hem de insanlar tarafından genellikle akılsız hayvanlar olarak düşünülse de, aslında öyle değillerdi. Barışçıl bir ırk olan ejderhalar, herkesten uzakta, kendi dağlık krallıklarında sürüler halinde yaşamayı tercih ederlerdi.

İşte bu yüzden, krallıklarını işgal eden ve nazik erkek kardeşine sinsice yaklaşan adamın kalbini istiyordu. Ejderha avcısının bunu nasıl başardığına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu. Topraklarına, hele ki erkek kardeşinin evine nasıl görünmeden girip, onu öldürüp, sonra da ada krallıklarını kimseye haber vermeden nasıl terk edebildiğini anlamıyordu.

Indara, diğer krallıklardan kasıtlı olarak izole edilmişti. Grifonlar, deniz atları ve ejderhalar orada yerleşip ziyaret edebilirken, babası diğer türlere veya ırklara müsamaha göstermiyordu. Ziyaretçilerin kayıt yaptırmaları ve sadece kısa süreliğine kalmalarına izin veriliyordu. Indara'daki faaliyetleri sıkı bir şekilde izleniyordu ve herhangi birinin muhafızlarından biri görmeden sınırlarını nasıl aşabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Geçmişte ejderha avcıları ve ganimet avcılarıyla yaşadıkları husumet nedeniyle, Indara'da bir insan göze çarpardı ve onların diyarında özgürlüğe izin verilmezdi.

Davin'in ölümü mantıklı değildi. Hiçbir insan onun kardeşine yaklaşmamalıydı.

Oysa o alçak herif, Davin'in yavruları dehşet içinde saklanırken onu acımasızca katletmişti. Artık asla eskisi gibi olmayacaklardı.

Hatta baldızı onları saklanırken bulmak için geri döndüğünde bile, dışarı çıkmayı veya gördükleri hakkında tek kelime etmeyi reddetmişlerdi.

Marla'nın küçüklerinin saklandıkları yerlerden çıkmaları bir günden fazla sürmüştü.

Nitekim, Tanis onları görmeye ve ona yardım etmeye çalıştığı anda dehşet içinde çığlık atmışlardı.

Hepsi de babalarının katilinin geri dönüp onları da öldüreceğinden korktukları içindi. Korkuları o kadar büyüktü ki, Marla onları rahatlatmak ve güvende olduklarını bilmelerini sağlamak umuduyla Indara'nın kuzeyindeki babasının topraklarına götürmüştü.

Tanis, gözlerine dolan yaşları yutkunarak zorlukla yutkundu. Hiçbir yavru, onları yuvalarından uzaklaştıran böyle bir dehşeti asla yaşamamalıydı.

O gün neden orada değildi?

Başka bir zaman olsa, en azından Davin'le biraz sohbet etmek için uğrardı. Bunun yerine, o kader dolu günü göl kenarında kitap okuyarak geçirmişti.

Son nefesime kadar intikamımı alacağım kardeşim. Düşmanını paramparça edeceğime yemin ederim.

Tek boynuzlu at aynı zamanda senin de düşmanın.

Hayır. Tek boynuzlu at ırkı onun ırkının düşmanıydı. Tıpkı onu küçük bir kızken kaçıran o piç tek boynuzlu at gibi.

Bu özel tek boynuzlu at ona bir yanlış düzeltme şansı vermişti. Kabul edelim ki, verdiği bedel ağırdı, ama seçimini kendisi yapmıştı. Baracus'un aksine, onu kaçırıp isteği dışında kendisine hizmet etmeye zorlamamıştı.

Kardeşinin onuru için özgürlüğünü satmıştı. Ve tek boynuzlu atın yardımına minnettardı. O olmasaydı, bu şansa sahip olamazdı.

"Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Dash, kadının samimiyetine şaşırdı. Doğrusu, yaptığı anlaşmanın kadının aklını başına getireceğini ve onu bu aptalca arayıştan vazgeçireceğini ummuştu.

Ne yazık ki, kız ona çok benziyordu. Renata'yı öldüren o aşağılık heriften intikam almak için o da aynı anlaşmayı yapardı.

Ödeme olarak onun özgürlüğünden başka bir şey seçmeliydim. O şimdiden pişman olmuştu. Hiç kimse bir başkasına bağlı kalmamalı.

Kendisi de esarete zorlanmış biri olarak, kimsenin böyle bir şey yaşamasını kaldıramazdı. Bu yüzden asla evlenmeyeceğine yemin etmişti. Sonuç olarak, ne kadar masumane olursa olsun, kimsenin kendisi üzerinde herhangi bir etkiye sahip olması fikrine tahammül edemiyordu.

Ama anlaşma yapılmıştı. Başkalarının özgürlüklerini kendisi kadar şiddetle korumadığını unutmuştu. Artık yapabilecekleri tek şey, anlaşmanın sonuna kadar devam etmektir. "Umarım bunu bana karşı kullanmazsınız. Unutmayın, insan olmak istiyordunuz, ejderha hanım."

Gerçekten de güldü. "Öyle mi? Ve mademki artık bana sahipsiniz, adınızı sorabilir miyim?"

"Çizgi."

Dudaklarını, onu daha da büyük bir belaya sokacağından emin olduğu bir kararlılıkla birbirine bastırdı. "Ne olursa olsun, sana her zaman minnettar olacağım, Dash."

Onun da bir yanı onun adını istiyordu, ama isimlerin gücü vardı. İsimler, taşıyanı gerçek, sevimli kılıyordu.

Ve o, peşinde olduğu insanı öldürdüğünde ve bu anlaşmadan pişman olduğunda düşman olacaklarından hiç şüphesi olmadığı için, onun gerçek yüzünü öğrenmeye de hiç niyeti yoktu.

Onun bir sonraki hedefinin kendisi olacağından emindi. Ve onu suçlayamazdı. O da kimsenin kendisi üzerinde herhangi bir otoriteye sahip olmasını istemezdi.

Kadın sonunda onun için geldiğinde, kendini korumak için gereken her türlü adımı atmakta tereddüt etmemesi gerekiyordu.

Tereddüt eden ölür. Hayatta öğrendiği en önemli ders buydu.

Dash, saldırısında bu tereddüde yol açacak hiçbir şey istemiyordu. Ve Renata'yı öldürenin bu olup olmadığını merak ediyordu.

Harekete geçmesi gerekirken tereddüt mü etmişti?

İrkilerek, o anıyı o kadar derine gömmek istedi ki, bir daha asla görmesin.

Keşke yapabilseydi.

Gözlerini her kapattığında, kız kardeşinin ölümünü hayal ediyordu. Onu karaya oturttuklarında ve alnından boynuzunu kestiklerinde yaşadığı panik ve acıyı... Kız kardeşini korumak için orada olmamanın verdiği suçluluk duygusu eziciydi. Bunun olmasına nasıl izin verebilmişti?

Ne kadar acı çekmişti acaba? Söylendiğine göre, ölümden önce boynuzunun kesilmesi, bir tek boynuzlu atın dayanabileceği en acı verici şeydi.

Hiç kimse hayatta kalmadı.

Onu koruyamamış olsa da, intikamını almaktan geri kalmayacaktı.

Bu düşünceyle hareket eden adam, ejderhayı görevini tamamlaması için kendi haline bırakmaya tamamen niyetliydi.

Ta ki kadının daireler çizerek yürüdüğünü fark edene kadar.

"Ne yapıyorsun?"

Sorusu üzerine duraksadı ve ona sevimli bir sırıtışla baktı. "İnsanlar ve tek boynuzlu atlar hangi yöne gittiklerini nasıl biliyorlar?" Gökyüzüne, sonra da ağaçlara baktı. "Aşağıdan bakınca her şey aynı görünüyor. Yönünüzü bulmak için kullandığınız özel bir yöntem mi var? Büyülü bir yön bulma cihazı mı? İçsel bir pusula mı? Boynuzunuz bunun için mi var?"

Sesindeki hayal kırıklığını duyunca gülmek için kendini zor tuttu. Bu haliyle bir çocuk kadar çaresizdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Auderley."

Tuhaf... onun da gideceği yer orasıydı.

Bırak intikamını alsın. Seni ilgilendirmez. Uğraşman gereken çok daha önemli şeyler ve endişelenmen gereken çok daha fazla şey var.

Ejderhalar, tek boynuzlu atlara o kadar çok savaş açmıştı ki, neredeyse nesilleri tükenmişti. Ancak şimdi, onun halkı sayılarını yeniden kazanmaya başlıyordu.

Bu da ancak onun ve yürürlüğe koyduğu anlaşmalar sayesinde mümkün oldu.

Doğru, ama tüm halkını koruyacağına yemin etmiştin. Ejderhalar da dahil.

Boynuzunun kaşınması, ona Renata'yı ve kız kardeşine ve halkına olan borcunu tekrar hatırlattı.

Doğru. Ejderha onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yine de zihni, ejderhanın şu anki insan formunu kız kardeşinin formuyla birleştirmişti ve ejderhaya bir şey olmasını düşünmek bile onu kahrediyordu çünkü onunla bir anlaşma yapmış ve onu doğuştan gelen yeteneklerinden ve güçlerinden mahrum bırakmıştı.

Tüm halkını koruyacağına yemin etmiştin...

Her şey yine aynı noktaya geliyordu, değil mi? Yemininden vazgeçemezdi. Ne olursa olsun, ejderhalar On Üç Krallık'tan biriydi.

Kahretsin.

Onun bu arayışına saygı duyacak ve ona yardım edecekti, çünkü bu onun da göreviydi. Dahası, kardeşinin kellesini alan suçluyu bulmak ve bunu başka kimseye yapmamasını sağlamak da nihayetinde onun sorumluluğundaydı.

Ona yardım etmesi için başka birini görevlendirebilirsiniz, böylece o şerefsizi yakalayabilirsiniz.

Bu yüzden kahyaları ve diğerleri vardı. Aklıma Ryper geldi. Yeteneklerini bir kez olsun iyi bir şekilde kullansın. O acımasız küçük piç bundan zevk bile alabilir.

Ama onun arayışı kişiseldi ve onunkinin de öyle olduğunu biliyordu. Çünkü ikisi de aynı yöne gidiyordu...

Zaman kaybından başka ona gerçekte neye mal olurdu ki?

Güçlerini kullanarak onun için bir eyer yarattı. "Sırtıma bin, seni oraya götüreceğim."

Yüz ifadesinden, teklifinin onu şaşırttığı kadar kendisini de sinirlendirdiğini anlayabiliyordu. "Anlaşmamızdan sonra neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok." Gerçekten de yoktu. Nazik olmak onun doğasında yoktu.

Biriyle konuşmaktan çok, onun boğazını yırtmaya daha yatkındı. Renata bile ona "kardeşim" demekten çok "eşek herif" demişti.

Doğrusu, huysuz doğasıyla gurur duyuyordu. Bu özelliği, kendisini sürekli kullananları ve saray mensuplarını uzak tutmaya yarıyordu.

Yine de ejderha teklifini kabul etmek için hareket etmedi. Aksine, kaşlarını çatarak yanında durdu. "Beni oraya dilek tutarak gönderemez misin?"

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Güçlerim böyle çalışmıyor. Tekrar söylüyorum, tüm büyüün bir bedeli var. Giysileriniz, eyer ve benzeri küçük şeyler benim için kolayca ödenebilir. Büyü, her zaman daha fazlasını isteyen aç bir canavardır. Sizi o mesafeye ışınlamak çok daha büyük bir fedakarlık gerektirir. Kendimi zayıflatmayı göze alamam ve siz de bana bunu haklı çıkaracak başka bir şey veremezsiniz."

"Ah... o zaman, teşekkür ederim."

Evet... teşekkür ederim, diye alay etti sessizce, ne kadar sinirli olduğunu gizlemeye çalışarak. Bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacı yoktu. Uğraşması gereken çok daha fazla şey vardı.

Kız kardeşinin boynuzunu bulması gerektiği bir dönemde neden bu olay yaşanmak zorunda kaldı? Sanki zamanın çok önemli olduğu bir durummuş gibi.

O yokken geçen her saniye hem değerli hem de tehlikeliydi.

Bunu bir an önce bitirip eve dönmesi gerekiyordu. En son ihtiyacı olan şey, iş birliği yapmayan geveze bir bagajdı. Bunun için kaçınması gereken başka sinir bozucu şeyler de vardı.

Dash dişlerini sıkarak, kadının eyer'e kolayca ulaşabilmesi için kendini aşağıya doğru eğdi. "Elbette, acele etme."

Ona doğru derin bir hırıltı çıkardı ve üzerine nasıl çıkabileceğini anlamaya çalışmak için birkaç saniye daha harcadı.

Ancak, kadının yavaşça yerleşirken sırtında kıpır kıpır hareket etmesini görünce bu kararından anında pişman oldu. Yüzünü buruşturarak, kadının ne yaptığını düşünmemeye çalıştı. Ama kadın uzun, ince bacaklarını vücudunun üzerinden kaydırırken bu zordu. Sonra bacaklarını göğüs kafesinin etrafına doladı ve üzerine oturdu.

Aman Tanrım.

Şimdi ise bambaşka bir nedenden dolayı dişlerini sıkıyor ve ona yardım etme konusundaki aceleci kararından dolayı lanet okuyordu.

Bu uzun ve zorlu bir yolculuk olacaktı.

İkisine de vurgu yapılıyor.

Babam haklıymış. Ben bir aptalım ve beni doğduğumda hadım etmeliydi...

Tanis, Dash'in altında doğrulmasını izlerken dudağını ısırdı. Eyerin boynuzuna uzandı ve olabildiğince sıkıca tutundu. Dash doğrulurken vücudundaki her kas, bacaklarının arasında gerildi.

Kaşlarını çatarak, tutunabileceği bir dizgin olmadığını fark etti. Bu çok sinir bozucu. Bu halde nasıl binecekti ki? "Dizginler nerede?"

Hiç düşünmeden ellerini onun gür, ipeksi saçlarının arasına daldırdı.

"Eyer!" diye anında çıkıştı. "Eyerden tutun! Saçlarıma değil!"

Bu gerçekten de kaba bir üsluptu. Alınmış bir şekilde ellerini fildişi boynuzuna götürdü ve ona dilini çıkardı. Tabii ki onu görseydi, muhtemelen sırtından atardı. Ama tek amacı düşmemekken bu kadar sinirli davrandığı için bunu hak etmişti.

Sonuçta yere inmek çok uzun bir yoldu. Bu açıdan bakıldığında son derece uzun bir canavardı ve peşinde olduğu insanı öldürme şansı bulmadan boynunu kırmak istemiyordu.

Tanis kendini toparlarken, onun yelesini tutmasından neden bu kadar rahatsız olduğunu anladı. "Kimsenin senin üzerinde kontrol sahibi olmasından hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" Bu ses tonunda kesinlikle bir meydan okuma vardı.

“Bunu bilmediğimi biliyorsun. Dönüştürme işlemi için belirlediğin fiyatın sebebi bu değil miydi?”

Cevap vermedi.

Bu durum onun işine de yaradı. Onunla konuşmak da istemiyordu. İnatçı bir yaratık.

Pekala o zaman, bu yolculuğu sessizlik içinde tamamlayacaktı. Tamamen ve mutlak bir sessizlik içinde.

"Tanrım, Halla. Ne yaptın sen?"

Halla, arkasındaki gölgelerden gelen keskin havlama sesiyle irkildi. Titreyerek ve korkarak arkasına döndüğünde, herkesi korkudan titreten... ya da altlarına işeten uzun boylu, esmer bir suikastçı gördü.

Kral Dash hariç herkes.

Bunun başlıca sebebi, Dash'in hayatta güvendiği tek canlının bu olmasıydı. Eğer birine güveniyorsa tabii. İkisi de çocukluklarından beri arkadaşlıklar, ikisini de kırmaya çalışan düşmanca bir sarayda birlikte hapsolmuşlardı.

"Sesini kıs, Ryper."

Dehşet verici güçlerle kapıyı arkasından hızla kapattı. Elini kaldırarak aynı güçleri kullanarak onu kendine doğru çekti. "Ne yaptın?"

“Ben değil!” Boğazı düğümlendi ve öksürdü. “Ben değil! Ben değil! Bırakın beni!”

Onu o kadar aniden bıraktı ki, kanatlı olmasaydı yere yığılırdı.

Onunla konuşmadan, yavaşça yere yığılmış, geldiğinde başında ağladığı cesede doğru yürüdü. Bir zamanlar parlak altın rengi boynuzunu vurgulayan yıldız şeklinde bir lekesi olan, güzel bir mavi alaca kedi idi.

O güzelim spiral boynuz artık yoktu.

Hayatı da öyleydi.

Renata'yı buraya tek başına, kimseye görünmeden getirmek Halla'nın neredeyse tüm güçlerini kullanmasını gerektirmişti. Şimdi ise o kadar yorgundu ki, yapabildiği tek şey bu kayıp için ağlamaktı.

Ryper saygıyla dizlerinin üzerine çöktü ve elini prensesin cansız bedenine koydu. "Ne oldu?"

“Birisi onu boynuzu için öldürdü. Dün gece kaçtı ve Majesteleri peşinden gitti. Onu bulduğunda...” Cesede doğru işaret ederken hıçkırıkları boğazına takıldı. “Onu öldürenin peşine düşerken ben de onu eve getireceğime söz vermiştim.”

Ryper içinden küfretti. "Bu çok kötü, Halla."

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Elini Renata'nın yelesine dolayarak, sanki bir şey onu şok etmiş gibi nefesini tuttu. Boynuz almanın tek bir sebebi vardı... birileri bunun sihirli bir değnek olarak kullanılabileceğini biliyordu. Ve hiçbir değnek Renata'ninkinden daha güçlü olamazdı. "Onun öldüğünü başka bilen var mı?"

"Hayır. Kral Dash, şafak vakti Kronnel'e kız kardeşini eve getireceğini ve saraydan ayrıldığını kimseye söylememesini söylemişti. Onu bulduktan sonra, bana cesedini buraya getirmemi ve geri dönene kadar kimsenin haberi olmamasını sağlamamı söyledi."

"Şükürler olsun ki hâlâ aklının yarısı yerinde."

Sadece Ryper'ın söyleyebileceği bir şey hakkında yorum yapmadı.

Başını kaldırıp, yakıcı mavi gözleriyle ona baktı. "O boynuz ihtiyacımız var, Halla. Bulunması şart."

"Kral Dash böyle dedi ve şu anda da bunu yapıyor."

Ryper başını salladı. "Onu tanıyorum. Onun yasını tutarken aklı başında değil. Nereye gidiyor acaba?"

"Kız, katilinin Auderley'e gideceğini söyledi."

Kaşlarını çattı. "Hangi brownie?"

Halla, prensesin cesedinin yanında oturan minik yaratığı hatırladıkça boynunu kaşıdı. "Onu bulduğumuzda Prenses Renata'nın yanındaydı. Prensesi boynuzu için öldüren insanı gördüğünü söyledi."

Loş ışıktaki Ryper'ın gözleri parlamaya başladı. "Bunun bir brownie olduğundan emin misin?"

Eyvah! Ne yapmış olabileceğini fark edince gözleri faltaşı gibi açıldı. "Brownie'ye benziyordu."

Ona tedirgin bir bakış attı. "Herkesin bildiği gibi, şeyler her zaman görüldüğü gibi olmayabilir."

Halla, haklı olduğu gerçeğine lanet etti. Kendisi de şekil değiştirebilen biri olarak, kaç farklı forma bürünebileceğinin fazlasıyla farkındaydı. Cinler nadiren doğal bedenlerinde görünürlerdi. "Şey, cin değildi. Bunu bilirdim."

Ryper içinden ona kadar saydı. Halla'nın daha şüpheli olmamasına kızmazdı. Onlardan farklı olarak, Halla bu lüksü sağlayan bir hayata sahip olacak kadar şanslıydı. Yanına yaklaşan herkesten şüphe etmek zorunda değildi.

Ona göre, brownie brownie'ydı.

Onlar için bir brownie, bir brownie, bir hain, bir suikastçı ya da akıllarına gelmeyen başka herhangi bir şey olabilir. Hiçbiri yaşadıkları hayatı sevmiyordu, ancak hayat onlara en beklenmedik felakete karşı her an tetikte olmayı öğretmişti.

Keşke Renata da daha temkinli olsaydı. Bu, hepsini sonsuz üzüntüden kurtarırdı.

Ve pişmanlıklar.

Ayağa kalkarken yorgun bir nefes verdi. "Dash'e olabildiğince hızlı ulaş."

"Ve?"

"Arkasını kollayın."

Halla başını salladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bana ihtiyaç duyulan yerde."

Ellerini beline koymuş, ona öfkeyle bakıyordu. "Gerçekten de ona bunu söylememi beklemiyorsun, değil mi?"

"Sen onun saray soytarısısın. Komik ol."

"Komik mi? Bunun için beni mızrakla yaralayabilir."

Ryper ona göz kırptı. "Bendense sen olman daha iyi."

En yakın pencereye doğru hızla ilerlerken, kendi kendine alaycı bir şekilde mırıldandı.

Ryper, Halla'nın gitmesini bekledi, ardından güçlerini kullanarak Renata'nın bedenini korudu ve odayı mühürleyerek kimsenin içeri girip prensese ne olduğunu öğrenmesini engelledi.

Kahretsin. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Uyandığı anda hissetmişti, bu yüzden sarayı ararken Halla'ya rastlamıştı.

Meara'nın sarayında çocukken Dash'le ilk tanıştığından beri, aralarında kutsal olmayan, doğal bir bağ vardı. Dash'in başının dertte olduğunu veya ona ihtiyacı olduğunu her zaman anlardı. Bu bağ bazılarını endişelendirirken, diğerlerini de kızdırmıştı.

Bunun bir önemi yoktu zaten. Piç bir yarı insan olarak Ryper, başkalarının yanında olmaktan olabildiğince kaçınmıştı. En son istediği şey Dash'in tahtı ve onunla birlikte gelen baş ağrısıydı. Tacını ele geçirmek için

onu öldürmek isteyenlere karşı tetikte olmak. Her an ona karşı entrikalar çevirenlere karşı dikkatli olmak.

Hayat bu tür dramalar için çok kısaydı. Ryper, başını öne eğmeyi tercih ediyordu. Kendisini rahatsız eden her şeyi öldürüyor ve vasallarına veya başkalarına karşı hiçbir sorumluluk taşımıyordu.

Babası onu hiç istememişti ve o da bundan memnundu. Annesi ise sadece onu boğmak ve öldürmek istemişti. Eğer kendi istediği gibi olsaydı, hâlâ ona zehrini emziriyor olurdu.

Dash'in sevgisine minnettar olsa da, onun için yeterli aile oydu. Yüksek Kralı için öldürmeye ya da ölmeye hazır olmasının ve çoğunlukla onun için öldürmesinin sebebi buydu.

Başka hiç kimse onun sadakatini kazanmamıştı ve asla da kazanamayacaktı.

Başka hiç kimse buna değmezdi.

Ryper, meşhur iki kılıcını taşıdığı kemerini sıkıca kavrayarak, sarayın batı kanadının üst kısmındaki gözcü kulesine doğru yöneldi. Sabahın bu saatinde Chrysis'i uyandırmaktan nefret ediyordu.

Gün ışığından ne kadar nefret etse de, karga yerine baykuş olmalıydı.

Sarayın en batıdaki kulesine kurulan, özenle tasarlanmış yuvası, gün boyu gölgede kalacak şekilde yapılmıştı. Bu, Dash'in, kendisi için sık sık diğer krallıklara, temsilcilerine ve hükümdarlarına mesajlar taşıyan uzun zamandır dostu olan kişiye gösterdiği bir nezaketti.

Ve beklendiği gibi, Ryper, Chrysis'i gagası abanoz bir kanadın altına saklanmış, kıvrılmış uyurken buldu.

"Bir gömlek mi?"

Gözünü bile kırpmadı. "Git buradan."

Başını dürttü. "Bunu yapamam."

"Senden nefret ediyorum, Ryper. Defol git."

"Hadi ama, Chrys. Sana ihtiyacım var."

Gözlerinden birinin morarmış kısmını aralayarak ona dik dik baktı. "Gitmeni istiyorum."

Homurdanarak yuvasını salladı.

Tüylerini kabartarak cıvıldadı ve yükseldi, sonra kanatlarını iyice açtı. "Kargaların kin tutma konusunda herkesten daha iyi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Ama zaten benden nefret ediyorsun. Kaybedecek bir şey yok."

Ona adeta hırladı. "Burada ne işin var?"

"Kanun Kaçaklarını çağırmanı istiyorum."

Chrys, oldukça büyük siyah kafasını kaldırıp ona ürkütücü bir bakışla baktı. "Kanunsuz", tek boynuzlu atların kontrol edilemez, acımasız veya alçak kişiler için kullandığı aşağılayıcı bir kelimeydi. Ya da travmatik bir olaydan sağ kurtulan biri için.

Bu durumda, cehennemden birlikte geçmiş ve zar zor hayatta kalmış belirli bir arkadaş grubu söz konusuydu. Acımasız, kontrol edilemez ve alçak insanlardı...

Seçtikleri isim son derece yerinde bir tercihti.

"Aklını mı kaçırdın? Geçen sefer hepsi bir aradayken yaşananlardan sonra Dash seni öldürür." Tekrar söylüyorum, bunlar kimsenin iradesine boyun eğmeyen, acımasız bir gruptu.

"Dash bana teşekkür edecek."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Bunu bilmiyorum. Benim hatırladığım kadarıyla çok büyük hasar olmuştu. Kızgın köylüler. Kayıp hayvanlar. Yangın. Bolca yangın ve küfür. Sanırım Mischief bir daha düzgün yürümeyi öğrenemedi." dedi.

Ryper gülümsemesini bastırdı. Haklıydı. Yaramazlık ismi de fazlasıyla yerindeydi. O kadın sürekli kendini türlü türlü belalara bulaştırıyordu.

Chrys kanatlarını aşağı indirdi. "Yüksek Kralınızı neden kızdırmak istediğinizi sorabilir miyim?"

Renata hakkında ona anlatmak istedi ama riske girmek istemedi. "Böyle daha güvenli. Dash'i korumamız gerekiyor ve benim de desteğe ihtiyacım var. Burada gerçekten bir sorun var."

Tuhaf bir boğulma sesi çıkardı. "Sen bir suikastçısın. Her zaman bir şeylerin ters gittiğini düşünürsün."

Bu doğrudu.

Fakat...

"Bu sefer haklıydım." Cebinden bir avuç tohum çıkardı ve yuvasının yanındaki direğe yığdı. "Sana kahvaltı getirdim."

"Ve bu bir sorun. Yemek bu durumu iyileştirmiyor."

"Geçen sefer bana söylediğin gibi değil."

Çekirdeği gagasıyla ısırdı. "Geçen sefer aptallık ettim ve o yakışıklı gülümsemenin seni beladan kurtaracağını sanmıyorum."

Genellikle öyle olurdu, özellikle de dışilerde. "Kanat çırpmaya başla, karga. Sana ihtiyacım var. Dash'in sana daha çok ihtiyacı var."

Kadın, şüpheli bir şekilde dil çıkarma sesine benzeyen bir ses çıkardı. "Tüm kanun kaçaklarını mı istiyorsun yoksa sadece birkaçını mı?"

Bu çok kışkırtıcı bir soruydu. Özellikle de yanlışsa. Eğer ihtiyaç duyulmasaydı, onları buraya sürüklediği için muhtemelen bağışsaklarıyla birlikte asarlardı.

Ama eğer haklıysa...

Ben her zaman haklıyım. Bu da Dash'in tek dostlarının desteğine ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Başka hiç kimseye güvenilemezdi.

"Hepsi." Bu durum, hepsini bir araya getirmek için krallıklar arası bir savaşa yol açabilir, ancak aynı zamanda bir savaşı da önleyebilir.

Sorunlardan bahsetmişken... "İkinci bir düşünceyle, Xaydin'i şimdilik bu işin dışında bırakalım. Ben de Dove'un peşine düşeyim." Yarı elf bir piç olan Dove, başa çıkılması zor biriydi. Özellikle nefret ettiği evinden çağrılmaya hiç tahammülü yoktu.

Evet, bu Ryper'in başkasından üstlenmesini istemeyeceği bir işti. Dove'u kendisi alırdı.

Chrys başını salladı. "Güzel. Ok veya hançerlerden kaçacak havamda değilim."

Dove'un biraz sinirli bir yapısı vardı, ama Ryper'in onu aramasının sebebi bu değildi. Ryper'in tanıdığı, Renata'nın boynuzunu bulabilecek daha yüksek bir büyüye erişimi olan tek kişi Dove'du ve eğer şanslıysa, Dash'in de oraya doğru gittiğini düşünüyordu.

Dikkatini tekrar Chrys'e çevirdi. "Onların burada, kulübede benimle buluşmalarını söyleyin. En kısa sürede orada olacağım."

Uçup gitmeden önce son bir lokma daha yedi.

Ryper, olan biten her şeyi düşünürken arkasından onu izledi.

Birisi Renata'nın borusunu almıştı. Bunun sadece iki sebebi vardı.

Kupa avcılığı. Bir zamanlar popüler olsa da, Dash tahta çıktığından beri yasaklanmıştı. Canlı bir hedefin boynuzunu kesmek her zaman ciddi bir risk taşıyordu çünkü tek boynuzlu at büyüğü dünyanın en güçlü büyülerinden biriydi. Ama altın bir boynuz paha biçilmezdi.

Özellikle de diğer tüm güçlerin üzerinde sahip olduğu tek güç göz önüne alındığında.

Bu, Dash'i öldürebilirdi.

O zaman onu elinde tutan kişi iktidarı ele geçirip yönetebilirdi. Ya da On Üç Krallığı yeniden kaos ve savaşa sürükleyebilirdi.

Ryper, asla yaşamak istemeyeceği anıları hatırlayınca irkildi. Savaşları, bitmek bilmeyen iktidar mücadelesini çok iyi hatırlıyordu.

Barış bir bedel karşılığında elde edilmişti ve beslenmeye ihtiyaç duyan kırılgan bir çiçektir.

Bunu kim yaptıysa...

Onlar savaş istiyorlardı. Bunu tüm benliğiyle hissedebiliyordu.

Ve eğer savaş istiyorlarsa, Haydutlarla karşılaşmak üzereydiler. Onların her nefesini kıskanan ve onları kırmak, diz çöktürmek için elinden gelenin en iyisini yapan On Üç Krallığın yarattığı en ölümcül piçlerle.

Ancak her türlü aşağılama ve darbeye rağmen ayakta kalmayı başardılar.

Kararlı. Sarsılmaz.

Ve birbirlerini korumak için öldürmeye bile hazırlar.

“Savaş mı istiyorsunuz? Atlarınıza binin.” Haydutlar cehennemden geçmişlerdi ve birbirlerini korumak için oraya tekrar gitmeye fazlasıyla istekliydiler.

Bölüm 3

Tanis, Dash ile yaptığı anlaşmayı düşündükçe içini daha da sıkıyordu. Özgürlüğü yerine ruhunu istemek neden aklından çıkmıyordu ki?

Buna değer vermiyorsunuz.

Evet, bu doğrudu. Ama gerçekten özgürlüğünü mü kaybetmesi gerekiyordu? Zaten bir kez kaybetmişti ve bu bir ömür için fazlasıyla yeterli olmuştu.

Kimsenin onun üzerinde kontrol sahibi olmasından nefret ediyordu. Babasının sarayında genç bir kızken yaşadıkları zaten yeterince kötüydü. Ama köleliği dayanılmazdı. Esaret altında geçen her gün bir sonsuzluk gibiydi. Bu yaraları hâlâ içten ve dıştan taşıyordu. Özgürlüğü için çok mücadele etmişti.

Ve bir daha kimsenin onun üzerinde egemenlik kurmasına izin vermeyeceğine dair kendine söz vermişti.

İşte şimdi buradaydı. Bir kez daha esir düşmüştü.

Kendi aptalca tercihiyle.

Geçmişî hatırladıkça gözleri yaşlarla doldu. Açgözlülük ve bencillik yüzünden yaşadığı her şey. Başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk alan insan ve tek boynuzlu at zulmü. Kendi türlerinin bile.

Pazarlık ettiği bu tek boynuzlu at hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Aranılan biri olabilirdi. Doktor. Bankacı. Gerçekten her şey olabilirdi.

Artık o, onun hayatının bir parçasıydı.

Onu neden istiyordu? "Benimle ne yapmayı planlıyorsun, canavar?"

"Ne?"

“Ejderha avcısını öldürdükten sonra... krallığınıza gittiğimde benimle ne yapacaksınız?”

Burun kıvırdı. "Bunu şimdi sormak için biraz geç değil mi?"

Evet. Ama yine de onun ne düşündüğünü bilmesi gerekiyordu. Ödeme olarak neden böylesine iğrenç bir şeyi seçtiğini. "Beni satacak mısın?"

Dash, ses tonundaki gizli paniği duydu. Eğer babası kadar sadist olsaydı, bu durumu uzatır ve onu bu kötü kararından dolayı terletirdi. Bu aslında onun için iyi olabilir ve gelecekte bu kadar aceleci davranmasını engelleyebilirdi.

Ama neyse ki, başkalarının acı çekmesini izlemekten hoşlanmıyordu. Kendisi de bir tayken bunu fazlasıyla yaşamıştı. "Bu yasaklandı."

"Doğru, ama yine de bazıları bunu uygulamaya devam ediyor."

"Ve Yüce Kral onları bulduğunda iç organlarını parçalayarak öldürür. Böyle bir vahşete tahammülü yoktur."

"Bu, risk almayacakları anlamına gelmiyor. Bildiğim kadarıyla, siz de onlardan biri olabilirsiniz."

Haklıydı ve o da o alçaklara hiç tahammül edemiyordu. Onların yakalanıp iç organlarının dışarı çıkarılmasını izlemekten büyük zevk alıyordu. "İçin rahat olsun, Ejderha. Ben köleci ya da insan ticareti yapan biri değilim. Hiç kimseye böyle bir şey yapmam. Düşmanlarıma bile."

Ejderha anında rahatladı. "Güzel. Ve şunu bilmelisin ki, ben senin oyuncağın olmayacağım."

Kadının aklının bir sonraki adımında nereye gittiğine alaycı bir şekilde baktı. Güzelliği ve fiziği göz önüne alındığında, bu endişesi muhtemelen haklıydı. "Bana güven, Ejderha. Yatağında yer isteyen sevgililer söz konusu olduğunda tekliflerden hiç de yoksun değilim."

Bu, onun anında tekrar kaskatı kesilmesine neden oldu. "Şey, bu kadar kaba olmana gerek yok. Ben veba bulaşmış bir dırdırcı değilim."

Vay canına... ses tonundaki öfke inanılmazdı, bir de onun kaburgalarına attığı bilinçsiz tekme gibi. "Şimdi de seni yatağında istemediğim için mi güceniyorsun? Ruh halindeki değişimlerini takip edebilmek için bir puan tablosu mu tutayım?"

Sırt üstü yatarken öyle bir hareket etti ki, adam onun gerçekten de yüzünü buruşturuyor olabileceğinden şüphelendi. Bu, kız kardeşinin onu kızdırdığı her seferinde yaptığı bir şeye çok benziyordu. Ki bu da oldukça sık oluyordu.

Renata, öfke nöbetiyle güçlü babasını öldürdükten sonra ona karşı koyma cesaretini gösteren hayatındaki çok az kişiden biriydi.

Bunun başlıca sebebi, herkesin babasının ölümsüz ve yenilmez olduğunu varsaymasıydı.

Ve öyleydi... ta ki öyle olmadığı güne kadar.

Zorba herif.

Hiç kimse, özellikle de babası, birinin babasını öldürebileceğine inanmamıştı. Herkesi paçavra bebek gibi itip kakmaya alışmış olan Fatih Cratus'un en son beklediği şey, piç oğlunun intikam almak için eve dönmesiydi.

Ve kanla tatmin edilmeyi gerektiren acımasız bir arzu.

Babasını öldürerek, bu süreçte diğer herkesi de yatıştırmış olması, hoş bir bonus olmuştu.

Dash, bugüne kadar memleketine dönüşüyle ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duymadı. Özellikle de yaşanan kan dökülmesinden.

Ejderha boğazını temizledi. "Sorumu hâlâ cevaplamadın, Tekboynuz. Benimle ne yapacaksın?"

"Tam olarak bilmiyorum."

"Bu hiç de iç rahatlatıcı değil," dedi hüzünlü bir şekilde.

"Hayat da öyle. Bunu ne kadar erken kabul ederseniz, çoğu insandan o kadar iyi durumdasınız demektir."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Bana güven Dash. Bunu çok çok uzun zaman önce öğrendim," dedi.

Sesindeki bir şey onda yankı buldu. Hayatın, ozanların çocuk tekerlemelerinde vaat ettiği gibi kıymetli bir kiraz kasesi olmadığını, zor ve acımasız olduğunu, çoğu zaman herkesi diz çöktürmeyi ve en hassas noktalarına tekme atarken yüzlerine gülmeyi amaçladığını anlayacak kadar çok darbe almış bir ruh ikiziydi.

Onun bu acıyı bilmesinden nefret ediyordu.

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, Ejderha, sana çok korkunç şeyler yaptırmayacağıma söz veriyorum. Zindanlarda yaşamak yok. Ya da bakire yemek yok. Belki de koruman için güzel bir hazine bulurum."

Sanki adamın hassas noktasına dokunmuş gibi dudaklarını şapırdattı. "Bu bir klişe, biliyorsun. Tıpkı tek boynuzlu atların genç kızları kaçırdığını söylemek gibi."

"Bunu yapmadığımızı kim söylüyor?"

"Yapıyor musun?"

“Onların izniyle... yaptığım biliniyor.” Omuzunun üzerinden ona baktı. “Şu anda bizi gören biri ne düşünürdü bir düşün? Sanki seni kaçırmışım gibi görünmez miydi?”

Yanakları hoş bir kızarıklıkla kaplandı. "Aptalca olurdu."

"Yanılıyor olabilirler mi?"

“Sen beni kaçırmadın. Ben seni kaçırdım. Bir nevi.” Yine de gözlerinde derin bir hüznü vardı. “Ama demek istediğin çok doğru.”

"Ne oldu, Ejderha?" Umurunda değildi zaten. En azından kendine öyle söylüyordu.

Gözlerini hızla kırptırdı ve sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi yutkundu. "Hiçbir şey."

Bu önemsiz bir şey değildi. Kadının saklamaya çalıştığı dehşetleri gördü. Geçmişinde konuşmak istemediği karanlık bir şey vardı ve oradaki her ne hatırayı tetiklediği için pişman oldu. Herkesin içinde, ona asla huzur vermeyen, yüzeyin hemen altında gizlenen şeytanı en iyi o tanıyordu.

Bazen iyice kafese kapatılırdı.

Diğer zamanlarda...

En ufak bir tahrikle ortaya çıktı.

Bir koku. Bir fısıltı. Herhangi bir ufak şey, o şeytanı serbest bırakıp dünyaya, özellikle de ona karşı öfkeyle saldırmasına neden olabilirdi.

Ben bir piçim.

Doğumundan ölümüne kadar. Babası gibi oğlu. Bu yüzden, daha fazla bir şey söylememeye yemin etti. Onun için yapabileceği en az şey buydu.

Tanis, dikkatini başka bir şeye odaklamaya çalışırken iç çekti. Şu anda gerçekten paniklemeye başlamıştı.

Kendini neyin içine sokmuştu acaba?

Davin onu her zaman ileriye dönük düşünmemekle, çok aceleci ve duygusal olmakla azarlardı.

Haklıydı.

O, intikam almanın sonucuna o kadar odaklanmıştı ki, oraya nasıl ulaşılacağını hiç düşünmemişti. Acelecilik her zaman onun felaketi olacaktı.

Ve güven.

Yıllar geçtikçe sonuncusu konusunda çok daha iyi hale gelmişti.

Aslında pek de öyle değil. Herkese güvenmemek yerine, sadece geri çekilmeyi öğrenmişti. Başkalarının kendisinden faydalanmasına izin vermektense onlardan uzak durmak daha kolaydı çünkü onların kendisini

kullanacaklarını varsaymayı reddediyordu. Kız kardeşleri gibi nefret dolu olmak istemiyordu.

Onu kaçıran canavar kadar acımasız.

Eğer bu dünyada yaşamak için gereken buysa, o bunu tercih etmezdi. Onlar gibi olmak istemiyordu. Başkalarını incitmek ve onlardan faydalanmak istemiyordu. Neden herkes bu kadar acımasız olmak zorundaydı? Bu ona hiçbir zaman mantıklı gelmemiştir.

Acımasızlıklarından gerçekten ne zevk alabilirlerdi ki? Eğer böyle bir alçaklıktan zevk alıyorlarsa, o zaman onlara acıyordu. O, başkalarının gülümsemesine vesile olduğunda mutlu oluyordu. Babasının onu azarlamasına neden olsa bile, başkalarına yardım etmeyi seviyordu.

Bunun neden yanlış olduğunu hiç anlamamıştı.

Ormanda ilerlemeye devam ederlerken, ağaçların arasında onlarla aynı hızda hareket ediyormuş gibi görünen bir gölge gördü. "Bu bir insan mı?" diye fısıldadı.

Gölgeye doğru bakıp derin bir iç çeken Dash, cevap verdi: "Hayır. Çok daha kötü bir şey."

Ses tonundaki ağırlık onu dehşete düşürdü. Bir dev miydi? Bir trol mü?

Onlar?

"İnsandan daha kötü ne olabilir?"

"Görünüşe göre asla kurtulamayacağım bir canavar bu."

Tanis, sesindeki öfkeyi yutkunarak bastırdı. Peşlerinde hangi korkunç şey vardı? "Kaçmalı mıyız?"

"Hiçbir faydası olmaz. Sadece bizi yakalar." Gölgenin onlara doğru hızla yaklaşabilmesi için hızını yavaşlattı.

Gördüğü şey karşısında kaşlarını çatı...

"Bu bir cin mi?"

Soruyu sorduğu anda, birdenbire gençliğinin baharında, güzel sarışın bir kadına dönüştü. Kendinden emin bir tavırla onlara doğru yürüdü.

Dash uzun ve abartılı bir iç çekişle, "İşleri halletmen için seni burada bıraktığımı sanıyordum. Burada ne işin var, Halla?" dedi.

"Sizi ve yeni yolcunuzu takip ediyorum. Hanımefendiyi nereden bulduğunuzu sormam gerekiyor mu?"

"O da en az senin kadar hanımefendi."

Halla konuşmak için ağzını açtı ama Dash sözünü kesti. "O, seni bırakıp yerinizde kalmanız ve etrafı gözetmeniz emrini verdikten sonra karşılaştığım bir ejderha."

Onlara bakakalmak için olduğu yerde donup kaldı. "Ejderha mı diyorsunuz?"

"Alev püskürten. Pullu... ejderha."

Tanis, onun kendisi hakkındaki olumsuz tanımlamasına kaşlarını çatı. "Pullu kısmını pek sevmedim."

Omuzunun üzerinden ona baktı. "Teraziniz yok mu?"

"Şu an değil ve pullu pullar da değiller." Ona göre oldukça güzellerdi. Annesinin pullarına neredeyse tıpatıp benziyorlardı. Gerçi annesinin pulları kadar güzel değillerdi.

"Ama bunlar teraziler," dedi Dash kararlı bir şekilde.

Evet, teknik olarak öyle.

Tanis gözlerini devirdi. Bu, bir insan olarak bir ejderhadan tamamen farklı bir his veriyordu. Sanki üzerine tam oturmayan bir elbise giymiş gibi hissediyordu. Çok dar ve kısıtlayıcıydı.

"Terazimi seviyorum," dedi kendi kendine.

"Pekâlâ, madem insan değil..." Cüce cinin sırtından kanatlar çıktı ve küçüldü. "Bacaklarımı yormaya gerek yok. Bunun için çok yaşlandım ve siz de bu kadar hızlı seyahat etmeyi bırakmalısınız. Her kaçtığınızda size yetişmek ve sizi bulmak çok zorlaşıyor."

"Sana evde kalmanı söylemiştim, değil mi?"

"Bah!" Halla uçarak Tanis'in kolunun yanına kondu. "Neden böyle bir şey yapayım ki? Kronnel'in ne kadar beceriksiz olduğunu senin yerine anlatmaktan başka bir amacım yok. Ki gerçekten de beceriksiz, bilgin olsun. Hem de çok sıkıcı."

"Evde kalmalıydın," diye tekrarladı bir kez daha. "Ben yokken Kronnel'e göz kulak olman faydalı olabilir."

Halla kaba bir ses çıkardı. "Ben sana ne zaman yardımcı oldum ki? Benim işim seni rahatsız etmek ve iki kere düşünmeni sağlamak."

"Anladım. Yanımda olduğun her seferinde seni öldürmeyi iki kere düşünüyorum."

Bu sefer cin, Dash'in asık suratlı tavrına güldü. "Baban da eskiden böyle derdi."

"Ben de onun tüm düşmanlığının yalnızca bana yönelik olduğunu sanıyordum."

Tanis, tek boynuzlu atın onun önünde söylemek istemediğı bir şey söylediğini fark edince sessiz kaldı.

Halla'nın Dash'in dikkatini çekmek için boğazını temizlemesi de bunu doğruladı. "Sanırım sırtınızdaki yükü unuttunuz efendim."

Dash inledi. "Elbette yaptım. Hiç ağırlığı yok. Biraz ses çıkar, Ejderha."

"Sizi bölmek istemedim, Lord Tekboynuz."

Gerçekten de tek boynuzlu at soylularından mıydı? Rütbesi neydi? Önemli biri miydi? Duruşuna bakılırsa, yüksek rütbeli olsa şaşırmazdı. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Sadece merak ediyordu. Daha önce hiç tek boynuzlu at soylusuyla tanışmamıştı.

O yorum yapamadan ya da kadın soru soramadan önce, Tanis yaklaşan adamların sesini duydu. Bu sefer, ne olduğunu anlamakta hiç zorlanmadı.

Onlardan oluşan bir gruptu.

Dash onları hızla yoldan uzaklaştırıp ormanın derinliklerine götürdü, böylece insanlar onları göremeyecekti. Halla kendini bir kelebek boyutuna küçültürken, Tanis de Dash'in sırtından kayarak yere indi ve çalılıkların arasına saklandı.

Atlılar yaklaştıkça, sekizinin savaşçı yaşında olduğunu, ancak ikisinin nispeten genç olduğunu gördü. Hepsi kürklerle örtülüydü ve kaba görünüyorlardı. Ona göre, kokuyorlardı. Ama onları koklayacak kadar yaklaşmak istemiyordu. Zaten yeterince yakındı. Boğazında zaten safra birikmişti. Daha da yaklaşıyorsa, midesinin içeriğini boşaltma isteğine yenik düşebilirdi.

Öndeki kişinin arkasında giden adam kıllı göğsünü kaşıdı. "Daha ne kadar kaldı?"

"En az iki gün daha... belki üç. Geceleri de yolculuk edersek daha kısa sürer," dedi lider.

İlk konuşan kişi boğazından kısık bir hırıltı çıkardı: "Kıçım bu yolculuktan bıktı."

"Evet, ama ejderha kafatasını göreceğiz," dedi arkadaki gençlerden biri. "Ona dokunursak bize ne kadar şans getireceğini bir düşün."

Lider başını salladı. "Bunu sürekli söylüyorsunuz ama aklıma gelen tek şey, kafasını kaybeden ejderha için durumun hiç de iyi olmadığı."

Kardeşinin trajedisini hafife almaya cüret ettikleri için Tanis'in içini öfke kapladı. Tanis ayağa kalkmaya çalıştı, ancak Dash hafifçe bir toynağını kalçasına koydu.

"Kımıldama." Sesi zihninde yüksek ve net bir şekilde yankılanıyordu.

Haklı olduğunu biliyordu. Yine de, onlar kardeşi hakkında böyle şakalaşırken burada yatmak zordu. Sanki hayatının hiçbir önemi yokmuş

gibi.

Nasıl cüret ederler!

Neyse ki çabucak geçtiler. Yine de, bu kadar duyarsız oldukları için onları ezip dövmek istedi.

Keşke hâlâ bir ejderha olsaydı, her yer alevler içinde kalırdı...

Ama sen bir ejderha değilsin.

Doğru. Yine de yeteneksiz değildi. Ve bir kılıcı da vardı. Onları alt edebileceğinden emindi. Ya da en azından birkaçını alt edip kanatabileceğinden.

Her şeyden çok, hayal kırıklığı içinde bağırmak istiyordu.

Lanet olsun bana.

Dash, insanların tamamen gözden kaybolmasını bekledikten sonra toynağını onun arkasından kaldırdı.

Yerden kalkarken ona öfkeli bir bakış attı. "Bu gerekli miydi?"

"Onlara doğru koşmayı mı planlıyordunuz?"

Bir bakıma öyle. "Aslında bir plan değildi. Daha çok bir tepkiydi."

"Kötü bir durum. Sana hatırlatmam gerek mi Ejderha, şu anda insansın ve hiçbir gücün yok?"

Hayır, yapmadı. Ve bu, onun sakin tavrı ve ses tonu kadar onu da sinirlendirdi. "Senin güçlerin var," diye hatırlattı ona.

"Evet, aynen öyle."

Onun onaylayıcı tonuna karşılık kaşını kaldırdı. "Yardım etmez miydiniz?"

"Muhtemelen hayır."

Kadın bunu duyunca şaşkınlıkla ağzını açtı. "Cidden mi? Onlara hiçbir şey yapmazdın mı?"

"Sözlerle değil."

"Sana hakaret ettiklerinde bile mi?" diye sordu inanmaz bir şekilde.

Bu sefer kaşlarını çatarak ona baktı. "Ejderhalar her zaman hakarete uğradıklarında mı saldırırlar?"

Kekeledi.

"Sanırım öyle, efendim." Halla, ikisinin arasında havada süzülürken kendini büyük bir kemirgen boyutuna küçülttü. "Bu onlar için bir şeref meselesi."

Cin'e başarıyla onaylayarak, kıyafetlerindeki döküntüleri silkeledi. "Halla haklı. Biz de öyle yapıyoruz."

"Acaba bu yüzden mi her içki alemi sırasında bu kadar çok köyü yerle bir ediyorsun?"

Dash'in sorusu üzerine içinde öfke kabardı. "Ben hiçbir köyü yok etmedim. Bunu yapan kimseyi tanımıyorum. Sen hiç boynuzunla bir insanı mızrakladın mı?"

Dash cevap vermedi, ancak Halla ısıklık çalmaya ve rahatsız görünmeye başladı.

Cevap vermemesine kaşlarını çatı. "Bir insanı mızrakla mı deldin?"

Halla ellerini ağzının etrafına kapatarak yüksek sesle fısıldadı: "Birçok şeyi mızrakla deldi, Leydi Ejderha."

Dash o sakın, duygusuz tonla konuştu: "Tekrar yapmayı planlıyorum. Ama yedek gücüm, tek silahı alaycılık olan bir hobgoblin ve insan bir kadının bedenindeki savunmasız bir ejderha varken, büyücü ya da şekil değiştirici olup olmadıkları belli olmayan eğitimli ve silahlı savaşçılardan oluşan bir gruba kafa üstü dalacak kadar pervasız değilim. Eğer hepsini öldürmeyi başaramasaydım, bu ejderha onların insafına kalacaktı."

Söylediği şekil, ondan kaçmak istemesine neden oldu. İçinde unutmaması gereken çok fazla karanlık vardı. Tıpkı masumiyetini çalan kişi gibi. Tek boynuzlu atlar tehlikeliydi.

Soğukkanlı.

Acımasız.

Bir insan olarak, onun hızına yetişemezdi.

Ve onu da mızrakla yaralayabilir.

O benim düşmanım.

Bu önemli gerçeği unutmayı göze alamazdı. Onlar aynı değildi. Tek boynuzlu atlar ejderha değildi. Tamamen farklı bir türdüler ve tamamen farklı şeylere değer veriyorlardı.

En azından ona öyle söylenmişti. Doğrusu, onların neye değer verdiğini bilmiyordu. Ve şu anda umurunda da değildi.

Dash başını salladı, bu da yelesinin tuhaf bir şekilde dalgalanmasına neden oldu. "Yolculuğuna devam etmeye hazır mısın?"

Hayır demeyi çok istiyordu. Kendi yolunu bulabileceğini düşünüyordu. Ama bir kadın olarak, bu yürüyerek sonsuza kadar sürerdi.

Ve o adamlar ve diğerleri, o kadın oyalanırken sevgili kardeşine alay etmeye devam edeceklerdi.

Hayır. Eğer tek boynuzlu at onu yemeden oraya ulaştırabilseydi, bu işi bitirmeye ve kendi bedenine dönmeye çok daha yakın olurdu.

Sonra tek boynuzlu atı anında kızartıp krallığına geri dönebilirdi.
Bunu sonuna kadar götüreceğim. Ne pahasına olursa olsun.
Ve sonra bir şekilde bu korkunç tek boynuzlu attan kurtulacaktı.

Bölüm 4

"O gitti!"

Ragna, kız kardeşi Reva'nın önceden haber vermeden yatak odasına girmesi üzerine homurdandı.

Sevgilisi Trexton, ondan anında uzaklaştı ve aramaya başladı...

Kim bilebilirdi ki? Onuru mu yoksa bir kaçış yolu mu? Muhtemelen zekasıydı, çünkü onu zekası için değil, kız kardeşi araya girmeden önce onu kesinlikle hayal kırıklığına uğratmamış olan başka bir vücut parçası için seçmişti.

Sözlerinin kesilmesine çok sinirlenen Ragna, onları bu halde yakalayan Reva'ya öfkeyle baktı. Reva ise bunun kendisini hiç ilgilendirmediğini belli ediyordu. "Kapıyı çalmaz mısın?"

Reva, neyi böldüğünü fark edince birden durdu. Hiç utanmadan, sinirli bir şekilde iç çekti. "Ciddi misin? Bir saat dayanamaz mısın? Bugüne kadar kaç erkekle birlikte oldun?"

Trexton şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

Ragna kız kardeşine doğru ayağa kalktı. "Sakın yapma!"

Reva kuyruğunu kullanarak onu kapıya doğru itti. "Hemen gitmen gerekiyor. Eminim on dakika içinde yine azacak. Yetişkinler konuşmayı bitirince geri gel."

Onu kapıdan içeri zorla sokar sokmaz, kuyruğuyla kapıyı hızla kapattı.

Ragna öfkeyle içini çekerek kanatlarını kabarttı. "Bu çok kaba bir davranıştı, abla."

"Umurumda değil." Reva ona doğru döndü.

Turuncu ve kahverengi pullarıyla Reva, büyük olmasa da güzel bir ejderhaydı. Ragna, babasının geniş gövdesini miras almadığı için her zaman minnettar olmuştu. İnce yapısı, özellikle uçuş için çok daha zarifti.

“Neden buradasınız?”

Reva çömeldi. Tekrar konuşmaya başladığında her kelimeyi yavaşça telaffuz etti. "Sana söylemiştim. O gitti."

“Eğer Marla’yı kastediyorsanız, biliyorum zaten. Yavruları toplayıp ben onlara ulaşmadan önce babalarının yanına gitti.”

Reva ona alaycı bir şekilde baktı. "Marla değil, aptal. Tanis. Ortada yok."

Bu hiç iyi değildi. Tanis, kimseyi dinlemeyen inatçı bir veletti. Günlerdir adalet istiyor ve herkesi çıldırtıyordu. Öyle ki, ikisi de onun kafatasını aynı ejderha avcısına ve cüceye atmayı düşünmüştü.

"Ne demek gitti?" diye sordu Ragna.

“Söylediklerimi duydunuz. Kimse onu görmedi. Ondan en son haber alan Marla'ydı. Tanis ona Davin'in intikamını alacağını ve kafatasını geri alacağını, böylece Marla'nın onu düzgün bir şekilde gömebileceğini söylemişti.”

Ragna küfretti. "Ne zaman olmuştu o?"

“Birkaç gün önceydi. Bilmiyorum. Sanırım ona bunu unutmasını söylemiştin.”

“Elbette yaptım. Tanis ne zamandan beri birini dinliyor ki?”

Reva ateş püskürttü ve kanatlarını çırdı. "Ne yapacağız şimdi?"

Ragna, bunu düşünmeye çalışırken pençelerini burnuna bastırdı. Tüm planlarını alt üst etmek Tanis'e özgü bir şeydi. "Bu aptal nerede?"

"Az önce de söyledim, bilmiyorum."

“Bizim kız kardeşimiz aptal değil. Diğer aptal!”

Reva ona alaycı bir bakış attı. "Başka hangi aptal? Gerçekten, Ragna, başka hakaretler bulmalısın. Bu oldukça sıkıcı ve son derece kafa karıştırıcı."

“Pekala. Aptal. Moron. İnsan!”

"Bu hiç de yerinde bir davranış değildi. Ben insan değilim, seni kaltak!"

Ragna kız kardeşine tısladı. "Bunu hak ettin, hem de seni kastetmedim. Seni ilk gördüğünde altına işeyen o ejderha avcısı aptal... O ve yanındaki cin nereye gitti?"

“Ah...” Reva bir an durup düşündü. “Bilmiyorum. Sanırım evlerine doğru gittiler? Eğer burada kalsalardı, yenilirlerdi. Bizden biri yemese bile,

bir grifon ya da ejderha yerdı.”

“Sen işe yaramazsın! İnsan ve cin gidene kadar neden onları gözetlemedin?”

"Bana o tonda konuşma Ragna. Onlara göz kulak olmamı söylemedin. Sonradan onları isteyeceğini nereden bilecektim?"

Ragna öfkeyle alev püskürttü. "Pekala. Sen o aptal ejderha avcısı ve arkadaşının peşine düş. Davin'in kafatasını bulmaya çalış ki Marla ile tekrar yakınlaşabilelim ve bu işi bitirebilelim, ben de Tanis'i bulmaya gideyim."

"Onu bulduğunuzda ne yapacaksınız?"

"Bağlı olmak."

"Açık?"

Ragna, pençesinin ne kadar keskin olduğunu inceledi. "Bana ne kadar çok baş belası çıkarıyor."

Reva bu tehdidi anladı ve Ragna'nın kızdığı kişinin kendisi olmamasına sevindi. "Peki ya babam? Ona ne diyeceğiz?"

Ragna, seçenekleri değerlendirmek için duraksadı. "Onu bana bırakın. Ben hallederim. Siz de o insan ve cinle ilgilenin."

"Eğer onları bulamazsam?"

Ragna ona soğuk ve delici bir bakış attı. "O zaman eve gelme."

Güneş battıktan hemen sonra Dash, geceyi geçirebilecekleri rahat bir kamp yeri buldu. Tanis, atından öyle bir şekilde indi ki, her şeye, özellikle de hayatına ve bilhassa ejderhalarla anlaşma yapmanın aptallığına lanet etti.

Adamın bu konuda homurdanmasına karşılık kadın ikincisine güldü.

Ona bir uyku tulumu ve birkaç malzeme hazırladıktan sonra tek başına ormana doğru yola koyuldu.

Tanis, Halla'ya "İyi mi?" diye sordu.

"Eminim ki ihtiyaçlarını gidermek için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı var." Halla, Tanis'in düşünmek istemediği bir anlamı ifade etmek için kaşlarını kaldırdı.

Cin ıslah olmazdı.

"Oraya gitmene gerek yoktu, biliyorsun." Tanis yatağını yere sererken Halla da bir daire oluşturmak için taşları üst üste yığıdı. Cin'i izlerken

kaşlarını çattı. “Ne yapıyorsun?”

“Yangına hazırlanıyoruz.”

Tanis bu duruma çok şaşırdı. "Neden yangına hazırlanmak gerekiyor ki?"

Halla ona alaycı bir bakış attı. "Ejderha değiliz. Biz öylece alev püskürtmüyoruz. Bir alev yaratıp onu kontrol altında tutmalıyız."

Ah. Bunu hiç düşünmemişti. Halla'nın da belirttiği gibi, ejderhalar bu tür şeylerle ilgilenmezlerdi. Ateş istediklerinde geçirmek kolaydı.

Tanis, iki arkadaşını düşünürken gözlerini ormana dikti. İkisi de birbirinden çok farklıydı. Dash, Halla'nın aksine son derece sessizdi. Halla'nın aksine Dash çok büyüktü. Halla'nın aksine Dash çok korkutucuydu.

Halla, yaptığı işi incelemek için ateş çukurundan biraz geriye çekildi. Memnuniyetle başını salladı ve ellerini birbirine sildi. "Siz burada bekleyin Leydi Tanis, ben daha fazla odun toplayacağım."

“Yardım etmem daha mantıklı olmaz mıydı?”

"Hiç odun topladınız mı?"

Tanis duraksadı. "Şey, hayır. Ejderha olmanın bir parçası. Buna ihtiyacımız yok."

"O zaman pek yardımcı olamayacaksınız, değil mi? Çünkü yapmak istemeyeceğiniz şeylerden biri de yanlış türde veya bir şeyin yuva yaptığı ağaçtan odun toplamaktır. Özellikle de ısırın türden ağaçlardan."

Tanis bu düşünceyle ürperdi. Ejderhaların endişelenmesi gereken bir şey kesinlikle değildi.

Halla, bu sözlerin acısını dindirmek için koluna hafifçe vurdu. "Merak etme. Uzun sürmeyecek. Biraz dinlen, hemen döneceğim."

"Isırılmamaya çalışın."

Halla gülerek Dash'in kaybolduğu yöne doğru ilerledi.

Tanis onları takip etmek istedi ama doğrusu, uğraşacak kadar enerjisi yoktu. Tek başına biraz dinlenmek güzeldi. Gerçi kötü birer arkadaş değillerdi. Halla çok hoş bir insandı.

Dash...

O çok yoğundu. Tehlikeliydi. Kötü anlamda değil. Sadece... Bunu tarif edecek gerçek bir kelime yoktu. Onu daha önce kimsenin yapmadığı gibi kendine çekmişti.

Yolculukları uzadıkça, onun neden bu kadar sessiz ve gizemli olduğunu daha çok merak etmeye başladı. Sanki Dash ve Halla ondan bir sır

saklıyorlarmış gibi hissediyordu. Elbette bu onu ilgilendirmiyordu. Ama içten içe, birbirlerine attıkları bazı yan bakışların ardında ne olduğunu bilmek istiyordu.

Hiç fark etmezdi. Onun bir görevi vardı ve onu olabildiğince çabuk bitirmeye kararlıydı.

Sonrasında özgürlüğünü yeniden kazanmak için çalışacaktı.

Dash, önündeki çalılıkların arasında birinin hışırtısını duyunca donakaldı. "Umarım Halla'dır."

"Üzerinizi giyseniz iyi olur."

Çimenlerin üzerinde uzanmış olduğu yerden içeri giren kadının sinirli ses tonuna homurdandı. "Ejderha nerede?"

"Onu kamp alanında bıraktım. Ona karşı daha nazik olmaya çalışmalısın."

"Nasıl daha iyi? Ona bağırmadım ve bütün gün onu sırtımda taşıdım."

Çimenlerin üzerinde uzanmış, gökyüzüne bakarken, kadın ona sinirli bir bakış attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biliyor musun, onunla uçabilirsin."

Sırıttı. "Onunla birçok şey yapabilirim."

Ona bir meşe palamudu fırlattı. "Aklını kirli düşüncelerden arındır. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Uçsaydık çok daha hızlı olurdu."

"Benim bunu yapabileceğimi bilmesine gerek olmadığı gibi, insan olabileceğimi bilmesine de gerek yok."

Halla başını yana eğerek onun insan formuna şöyle bir baktı. "Sanırım şu anda kampta olmamanın sebebi de bu, değil mi?"

"Öyle." İnsan bedeninde gerinmek ve rahatlamak için sadece bir an'a ihtiyacı vardı.

"Madem sizi yavaşlatıyor, neden bizimle birlikte?"

Hiçbir fikri ve gerçek bir cevabı yoktu. Tek bir şey hariç. "Ölen ben olsaydım, Renata'nın da intikamımı almakta aynı derecede kararlı olacağını düşünmek isterdim."

"Sana neden inanmıyorum?"

Çünkü bu gerçeğin tamamı değildi. Ejderhada onu cezbeden bir şey vardı ve bunun ne olduğunu veya nedenini bilmiyordu. Sadece onun peşini bırakmadığını biliyordu.

Mantıklı değildi ama şu anda aklından geçen tek şey onların kampına gitmek, o ejderhayı kucağına almak ve Halla'yı elektrikle çarparak tekrar hobgoblin tepesine geri göndermekti.

Sana bir kadın lazım.

Belki de mesele sadece bundan ibaretti.

Çok uzun zamandır yalnızdı ve bunun farkındaydı. Ama sevgililer, ihtiyaç duymadığı veya istemediği her türlü karmaşıklığı da beraberinde getiriyordu. Uzun zaman önce yalnız olmanın daha iyi olduğunu öğrenmişti.

Ve yine de, düşünceleri sürekli o kızıl saçlı cazibeye, zekâ ve ateşle dolu o yakıcı koyu kahverengi gözlere kayıyordu.

Durmak.

Odaklanması gereken çok daha fazla şey vardı. Birisi kız kardeşinin boynuzunu almıştı ve onunla her türlü zararı verebilirlerdi. Bunların başında da onu öldürmek geliyordu.

Eğer ölürse...

Ejderhanın endişelenmesi gereken çok daha fazla şey vardı, sadece kardeşinin kafatası değil. Bütün o savaş ve kan dökme sebebi...

Boşuna olurdu. Kaos geri döner ve bir kez daha dünyaya hükmederdi.

Belki de hayatındaki tek amaç buydu. Kaosu bir gün daha geciktirmek.

Başarısız olmayın.

Başarısızlığın bedeli hepsi için çok yüksekti. Ama özellikle de ejderhaları gibi masumlar için.

Halla'ya doğru baktı. "Sarayı terk ederken seni takip eden oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla değil."

O bilmiyordu. Çok güzel. "Onun seni takip ettiğini görmedin mi?"

Gülerek, "Ryper'ı hiç gören oldu mu?" diye sordu.

Ancak kendisi isterse öyle olurdu. Kahretsin. Karanlığa karışıp sessizce seyahat etme şekliyle ona Gölge adı verilmeliydi. Gerçi hayatının büyük bölümünde suikastçı olduğu düşünüldüğünde, Ryper muhtemelen ona en uygun isimdi ve Dash her zaman bunun annesinin oğluna verdiği bir isim mi yoksa kendisinin seçtiği bir isim mi olduğunu merak etmişti.

O soruyu sorduğu tek seferde Ryper ona sadece bakmış ve hiçbir şey söylememişti.

Bu konuda da iyiydi.

Sonuna kadar kararsız.

"Ayrıca Ryper bana sizi gözlemlememi söyledi, efendim."

Elbette, öyle yaptı. Ryper bir bakıcı kadar endişelendi.

"Bana ayrıca en çok ihtiyaç duyulan yere gideceğini de söyledi."

Dash, bunun nerede olabileceğini anlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silktili. "Ryper'dan bahsediyor. Her şey olabilir. Ama efendim, kötü bir şeyin geleceğinden emin olduğun için sizin arkanızı kollamam konusunda ısrar etti."

Bu kulağı doğru geliyordu. Ve Ryper'ın normal paranoyasına benziyordu. Ne yazık ki, bu paranoyanın bir şekilde gerçek olduğun ortaya çıkıyordu.

Dash yorgun bir iç çekti. Aceleci davranmıştı ve bunun farkındaydı. Topraklarını terk etmek kötü bir fikirdi ve Ryper, bunun ne kadar aptalca olduğunu ona ilk anlatacak kişi olacaktı. Ama bunu başka kimseye emanet etmeye cesaret edemezdi. Kız kardeşi hakkında kimse bilgi sahibi olmamalıydı.

En önemlisi de, onun kayıp sihirli değneğinden haberdar olmamaları gerekiyordu.

Birkaç gün daha sonra Auderley'de olacaklardı. Renata'nın asası geri alınacaktı. Ejderha da onun kafatasını alacaktı.

Ve karanlık hepsini yutmadan önce onu susturmuştu.

Bölüm 5

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?"

Bink, keşke hiç tanışmasaydım dediği insana iğrenmiş bir sırıtışla baktı. "Sen bir ejderha avcısı olmalısın, Fort. Bacaklarının arasında birazcık bile cesaretin varmış gibi davran."

Bunun yerine, mızımız, buruşuk insan sinirli bir şekilde ensesini ovuşturdu. Erkekler için ortalama boyun biraz altında olan adamın şişkin bir yüzü ve insandan çok bir dev yarattığı andan daha çok benzeyen kaba hatları vardı. Bink, Fort'un bir ejderha kafasıyla ortaya çıktığı an, onu dürüst yollarla kazanmadığını anlamıştı.

İlk düşüncesi, Fort'un onu, fuhuş yaparken odasının dışına koyan sarhoş bir şövalyeden çaldığı ya da ejderha mezarlarından aldığıydı. Özellikle Fort'un bir hırsız olduğu göz önüne alındığında, bu en mantıklı olanıydı.

Ayrıca, aklı başında hiç kimse Fort'un bir dövüşte ejderhanın kafasını koparabileceğine inanmazdı.

Fort daha sonra, ejderha uyuşturulmuş halde yatağında uyurken bunu yaptığını açıklamıştı. Birkaç bardak biradan sonra ise, olay gerçekleştiğinde orada bile olmadığını itiraf etmişti. Başka bir ejderhanın onu öldürdüğünü ve başını Fort'a verdiğini, böylece bir ejderha avcısının canavarı öldürmüş gibi görünmesini sağladığını söylemişti.

Oraya hiç gitmemiştim bile...

Korkak.

Bink bu iğrenç yaratıklara hiç saygı duymuyordu, ama yine de onlardan faydalanabiliyordu ve Fort çoğu zaman ortalama üstü bir uşaktı. Özellikle de ona kafatasını veren ejderhayla tanıştırdıktan sonra.

Şu anda, Bink'in bir diğer komplocusu için pazarlık yapmak üzere bir sentor isyancı prensiyle görüşmek için buradaydılar.

İnsana dudak bükerek baktı. "Tartışmayı bırak Fort, ve söylenenleri yap." Sonuçta, düşünmek Fort'un güçlü yanı değildi. İşte tam da bu noktada Bink devreye giriyordu.

Umarım, iki ay önce Fort'un bir şövalyenin kılıcını çalmasının ardından olduğu gibi, gece yarısı buradan kaçmak zorunda kalmazlar.

Ya da Fort ejderhanın kafatasını kabul ettikten sonra. İndara'dan canlarını zor kurtarmışlardı. Bu deneyimi yakın zamanda tekrar yaşamak istemiyordu.

Bink, saçlarının düzleştiğinden emin olmak için başının tepesine hafifçe vurduktan sonra ceketini düzeltti. Sonuçta bir prensle görüşeceklerdi. Sokak serserisi gibi görünmenin bir anlamı yoktu.

"Nasıl görünüyorum?"

Fort omuz silkti. "Cin gibi mi?"

Mağara adamı. Neden zahmet etti ki? Daha iyi bir suç ortakları bulması gerekiyordu.

İşte bu yüzden buradaydılar. Zengin ve soylularla ahbap olmak istiyordu. Doğması gereken sınıfla birlikte olmak, özentilerle takılmak istemiyordu.

Zar zor tahammül edebildiği bu kaba adama yüzünü buruşturan Bink, arkasını dönüp parmaklarını şıklatarak Fort'un, görevini yerine getiren bir köpek gibi, onu takip etmesini işaret etti.

Baş uşak, lüks bir ofise açılan ağır ahşap kapıyı açtı. İçeride, sentor prens, yere yakın, süslü, yaldızlı bir masanın arkasında, işlemeli bir minder üzerinde oturuyordu. Prensın vücudunun her zerresinden asalet fişkırlıyordu. Bink'in kıskandığı bir zarafet ve vakarla hareket ediyordu. Zenginlik ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Bu sadece davranışlarında değil, lacivert ceketinin şık kesiminde ve altın iplik ve süslemelerinde de kendini gösteriyordu.

Ancak en çok dikkatini çeken şey masa ve altın grifon tüy kalemleriydi.

Bink, bunları pazarda ne kadara satabileceğini hayal etti, sonra kendini durdurdu. Buraya hırsızlık yapmak için gelmemişti. Buraya bir anlaşma yapmak için gelmişti.

Tüm pazarlıkların sonuncusunu yapın.

Kendini zorlayarak eğildi ve bunun da onun soylu biri gibi görünmesini, sokaktan gelmiş yalvaran bir dilenci gibi görünmemesini umdu.

"Majesteleri."

Bink kolunun altından baktığında Fort'un hâlâ arkasında durduğunu ve kaba saba bir serseri gibi panelli odayı incelediğini gördü. Boğazını temizleyerek, gözleriyle bu aptala onun da eğilmesi gerektiğini anlattı.

"Ah." Fort sonunda durumu kavradı ve Bink'in hareketlerini taklit etti.

Aman Tanrım...

Öyle görünmemek için dua etti. Öyle görüldüğünden korktuğu için hemen doğruldu ve paltosunu tekrar çekti. "Yaklaşabilir miyiz, Majesteleri?"

Koyu saçlı ve küçük gözlü Prens Lorens, ona ve ardından kaleye düşünceli bir bakış attı. "Duruma bağlı. Söz verdiğin şeyi getirdin mi?"

"Başka neden burada olurduk ki?"

Bu durum, açgözlü sentorun dudaklarında sinsi bir gülümsemeye neden oldu ve ellerini sevinçle ovuşturdu. "Öyleyse bana ordumu göster."

Bink cebinden bir parşömen çıkardı ve yavaşça masaya yaklaştı. Parşömeni prensin önüne koydu; prens parşömeni inceledikten sonra kaşlarını çatı.

"Bu ne?"

Lorens okuma yazma bilmiyor muydu? Bu çok açıktı. "Bu bir arananlar posterisi."

Prens onu geri itti. "Ben bunu istememiştim. Ben askerlerle bir tek boynuzlu at ittifakı istiyordum!"

"Bu daha iyi."

Lorens ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı. "Nasıl yani?"

"Bu daha büyük bir ittifak. Altı başka krallığın desteğiyle kız kardeşinizi devirmenize yardımcı olacak bir ittifak."

"Neden kız kardeşimi devirmeme yardım etsinler ki?"

"Çok nefret ettikleri Yüce Kral'dan kurtulmak için."

Lorens parmağını masaya vurarak birkaç dakika boyunca konuyu düşündü.

Aslında çok uzun sürdü. Parmakların tıkırdaması ikinci bir kalp atışı gibi olunca oldukça sıkıcı ve rahatsız edici hale geldi. Yeni planıyla prensi alt etmiş miydi?

Bink, prensin dikkatini çekmek için dikkatlice boğazını temizledi. "Majesteleri?"

Lorens, "Bu ittifaktan emin misin?" diye sordu. "İhtiyaç duyduğumda bana gereken güçleri gönderecekler mi?"

Bir bakıma öyle. O krallıklar Dash'ten nefret ediyordu ve ondan kurtulmak için her şeyi ödeyeceklerini söylemişlerdi. Onların, başlarını ağrıtan bu kişiden kurtulmalarına yardım ettiği için onu ödüllendireceklerinden ve o parayla bir ordu kurabileceklerinden oldukça emindi. Ama bu tereddüdünü belli etmemesi gerektiğini biliyordu. "Evet, Majesteleri."

Yavaşça başını salladı. "Bana şu destekçileri bulun. Yönetmem gereken bir isyan var. Askerlere ve paraya ihtiyacım var!"

Bink başını eğerek saygıyla eğildi ve odadan geriye doğru yürüyerek çıktı, çıkarken Fort'u da yanına alıp sürükledi.

Malikanenin dışına çıkana kadar tekrar konuşmaya cesaret edemedi. "Kafatanını al, Fort."

"Dediğiniz gibi şimdi açık artırmaya mı çıkaracağız?"

Bink başını salladı. "İzlerimizi örtmeliyiz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım yanlış hesap yapmış olabilirim." Licordia'daki ortağı Keryna'ya geri dönüp Lorens ve isyanıyla ne kadar iç içe olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. İkisinin aylardır birlikte plan yaptığını biliyordu. Ve Keryna'nın Renata üzerindeki nüfuzunu kullanarak, Dash'in ordusuyla onları destekleyecek sentor isyancılarla anlaşmalar yaptığını da biliyordu.

Keryna'nın isyancılara verdiği tüm sözleri tam olarak bilmiyordu. Ama Keryna'nın eline bir şey vermiş olmasına minnettardı...

Kesesini açıp prensesin kafasından kestiği altın boynuzu dokundu. Aptal, saf kaltak. Prensese, Bink'in onu Lorens'le buluşmaya götüreceğini ve isyanı için tek boynuzlu at askerleri sağlaması karşılığında pazarlık yapacaklarını sanmıştı.

Bu her türlü aptallık olurdu. Bink'in en son istediği şey herhangi bir savaşta yer almaktı. Hepsinin birbirini yok etmesine izin vermek daha iyiydi.

Ayakta kalan son kişi tacı takacak olan olurdu. Hayatta kalma kuralı.

Herkes Yüksek Kral'dan nefret ediyordu. Bunca düşmanı varken onu ortadan kaldırmak kolay olurdu. Lorens Kraliçe Meara'nın işini hallederdi. Ejderhalar da kendi başlarının çaresine bakardı.

Kurnazlığıyla diğer krallıklar arasında anlaşmazlık ve güvensizlik yaratabilir, böylece gözlerini Licordia'ya çevirmelerini engelleyebilirdi. Kendi aralarında savaşmakla meşgul olacakları için onunla savaşmaya vakitleri kalmazdı.

Tek yapması gereken Keryna'ya bakmaktı.

Basit.

Prenses Renata'yı çoktan ona teslim etmişti. Sadece bir görev daha kalmıştı ve Bink istediğini elde edecekti.

Kendisi bir tek boynuzlu at olmasa da, tek boynuzlu at ırkını kontrol edebilecek sihir gücüne sahipti. Krallıklarına hükmetmek ve şu anda Sagarlılara köleleştirilmiş olan evsiz kardeşlerini özgür bırakmak için bu sihire sahipti.

Tek boynuzlu atların nesli tükenme tehlikesinin eşiğinde olduğu zamanlar çok da uzak değildi. Küçük bir fısıltıyla, yine birbirlerini parçalayabilirlerdi.

O zaman o kral olurdu ve herkes ona boyun eğdi. Licordia artık tek boynuzlu atların vatanı olmazdı. Cinlerin ülkesi olurdu. Ve sonra diğer tüm krallıklar onların önünde eğilirdi.

Bölüm 6

AUDERLEY, DYTHNAL

ÜÇ GÜN SONRA

Tanis, bulmayı çok istediği insan kasabasının kenarında yapayalnız kaldığını fark edince dudaklarını ısırıldı. Burada olmaktan ne kadar nefret ediyordu.

Yıllar önce, bir daha asla insan köylerinin yakınına yaklaşmayacağına, hatta yerleşim yerlerinin üzerinden bile uçmayacağına yemin etmişti.

Defalarca, yenilgisine sevindiklerini duyabiliyordu. Ya da daha kötüsü, hayatta kalabilmek için başka birini öldürmek zorunda kaldığı her seferinde sevindiklerini.

Onun hayatı üzerine bahis oynayanlar.

Onun ölümüne dair bahisler.

Hepinizden ne kadar nefret ediyorum.

Bilinmeyen bir nedenden dolayı, kader onu tekrar onların yanına getirmişti. Neden? Bunu hayal bile edemiyordu. Hayatında yeterince acı çekmemiş miydi zaten? Ondan daha ne alacaklardı?

Önemli olan her şeyi zaten almışlardı.

Onun onuru.

Sayın yargıç.

Davin'in hayatı.

Onların elinden çektiği acılar nedeniyle, kardeşinin yaşadığı aşağılanmaları bilmesine izin vermeyi reddetti. Ölümünde bile daha iyisini hak ediyordu.

"Söz veriyorum, sana iyi bakacağım." Sözleri kafasında yankılandı. Her zaman bu sözünü tutmuştu. Ailesine ihanet etmeye çalışanlarla dolu bir kraliyet sarayında, her zaman ikisi dünyaya karşı birlikteydiler. O, kardeşinin arkasındaydı, kardeşi de onun arkasında.

Ta ki bunu yapmayana kadar.

Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm.

Davin, yanında yavruları ve torunlarının torunlarıyla birlikte, olgun bir yaşta ölmeliydi. Böylesine iyi kalpli biri için bu son olmamalıydı.

Bunu düzelteceğim.

Hayatının son işi olsa bile, onun kafatasını krallıklarına geri götürürdü.

Dash ve Halla, kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledikten sonra ondan önce gitmişlerdi. Geçirdiği panik atağı çok şiddetliydi. Hatta şimdi bile tamamen iyileşememişti.

Ada evine geri dönmek istiyordu.

Hayır, eve gidip saklanması gerekiyordu.

Ama artık çok geçti. Ejderha bedeninde olsa bile babası onu geri kabul etmezdi; zaten en başından beri onu istememişti. Bunu yapmamasını emretmişti.

Kız kardeşleri onu terk ettiği için büyük ihtimalle öldürürlerdi. İnsan olduğu için kesinlikle öldürürlerdi.

Aptalca bir arayış için bizi tehlikeye mi atacaksınız? Davin uyurken bile bir insanın onu öldürmesine izin verdiyse, o zayıflığı yüzünden ölmeliydi!

Ejderhalar hiç affetmezdi. Kaçırıldıktan sonra geri döndüğünde dışlanmasının sebebi de buydu.

Sen bir ejderhasın, Tanis. Onun ne tür bir büyüğü olduğu umurunda değil. Tüm gücünle savaşman gerekirken, bir tek boynuzlu atın seni yakalamasına izin verdin. Eğer gücün bu kadarsa, merhamet dilenerek buraya geri gelmek yerine onların dünyasında ölmeliydin! Hayatında bir kerecik olsun onurlu davran. Git kendini öldür!

Ve o kadar çok ayartılmıştı ki. Yaşamak için hiçbir sebebi kalmadığında, onu hayatta tutan tek şey Davin ve Marla'nın yardımseverliği olmuştu.

Kız kardeşlerinin acımasızlığı, paramparça olmuş ruhunun ta derinliklerine kadar onu yaralıyordu. Neyse ki, daha yavruyken, çayırdı

oyunarken kimse onlara gizlice yaklaşmamıştı. Kader sebepsiz yere üzerlerine pislik atmadığında, kendini beğenmiş bir pislik olmak kolaydı. Ama Tanis, hazırlıksız yakalanmanın dehşetini ve aşağılanmasını biliyordu. Aptal ya da dikkatsiz olduğu için değil. Zayıf olduğu için de değil.

Çünkü o zamanlar kötülük kavramına dair hiçbir fikri yoktu.

O zavallı tek boynuzlu atın ona yaptıkları herkesin başına gelebilirdi.

Herkes. Hatta kız kardeşleri bile.

O öğleden sonra vadide oynayan talihsiz kişi oydu.

Onun yerine kız kardeşi Ragna ya da babası acı çekmeliydi. O zaman belki başkalarına karşı biraz daha merhametli olabilirdi.

Alçakgönüllülük dersine ihtiyaçları vardı.

O değil.

Kaderin, tanrıların ya da her neyse, bu durumu ona neden o gün yaşattığını asla anlayamayacaktı. Çünkü o, başkalarına karşı asla duygusuz olmamıştı. Onların aksine, her zaman adil ve nazik olmaya çalışmıştı.

Oysa yabancı birine güvendiği için cezalandırılan oydu. Klanının dışladığı kişi oydu.

Ama Davin öyle değil.

O ve Marla, esaretten sonra onu evinde karşılamışlardı. Başka hiç kimse ona bakmak bile istemezken, sadece onlar iyileşmesine yardım etmiş ve ona sığınak sağlamışlardı; çünkü herkes onu "kirli" olarak damgalamıştı.

Davin artık yoktu.

Bu nasıl adil ya da doğrudu?

Lanet olsun sana, evren! Cehenneme kadar lanet olsun sana!

Gözyaşları boğazını tıkadı ama akmasına izin vermedi. Kimse onu ağlarken görmek istemiyordu.

Derin bir nefes alarak cesaretini topladı ve kasabadan sürekli geçen insan akışını gözetlemek için nöbet tutan iki iri yarı adamın bulunduğu kapıya doğru ilerlemeye zorladı kendini.

Bacakları o kadar çok titriyordu ki nasıl yürüyebildiğinden bile emin değildi. İnsanlar bununla nasıl başa çıkıyordu? Bir ejderha için duygular korkunçtu, ama bir insan için...

Bunlar çok daha kötüydü. Vücudunun daha önce böyle titrediğini hatırlamıyordu. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Gerçekten de korkunçtu.

Hatta insanların terleyebileceğini unuttuğu yerlerde bile terliyordu. İğrenç! Buna nasıl dayanabiliyorlardı acaba?

Bu durum tüm vücudunda kaşıntıya neden oldu.

“Dur!”

O şiddetli kükreme karşısında donakaldı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Eli kılıcını çekmek istedi ama bu akıllıca bir fikir gibi görünmedi. Özellikle bu kadar büyük bir kalabalığın içinde.

Saldırganlık saldırganlığı doğururdu. İnsan olduğu zamandan en çok hatırladığı şey buydu. Sakin kal yoksa ona zarar verirlerdi.

İri yapılı adamlardan biri hızla onun yönüne doğru geldi.

Kılıcın kabzasına elini koyarken midesi ağrıyacak kadar kasıldı. Bekleyin bakalım...

Adamın onu yakalayıp kendisiyle birlikte sürükleyeceğinden emindi.

Eğer cesaret edebilseydi...

Onu boğazından sakalına kadar yarmıştı.

Onu yakalamak yerine, yüzünde alaycı bir ifadeyle kaba bir şekilde yanından geçip gitti. Bakışlarını onun ardından çeviren kadın, adamın arkasındaki bir gruba öfkeyle baktığını gördü.

Oh, tanrılara şükürler olsun.

Adamın, anlamadığı sebeplerden dolayı onlara bağırmaya başlamasıyla rahat bir nefes aldı. Bu dikkat dağıtıcı durumdan faydalanarak, biri onu gerçekten durdurmadan önce hızla kasabaya doğru ilerledi.

Bu, işin kolay kısmıydı.

Zor olan neydi? Nereye gideceğini bilmiyordu. Her yer insan doluydu.

Kelimenin tam anlamıyla her yerde.

Sokaklarda bir karınca kolonisi gibi, hiçbir düzen veya mantık olmaksızın her yöne doğru akın ediyorlardı. Etrafta binalar vardı ama ne olduklarını bilmiyordu. Bazılarında tabelalar vardı, ancak üzerlerindeki resimler ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Halla ve Dash dünyanın neresine gitmişti? Ahırlara mı? Bir ambara mı?

Neden onlara nerede olduklarını sormamıştı?

Çünkü ben bir aptalım.

Hayır, panik yapmıştı ve doğru düzgün düşünemiyordu.

"Hadi, kızım!"

Adam, kollarında kanlı derilerle, kadının yanından hızla geçti.

Boğazına bir bulantı çöktü. O zavallı, katledilmiş hayvanlar için çok üzüldü. İnsanlar canavardı! Hiçbir şeye saygı duymuyorlar mıydı? Neden bu kadar ayırım gözetmeden ve bu kadar çok insanı öldürüyorlardı? Bunun bir amacı mı vardı?

Hayvanlar kuduz muydu?

Birdenbire, keşke ejderha bedeninde kalsaydım ve buranın tamamını ateşe verseydim diye düşündü. Etrafında vızıldayan bu haşerelerden kurtulmak, dünyaya bir iyilik yapmış olurdu.

Esaret altında geçirdiği günlere dair korkunç anılar zihnini doldurdu ve burada olmak istemiyordu, özellikle de yalnız olmak istemiyordu.

Daha da kötüsü, sanki izleniyormuş gibi hissediyordu. Ama kalabalıkta ona dikkat eden kimseyi göremedi. Yine de bu his devam etti. Tüylerini diken diken etti...

"Neredesin Dash?" diye fısıldadı.

Onların önden gitmesine izin verdiği için içinden kendine kızdı. Panik atağı ne kadar kötü olsa da, onlarla birlikte kalmak için kendini zorlamalıydı.

Şimdiki hıçkırığı, eskisini yanında devede kulak gibi gösteriyordu.

"Avcı mısınız?"

Kaşlarını çatarak arkasını döndü, karşısında o kötü adamlardan birini görmeyi bekliyordu.

Bunun yerine, neredeyse beline kadar uzanan küçük bir çocuktü. Yanağındaki morluk ve solgun gözlerindeki yaşlarla onu orada görmek onu hazırlıksız yakaladı. "Affedersiniz?"

Sırtında taşıdığı kılıcı ve çantasını işaret ederek, "Hanımım, avcı mısınız?" diye sordu.

"Şey..." Tanis hayır demek istedi ama teknik olarak bu onun kimliğiydi ve Dash onu böyle giydirmişti. Tek soru, bu çocuğun ona neden bunu sorduğuydu. "Evet?"

Çocuk tereddüt etti, sonra duyulur bir şekilde yutkundu. "Satın alabileceğim etiniz var mı?"

Onun tuhaf sorusuna kaşlarını çatı. "Ne?"

Kirli elini ona uzatarak orada duran küçük gümüş parayı gösterdi. "Babam yine içkiden bayıldı, ama bana biraz et getirmemi söyledi. Avcı kadınların genellikle paraya daha fazla et verdiğini, eğer kendine geldiğinde etim olmazsa beni döveceğini söyledi. Sizde satın alabileceğim et var mı?"

Bu sözler onu çok öfkелendirdi. Çocuk insan olsa bile, dövülmeyi hak etmiyordu.

Hele de onu sevmesi ve koruması gereken adam tarafından değil.

İçinde garip bir şefkat duygusu yükseldi ve çocuğu koruma isteğı uyandırdı. "Üzgünüm küçük çocuk. Elimde yok."

Kirli yumruğıyla gözlerindeki yaşları sildi ve arkasını dönüp gitti.

Bu seni ilgilendirmez...

Hiç şüphe yok ki o küçük insan bir gün büyüüp, kendi türünü avlamak için ya da ganimet olarak elde etmek için yola çıkacak bir adama dönüşecekti.

Ancak onu kalabalığın arasında dolaşırken izlerken, gördüğü tek şey yardıma muhtaç, yolunu kaybetmiş küçük bir çocuktü.

Tıpkı erkek kardeşinin yavruları gibi.

Bu zayıflığından dolayı kendinden nefret ederek, onun peşinden gitti. "Oğlan?"

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını ona göstermek için döndü.

Bu onu alt etmeyi başardı. Diz çökerek gömleğini kaldırıp yanaklarını sildi. "Buraya yeni taşındım. Normalde eti nereden alıyorsunuz?"

"Orada bir pazar yeri var ama babam orada beni soyarlar dedi. Kalabalığın arasında bir avcı kadın aramamı ya da leş dolu bir araba bulmamı söyledi."

"Bu pazar nerede?"

Şehrin merkezindeki devasa kuleyi işaret etti.

Tanis seçeneklerini değerlendirdi. Çok fazla seçeneği yoktu ve o postlara sahip adamın peşine düşmeye hiç niyeti yoktu. Yasal olarak onu alt edemediği sürece bunu yapmayacaktı.

Bu muhtemelen kötü bir fikirdi. En son istediği şey tutuklanmak, dövülmek ya da insanların kanunlarını çiğneyenleri cezalandırmak için yaptığı her neyse ona maruz kalmaktı.

Bu yüzden küçük çocuğun ihtiyaçlarına odaklandı. "Hadi sizin pazarınızı deneyelim ve et konusunda pazarlıkta daha başarılı olup olamayacağıma bakalım."

İnsanlar hakkında bildiği şey, zayıf olanlara saldırmayı sevdikleriydi. Eğer oğlanla birlikte olsaydı, belki onu mağdur olmaktan koruyabilirdi.

Ve eğer gerçekten şanslılarsa, orada Dash ve Halla'ya rastlayabilirlerdi. Onlar da kesinlikle onlara yardım ederlerdi.

Tereddüt etti, sonra elini tuttu. Kadın, tüccarların toplandığı bir alana gelene kadar adamın kendisini kalabalığın arasından geçirmesine izin verdi.

İlk bakışta zararsız görünüyordu. Ta ki iki hırsızın bir adamın cüzdanını çaldığını görene kadar. İpleri kesen hırsız gülerek küçük çantayı arkadaşına fırlattı, o da cebine koydu ve sonra çılgınca kalabalığın arasına karıştı.

Soydukları adam bağırdı, sonra da onların peşinden koşmaya başladı.

İnsanlar...

İndara'da böyle şeyler asla olmazdı. Babasının nöbeti bir hırsızdı diri diri yakardı. Bu da insanların refakatçi olmadan krallıklarına girmelerine izin verilmemesinin nedenini açıklıyordu. Ve girseler bile, sadece sınırlı bir süre için.

"En iyisi paranı sıkıca tut evlat."

Elini ondan ayırıp, parasını iki eliyle çenesinin altına tuttu. "Benim adım Arthur."

Ona gülümsedi. "Adınızı beğendim. Çok asil bir isim, Arthur. Benim adım Tanis."

Bu da onun ona karşılık gülümsemesine neden oldu. Oldukça hoş, çok tatlıydı. İnsan çocuklarının bu kadar sevimli olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Ya da tatlı.

"Siğil!"

Çocuk yüksek sesle bağırıştan irkildi. "Babam bana 'Siğil' diyor çünkü onun kışındaki işe yaramaz bir siğil olduğumu söylüyor."

Tanis, iri yarı, öfkeli adamın kendilerine doğru geldiğini gördü. Derisine kazınmış öfke çizgilerinden, bu adamın nadiren gülümsediğini anlayabiliyordu. Kaşlarını çatmak onun doğal haliydi. Ve bu adam Tanis'in hiç hoşuna gitmiyordu.

Hiçbir şey demeden Arthur'u yakaladı ve ona bir tokat attı. "Sana getirmeni söylediğim et nerede?"

"L-l-lütfen, Baba." Arthur kurtulmaya çalıştı.

"Ben senin baban değilim, velet! Sadece seni büyütme bana kaldı."

Adam tekrar çocuğa vurmak üzereyken Tanis kolunu yakaladı. "Yeter!"

Ona alaycı bir ifadeyle döndü. "Senin de mi tokat yemen gerekiyor?" diye hırladı.

O daha söz sahibi olamadan, derin ve yankılı bir ses konuştu: "Eğer kolunun vücuduna bağlı kalmasını istiyorsan, hayır."

Sadece bir yaratık öyle hırladı.

Dash.

Bakışları, suratı asık adamın üzerinden...

Vay canına. Gördüğü en yakışıklı, en görkemli erkeği görünce nefes alamıyor, hareket edemiyordu. Omuzlarına kadar uzanan uzun, dalgalı, siyah saçlarıyla Arthur'un babasından çok daha uzundu. Vücudunun her zerresinden güç ve ölümcül bir kuvvet fişkırıyordu.

O, vahşi ve iri yarıydı. Doğuştan bir avcıydı.

İçindeki ejderha onun türünü tanıdı. Bu gerçek bir ejderha avcısıydı. Eşsiz beceri ve kurnazlığa sahip bir savaşçıydı.

O, gözlerinin içine bakana kadar böyle düşünüyordu.

Öfkeyle dolu, canlı, kutsal olmayan bir yeşil. Daha önce sadece bir kez gördüğü, oldukça sıra dışı bir renk...

Onun tek boynuzlu atı.

Demek ki... tek boynuzlu atlar sadece ejderhaları değil, başka canlıları da insana dönüştürebiliyordu. Bu da birçok şeyi açıklıyordu. Babasının neden hep onların türüne karşı olduğunu merak etmesine neden oldu.

Tüm ejderhalar tek boynuzlu atların şekil değiştirebildiğini biliyor muydu, yoksa bu konuda bilgisi olmayan tek kişi o muydu?

"Kendini kim sanıyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu insan Dash'e.

Tek boynuzlu atın keskin, biçimli insan yüz hatlarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Eğer pis kokunla saldırabileceğin başka bir yer bulmazsan, kolunu koparıp onunla seni dövecek olan sensin."

Arthur'ın babası sinirlendi. Tartışmak istediği aşıkardı. Ama sağduyusu ağır bastı. Tek boynuzlu atla baş edemeyeceğini herkes biliyordu.

Arthur'ı da yanına alarak yola koyulduğu sırada Dash onu durdurdu. "Buna ihtiyacın olmayacak."

"O benim oğlum."

Dash ona, "Öyle olmadığını söylemiştin," diye hatırlattı.

Arthur'ı kendinden uzaklaştırırken o alaycı ifade geri döndü. "Pekala. Al onu. Zaten işe yaramaz biri."

Dash şaşkın çocuğu yakaladı ve yaşlı adam kalabalığın içinde kaybolana kadar bekledi.

Arthur'ın yüzünden yaşlar süzülüyordu. "Şimdi ne yapacağım?"

"Yaşa." Dash saçlarını karıştırdı. "Sana bakacak ve seni dövmeyecek birini tanıyorum."

Arthur umut dolu gözlerle yukarı baktı. "Gerçekten mi?"

Dash, şefkatli bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayatının bedelini acıyla ödemek zorunda kalmamalısın, küçük kızım. Kimsenin seni değersiz hissettirmesine asla izin verme." Çocuğu ayaklarının üzerine bıraktı. "Hally?" Tanis, Dash'in Halla'ya bir şey yapmasını istediğinde kullandığı takma adı hatırlayarak gülümsedi. Bunu her zaman bir sevgi sözcüğü gibi söylerdi.

Cin, insan formuna yeniden bürünerek öne çıktı. "Emredersiniz efendim?"

“Çocuğu Ector’a götür ve ondan benim için yaverlik yapmasını rica et.”

Halla solgun kaşını kaldırdı. "Emin misin? Geçen sefer oradayken Ector pek nazik değildi. Hatırladığım kadarıyla seninle epey sorun yaşamıştı."

Dash homurdandı. "Ector bunu atlatacak. Ayrıca, bu adamın bir kaderi var. Ector onu evinde bulundurmaktan memnun olacaktır. Bana güven. Ve eğer sana sıkıntı çıkarırsa, o huysuz ihtiyar herife bana bir iyilik borçlu olduğunu hatırlat. Arthur'umuza iyi bakmasını söyle. Yoksa, bana hesap verecek."

Halla, başıyla kısaca onaylayarak Arthur'u alıp gitti.

Tanis etrafına bakındı, başka kimsenin onlara dikkat etmediğinden emin olmak için. "Demek... İnsanlaştırabildiğin tek kişi ben değilim, anlaşılan."

Dash ona yalan söylemeye başladı, ama ne faydası vardı ki? Yalan söylemek bir tek boynuzlu atın özelliği değildi. Üstelik yapması gereken çok daha önemli işler vardı.

"Bu, hakkında konuştuğumuz bir şey değil."

"Anladım... ve Arthur'a yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Kadının minnettarlığı onu utandırdı. İnsanların kendisiyle ilgili olarak takdir göstermesine alışkın değildi. Sadece öfke, kırgınlık ve taleplerle karşılaşmıştı.

Hatta Halla bile.

Hayır, özellikle Halla.

Gülümsemesi şüpheli bir hal aldı. "Yani... efendim, başkalarıyla ilişki kurmak istemediğinizi sanıyordum. Oğlan için bu ani değişikliğin sebebi ne?"

"Değişiklik yok. Çocuğun incinmesini istemedim."

"Ya da ben mi?"

Onun kendisiyle dalga geçtiğini hissetti. "Bu da talihsizlik olurdu. Özellikle de intikamını alma fırsatın olmadan önce."

"Evet, doğru. Ama neden bu kadar önemsedığınızı sorabilir miyim?"

Dash, ona bir cevap verebilmeyi çok isterdi. Umursamak onun tarzı değildi hiç. Başkalarının acı çekmesini görmek istemiyordu. Özellikle de tayken kendisine yaptıklarından sonra.

Güzel olsa da, bu bir maskeydi. Bu onun gerçek bedeni değildi.

Sen daha iyisini biliyorsun.

Şekil değiştirmelerini sağlayan sihir, insanı doğal olarak güzel yapmazdı. Tıpkı bir tek boynuzlu at boynuzu gibi, iç güzelliğini yansıtırdı.

Çirkin bir ruh, korkunç bir canavar olarak tezahür etti.

Hiç kimse gerçek doğasını onun büyüünden gizleyemezdi. Bu yüzden ejderhanın bu kadar adil olması...

O da tıpkı kız kardeşi gibi içten içe naifti.

Ve bu safdillik Renata'yı öldürmüştü. Başkalarının özenle sakladığı çirkinliği görmeyi reddetmişti. Karanlığın tüm ışığı yutabileceğine ve ruhundaki iyiliğin, bir düşmanın ona karşı kullanacağı nihai silaha dönüşebileceğine inanmıştı.

Ya da o.

"Sorumu henüz yanıtlamadınız, Lord Tekboynuz."

"Ne söylememi istiyorsun Ejderha? Seni önemsedığimi mi?"

Kahkahalarla gülmeye başladı.

Kaşını kaldırdı.

"Şaka yapıyordun, değil mi?" diye sordu.

Doğrusu, bilmiyordu. Onunla geçirdiği son üç gün... nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Onu boğmak istediği anlar çok olmuştu. Yapmaması gereken yerlerde onunla dalga geçmiş, hatta bundan zevk almıştı. Daha da şaşırtıcı olanı, o da ona karşılık vermişti.

Ve yine de...

Onda onu etkileyen bir şey vardı...

Söyleyecek sözü yoktu. "İlginç" kelimesi durumu açıklamaya yetmedi.

Tuhaf mı? Hayır.

Büyüleyici mi? Kesinlikle değil.

Kadın, hem canını sıkan hem de hoş gelen bir şekilde onun sinirlerini bozmuştu. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu.

Ejderha ona meydan okudu. Normalde aklına gelmeyen şeyleri düşünmesini sağladı. En önemlisi, ondan korkmuyordu ve bu ona ferahlatıcı geldi.

Çünkü senin kim olduğunu bilmiyor.

Muhtemelen. Onu tanıyanlar onun öfkesinden dehşete kapılırdı. Yani, onu tanıyanların çoğu. Halla ondan korkmuyordu çünkü babasının saray soytarısıydı. Aptalca bir şekilde konumunun onu koruduğuna inanıyordu.

Kekliklere gelince...

Kimse onun ne düşündüğünü bilmiyordu. Ryper'in ölüm arzusu vardı ve hiçbir şeyden, hiç kimseden korkmuyordu.

Diğer kanun kaçaklarına gelince, çoğu Ryper gibiydi ve yaşayıp yaşamayacaklarını umursamıyorlardı. Bu nedenle hiçbir şeyden korkmuyorlardı.

O bile değil.

Ama onu ejderhaya çeken Şey bu değildi. Başka bir Şey olmalıydı. Gerçi bunun bir onemi yoktu. Her ne olursa olsun, onun yanında sürekli bir uyarılma hali içindeydi ve bu sadece cinsel bir uyarılma değildi.

Evet, fiziksel olarak ona çekiliyordu, ama kadın sadece cinsel organını değil, çok daha fazlasını harekete geçiriyordu. Onu sürekli tetikte ve uyanık tutuyordu.

Daha önce hiç kimse bunu yapmamıştı.

Ve garip bir Şekilde bundan hoŐlandı.

O eşsiz bir varlıktı ve ona karşı hissettiği bu duyguların ne olduğunu bilmede de, daha önce hiç kimseye karşı hissetmediği türden duygulardı. "Kendine bu kadar az mı değer veriyorsun gerçekten, Ejderha?"

Tanis, onun tuhaf sorusu karşısında duraksadı. "Birbirimizi tanımıyoruz. Hiç tanımıyoruz. Aldığınız büyünün size zarar veriyor olması çok daha olası."

Bu onun ilgisini çekti. "Nasıl yani?"

"Ejderhalar ateş ve zehirden yapılır. Tek boynuzlu atlar ise... Şey, tek boynuzlu at büyüsü, her neyse o... tüy ve parıltıdan yapılır."

"Süsleme ve parıltı mı?" Alınmış bir Şekilde yakışıklı kaşlarından birini ona doğru kaldırdı. "AteŐinle başa ıkmayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bence bu bir yük olurdu, evet."

Burun kıvırdı. "Daha önce de söylediğim gibi, bana yk olacak kadar ağırlığın yok."

Ellerini kaldırarak vücudunu işaret ederken ona aptalca bir bakış attı. "Sadece bu formda. Eğer bir ejderha olsaydım, ağırlığım seni ezerdi... ve seni yere sabitleyecek olan da ayağım olurdu."

"Beni aptallıklardan uzak tuttuğunuz sürece, buna memnuniyetle karşılık veririm."

İtirafı onu Şaşırttı. "Gerçekten mi?"

"Halla'nın bitmek bilmeyen iğnelemeleri ve küstahlığı yüzünden neden ona haddini bildirmediğimi düşünüyorsun?"

Tanis bu söz üzerine duraksadı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Belki de yapmalısın. Ben ihtiyatlılığı ve zekayı, kendi zekam olmasa bile, değerli buluyorum. Ve bazen, özellikle de kendi zekam olmadığı için. Ve Şunu da belirtmekte fayda var, tek boynuzlu atlar pamuk ve simden ibaret değildir. Yaygın kanaatin aksine, gökkuŐaęı gibi osurmayız veya iŐemeyiz." Gerçekten de ürperdi.

Şaşkınlıkla adamın kalabalığın arasına karışmasını izledi. Onu kibirli sanması ne kadar garipti.

Şimdi düşününce, öyle değildi. Aslında Halla'nın tavsiyelerini çok dinliyordu. Ve ondan farklı olarak, hareket etmeden önce olayları izleyip tartıyordu. Çok düşünceliydi. İhtiyatlıydı.

Onun içinde daha derin bir şey vardı. Bir şey...

Kayboluyordu! Ah, gidiyordu!

Bu gerçeği fark edince kalbi hızla çarpmaya başladı.

Anlamadığı bu dünyada tekrar yalnız kalmak istemeyen kız, onun peşinden koştu. Onu takip etmesinin sebebi zayıflık değildi; sadece kafa karışıklığıydı. İnsanların arasında yaşamayı değil, onlardan kaçmayı denemişti.

Dash, insan alemi hakkında oldukça bilgili görünüyordu... tıpkı Halla'ya Arthur'u götürmesini söylediği arkadaşı gibi. Ondan farklı olarak, bu topraklarda yabancı değildi.

İhtiyatlı davranmak, ejderha avcısı sahtekarını bulana kadar en azından Dash ile arkadaş kalmasını gerektiriyordu.

Bunun üzerine onun peşinden gitti.

Ve onu takip ederken, başkalarının, hem erkeklerin hem de kadınların, özellikle de kadınların ne kadar çok dikkatini çektiğini fark etti.

Sadece yakışıklı ve siyah deri zırhı ve peleriniyle şık giyimli olması değildi mesele. Kendini taşıma biçimi de önemliydi. Saygıya ve zafere alışmış bir canavarın kendinden emin, buyurgan tavrıyla. Komuta etmeye alışmış bir canavarın tavrıyla.

O küstah tavrından, fetihlerinin sadece savaş alanıyla sınırlı olmadığı aşıkardı.

Ancak yanından geçtiği insanlara hiç dikkat etmedi. Kararlı adımlarla ilerledi ve bu da onu çok meraklandırdı. Son tek boynuzlu at efendisi tarafından esir tutulduğu süre boyunca, tek boynuzlu atlar ya da başka herhangi bir şey hakkında hiçbir şey öğrenmek istememişti. Hepsinden nefret etmiş ve ölmelerini istemişti.

Bu sefer meraklıydı.

Baracus onun yanında hiç şekil değiştirmemişti. Gri, kirli bir at ve aynı derecede gri bir boynuzu vardı. Başkalarıyla konuşmuş olsa da, onunla konuşmaya tenezzül etmemişti.

Özgürlüğü için onu öldürdüğünde bile durum değişmedi.

Onda çekici gelebilecek en ufak bir şey bile yoktu.

Dash'in aksine, o vücudunun her zerresinden cinsel çekicilik fıskırıyordu.

Hayatında ilk defa birine karşı çekim hissetti ve bu onu dehşete düşürdü. Çok beklenmedik bir şeydi. Baracus'un ona yaptıklarından dolayı, hiçbir zaman başka bir erkek türüne bakıp da onu çekici bulmamıştı.

Hiç kimseye bakmadı.

Hayatının geri kalanını yalnız ve iffetli bir şekilde geçirmeyi bekliyordu.

Ama Dash'i izlerken, saçlarına dokunmak ve yelesi kadar yumuşak olup olmadığını görmek istedi.

Sakin yapma!

Erkekler acımasız ve nefret doluydu. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Kadınlar da öyleydi. Bazen daha da fazla. Kimseye güvenilemezdi. Hiçbir konuda.

Kalbi paramparça olmuştu ve bir daha asla kimseye güvenmeyecekti.

Onlar düşmandı ve öyle kalmalıydılar. Dash için o, pazarlık ettiği bir hizmetkardan başka bir şey değildi ve her zaman da öyle kalacaktı. Kendini aptallıkla kandırmasına gerek yoktu. Dünyanın nazik ve iyi bir yer olduğuna dair hayaller kurduğu ve inandığı günler sona ermişti.

Onu da Halla'yı düşündüğü gibi düşünüyordu. Peşinden ayrılmayan bir yük gibi.

O artık vadide yaşayan, masallara inanan, yabancıların iyiliğine inanan, bir gün hayatını paylaşabileceği, ona değer verecek ve onu kıymetlendirecek, tıpkı Davin'in Marla'ya davrandığı gibi saygıyla davranacak harika bir hayat arkadaşı bulabileceği umuduyla yaşayan o küçük ejderha değildi.

Bu asla onun hayatı olmayacaktı. Ve bunu düşünmek sadece daha fazla kalp kırıklığına ve üzüntüye yol açacaktı.

Dash de aynı sebeple buradaydı.

İntikam.

Babası onu her zaman aceleci ve hayalperest biri olarak tanımlardı. Bu yüzden hayatının iki yılını kaybetmesine neden olan tuzağa düşmesinden onu sorumlu tutmuştu.

Tanis, kafanı kumdan çıkar artık. Uçabiliyor olman, kafanı bulutlarda tutabileceğin anlamına gelmiyor. Tam önünde olanlara dikkat etmelisin!

Ama dikkat edilmesi gereken hiçbir şey yoktu.

Bugüne kadar babası, yaşanan her şeyden onu sorumlu tuttu. İsteği dışında kaçırılmasından onu sorumlu tuttu.

Bunu aklından bile geçirme.

Ve Dash'i aklından bile geçirme. O kesinlikle yasak bölgeydi. Dışarıda beyaz bir kalkan asılı olan bir binaya yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. Kalkanın üzerinde altın bir kupa tutan kırmızı bir el resmi vardı.

Kadının şaşkınlığına rağmen, adam kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin verdi.

Ardından, kadının kolundan tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sizi güvende tutuyoruz."

İlk içgüdüğü gücenmek ve kendi başının çaresine bakabileceğini söylemekti. Ancak binanın sakinlerinin kendisine gösterdiği ilgiyi fark edince, onun düşünceli davranışına çok minnettar kaldı. "Teşekkür ederim."

Burası, geçimini başkalarını avlayarak sağlayan hırsızların ve haydutların yuvasıydı. Kötü ve barbar müşterileri tanımamak mümkün değildi. O da bir avcı olarak, onların türünü kolayca tanıdı ve onlarla barda kavga etmek istemiyordu.

Onu alt edebileceklerini ve onun pahasına kendilerini kanıtlayabileceklerini düşünerek, ona meydan okumaktan memnuniyet duyarlardı. Bazılarıyla dövüşebilirdi bile.

Birkaç tanesi için çalışması gerekecekti.

Ancak aralarında çok şüpheli olanlar da vardı ve bazılarında kesinlikle kaybedecekti.

Üstelik arkadaki iki kişiyi de hesaba katmadık; onlar onu bir böcek gibi ezebilirlerdi.

Bununla birlikte, Dash buradaki en tehlikeli yaratıktı ve bunu herkes biliyordu. Bu yüzden, aralarından geçerken kenara çekildiler, ona alan verdiler ve onunla birlikte olduğu için ona saygı gösterdiler.

Barmen, yüzünde asık suratla orada duruyordu. Adam bara doğru yöneldi. Yanlarına yaklaştıklarında bile, barmen selam vermedi. Sadece varlıklarını onaylayan sert bir sırtışla yetindi.

Dash altın bir sikke çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Belirgin bir spiral altın asası olan bir adam arıyorum. Bu tarafa doğru geldiği söylendi ve umarım buraya gelip ağzını açıp böbürlenmiştir."

Bekçi parayı aldı ve inceledikten sonra tuniğinin cebine koydu. "İnsan değil. Aradığınız kişi Cin Satıcısı."

Dash gözlerini kısarak sordu: "Affedersiniz?"

"Bu onun kullandığı isim. Buraya gelip bir gecede her türlü eşyayı açık artırmaya çıkarmayı planladığını söyledi. İlgilenenlerin nereye gideceğini bilmemizi istedi. Müşterilerime açık artırmadan bahsetmemi söyledi. Ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi, dedi. Bir altın madenindeki ejderhadan daha zengin olacak kadar para toplamayı umuyor."

Tanis, daha önce hiç düşünmediği bir şey karşısında kalbinin hızla çarptığını hissetti. Kardeşi için açık artırma düzenlendiğini düşünmek bile onu iğrendirdi. "Onun da ejderha kafatası var mıydı acaba?"

Barın yanındaki duvarda asılı, elle çizilmiş ve üzerinde bilgi yazılı bir posterini işaret etti. "Yanındaki sözde ejderha avcısı, bir ejderhası olduğunu söyledi. Ama bana sorarsanız, çocuk daha çok köylü bir çiftçiye benziyordu."

Bekçi burnunu sildi. "Elbette, bence bunların hepsi ya uydurdıkları ya da buldukları sahte şeyler. Ama eğer aptal paranızı sattıkları şeylere harcamak istiyorsanız, buyurun. Müzayedeyi Pagos'taki Sester kalesinde yapıyorlar."

Dash, posterdeki listeye bakarken zümrüt yeşili gözlerinde garip bir ışık vardı. Bekçi konuşmaya devam ederken Tanis listeyi okumak için yaklaştı.

"Sarhoşun saçmaladığı her şeyi hatırlamıyorum. Altın asa dikkatimi çekti çünkü cin onu gösterip kullanmakla tehdit ediyordu. Bizi cırcır böceğine veya kurtçuklara dönüştürebileceğini söyledi. O kendini beğenmiş çocuk, Indara'yı ziyarete gittiğinde şiddetli bir savaşta bir ejderha prensinin kafatasını parçaladığını söyledi. Sanki aklı başında biri oraya gitmeye cesaret edermiş gibi." Bir an durup düşündü. "Görünüşe göre cin, güya bir kraliçeye aşık olan bir perinin kırmızı gözyaşlarına sahip olduğunu söyledi. Bakire bir trolün penisi. Gri bir savaşçı grifonun on iki tüyü. Yağmurlu bir gecede asılan bir katilin derisinin yüzülmesi. Bunun gibi çılgın şeyler. Sihirli asa dışında, geri kalanının neden birinin isteyeceğini bilmiyorum."

Sağındaki adam gülmeye başladı. "Evet, biliyorum. O cin, hepsini birleştirip büyü yapabileceğine yemin etmişti ve o büyüü de satıyordu."

"Ne için büyü?" diye sordu Tanis.

Cevap vermeden önce kupasından derin bir yudum aldı. "Bunlar, dünyadaki en aşağılık herifi öldürmek için ihtiyacınız olan tüm malzemeler."

O kişinin kim olduğuna dair hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Ancak solundaki bir adam yere tükürüp alaycı bir şekilde, "Keşke doğru olsaydı. Eğer bir an bile tek boynuzlu at kralını öldürüp onun yerini alacak bir büyü yapabileceğine inansaydım, hepsini geride bırakıp ilk teklifi veren ben olurdum." dedi.

"Tek boynuzlu at kralı mı?" diye tekrarladı.

Bekçi, kadının kendisi kadar aptal olduğunu düşünürcesine ona alaycı bir bakışla baktı. "Deciel Coeur de Noir. On Üç Krallığın hepsine hükmeden o piç. Onu kim öldürmek istemez ki?"

Tanis, o isim aklından bir gök gürültüsü gibi geçince nefesi kesildi ve hemen yanında duran, aslında bir erkek olmayan adama bakmak için döndü.

Siyah tek boynuzlu at.

Deciel Coeur de Noir. Dashell... Karayürek.

Dash.

Kahretsin.

Bölüm 7

"Hiçbir şey söyleme, Leydi Ejderha." Dash'in sesi düşüncelerinde yüksek ve net bir şekilde yankılanıyordu.

Tanis, onu meyhanedeki haydutlara ifşa etmeyi ne kadar çok istediğini düşündü. Ama adam onun ejderha güçlerine sahipti ve Tanis'in bu güçleri kesinlikle geri alması gerekiyordu. Ejderha bedeniyle birlikte.

Ve kim olduğu göz önüne alındığında...

Onu paramparça etmeden çok önce onu paramparça ederdi.

Üstelik, onu öldürmenin kendisini ejderha formuna geri döndüreceğinden de artık emin değildi. O sadece bir tek boynuzlu at değildi.

O, var olmuş en ölümcül yaratıktı.

Bütün krallıkların yüce kralı.

Ne yaptım ben?

Yakalayabileceği tüm hayvanlar arasında...

On Üç Krallığın Yüce Kralı. Deciel Coeur de Noir.

Nasıl? Neden?

Aman tanrım...

Hayatta kaldığı için çok şanslıydı. Tehlikeli görünmesine şaşmamalı.

O tehlikeliydi.

Hayır. O, tehlikenin ta kendisiydi.

Bu, kelimenin tam anlamıyla eğlence olsun diye başkalarını mızrakla delen bir tek boynuzlu attı. Vücut parçalarını birer aksesuar olarak takıyordu.

Hakkındaki hikayeler efsanevi ve korkunçtu.

Doğrusu, kaçmak istiyordu. Hayır, çılgılık atarak kaçmak istiyordu. Çılgılık atarak ve saçlarını yolarak.

Ben ne yaparım?

Dash, kaleciye sıırttı. "Şey, dediğin gibi, eminim ki hepsi saçmalık. Eğer Coeur de Noir'ı basit bir büyü öldürebilseydi, on kere ölmüş olurdu." Adama başını eğdi. "Bilgi için teşekkür ederim."

Ardından aşı işaret etti. "Bunu alabilir miyim?"

"Devam et. Burada başka okuma yazma bilen var mı bilmiyorum."

Dash homurdanarak posterini indirdi, katladı ve belindeki keseye koydu.

Kolundan tutarak kapıya doğru yöneldi.

Odanın karşısına doğru yürürlerken, "Şüpheli davranma," diye kendi kendine söyledi.

Ama insan nasıl şüpheli davranmazdı ki? Artık emin değildi çünkü herkesin onlara baktığını hissediyordu.

Öyle miydiler?

Daha önce de gelmişlerdi. Onu nasıl tanımazlardı ki? Çok açık bir şeydi.

Onlar söyleyene kadar bilmiyordunuz.

Çünkü ben bir aptalım!

Babasının ona hep böyle demesine şaşmamalı. Haklıydı ve kendini zeki sandığı zaman kendini kandırıyormuş.

Öleceğim. Yavaş yavaş. Acı çekerek. Büyük ihtimalle siyah bir tek boynuzlu at boynuzuna saplanarak. Üstelik, işin tuzu biberi olarak ruhu da emilip alınacak.

Kulakları çınılıyordu. Aynı anda hem terliyor hem de titriyordu. Kahrolası insan vücudu!

"Nefes al, küçük ejderha," diye fısıldadı.

Söylemesi kolaydı. O, tüm zamanların en korkulan canavarıydı. Ejderha olmayı bir kenara bırakın. Acımasızlık söz konusu olduğunda, ejderhaların onun yanında hiçbir değeri yoktu. Ateş püskürtüp uçabilirlerdi, ama o, halkının en güçlülerini bile alt etmişti.

Babası bile ona saygı duruşunda bulundu. Saygıdan değil. Tam bir rezillik, tam bir dehşet.

Babasının sarayında onun adını bile anmalarına izin verilmiyordu, çünkü bir şekilde adını öğrenip onları yok edebileceğinden korkuyorlardı. Her krallık bu kralın gazabından dehşet içinde yaşıyordu.

Ordusundan değil.

Korku şuydu ki, bizzat gelip, sırf eğlence olsun diye hepsini katledecekti.

Uykularında bile değil. Hayır. Düşman ilan ettiklerini nasıl infaz ettiğiyle örnek oldu. Kanlı. Vahşi. Birisi ona karşı geldiğinde asla yanlış anlama olmazdı.

Kendi babasını, mahkemenin ve babasının korumalarının gözü önünde kalbinden bıçaklamıştı.

Ozanlar bile onun hakkında şarkı yazmadılar.

Onu gücendirmekten korktukları için, onların lavta tellerini kullanarak başlarını ve parmaklarını kesti.

Yaptıkları korku dolu fısıltılarla ya da çocuklarını uslu durmaları için korkutmak isteyen anneler tarafından anlatılırdı. Bunu yapmayın yoksa Tekboynuz Kral sizi almaya gelir!

Ve o, onunla birlikte üç gece kamp yapmıştı. Üç gün boyunca da sırtında yolculuk etmişti.

Onu bir ağla yakaladım!

Aman Tanrım...

Nasıl hâlâ hayattaydı?

Dışarı çıktıklarında, kadın neredeyse ayakta duramıyordu.

Ve çok kızgındı. Hatta öfkeden deliye dönmüştü.

Öyle ki kendini tutamadı. Düşünmeden onu itti. "Bana kim olduğunu neden söylemedin?!"

Dash, kadının saldırısı karşısında tamamen şok içinde donakaldı. Babasının kendisine tokat atmasının ardından babasını öldürdüğünden beri kimse ona saldırmaya cesaret edememişti.

Ryper bile değil.

Bugüne kadar, sonunda karşılık verdiğinde babasının yüzündeki şaşkın ifadeyi hatırlayabiliyordu.

Boynuzunun karardığı o talihsiz günde, bir daha kimsenin ona kan dökmeden el uzatamayacağına dair kendine söz vermişti.

Ve hiç kimse yapmamıştı.

Şimdiye kadar.

Ama Dash kendisinden çok daha küçük birine asla zarar veremezdi. Asla. Böyle bir şey onun doğasında yoktu.

Üstelik ona zarar vermek gibi bir niyeti de yoktu. Sadece üzgündü ve bin parçaya ayrılmaya ne kadar yakın olduğunun farkında değildi.

Kendini sakinleştirerek boğazını temizledi. "Muhtemelen aynı sebeple bana Kral Iagan'ın kızı olduğunu söylemedin."

Bu, öfkesinin bir kısmını dindirdi ve geri çekilip etrafına gergin bir şekilde bakındı. "Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

Ciddi miydi? "Az önce ejderha kafatasının kraliyet ailesine ait olduğunu söyledi. Sadece bir tane kraliyet ejderha ailesi var. Eğer o kafatası kardeşinin kafatasıysa... o Prens Davin Dragomir'di."

Kralın tek oğlu. Dash'in babasıyla kaç kez görüştüğünün farkında değil miydi? Ya da erkek kardeşini tanıdığının? Buradaki tek şaşırtıcı şey, saraylarına gittiğinde onunla görüşmemiş olmasıydı.

Dudaklarını ısırđı. "Ah."

"Öyle mi? Söyleyeceğiniz tek şey bu mu gerçekten?"

"Sen bir kötü adam mısın?"

Yavaşça göz kırpı. Bunun en büyük sebebi, onu kızdırması gereken hakarete garip bir şekilde eğlenmiş olmasıydı. O bir kötü adam değildi. Halkı için barışı sağlamak, tüm krallıkları korumak için yapması gerekeni yapmıştı.

Evet, acımasızdı. Hatta gaddardı. Ama iktidara geldiğinde krallıklar sürekli savaş halindeydi.

Hiç kimse güvende değildi ve milyonlarca insan gereksiz yere katledilmişti.

Babası sayısız antlaşma yapmış ve diğer krallar ve kraliçeler gibi başkalarının kendi halkını ezmesine izin vermişti. Hiçbir taht güvende olmamıştı.

Dash, topraklara kanun ve düzeni geri getirmek için yaptıklarından dolayı hiçbir özür dilemedi. Ve asla da dilemeyecekti. Eşi benzeri görülmemiş bir barış dönemi sağlamıştı. Eğer bu onu bir kötü adam yapıyorsa, bu unvanın tadını çıkarıyordu.

"Prenses, bana bir şey söyle. Ada krallığını terk edip, tek boynuzlu at için topraklarıma tuzak kurmak üzere sınışımı geçtiğinde korktun mu?"

Ona kaşlarını çatarak baktı. "Ne?"

"Sorumu duydunuz. Tek boynuzlu atlar ve ejderhalar nesillerdir düşman olsalar da, Licordia topraklarına girdiğinizde, bizim bölgemizde yakalanmaktan korktunuz mu?"

"şey... hayır."

"Eğer bir tek boynuzlu at sizin topraklarımızı ziyaret ettiğinizi görseydi ne olacağını düşünüyordunuz?"

Tanis bunun neden önemli olduğundan emin değildi. "Hiçbir şey."

"Doğru. Orada olduğun için kimse sana karışmazdı. Kesinlikle seni katletmezlerdi. Yirmi yıl önce Licordia'da yakalanmış olsaydın neler olacağını tahmin edebiliyor musun?"

"Katledilmiş olurum."

Evet, öyle yapardı. Hem de acımasızca. Onu paramparça halde babasına geri gönderirlerdi. Ve kimse bunun için cezalandırılmazdı.

"On yılı aşkın bir süredir devam eden barıştan sonra, birileri benim ve sizin halkınızı uyurken öldürüyor. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Tanis, tanıştıkları zaman sorduğu soruları hatırlayınca duraksadı. "Köyü neden yakmadığımı sormanın sebebi bu muydu?"

Başını salladı. "Kardeşinin cinayeti için tek bir kişiye karşı adalet istedin. Benim görevim de bunu sağlamanı temin etmek."

Bir canavar için oldukça mantıklı görünüyordu. Ama bir şey onu endişelendiriyordu. "Köyü yakmak mı istemiştin?"

"Sana ne yapacağımı biliyorsun sanırım."

Onu öldür. Hiç tereddüt etmeden, hiçbir çekince duymadan.

Korkusu geri dönünce yutkundu. Aldığı tüm canlar için hiçbir pişmanlık duymuyordu. "Geceleri nasıl uyuyorsun?"

"Başım yastıkta."

Bu hiç de rahatlatıcı değildi. Gözlerindeki soğuk bakış da öyle. Güzelliği, bu vahşeti daha da iğrenç ve şok edici hale getiriyordu.

Onu öldürün.

Bütün krallıkların iyiliği için bunu yapması gerekiyordu. Daha önce hiç kimse ona bu kadar yaklaşmamıştı. Babasının ve amcalarının bunu defalarca anlattığını duymuştu.

Birinin bu manyağı durdurması gerek. Her yerde casusları ve yanında bir suikastçısı var. Geçirdiği yasaları çiğneyenlerin canlarını istiyor. Keşke biz de kendi suikastçımızı kalesine sokup saltanatına son verebilsek.

Ama her denemede başarısız olanlar, bu girişimleri yüzünden hayatlarını kaybetmişti.

Yasaları acımasızdı ve hiçbir istisna yapmazdı. Suçlu bulunanları, başkalarına ibret olsun diye örnek teşkil edecek şekilde cezalandırırdı.

Bana itaat edin ya da merhamet dilenerek ölün, ben size merhamet göstermeyeceğim.

Evet, kardeşini öldüren adama yapmayı planladığı bir şeydi bu, ama bu farklıydı. Onunki kişisel bir meseleydi.

Onunki öyle değildi.

Hikayeleri duymuştu. Açlıktan ölmek üzere olan ailesini doyurmak için sadece ekmek çalan insanları vahşice öldürmüştü. Bu affedilemezdi. Kalpsizceydi.

"Neden beni öldürmüyorsun?" diye sordu ona.

"Adalette inanıyorum, Ejderha." Sokakta durdu ve çenesini yakındaki oyun oynayan bir grup çocuğa doğru salladı. "Onları görüyor musun?"

"Evet."

"Babamın tahtını ilk devraldığımda, anneler çocuklarını evlerinde saklıyorlardı. Birkaç dakika bile olsa evlerinden çıkmaya cesaret ederlerse başlarına ne geleceğinden korktukları için onları dışarıya bırakmıyorlardı. Erkekler de aynı nedenlerle kızlarını ve eşlerini saklıyorlardı. Masumlar kaçırılıp vahşi oyunlar, kölelik ve genelevler için satılıyordu. Kız kardeşimle sürekli kavga ediyordum çünkü birinin ona neler yapabileceğini biliyordum ve o da bu yüzden benden nefret ediyordu."

Tanis, kendi babasıyla yaşadığı o kavgaları hatırlayınca yutkundu.

Daha da kötüsü, kaçırılan masumlardan biri olmasıydı.

"Krallığımın onun ve korkusuzca büyümeyi hak eden diğer tüm çocuklar için güvenli olduğundan emin olmak için yapmam gerekeni yaptım. Licordia güvenli hale geldikten sonra, diğer krallıklardaki masumların huzur ve güven içinde uyuyabilmeleri için ne gerekiyorsa yaptım. Ben onların korktuğu canavarım ve ölene kadar da öyle kalacağım. Çünkü ben burada olduğum sürece, o çocuklar sokaklarda oynayacak ve hiçbir zarar görmeyecekler. Bunun için asla özür dilemeyeceğim. Dünya bunun için benden nefret etmek istiyorsa, öyle olsun. Onlardan çok uzaktaki bir sarayda tek bir canavardan korkmaları, her karanlık köşede ve sokakta pusuya yatmış, onlara zarar vermeye çalışan binlerce canavardan korkmalarından daha iyidir. Ya da daha kötüsü, yorgun başlarını yatağa koyduklarında evlerine girip onlara zarar veren canavarlardan korkmalarından."

Sesindeki samimiyet, kadının tüylerini diken diken etti.

Onu bu hale getiren neydi? O da mı zarar görmüştü? İçindeki aynı kararlı öfkeyle konuşuyordu. O teselli edilemez öfke o kadar derin ve yakıcıydı ki, onu çoğu zaman korkutuyordu çünkü asla sönmüyordu. Hiçbir şey onu söndüremiyordu. Bazen onu kontrol altına alabilse de, her zaman orada, en kötü anlarda patlamak için bekliyordu.

Eğer o da onun gibi acı çekmiş olsaydı, bu durum mantıklı olurdu ve dünyayı kontrol etme ihtiyacını açıklardı. O da eve döndüğünde aynı şeyi hissetmişti.

Sadece o, her şeyi daha iyi hale getirme gücünden yoksundu.

Ve eğer şüphelendiği şey doğruysa, bu onu daha da tehlikeli kılıyordu. Çünkü o öfke sonsuzdu.

Başka bir şey söylemeden kalabalığın arasından hızla uzaklaştı.

"Nereye gidiyoruz, canavar?" diye sordu.

"Benim öldürmem gereken bir adam var, senin de."

"Yani bir cin demek istiyorsun, değil mi?"

Dash homurdandı. "Cin, adam, sinir bozucu. Hepsi aynı."

Onun için muhtemelen öyleydi, ama o onları öyle düşünmüyordu. "Cin sihirli değneği senden mi çaldı?"

"Ne?"

Dash'in uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Bahsettiğin altın asa. Seni yakaladığımda peşinde olduğun şey bu muydu?"

Dash, ağzından kaçırdığı şeyi fark edince yavaşladı. Son üç gündür ejderhaya neredeyse hiçbir şey söylememişti.

Konuşmanın büyük kısmını Halla yapmıştı ve ikisi de önemsiz şeyler hakkında sohbet etmişlerdi. Halla bu konuda iyiydi. Ejderha da öyle.

Kahretsin. Kişisel meselelerden bahsetmek ona hiç yakışmazdı. Bu tür şeylerin kendisine karşı bir silah olarak kullanılabileceğini çoktan öğrenmişti.

Asla kimsenin sizin herhangi bir zayıflığınızı görmesine izin vermeyin.

Kanayan yerinizi asla kimseye göstermeyin.

Bunu nasıl unutabilirdi ki?

Bunun üzerine hemen konuyu değiştirdi. "Beni yakalayamadınız."

"Ağımın içine düştün."

"Teknik bir ayrıntı."

"Kıçının üstüne düştün, canavar. Gördüm."

Kadının hatırlatması üzerine boğazından kısık bir hırıltı çıktı. Onun itaatsizliğine neden tahammül ediyordu? Halla bile ona karşı böyle bir şeye cüret edemezdi.

Renata da öyle yapardı. Üstelik gülerdi de.

Ama o bir istisnaydı. Kız kardeşinin, söz konusu olan her şeyden paçayı sıyrabileceğini bilmenin verdiği çelik gibi sinirleri vardı. Bunun tek sebebi, doğduğu anda onun kalbini kazanmış olmasıydı.

Tanrım, hâlâ onun saçını çekiştirirken kendisine güldüğünü görebiliyordu.

Ondan başka hiç kimse onu sevmemişti. Onu yargılamadan kabul etmemiştir.

Ne babası, ne de annesi; hepsi ona sürekli bir hayal kırıklığı olduğunu hatırlatmıştı.

Ve kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmıştı...

Kendinden hiç bu kadar nefret etmemiştir. Renata için bu dünyayı güvenli hale getirmek için yaptığı her şey yeterli olmamıştı.

Sen değersizsin evlat! Doğduğunda göbek bağına değil, boğazını kesmeleri gerekirdi!

Babası haklıymış meğer. Onu göbek bağıyla boğsalar ve hayatının tüm acılarından kurtulsalardı. Onu büyütmenin bedeline değmezdi.

Ya da sorun.

Ejderhaya bakarken derin bir iç çekti. "Tek amacın bana eziyet etmek mi?"

"Tek amacım bu değildi. Sadece hoş bir bonus."

"Harika." Köyün kapısına doğru yöneldi.

Yanında aynı tempoda ilerledi. "Sorumu cevaplamadın, canavar."

"Çünkü istemedim."

"Ama şunu bilmek istiyorum. Onların size karşı kullanılmasını engellemek için gerekli tüm malzemeleri mi arıyordunuz? İlk başta sadece asa hakkında sordunuz. Diğerlerinden haberdar mıydınız? Yoksa sadece asa mı peşindeydiniz?"

"Aman Tanrım..."

"Biliyor musun, eğer beni tekrar ejderhaya dönüştürseydin, oraya daha hızlı ulaşabilirdik. Uçabilirdim."

"İndara'daki herkes bu kadar geveze mi?"

Sorusu karşısında gözlerini kırıştırdı. "Her gün duyabileceğiniz bir kelime yok. Geveze. Söylemesi eğlenceli, değil mi? Geveze."

"Tek amacın beni delirtmek mi? Yoksa sadece sinirimi bozmak mı istiyorsun?"

Tanis, onun sinirlendiğini fark edince durdu ve aslında niyeti bu değildi. Ondan cevap almak istiyordu. "Hayır. Kesinlikle o öcü adamı kızdırmak istemiyorum. Sadece kim olduğunu yine unuttum ve asa hakkında bilgi edinmek istiyordum. Şimdi susacağım."

Dash, kızın anlamsız gevezeliğini durdurmak için dudaklarını birbirine bastırmasıyla sustu. Ve ancak o zaman onun bu küstahlığına neden tahammül ettiğini tam olarak anladı.

Son üç gündür asıl sebep, onun kim olduğunu hiç bilmemesiydi.

Onun için o, sıradan bir tek boynuzlu attı. Kabul edelim ki, ona sahip olan tek boynuzlu attı, ama onun topraklarının belası olduğundan haberi yoktu.

Hayatı boyunca ya veliaht prens ya da yüce kral olmuştu.

Etrafindakiler ya bu yüzden ondan nefret etmişti ya da ona yaltaklanmıştı.

Keşke unvanının bir nimet olduğunu söyleyebilseydi, ama ona mutlak sefaletten başka bir şey getirmemişti. Anne babası da bunun en güzel örneklerinden biriydi.

Soylu konumları nedeniyle evlenememişlerdi. Siyasi sonuçlardan korktukları için ilişkilerini kimseye açıklayamamışlardı. Bu yüzden annesi, kimseyle geçinemeyen, kırgın bir kadın olarak Licordia'yı terk etmişti.

Dash bile değil.

Onu Licordia'dan çok uzakta dünyaya getirmiş, sonra da babasının yanına, üvey annesinin yanında büyütmesi için göndermişti. Üvey anne, gayrimeşru bir varise ya da kraliyet kocasının kendisini aldattığı gerçeğini hatırlatan herhangi bir şeye tahammül edemiyordu.

Babası, kardeşlerinin çocuksuz ölmesinin ardından tahta geçen dördüncü oğul olduğu için, Dash'in, kendisinin de aynı derecede nefret ettiği bir sorumluluk yüzünden asla sahip olamadığı bir sevginin sürekli bir hatırlatıcısı olmasından rahatsızlık duyuyordu.

Sen benim kardeşlerim gibi olmayacaksın.

Babasına göre, en yüksek soydan gelen prensler olsalar bile, savurganlardı. Herkesin kendilerine hizmet etmesini ve emirlerini yerine getirmesini bekleyen zorbalardı. Oğlunun kral olmanın ne anlama geldiğini anlamasını istiyordu. Babasının hak etmediğini düşündüğü bir konumu asla hafife almaması gerektiğini anlamasını istiyordu.

Kahrolası herif.

Dash, babasının hayatına son verdiği güne kadar, tahtı meşru kızı Renata'ya bırakacağını umuyordu. Sonuçta bu, babasının en sevdiği tehditti.

Doğrusu, umurunda bile olmazdı. O daha iyi bir hükümdar olurdu.

En azından Renata'nın bir kalbi vardı. Bunun kanıtı da boynuzunun altın renginde olmasıydı. Bir tek boynuzlu atın altın boynuzu, en nadir

boynuzlardan biriydi. Üç yüz yıldan fazla bir süredir hiçbir tek boynuzlu at altın boynuz çıkarmamıştı.

Onun boynuzu da neredeyse aynı derecede nadirdi.

Siyah olanı.

Daha iyi olduğu anlamına gelmiyordu bu. Gerçekten de, siyah boynuz en karanlık büyüün, ruhsuz büyüün ürünüydü. Hiç kimse ondan daha güçlü değildi. Altın bir boynuz bile.

Ve onu ancak altın bir boynuz öldürebilirdi.

Ya da cinin satmaya çalıştığı büyü.

İkisi bir araya gelince... Dash'in hiç şansı yoktu. Artık mesele sadece Renata'nın asasını bulmak değildi, o büyüü de bulup yok etmesi gerekiyordu.

Eğer hem boynuzu hem de büyüü yok etmeyi başarabilirse, yenilmez olurdu.

En azından teknik olarak. İnsan formundayken bile bir dereceye kadar savunmasızdı. İnsan halindeyken başka bir büyüün kurbanı olabilirdi. Ve eğer biri insan formundayken kendi boynuzunu bulursa, onu öldürmek için kullanabilirdi.

Ama onun asasını bulup ona karşı kullanmak, Renata'nın asasıyla onu öldürmekten çok daha zor olurdu.

İşte bu yüzden Renata'nın boynuzunu ne pahasına olursa olsun geri almak zorundaydı. Sadece onu öldürme gücüne sahip olduğu için değil, aynı zamanda ondan geriye kalan tek şey olduğu için de. Onun herhangi bir parçasının katilinin eline geçme düşüncesi...

Bu durum onu iğrendirdi.

O, gelmiş geçmiş en saf, en nazik varlıktı. Eğer zamanında boynuzuna ulaşabilirse, annesinden miras aldığı güçler sayesinde onun ruhunu yeniden uyandırıp veda etmesini sağlayabilirdi.

Onu son gördüğünde söylediği sert sözler için özür dilemek istedi.

Tek istediği buydu. Hayatında onu seven tek kişiyle barışması gerekiyordu.

"Duygularını incitmek istemedim, Ejderha."

Tanis, sesindeki tuhaf tona kaşlarını çattı. Özür dilemesinden en çok hangisinin şaşırdığından emin değildi. "Onlara zarar vermedin. Biliyorum, sinir bozucu oluyorum. Babam ve kız kardeşlerim sürekli susup gitmemi söylüyorlar."

“Aslında o kadar da sinir bozucu değilsin. Ben de çoğu zaman başkalarına karşı sabırsızım. Ablam ve Halla bana bunun en büyük kusurlarımdan biri olduğunu sık sık söylerler.”

Bu sözler onu da hazırlıksız yakalamıştı. Burnunu kırıstırarak, şakayla karışık onu dürttü. "Sabırsız olmadığını söylemeyeceğim. Ama başkaları sabrını sınadığında sabırsız olmak kolay."

Gerçekten gülümsedi.

Bu da onun nefesini kesmesine neden oldu. Daha önce de yakışıklıydı ama gözleri neşeyle parıldadığında gerçekten muhteşem görünüyordu. Daha önce hiç bu kadar inanılmaz bir şey görmemişti.

Bu durum onda öylesine şiddetli bir arzu dalgası yarattı ki, şok oldu ve bir an nefes alamadı.

On Üç Krallığın adına yemin ederim ki, Yüksek Kral nasıl olur da evlenmeden kalırdı? Tek boynuzlu at prensesleri delirmiş miydi?

Yoksa tamamen soğukkanlı mı?

Erkek kardeşi onun kadar yakışıklı değildi ve dişi ejderhalar, ergenliğe girdiği andan itibaren onu Marla zorla, bağırıp çağırarak sunağa götürene kadar amansızca avlamışlardı.

Tam olarak çığlık atmak sayılmaz.

Ancak Davin, evliliği olabildiğince geciktirmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Seçeneklerini açık tutmak istemişti. Babaları ise tahtlarını güvence altına almak istemişti.

Bu durum, erkek kardeşleri yerine mirasçı olarak seçilmek isteyen kız kardeşlerini gerçekten çok kızdırmıştı.

Iagan Dragomir onların ne istediğini umursamamıştı. Amacı, Prens Dagur tarafından yönetilen kuzey topraklarını kendi topraklarına katmaktır ve Dagur'un sadece kızları vardı; bu da Davin'in Marla ile evlenmek zorunda olduğu, aksi takdirde sonsuza dek mirasından mahrum kalacağı anlamına geliyordu.

Davin, babasının isteklerinin ne kadar doğru olduğunu çabucak anlamıştı. Marla da onunla evlenmekten fazlasıyla memnun olmuştu. Kim kendi topraklarının kraliçesi ve lideri olmak istemezdi ki? Babalarının hiçbirisi bundan haberdar değildi çünkü Davin, Marla'ya özel olarak babasının toprakları üzerinde asla kontrol kurmayacağına dair söz vermişti. Kardeşi de babasının tacını devraldıktan sonra onu kendi başına kraliçe yapacağına söz vermişti.

İşte bu, kardeşini bu kadar inanılmaz kılan şeydi.

Ama Dash gibi bir kralın evlenmesini engelleyen ne olabilirdi ki? Dişı tek boynuzlu atların onun peşinden sokaklarda sıraya girmemesi nasıl mümkün olabilirdi?

Ve daha o bir şey söyleyemeden, etraflarında büyük bir heyecan dalgası başladı.

Tanis neler olup bittiğini anlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

Dash onu yanına çekti. Bunun nedenini anlaması biraz zaman aldı; çünkü kalabalık onu heyecandan kolayca ezebilirdi.

"Bu doğru mu?"

"Duydunuz mu?"

"O parayı istiyorum!"

"Posteri bana ver!"

Sesler birbirine karışıp haberleri paylaşıyordu. Ama kadın, aktardıkları haberlerin ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Dash, yanından hızla geçen bir adamı yakaladı. "Neler oluyor?"

Adam ona bir poster uzattı. "Yüksek Kral ordusunu bırakıp sarayını terk etti. Muhafızları onu arıyor. Hayatı için ödöl konulmuş!"

BöLüm 8

Tanis, Dash'in hayatı için teklif edilen miktarı görünce donakaldı. Bir milyon altın sikke. Orada elle tutulur, alaycı bir canavar gibi asılı duruyordu.

Daha önce hiç bu kadar yüksek bir ödül görmemişti. En kötü suçlular için bile.

"Bunu kim teklif ediyor?" diye fısıldadı.

Dash afişi ona uzattı. "Yedi krallık bunun bir kısmını sağlıyor. Hangi yedi krallık olduğu belirtilmiyor. Ama para, başımı sarayıma getirene ödenecek... yani sanırım elebaşı zaten tahtımda oturuyor."

Çenesi gevşedi.

Çizimi görene kadar her şey yolundaydı, sonra neredeyse kahkahayı bastı. Neyse ki, kendini tuttu. "Şey... iyi haber. Tam bir benzeri değil." Resmi ona doğru çevirdi. "Yanakların o kadar sivri değil. Çenendeki çukur da o kadar belirgin değil. Bıyıkların var ama o kadar kalın değil ve kulakların da anormal derecede küçük değil. Sadece hafif bir alın çizgin var, seni vampir karikatürüne benzeten o derin V şeklindeki saç çizgisi yok. Dudaklarını iyi çizmişler ama gözlerini tamamen mahvetmişler. Tanrıya şükür daha iyi bir çizer bulmamışlar."

Onun kendisini daha iyi hissettirme girişiminden en ufak bir şekilde eğlenmiş ya da gurur duymuş gibi görünmedi.

Katlayıp ona doğru uzattı. "İşin iyi tarafından bak, büyüğü değil. Düşünsene, bir elf ya da büyücü çizdirmiş olsaydı. Onlar inanılmaz derecede doğru ve üstelik canlı olurlardı."

Ona alaycı bir bakış attı.

“Şey, öyleler. Ayrıca, tek yapmanız gereken tekrar bir tek boynuzlu ata dönüşmek, o zaman kim sizi tanıyabilir ki? Yani, gerçekten. Simsiyah bir tek boynuzlu at mı? Kimse sizin olduğunuzu asla bilemez.”

Ona ve posterdeki siyah tek boynuzlu ata bakarak dudaklarını şapırdattı. "Hepimiz birbirimize benzemiyoruz."

"Öyle değil mi?"

Elindeki poster kaparken ona öfkeyle baktı. "Hayır."

Dediğini kanıtlamak için etrafındaki atları işaret etti. "Gerçekten mi? Bunları birbirinden ayırt edebiliyor musun?"

"Size söz veriyorum, başka bir tek boynuzlu at veya sentor aradaki farkı hemen anlayacaktır. Tıpkı bir ejderhanın sizi ejderha bedeninizde tanıyacağı gibi."

"Haklısın." Dudaklarını ısırarak, onu henüz tanımayan kalabalığa baktı. "Peki, ne yapmalıyız?"

"Buradan olabildiğince çabuk uzaklaşın."

Bu iyi bir fikirdi. Hayatta kalmak genellikle iyi bir şeydi. "Sen önderlik et, ben seni takip edeyim."

Kolundan tutarak onu kalabalığın arasından nazıkçe çekti; neyse ki kalabalık henüz onlara dikkat etmiyordu. Yine de, kim olduklarını anlayıp üzerlerine atlayacaklarını beklemeye devam etti.

Öte yandan, yalnız bir siyah tek boynuzlu at arıyorlardı. Ya da yakışıklı bir kral. Yanında bir kadınla birlikte göze çarpmayan bir gezgin değil.

Pek de dikkat çekmeyen biri değildi aslında.

Tamam, hiç de göze çarpmayan biri değildi. Tehlikeli derecede yakışıklı bir gezgindi.

Ancak, onlar bir çiftti. On Üç Krallığın nefret edilen Yüksek Kralı'nın onun gibi bir köylüyü yanında sürükleyeceğini kimse beklemiyordu. Ölümcül şöhreti göz önüne alındığında neden böyle bir şey yapsın ki? Silahlı bir koruma veya kibirli bir hanımefendiyle seyahat etmeliydi.

"Şehirden ayrılalım mı?" diye sordu.

"Hayır. Bu çok fazla dikkat çekebilir." Dash ona bu sözleri söyledi ama aslında bir at istiyordu ya da sihirini kullanarak onları buradan olabildiğince çabuk uzaklaştırmak istiyordu. Riski göze alamazdı.

Tek boynuzlu ata dönüşmek kesinlikle istenmeyen ilgiyi çekerdi. Ne yazık ki, dünyada siyah boynuzlu sadece bir tane tek boynuzlu at vardı.

Ve o da buydu. Kimsenin onu Halla ile birlikte tek boynuzlu at olarak şehre gelirken görmeyi hatırlamaması zaten büyük bir şanstı. Bu tam bir

aptallıktı ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacaktı.

Gerçi... at formundayken boynuzunu gizlemek veya çıkarmak için güçlerini kullanabilirdi, ama bu ona güçleri ve fiziksel gücü açısından pahalıya mal olurdu ve buradan savaşıarak çıkmak zorunda kalırsa zayıf düşmeyi göze alamazdı. İki at satın alması, daha sonra birilerinin sorgulamasına neden olabilecek meraklı bir ahır görevlisinin sorularını gündeme getirebilirdi.

Ya da saklamak zorunda kalacakları bir ceset.

Hayır, en iyisi kalabalıkla birlikte umursamazca şehirden çıkıp kimsenin onları fark etmemesi için dua etmek.

Ama asıl soru, başına bu ödülü kimin koyduğuydu? Sadece Ryper ve iki tek boynuzlu at, Kronnel ve Keryna, Renata'nın peşinden gitmek için sarayını terk ettiğini biliyordu. Bunu başka kimseye söylememişti.

Bu da demek oluyor ki içlerinden biri o posterle ona ihanet etmiş olmalıydı.

Ryper'ın olmadığını kesin olarak biliyordu. Eğer Ryper tahtı isteseydi, çoktan boğazını keser ve tahtı alırdı. Kaldı ki, Ryper'ın da hakkı olan kendi tahtı vardı ve onu alabilirdi.

Ancak adamın iktidara hiç ilgisi yoktu.

Üstelik Ryper oyun oynamazdı ve kendisinden başka kimseyi yönetme hırsı da yoktu. Doğrusu, Ryper'ın neye değer verdiğini bilmiyordu. Para değildi. Güç de değildi.

Ryper herkes için bir gizemdi.

Geriye sadece iki kişi kaldı. Onun sağ kolu ya da Renata'nın en iyi arkadaşı. Ya da ikisi birlikte çalışıyor.

Bunu yaptıklarına neden şaşırmıştı ki? İhanet her zaman içeriden gelirdi, yoksa ihanet olmazdı.

Kahrolası, iktidar hırsı dolu hamamböcekleri, o arkasını döner dönmez tahtına göz diktiler. Sanki son on yıldır koruduğu barışı sürdürebilecekmiş gibi. Bunu sürdürebilmesinin tek nedeni ölümsüz ve güçlü olmasıydı.

Olsa bile...

Taht odasından ilk çıktığında neler olduğuna bakın. Danışmanlarından biri ya da Renata'nın danışmanlarından biri, onu devirip yerini alabileceklerini düşünerek köpekleri üzerine salmıştı.

Olabilir. Eğer ordusuna geri dönüp bu ayaklanmayı bastırmazsa, başarılı olabilirler.

Ama bu uzun sürmeyecekti. Diğer krallıklar tekrar savaşa girecek ve başardığı her şey sona erebilirdi.

Kahretsin!

Peki Ryper tüm bunların neresindeydi? Geride kalıp Dash'in yokluğunu diğerlerinden saklaması gerektiğini biliyordu. Belli ki Halla kadar güvenilir biriydi.

Suikastçılara asla güvenme.

İhtiyaç duyuldukları anda ortadan kaybolma gibi kötü bir alışkanlıkları vardı.

Dash tüm bunları anlamaya çalışırken iç çekti ve içini kötü bir his kapladı.

Ejderha onun sırtını okşadı.

Dash ona kaşlarını çattı. Ne yapıyordu bu?

"Sanki bir kucaklamaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Ama kucaklamanın hoşuna gideceğinden emin olmadığım için, dostça bir okşama daha uygun olur diye düşündüm."

Çok tuhaf bir yaratıktı. "Beni teselli etmeye mi çalışıyorsun?"

"Elbette. Birisi üzgün olduğunda yapılan şey bu. Ve kesinlikle üzgün görünüyorsun."

Onun tecrübesine göre hayır. Eğer bir şey için ağlamışsa, ağlamayı bırakana kadar dövülmüştür. Ağlamak mı istiyorsun? Sana ağlayacak bir şey vereyim.

O da onun kaşlarını çatmasını taklit etti. "Biliyorsun, Dash. Şurada, orada..."

Kadının uzlaşmacı sözlerine karşılık gülümsemesini zorlukla bastırdı. "İyiym, Ejderha."

"Öyle diyorsan. Ama gerçekten, bunu yüzüne karşı söylemelisin, çünkü yüz ifaden yoluna çıkan her şeyi ya da herkesi parçalamaya hazır olduğunu ya da midene dokunan bir şey yediğini gösteriyor... Her iki durumda da küçük çocukları ve insan kılığındaki bir ejderhayı korkutmaya başlıyorsun."

Kadının tuhaf mizahına burun kıvırdı; bu mizah bir şekilde onu daha iyi hissettirmişti. Mantıklı değildi. Ve nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu ama kadın onu neşelendirmişti. "Gerçekten, iyiym."

Ona gülümsedi.

"Bu daha da korkunç, canavar. Sen de tekrar kederlenmeye geri dönmelisin." Ellerini pençe gibi göğsüne götürdü ve yüzünü buruşturdu. "Biliyorsun, eee! Eee!"

Başını sallayarak güldü. O... kelimelerle ifade edemeyecekti. Daha önce hiç onun gibi birini tanımamıştı.

Hiç düşünmeden onu kendine çekti ve hafifçe sıktı. "Teşekkür ederim, Ejderha."

Tanis, kollarının onu sardığını hissettiğinde nefes alamadı. Daha önce kimse ona böyle sarılmamıştı. Tatlı ve içten bir sarılmaydı.

Her şeyden önemlisi, sıcaktı. Ve onu, kaya gibi sert ve inanılmaz bir bedene doğru çekti. İçinde beklenmedik, o kadar güçlü bir arzu dalgası yarattı ki, nefesi kesildi. Titredi.

Deri ve tek boynuzlu at kokusu, daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi. Daha da kötüsü mü? Burnunu onun burnuna gömüp, sarhoş olana kadar o kokuyu içine çekmek istiyordu.

Aman Tanrım...

Ona ne olmuştu? Eğer ne düşündüğünü bilseydi dehşete düşerdi.

Düşündüklerinden dehşete kapılmıştı. Zorlukla yutkunarak aralarına biraz daha mesafe koydu. Çünkü o anda, aklındaki düşünceler yanaklarında kızarıklığa neden olmuştu. Ve bu ona hiç benzemiyordu. Daha önce hiç böyle düşünceleri olmamıştı.

O bir tek boynuzlu at, Tanis!

Dahası, o tek boynuzlu atların Yüksek Kralıydı. Ama bedeni bunu umursamadı. Birdenbire kendi başına hareket etmeye başladı. Ve daha önce hiç bilmediği bir açlık duydu.

Durum iyileşmek yerine daha da kötüleşiyordu.

Ne yapacağım şimdi?

Ne yapmak istediğini biliyordu. Ama durum daha da kötüydü. Adamın peşindeler vardı ve bunu düşünmeye bile vakitleri yoktu.

O kıyafetlerle neden bu kadar erkeksi ve yakışıklı görünmek zorundaydı ki?

Bu da onun, onlarsız ne kadar daha erkeksi ve yakışıklı olacağını merak etmesine neden oldu.

Durun! Durun! Durun!

O bir tek boynuzlu at!

Tanis kulaklarını tıkamak istedi. Ama onu ele veren zihnindeki görüntülerdi. Tekrar tekrar, o zırhı ondan parça parça, tıpkı zevkle açtığı bir hediye gibi soyduğunu gördü.

Sağa bak, Tanis! Sağa!

Orada beyaz bir ata binen yaşlı bir adam vardı. Sıradan görünüşlüydü. Evet. Tam da ihtiyacı olan buydu. Normal.

Ortalama.

Ama bakışları, solunda duran, erkeksi zarafet ve güzelliğin timsali olan dağ gibi devasa yaratığa kaymak istiyordu. Ona bakmasa bile varlığını hissedebiliyordu. Vahşi ve tahmin edilemezdi.

"İyi misin, Ejderha?"

Ona bakma.

"İyi."

Alaycı bir şekilde, "Bu asla doğru değil," dedi.

"Ne?"

"Bir kadın o ses tonuyla 'İyiyim' dediğinde... bu asla doğru değildir ve asla iyiye işaret etmez."

Ona kaşlarını çatarak baktı. "Affedersiniz?"

"İşte bu da orada. Altta yatan, 'Ben haklıyım, sen iyi değilsin' diyen öfke."

Haklı değildi. "Sen bunu söyleyene kadar kızgın değildim. Bu, bir adama ne düşündüğünü sorduğunuzda 'hiçbir şey' demesiyle aynı şey. Asla 'hiçbir şey' değildir."

"Kesinlikle."

Adamın beklenmedik dürüstlüğü karşısında yürümeyi bıraktı. "Ne?"

"Haklı olduğunu kabul ediyorum. Erkekler de tıpkı kadınların kavgadan kaçınmak için 'tamam' demesi gibi, kavgadan kaçınmak için hiçbir şey söylemezler. Peki, neden bu kadar kızardın?"

Tam da bu tuzağa düşmüştü. "Şimdi mevcut konuya dönelim."

Bu, kaşlarından birinin kalkmasına neden oldu. "Ne? Neden? Beni çıplak mı düşünüyordun?"

Doğru olmasının yanı sıra, onun rahatsızlığına neyin sebep olduğunu tahmin edebilmesi de onu sinirlendirmişti. "Affedersiniz?"

Ona attığı sırtı, kalp atış hızını daha da artırdı. "Öyleydin, değil mi? O bakışı biliyorum. O genişlemiş göz bebekleri. O kızarmış yanaklar."

Şimdi yüzü bambaşka bir nedenle kızarıyordu. "İğrenç. Çok kibirlisin! Seni çıplak hayal etmeyi neden düşünüyüm ki, canavar?"

"Yanılıyor muyum?" Derin, gür bir kahkaha attı. Neden bu kadar sevimli olmak zorundaydı ki?

Dash ona doğru eğildi, bu da kadının nefesini kesmesine neden oldu. Yeşil gözleri yaramazlıkla parlıyor ve ona çocuksu bir görünüm veriyordu.

"Hâlâ sorumu cevaplamadınız, Leydi Ejderha. Kibirli olduğum için mi yoksa beni çıplak mı hayal ettiniz?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak ilerlemeye devam etti. "Senin o devasa egonu beslemeyeceğim, canavar. Eminim bunun için yeterince maiyetin vardır."

Dash, kasabanın kapısından geçerken onu izlerken sııttı. Neden onunla dalga geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Hayatında hiç böyle davranmamış ya da bu konuda dalga geçmemişti. Ryper ve Halla bunu görselerdi şoktan ölürlendi.

O her zaman somurtkan, içe kapanık bir herifti; şakacı ve eğlenceli davranışları çocuklara ve sarhoş aptallara özgü bir şey olarak görürdü. Çocukken bile bunu yapmamıştı. Hayatı bunun için çok acımasızdı.

Ama onun utançtan yanaklarının kızarmasını izlemekten hoşlanıyordu. Onunla zekâ yarışına girmekten.

Komik ve zekiydi.

Çok hoş.

Bu adamın derdi neydi böyle? Bütün dünyası alevler içinde yanarken, bir ejderhayla seks hakkında dalga geçiyordu. Hiçbir mantığı yoktu.

"Coeur de Noir" (Kara Kalp) ona verilen bir lakaptı çünkü o, kasvetin vücut bulmuş haliydi. Mizahsızdı.

Vahşi.

Savaşa odaklanmış ve düzeni korumaya kararlı.

Gülmeyi öğrenmelisin, abi. Yüzüne zarar vermez, kim bilir? Belki de başkalarının senin ne kadar harika bir tek boynuzlu at olduğunu görmesini sağlar. Sana zarar vermeyeceğine söz veriyorum. Hatta belki de hoşuna bile gider.

Renata bu sözleri ona kaç defa söylemişti?

Tanrım, onu ne kadar özlemişti. Evet, son derece sinir bozucu biriydi. Neredeyse ejderhası kadar zorlayıcıydı.

Ama o, onun küçük kız kardeşiydi. Onu sinirlendirmek, rolünün bir parçasıydı. Bazen, bunun onun varoluş sebebi olduğuna bile inanmıştı.

Ara sıra çatışmaları normaldi. Ve kardeşlerin yapabileceği türden bir şekilde gerçekten de çatıştılar.

Dash, birlikte geçirdikleri son geceyi hatırladıkça iç çekti. Aralarında geçen o sert sözleri hatırladı.

Son karşılaşmaları neden kavgayla sonuçlanmak zorundaydı? Keryna Renata'nın hayatına girene kadar, nadiren herhangi bir konuda çatışmışlardı.

Ve o zaman bile, sadece aşırı koruyucu olması konusunda çatışmışlardı. Bunu da açıkça kabul ediyordu. Kız kardeşi söz konusu olduğunda aşırı koruyucu bir pislikti. Onu boğmuştu. Bu kesinlikle doğrudu.

Çünkü ona bir şey olmasından çok korkmuştu. Hayatının geri kalanını onu koruyamadığı bilinciyle geçirmek zorunda kalmaktan çok korkmuştu.

Yürürlerken Dash, kız kardeşinin bedenini zihninde sürekli görüyordu. Renata'nın Tekboynuz-Ejderha Savaşları'ndan kalma eski harabelerde, sanki hiçbir şeymiş gibi bırakılmış halini, oysa onun için her şey olduğunu...

Böylesine güzel bir ruhu kim nasıl yok edebilir?

"Acaba bu yüzden mi öldü?"

"Ne?"

Konuştuğunun farkında bile değildi. Ejderhayı görmezden gelmeye çalıştı ama çok üzgündü. "Peşinde olduğum asa kız kardeşime aitti. Ona, davalarına destek olmak için asker göndermeyi reddettiğim için Kraliçe Meara'ya karşı Lorencian isyancılarına katılmak üzere kaçtı. Komutan olmak istiyordu ve ben onun savaşın çirkinliğini görmesini istemiyordum. Sadece onu korumak istedim."

Tanis, kimden bahsettiğini anlayınca nefesini keskin bir şekilde içine çekti. "Prenses Renata."

Başını ona doğru eğdi.

"Çok üzgünüm." Herkes ona canavar derken, Renata'nın en asil yaratıklardan biri olduğu söyleniyordu. İyi kalpli ve cömertti, güzelliği ve hayırseverliğiyle tanınıyordu. "İsyancılarla savaşmayı mı planlıyordu?"

Acı bir kahkaha attı. "Aynen öyle. Ona hiç benzemiyordu. Ama çocuksu danışmanı onu ikna etmişti, intiharın ne kadar harika bir fikir olacağına inandırmıştı." Sonra Keryna'nın sözlerini ve sesini taklit ederek yüzünü buruşturdu. "Kardeşin sana hiç eğlenmene izin vermeyecek... Büyüdün... İstediyini yapabilirsin... Ben onun hayatımı dikte etmesine izin vermezdim. Kahrolası aptal sürtük."

Gözleri öfkeyle parladı. "Kız kardeşim neden onun gerçek yüzünü göremedi? Bunu asla anlamayacağım. Kıskanç bir eşekti, Renata'nın sahip olduklarını istiyordu. Tek yaptığı Renata'ya hakaret etmek ve hayatına girmeye çalışmaktı. Sürekli onun elbiselerini ve takılarını giyiyordu. Renata olmaya çalışıyordu. Midem bulanıyordu."

Tanis bunu istediğinden çok daha iyi anlıyordu. Babasının sarayında benzer şeyler yapmış birçok saray mensubu vardı. Ya da daha kötüsü, istediklerini elde edemezlerse, her şeyi yıkmaya çalışırlardı.

Kıskandıkları ve olmak istedikleri kişinin hayatını mahvetmek için her şeyi yaparlar.

Bu korkunçtu ve bu yüzden saray hayatından gönüllü olarak çekilmişti.

Ama mantıklı gelmeyen tek şey şuydu... "İkisinden hangisi senin at adam isyancılarla savaşmanı istedi ki?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Centaur siyasetine karışmaya hiç niyetim yoktu."

Bu konuda onu suçlayamazdı. Thassalialılar ve Licordialılar, onun ırkı ve Dash'in ırkından bile daha uzun süredir savaş halindeydiler. Eğer Dash tahta geçtiğinde Kraliçe Meara ile bir anlaşma yapmamış olsaydı, muhtemelen hala savaşıyor olurlardı.

Tarihlerinde bildiği tek diğer ateşkes, yıllar önce Dash'in babasının ordusunun Meara'nın ordusuyla savaşmayı bırakacağına dair güvence olarak Meara'ya rehineler gönderdiği zamandı.

Tanis o zamanlar daha yavruydu. Ama savaşların ve çatışmaların korkunç hikâyelerini hatırlıyordu. Kendi krallığı da dahil olmak üzere birçok krallık, Thassalia'ya daha fazla saldırı olmayacağına dair güvence olarak Meara'ya çoğunlukla çocuklardan oluşan soylu rehineler göndermişti. Meara da ateşkesi sürdüreceğine dair bir garanti olarak kendi çocuklarını ve diğer rehineleri onlara göndermişti.

Hesaba katmadıkları şey, Meara'nın kendisine gönderilen rehineleri düşmanlarının varislerini ve soylularını saf dışı bırakmak için kullanacak olmasıydı. Kendi çocuklarına veya akrabalarına ne yaptıklarına aldırmıyordu. Onun için önemli olan tek şey egosu ve hırsıydı.

Meara, rehinelerine önce kötü muamelede bulunmuş, sonra da onları katletmişti. Tüm bu zararları verdikten ve krallıkları sahte bir barış duygusuna kaptırdıktan sonra, onları yok edip Yüksek Kraliçe olmak amacıyla saldırmıştı.

Rehinelerden sadece çok az bir kısmı hayatta kalıp evlerine dönebilmişti. Bunu nasıl başardıkları da bilinmiyordu.

Tanis, rehinelerin kim olduğunu veya bugün hala hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyordu.

Başlarına gelenler o kadar acımasızdı ki, kimse bundan bahsetmedi; sadece birbirlerine sentor kraliçesine asla güvenmemeleri gerektiğini hatırlattılar.

Sevdiklerini bir daha asla başka bir krallığa emanet etmemek korkunç bir şeydi.

Bu da ona Renata ve Dash'i hatırlattı. "Kız kardeşinin nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Yeşil gözleri derin bir kederle karardı. "Boynuzunu aldılar. Kaçtıktan sonra cesedini bir çayırdaki buldum, boynuzu yoktu. Katilini bulmaya gidiyordum ki bir ejderha beni yavaşlattı."

Suçluluk duygusu onu sararken elini yüzüne götürdü. "Tekrar çok özür dilerim, Dash. Seni yakaladığımda onun katilinin peşinde olduğundan haberim yoktu."

"Prensesim, hepimiz bir şeyden dolayı üzgünüz. Öfkem beni ele geçirdi ve şimdi kız kardeşim bu yüzden öldü. Kardeşin de bilinmeyen sebeplerden dolayı öldü ve krallıklarımız yeniden savaşın eşiğinde."

Ana yoldan ayrıлып ormana doğru ilerlerken Tanis onun yanında yürüyordu. "Öyleyse, stratejimiz ne olacak?"

"Bizim diye bir şey yok, küçük ejderha. Kardeşinin kafatasının nerede olduğunu biliyorsun. Pagos'taki kaleye git ve intikamını al. Sonra eve gidip istediğin kadar yavruyla hayatını yaşayabilirsin. Ejderhanın bedenini sana daha önce geri verebilmeyi çok isterdim, ama maalesef anlaştık, bu yüzden yapamam. Belki beni öldürmeyi başarırlarsa, ejderha avcını öldürmeden önce bedenini eski haline döner."

Hepsi bu kadar mıydı?

"Cidden?"

"Evet." Bileğine deri bir bileklik taktı. Bilekliği avuçlarının arasına alıp bir şeyler fısıldadı ve bileklik parlamaya başladı. Sonra gözlerinin içine baktı. "Seni hizmetimden azad ediyorum. Ne şimdi ne de gelecekte bana hizmetçi olmayacaksın. Bu bileklik Pagos'ta seni koruyacak. Oradaki krala benim dostum olduğunu söyle, o da kardeşinin kafatasını çalan kişiden geri almana yardım etsin."

Bu sözler üzerine kalbi hızla çarpmaya başladı. Onu serbest bırakacağına inanamıyordu. Bu iyilik, beklenmedik olduğu kadar da etkileyiciydi. Kardeşi dışında, hiç kimse ona böyle bir şey göstermemişti.

Ve o anda, onu yalnız bırakamayacağını anladı. Yaklaşan kabusla böyle tek başına yüzleşmek zorunda kalamazdı.

"Senden ne haber?"

Omuz silkti. "Başa çıkmam gereken bir düşmanım var. Eğer bunu durdurmazsam..." Düşüncesini tamamlamadı.

Tanis hâlâ şaşkınlık içindeydi. "Gerçekten beni bırakacak mısınız?"

Ondan uzaklaştı. "Elbette, öyleyim. Ayrıca, şu anda çok daha büyük sorunlarım var."

Evet, yaptı. Ve tek boynuzlu at avlamak için silahlanmışlardı ve kafasını duvara asmaya niyetliydi.

Daha da kötüsü mü? Yanında ya da arkasında kimse yoktu. Halla bile. Halkları düşman olsa da, Halla onu terk edemezdi. "O zaman seni bırakamayacağımı biliyorsun."

Dash bu sözleri doğru duyup duymadığından emin değildi. "Ne?"

"Burada yalnızsın, Dash. Halla'yı nereye gönderdiğini ya da ne zaman döneceğini bilmiyorum. İkimiz de en sevilen hükümdar olmadığımızı biliyoruz. Yani, kabul et, kimse seni bir popülerlik yarışmasına aday göstermeyecek... Orduna ulaşırsan, şu anda seni takip edebilirler veya etmeyebilirler. Kaç düşmanın olduğunu bilmiyorum ama hepsini tek başına alt edemeyecek kadar çok olduğunu biliyorum. Seni bulurlarsa katledecekler. Bir milyon altın sikke karşılığında, sana nişan almadığım için şanslısın, canavar."

Bütün bunlar doğrudu. Ama temel bir şeyi açıklamıyordu: "Neden umursuyorsun?"

Ona gülümsedi. "Çünkü bir zamanlar düşmanlarımla baş başa kalıp tek başıma savaşmak zorunda kalmıştım. Ve kardeşimin hatırasını kurtarmama yardım etmeye istekli birine bunu yapmayacağım. Tek başına savaşmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu biliyorum ve kimse asla böyle hissetmemeli. Ayrıca, ben sizin egemen tebaanızdan biriyim. Beni sonuna kadar sadık sayın." Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu ve bu görüntü, kız kardeşi dışında herkesten gizlediği ruhunun bir köşesine dokundu.

Öyle savunmasız bir yerdi ki, açığa çıkmasını istemiyordu.

Ancak bu duygu inkar edilemez bir şekilde mevcuttu ve söz konusu o olunca birdenbire daha da yumuşadı.

Ve onun geçmişte böyle bir acı yaşamış olmasından nefret ediyordu. Haklıydı. Kimse böyle hissetmemeliydi. Kimse ihanete uğramamalı ve yalnız bırakılmamalıydı.

Kendini durduramadan onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Onun yanında çok küçüktü. Çok narin.

Onu ezebilirdi, yine de titreyen kendisiydi. Bu anda kendini güçsüz hisseden oydu. Kadının onun üzerinde nefret ettiği bir gücü vardı.

Ama o anda, onun varlığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun dediği gibi, yalnız olmadığını bilmeye.

Çünkü haklıydı. Bu süreçte yalnız kalmak istemiyordu. Tek başına savaşmaktan, etrafına bakıp sadece kendi gölgesini görmekten çok yorulmuştu. Geçmişte onu ayakta tutan tek şey Renata'nın ona ihtiyacı olduğu bilgisiydi. Eğer başarısız olursa, onu koruyacak kimsesi kalmayacaktı. O, Renata'nın gücü ve koruyucusuydu.

O gittikten sonra...

Savaşmaya devam etmesi için hiçbir sebep yoktu.

Bırak dünya yansın. Zaten bu ona hiçbir zaman fayda sağlamamıştı. Hatta çoğu zaman burada olmak bile istemiyordu. Bir gün daha bu angaryayla uğraşmak istemiyordu.

Yaşayıp yaşamaması kimseyi ilgilendirmiyordu, çoğu kişi onun ölmesini istiyordu. Kimsenin önemi yoktu.

Onu çıldırtan küçük bir ejderha hariç.

Gözlerini kapatırken, onu kucaklayıp teselli ederken elinin saçlarında olduğunu hissetti. Daha önce kimse onu böyle kucaklamamıştı. Sanki önemliymiş gibi. Ve kesinlikle kendini bu kadar savunmasız hissettiği bir anda değil. Güce ihtiyacı olduğu bir anda değil.

Onun buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ve o da bunu ona asla belli edemezdi. Onun dünyası acımasızdı. Onun gibi yaratıkları yutuyordu. Onu paramparça etmiş ve içindeki şeytandan bile korktuğu vahşi bir canavar yaratmıştı.

Çünkü kendisi bile neler yapabileceğinden emin değildi. Bildiği tek şey, geçmişte ne kadar korkunç şeyler yaptığıydı.

Boynuzunun neden ruhu kadar siyahlaştığını merak ediyordu. Renata, dün gece kavga ettiklerinde yaptığı suçlamada haksız değildi.

O, karanlığın ağlamasına neden olan şeyin ta kendisiydi. Sevgilisi vahşet olmuştu ve o, hiç pişmanlık duymadan onu tamamen sahiplenmişti. Ve buraya ulaşmak için her şeyi tekrar yapardı.

Düşmanları neyle karşı karşıya olduklarından habersizdi.

Ama onun neden Kara Kalp diye anıldığını öğreneceklerdi. Meara'nın neden onunla yeminli bir ateşkes imzaladığını ve o kaltakı daha önce kimsenin korkutamadığı halde buna sadık kaldığını anlayacaklardı.

Aniden, onlardan birkaç metre ötede parlak bir ışık parladı.

Dash onu korumak için etrafından dolandı.

Tanis, önlerinde bir sürü tek boynuzlu at belirdiğinde neyle karşılaşacağından emin değildi.

Belki de sürü çok iddialıydı. Toplam yedi taneydi. Kahverengi bir tek boynuzlu at, iki gri, iki beyaz ve iki tane de mavimsi renkte olan. Hepsinin de gümüş zırlı yüz plakalarıyla kaplı kırmızı boynuzları vardı. Bu da ona boynuzların renginin bir tür üniforma veya aile işareti olup olmadığını merak ettirdi.

Öyle miydiler? Bu, hepsinin tek renk olmasını açıklardı.

Yine de, tek boynuzlu atlar hakkında bir şeyler öğrenmeye zahmet etmediği için pişman oldu.

Dash, anında onlarinkinden daha büyük ve daha kaslı olan tek boynuzlu at formuna dönüştü. En az iki el boyu daha uzundu.

"İnsan kim?" diye sordu kahverengi tek boynuzlu at. Yanındakilerden biraz daha büyüktü.

Dash tereddüt etmeden cevap verdi: "Yol tarifi sorduğum bir kızdı."

Tanis, iki eliyle Auderley'i işaret ederek, "Kasaba o tarafta," dedi. "Kimse beni özlemeden oraya geri dönmeliyim diye düşünüyorum."

"Evet, yapmalısın." Grilerden biri geçmesi için kenara çekildi.

Teslim olurcasına ellerini başının üstüne kaldırarak, tek boynuzlu atların arasından yavaşça ilerledi. Havadaki gerilim o kadar yoğundu ki, sanki ağır köpükten bir denizin içinde ilerliyormuş gibi hissetti.

Başka hiç kimse kıpırdamadı. Çok ürkütücü ve rahatsız ediciydi. Kuyruk bile kıpırdamadı, seğirmedi.

Sürünün yaklaşık yarısına geldiğinde Dash sonunda konuştu: "Siparişini imzaladığım Tekboynuz Baş Loncası sizsiniz."

Kahverengi olan başını salladı. "Öyleyiz."

Dash bundan memnun olmuş gibiydi. "Ordumun emektarları. Yanımda savaştınız."

"Yaptık," dedi mavi olan.

O anda duraksadı ve içini bir rahatlama hissi kapladı. Düşman değillerdi. Ona yardım etmeye gelen askerleriydiler.

Tanrılara şükürler olsun.

Gülümseyerek ona doğru döndü.

Ta ki esmer lider tekrar konuşana kadar. "Ve senden nefret ediyoruz, değersiz herif. Onu öldürün!"

Tanis, Dash'e doğru hep birlikte koşarlarken nefesi kesildi. Durun bir dakika. Ne? Neden? Onlarda ne sorun vardı?

Öfke onu sarmıştı ve aklına gelen tek şeyi yaptı; kılıcını kınından çıkardı ve savaşa katılmak için geri koştu.

“Buraya gel, atım, atım.” Ulaştığı ilk atın yanlarına kılıcıyla sertçe vurdu.

Küçük mavi tek boynuzlu at, koyu renkli gözlerinde öfkeyle ona doğru döndüğünde, muhtemelen onu bıçaklaması gerektiğini fark etti. Kükreyerek boynuzuyla kalbini delmeye çalıştı.

Tanis hızla kornayı savuşturdu.

Ama beklemediği şey, adamın insana dönüşüp boğazına kılıç sallamasıydı. Başının kopmasından hemen önce o darbeyi zar zor savurdu.

Şaşkına dönen kadın, tek boynuzlu atların diğer canlılar gibi savaşmadığını fark etti.

Eyvah, başım büyük dertte.

Eşsiz dövüş yeteneklerine sahiplerdi. Diğer türlerin onların saflarına bu kadar kolayca yenik düşmesine şaşmamalı. Büyülü ateş ve buz toplarıyla savaşıyorlar ve sürekli olarak tek boynuzlu at ve insan bedenleri arasında geçiş yapıyorlardı.

Vay canına...

Etkileyici ve korkutucu. Ne tür bir saldırıyla karşılaşacağınızı veya hangi biçimde mücadele edeceğinizi asla bilemezsiniz.

Küfreterek gri yaratığın sırtına atladı ve eğer yaratık ortadan kaybolup onu yerde çaresizce bırakmasaydı, tam üzerine düşecekti. Çok yakışksız bir hareket.

Dash, onu korumak için yanına koştu. "Şu anda güçlerini aldığım için çok pişmanım."

"Benim kadar değil." Kendini yukarı doğru itti ve kılıcı kaptı. "Bir tavsiyen var mı?"

"Koşmak."

"Olmaz. Onları nasıl öldüreceğim?"

"İnsanlarsa, herhangi bir erkek veya kadın gibidirler. Eğer tek boynuzlu atlarsa... insan olana kadar beklemek en iyisidir."

Güzel.

Kolunda bir kalkan belirdi.

"Bu, onların büyülerinin size zarar vermesini engelleyecektir. Ayrıca sizi onların büyülü silahlarından da koruyacaktır."

Güzel.

Dash onu kollarıyla yakaladı ve bir tek boynuzlu ata dönüşürken onu havaya fırlattı. Kız onun sırtındaki bir eyerin üzerine düştü. Üç tek boynuzlu ata doğru koştular. Neyse ki, bu sefer Dash ona tutunabileceği bir dizgin vermişti.

Tanis'in kalbi, özellikle kılıcı mızrağa dönüşüp ucu parlamaya başladığında, onun toynaklarının atışlarıyla aynı ritimde çarpıyordu.

"Boynuzlarını hedefleyin. Kesip atın, ölürler."

Bunu bilmek güzel. Ve bu, tek boynuzlu atları korumak için neden zırhlı yüz plakaları taktıklarını da açıklıyor.

"İnsan halindeyken boynuzlarını bulup ele geçirirseniz, onlar üzerinde tam bir güce sahip olursunuz ve onları öldürebilir veya kontrol edebilirsiniz."

Bunu bilmek gerçekten çok iyi.

"Kalkanınız onların büyümlü saldırılarını üzerine çekecek. Patlamaları yakalamanıza gerek kalmayacak."

O halde... kalkanı sırtının üzerinden attı. "Kılıcımı bana geri vermeni istiyorum."

"Emin misin?"

"Olumlu. Elf kısa kılıcı. Ekstra keskin."

Mızrak, tam olarak istediği ölçüye göre küçüldü. Tanis bacaklarını yukarı çekerek eyerin üzerinde çömeldi.

Dash ona ne yaptığını sormak istedi ama artık diğerlerine çok yakındı. Yapabileceği tek şey dişlerini ağzına dayayıp savaşta yapabileceği en sert şeyi yapmaktı.

Ona güven.

Omuzunu solundaki piç kurusuna çarptı ve boynuzunu arka tarafına sapladı. Tanis sağındaki atın yelesini yakaladı ve sırtından yuvarlanarak kılıcıyla boynuzuna saldırdıktan sonra arkalarındaki Dash'e doğru ayaklarının üzerine indi. Bu sırada Dash takla atarak insan formuna dönüştü ve üçüncü tek boynuzlu atı kılıcıyla bıçaklayarak gövdesini tamamen kesti. Kılıcı yere bıraktı, iki tek boynuzlu ata daha üç patlama gönderdikten sonra tekrar at formuna döndü.

Ejderha zarifçe eyerine oturdu ve sırtına iyice yerleşti. Onun orada olması ona garip geldi. Tek boynuzlu atların savaşta binicilere sahip olması duyulmamış bir şey olmasa da, daha önce hiç partneri olmamıştı.

Gençliğinde, bu yüzden onu terbiye etmeye çalışmışlardı... bu yüzden ona ve mizacına ilk kez "Kanunsuz" lakabı takılmıştı. Ama o dizginlenmeyi

reddetmişti. Tanıştıklarında ona söylediği gibi, kontrol edilmeyecekti. Kimse tarafından. Hele ki hayatı buna bağlıysa.

Ama onu savaş için başka biri eğitmişti. Bu sadece onu insan yaptığında verdiği güçlerin bir sonucu değildi. İnsan bedeninde savaşmayı, sanki uzun süre bunun için eğitim almış gibi biliyordu.

Evet, bu konuda eğitim almıştı ve çok deneyimliydi. Savaş partnerini nasıl koruyacağını içgüdüsel olarak biliyordu.

Son dört kişi onlara doğru hızla koştu.

"Ateşimi kullan."

Dash onun sözlerine kaşlarını çattı. "Ne?"

"Ejderha ateşim. Onları üzerlerine salıver."

Elbette ciddi değildi. "Ormanın ortasındayız."

"Biliyorum. Yakıp kül edin onları."

"Bizi de yakıp kavuracak." Ve ormanı da yakacak.

Tanis ona hırladı. "Hayır. Olmayacak."

"Evet, öyle olacak."

"Bana güven, canavar. Ne yaptığımı biliyorum."

O deli miydi?

Karar vermek için kelimenin tam anlamıyla bir saniyelik süresi vardı.

"Ben bir ejderhayım, Dash. Bana güven."

Bunu pişmanlıkla hatırlayacağım. Şüphelerine rağmen ağzını açtı ve ondan aldığı güçleri serbest bıraktı.

Bir an tek boynuzlu atlar onların üzerindeydi, bir sonraki an ise çığlık atıyorlardı, sonra da sessizliğe büründüler. Ejderha ateşinin onları anında küle çevirmesini izledi.

Yangın, dizginini de yok etmişti. Dash, atının teçhizatı erirken dizginini tükürdü. Durarak arkasına döndü ve arkalarındaki manzarayı inceledi. Geriye kalan dört tek boynuzlu attan geriye kalan tek iz, rüzgârda uçuşan küçük, için için yanan kül parçalarıydı.

Ejderha eyerde doğruldu, sonra yere kaydı. "Tekboynuz-Ejderha Savaşlarında hiç savaşmadığına sevinmiyor musun?"

Evet, öyleydi.

"Öyle mi?" diye sordu ona.

"Hayır. Doğmadım. Ama ne kadar korkunç bir yer olduğuna dair hikayeleri duydum."

Şimdi, babasının onun halkıyla yaptığı o anlaşmalarda neden bu kadar ısrarcı olduğunu daha iyi anlıyordu. Cratus'un neden ejderhalara karşı

savaşmak istemediğini de.

Aman Tanrım...

Siyah boynuzunun gücü yüzünden, ejderha ateşinin sıradan bir kırmızı boynuzlu ejderhaya neler yapabileceğini hiç bilmemişti. Halkının canlarına karşı son derece umursamaz davranmıştı.

Hayır, o da kız kardeşi kadar pervasızdı. Hatta farkında olduğundan çok daha pervasızdı.

Ama sonra kara boynuzuna çok genç yaşta kavuşmuştu. Geriye dönüp bakınca çok gençti. Annesinden miras aldığı güçleri de hesaba katarsak. Ejderha ateşi onu yakardı, ama böyle değil. Buna dayanabilirdi. Elbette, vücudunda paramparça ve kabarcıklar bırakırdı. Yine de hayatta kalırdı. Sadece mutlu bir şekilde değil.

Karnı kasılmıştı, ilk saldırdıkları üç kişiye doğru geri döndü.

Tamamen yanarak kül olmasalar da, onlar da aynı şekilde ölmüşlerdi.

Kahretsin. Onlardan birini sorgulayabileceklerini ummuştu.

Onlar?

Dash, az önce ne düşündüğünü fark edince duraksadı. Onları ne zaman bir takım olarak düşünmeye başlamıştı?

Daha da korkutucu olan neydi? Bir takımın parçası olma fikri, olması gerektiği kadar korkutucu gelmiyordu ona.

Ejderha, liderlerinin yanına diz çöktü, böylece onu inceleyebildi.

İçini çekerek Dash insan formuna geri döndü. Asasını onun görmemesi için sakladıktan sonra diğerlerinin asalarını aramaya başladı.

Tanis, Dash'in saldırganların vücutlarından, o zamandan beri beyazlaşmış olan boynuzları kesmesini izledi. Öncesinde ne kadar canlı ve kırmızı oldukları düşünüldüğünde bu garip bir durumdu. "Renklerin bir anlamı var mı?"

"Evet. Bunlar savaşçılar."

"Kral için siyah mı?"

"HAYIR."

Açıklamasını bekledi. Açıklama yapmayınca dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Öyleyse siyah ne demek?"

"Benim rengim."

"Vay canına..." Ses tonuna şaşırmıştı. "Gerçekten o konuya girmeyecek misin?"

Konuşurken sesi düz ve netti. "Gerçekten oraya gitmeyeceğim."

Şimdi, onun ne sakladığını öğrenmesi gerekiyordu. "Utanç verici bir şey mi?"

"HAYIR."

"Öyleyse neden bana söylemiyorsun?"

"Bu kişisel bir mesele."

Boynuzlarının rengiyle ilgili kişisel bir şey olabilir mi ki?

Ah...

Evet, bu mantıklıydı.

"Yani, ne olmuş yani? Siyah boynuzlar, tek boynuzlu atlarda küçük penise eşdeğer mi?"

Söylediklerine inanamıyormuş gibi ona bakarken çenesi düştü. "Ne?"

Kadın homurdandı. "Peki, başka neden söylemedin ki?"

Dehşete kapıldı. "On Üç Krallığın adına yemin ederim ki, seni böyle bir şeye iten ne oldu?"

Gerçekten sorması mı gerekiyordu? "Başka neden söylemiyorsun?" diye tekrarladı.

"Çünkü bu kişisel bir konu."

"Öyle söyledin. Ama bundan daha kişisel ne olabilir ki bana söylemezsin?"

Dash öfkeyle homurdandı. Başa çıkmaları gereken cesetler vardı. Muhtemelen daha fazla ödül avcısı da peşlerine düşecekti. Ölüm emri vardı ve o da bunun gibi şeylerle dikkatini dağıtmak mı istiyordu?

Gerçekten mi?

Hayal kırıklığına uğrayan adam, nadiren yaptığı bir şeyi yaptı... kendini açıkladı. "Bu, tek boynuzlu atlara ne kadar güce sahip olduğumuzu gösteriyor."

"Öyleyse neden direkt söylemiyorsun?" diye kaşlarını çattı ona. "Bunun neresi seni utandırabilir ki? Yoksa... senin neyin var? Bebek tek boynuzlu at güçlerin mi?"

"Hayır! Durun bir dakika. Ne? Ejderha, benim ne kadar güçlü olduğumu görmedin mi?"

"Evet, ama onların," diye işaret etti cesetleri, "karşılaştırıldığında ne kadar güce sahip olduklarını bilmiyorum. Nereden bileyim? Ben bir ejderhayım. Yani, büyük tek boynuzlu at güç ölçeğinde siyah ne anlama geliyor?"

Ona öfkeyle baktı. "Benim ruhum yok."

Tanis, bu beklenmedik, hırıltılı yorum karşısında donakaldı. "Ha?"

“Bir cevap istiyordunuz. İşte cevabım. Siyah boynuz, ruhumun olmadığı anlamına geliyor.”

Sözlerine alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Bu tamamen saçmalık. Herkesin ruhu var. Bunu sana kim söyledi?"

Başını sallayarak aralarındaki mesafeyi kapattı, böylece gözlerindeki kötülüğü görebildi. Emin olduğu bir kötülüktü bu; birçok kişiyi, hatta tecrübeli savaşçıları bile korkutmuş ve ürpertmişti. "Hayır, Leydi Ejderha. Gerçek. Herkesin benden neden korktuğunu bilmek istiyorsun. İşte sebebi bu. Gençken, öfke nöbetiyle kendi babamı öldürdüm. Bunu yaptığım an, boynuzum siyaha döndü; dünyaya ruhumun ve pişmanlığımın olmadığını, gücümün mutlak olduğunu ve her şeye kadir olduğumu göstermek için. Bu benim utanç işareti ve en büyük şeref nişanı."

Tanis, onun tehditkar ses tonu karşısında yutkundu. Bu birçok şeyi açıklıyordu. Muhtemelen o da ondan korkmalıydı, ama korkmuyordu.

Ama aklında yakıcı bir soru vardı: "Neden onu öldürdün?"

Çenesinde bir tik başladı. "Çok konuşmaktan ve gereksiz sorular sormaktan."

Onun alaycı sözlerine burun kıvırdı.

"Bakın, buradan çıkmamız gerekiyor. O tek boynuzlu atların kullandığı takip büyüsü benzersiz değil. Eğer onlar bizi bulduysa, başkası da bulabilir."

Kanlı boynuzları ona uzattı. "Bunları çantana koy."

Onlara tiksinierek baktı. Gerçekten de onlara dokunmasını mı istiyordu? Çok iğrenç görünüyorlardı. "İğrenç. Bu çok tiksindirici. Tek boynuzlu at bitisi."

Gerçekten de kıkırdadı. "Bunu neden komik buluyorum ki?"

"Ben çok sevimliyim."

"Hayır," dedi kuru bir tonda, "değilsin."

"Elbette, öyleyim. Abim bana hep böyle söylerdi. Ayrıca diğerleri için endişelenmene gerek yok. Sen Tanis ejderha ateşine sahipsin."

"Tani ejderha ateşi nedir?"

"Ben Tanis'im ve sen de benim ateşimsin. Gördüğün gibi oldukça güçlü bir şey. Kötü tek boynuzlu atları oldukları yerde durduruyor."

Dash duraksadı, sonra neler olduğunu fark edince küfretti. Kadın onun için gerçek olmaya başlamıştı. Daha da kötüsü, onu tehlikeli bir şekilde büyülüyordu.

Ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Bu, yapmak istediği son şeydi.

Sorumluluklar onun için bir tehlikeydi. Çünkü bir hayatı diğerlerinin önüne koyduğunda hatalar yapıyordu.

Renata'da olduğu gibi.

Ama o, hayatını bu ejderhaya borçluydu. Kaçması gerekirken onunla kalmıştı.

Hayır, başkası kaçardı ama o onunla kalmıştı.

"Teşekkür ederim, Tanis."

"Ne için?"

"Yanımda duruyorsun."

"Sorun yok, Dash." Beyaz boynuzları dikkatlice alıp çantaya koydu, eline kan veya doku bulaştırmamaya özen gösterdi. "Peki, bunları neden saklıyoruz ki?"

"Böylece avcılar onları satamaz veya bir büyücü onları kötü amaçlar için kullanamaz."

Bu mantıklıydı, ta ki aklına bir şey gelene kadar. "Biliyorsun, benim alevlerimi kullanarak bedenlerini ve boynuzlarını tamamen yakabilirsin, değil mi?"

Dash, kendisine aklına gelmesi gereken bir şeyi hatırlattığı için irkildi. Kahretsin. Ama bunlar onun güçleri değildi, bu yüzden onları düşünmeye alışkın değildi.

Onları yakıp kül ettiniz. Nasıl unutabilirsiniz?

Çünkü akıllı başka şeylerle meşguldü. Şimdi, onun gözünde tam bir aptal gibi görünüyordu. On Üç Krallığın zeki, kibar lideri olmanın da sonu gelmişti.

Tanis gülümseyerek ona doğru eğildi. "İşte burası, 'Aman Tanrım. Bunu düşünmemiştim.' diyeceğin kısım. Sonra da beni tek boynuzlu at mikroplarıyla uğraştırdığın için özür dileyeceksin. Anlaştık mı?"

Gülmek istemiyordu. Gerçekten de istemiyordu ama yine de onun şakacılığına kahkahalarla güldüğünü fark etti. Tanrıya şükür, Halla ya da Ryper burada değildi. Böyle gülebileceğine asla inanmazlardı.

"Tek boynuzlu at mikroplarıyla uğraşmanı sağladığım için özür dilerim."

Yüzündeki ifade o kadar sevimliydi ki, adam tekrar kıkırdadı.

Benim neyim var?

Daha önce hiç böyle davranmamıştı. Tayken bile.

Çantayı ona uzattı. "Kendin çıkarabilirsin. Bugünlük yeterince tek boynuzlu atla uğraştım, canavar." Abartılı bir şekilde titredi.

Kadının kendisini daha fazla etkilemesine izin vermemek için elinden gelenin en iyisini yapan adam, boynuzları cesetlere sapladı ve ardından onları yaktı.

Sonra ona döndü. "Gitmemiz gerekiyor."

"Seni bekliyorum, canavar." Çuvalını omuzlarına geçirdi. "Ve sana bir sır verebilir miyim?"

"Elbette."

"Kardeşimin kafatasını yengeme geri götür, o da senin krallığını sağlamlaştırmaya yardım edecek."

Bu gerçekten ilginçti. "Nasıl yani?"

"Babası Pirigya topraklarını, yani kuzey sınırlarımızı yönetiyor. Babam kral olabilir, ama onun babası en çok toprağa sahip ve ordumuzun en büyük bölümünü komuta ediyor. Marla ne isterse onu yapacak. En küçük çocuğu olarak, Marla onun kalbi ve ruhu. Babam beni pek sevmese de, Marla beni seviyor ve kardeşimi hayatından çok sevmiş ve ona tapmıştı. Kocasının naaşının uygun bir şekilde defnedilmesi için geri getirilmesinden duyduğu minnettarlık küçümsenemez."

Sözleri onu etkiledi. "Siyasetten anlıyor musun?"

"Bir şeyler dinlerim."

Dash, sesindeki hüznü tonu fark etti ve bu ona başka bir şeyi hatırlattı. "Bu kadar iyi dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

Gözleri utançla doldu. "Şu kale hangi taraftaydı yine? Gitmemiz gerekmiyor mu?"

Yani, acı bir anı aklına gelince konuyu değiştiren tek kişi o değildi. "Şimdi de konudan kaçınan sensin."

Bakışlarından kaçınırken derin bir nefes aldı. "Bahsettiğin sokakta oynayan çocukları hatırlıyor musun? Ben de onlardan biriydim. Bir tek boynuzlu at piçi tarafından evimden alınıp acımasız bir eğlence için satıldım." Gözlerinde geçmişteki dehşetlerin gölgeleri vardı. "Şimdilik bu kadarla yetinelim, olur mu?"

Bu beklenmedik sözler boğazına bir yumruk gibi indi. Öylesine sarsıcı bir darbeydi ki Dash nefes alamadı.

Onun acısını istediğinden çok daha derinden biliyordu ve onu kendisini rahatsız eden geçmişten koruyamamış olması kalbini kırıyordu.

"Tanis..."

“Yapma, Dash.” Ellerini havaya kaldırdı ve ondan uzaklaştı. “Özür dilediğini ya da başka bir şey duymak istemiyorum. Anlamıyorsun. Kimse anlamıyor. Ve boş bir sempati de istemiyorum. Geçmiş geçmişte kaldı ve yapacak bir şey yok.”

Kadın ondan uzaklaşmaya başlarken kolundan yakaladı ve onu durdurdu. İçinde öfke, acı ve keder kaynayıp duruyordu. Konuştuğunda sesi bir oktav daha kalındı. "Babam beni daha tayken ve kendimi savunmakta zorlanırken Thassalyalıları barış karşılığında sattı."

Onun ne demek istediğini anında anladığında, koyu renkli gözlerinde bir aydınlanma belirdi. Sentorlar ve tek boynuzlu atlar doğal düşmanlardı. Tarihin başlangıcından beri üstünlük için savaşmışlardı. Yarı insan oldukları için sentorlar her zaman kendilerini üstün at türü olarak görmüşlerdi.

Tek boynuzlu atlar şekil değiştirme yeteneğini geliştirdikten sonra, bu durum birbirlerine olan nefretlerini daha da körükledi. Tek boynuzlu atlar artık sentorların kibrine tahammül edemedikleri için, onları ve tüm sentor türünü yok etmeye karar verdiler. Ve tek boynuzlu atlar tamamen insana dönüşebildikleri için, sentorlar onlardan daha da nefret ettiler ve onları tamamen ortadan kaldırmaya kararlı hale geldiler.

"Acını anlıyorum, Ejderha. Ve seni koruyacak kimsenin olmamasına çok üzülüyorum."

Tanis, onun, tüm olumsuzluklara rağmen eve dönmeyi başaran gizemli bir avuç hayatta kalandan biri olduğunu fark ettiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı. Öldüğü sanılanlardan biriydi.

Hayır, babasının düşmanlarına teslim edilip ölüme terk edilenlerden biriydi.

"Barışı sağlamak için Kraliçe Meara'nın sarayına gönderilen rehinelere biri siz miydiniz?"

Bakışları boş bir ifadeyle başını salladı.

Onu yoklarken nefesini keskin bir şekilde içine çekti. "Gönderildiğinizde kaç yaşındaydınız?"

"Yedi."

Tanis, babasının onu ölüme göndermesinin dehşetini hayal bile edemiyordu. En azından yakalandığında ergenlik çağındaydı. Neredeyse yetişkindi.

Ve o, babasının ve onu tek başına yola çıkarmaması konusunda uyarıcı diğerlerinin sözlerine kulak asmayan aptaldı. Onların aptal ve paranoyak olduklarını düşünmüştü hep. Ne biliyorlardı ki?

O zamanlar babası onu korumak için her şeyi yapardı.

Onun kendisini düşmanlarına teslim edeceğini hayal bile edemiyordu.
"Ben—"

Parmak ucunu dudaklarının üzerine koydu. "Özür dilemeye gerek yok. Tam olarak nasıl hissettiğini anlıyorum."

Evet, öyleydi. Hayatında ilk kez, kâbusunu bilen birinin karşısında duruyordu. Aynı cehennemden... hayır, daha da kötü bir cehennemden geçmiş... ve kendisiyle özdeşleşebileceği yaralar taşıyan birinin karşısında.

"O zaman neden seni bırakmadığımı anlıyorsun, canavar."

"Ve ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuz."

Evet, öyle yaptı. Çünkü bir kabusla tek başına yüzleşmekten daha kötü bir şey yoktu. Güvenebileceği kimsenin olmaması.

Başını sallayarak kolunu ona uzattı. "Arkadaş mısınız?"

Dash tereddüt etti. Hayatı boyunca gerçekten güvenebileceği tek bir arkadaşı olmuştu. Ve o bile mecburiyettendi. Çoğunlukla da dost ve aile diye adlandırdıkları kişiler tarafından ihanete uğrayan çok fazla insan gördüğü için.

Onlar gibi canlılara duyulan güven çok zor kazanıldı.

Tanis uzattığı elinin parmaklarını oynatırken ona gülümsedi. "Seni ısırmayacak, canavar. Kolumda diş yok."

Gülerek kolunu salladı. Sonra onu kendine çekti ve eskiden kız kardeşine yaptığı gibi başının tepesinden öptü. "Gerçekten eşsiz bir yaratıksın, Ejderha."

"Bana 'kışınızdaki büyük diken' demenizde sakınca yok. Davin hep böyle yapardı."

"Daha çok bir deniz kabuğu gibisin. Gitgide sana alışıyorum." Dash tek boynuzlu at bedenine geri döndü.

Tanis, adamın yanlarında kanatlar olduğunu görünce nefesi kesildi. "Uçabiliyor musun?"

"Bana uygun olduğunda."

Kadın kekeledi: "Seni yakaladığımda neden uçmuyordun?"

"Beni yakalayamadınız ve ben de dikkat çekmemeye çalışıyordum. Krallığımdaki kimsenin ayrıldığımı bilmesini istemiyordum. Tekrar söylüyorum, siyah boynuzlu tek boynuzlu atım benim. Türümdekiler arasında genellikle göze çarparım."

Mantıklıydı.

Eyerin üzerine atladı ve bir kez daha onun için bir dizgin taktığını gördü. Hiçbir şey söylemeden, dizgini nazikçe tuttu, sıkılamaya özen gösterdi. Bunun yerine, o yara izine takılıp düşmemek için çoğunlukla eyerin boynuzundan tuttu. "Hazır olduğunda hazırım, hayvanım."

Dörtnala fırladı, sonra da havaya sıçradı.

Tanis, yerden ayrıldıklarında nefesi kesildi. Şimdiye kadar, kontrolün kendisinde olmadığı bir anda uçmanın ne kadar korkutucu olduğunu fark etmemişti. Düşme korkusuyla Dash'in sırtına sıkıca tutundu.

"İyi misiniz, Leydi Ejderha?"

"Aslında pek sayılmaz. Sanırım yükseklik korkum var."

Güldü. "Düşersen seni yakalarım."

"Lütfen yapın." Çünkü yere inmek çok uzun bir yoldu. Ejderha olduğu zaman hiç bu kadar uzun görünmemişti, ne garip. Belki de çok daha büyük olduğu içindir?

Emin değildi. Ama bu kesinlikle korkunçtu. Başka birine, hatta sevimli canavarına bile, vermeye cesaret edemeyeceği bir güven seviyesi gerektiriyordu.

Gözlerini kapatarak başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Mutlu şeyler. Mesela ölümüne neden olacak bir düşüşten kurtulması gibi.

Normalde, bunlar onun küçük bir kızken, erkek kardeşiyle birlikte uçmayı öğrendiği anlara ait görüntüler olurdu. Nedense bu, onun için her zaman en teselli edici anısı olmuştu.

Bugün, onun tek boynuzlu atının onunla alay ederken güldüğü bir resimdi. O parlak yeşil gözlerin neşeyle parladığı bir resim.

Tuhaf. Daha da tuhafı mı? Rahatlamak için sırtına uzanmak istedi. Ve daha iyisini düşünmeden, tam olarak bunu yaptı.

Eyer veya dizginlere tutunmak yerine, atın yelesine tutundu ve vücudunun sıcaklığının korkusunu yatıştırmasına izin verdi.

Ona bu kadar yakinken, onun sakin kalp atışını hissedebiliyordu ve bu, kendi telaşlı kalp atışını yatıştırıyordu. Kanatlarını havada tutmak için çırpıtığında kaslarının her dalgalanmasıyla daha da sakinleşiyordu. Sadece ikisi vardı ve rüzgarlar bedenlerini okşuyordu.

Ve çok uzun bir aradan sonra ilk kez huzur hissetti. Bu hiç mantıklı değildi. Onu gerçekten tanımıyordu. Peşlerinde avcılar vardı ve her an ölebilirdi.

Oysa o burada huzurluydu.

Dahası, kendini güvende hissediyordu.

Ben haklı değilim.

Ama bunu inkar etmek mümkün değildi. Eğer sonsuza dek onunla burada kalabilseydi, kalırdı. Yavru bir bebekken yuvasında uyurken hissettiği o duygudan beri böyle bir şey hissetmemişti. Hiçbir şeyin ona ulaşamayacağı hissi. Dünyada her şeyin yolunda olduğu hissi.

Sonra çirkinlik gelmiş ve ona işlerin gizli, korkunç yüzünü göstermişti. Başkalarının, yalnızca üzerlerinde güç sahibi oldukları kişileri kullanmak ve istismar etmek isteyenlerin, başkalarına verdikleri acıdan kâr elde etmek isteyenlerin acı gerçekliğini görmüştü.

Bu an gerçek değildi ve ona huzur vermeyen, hiçbir sükunet sağlamayan şeytanlardan nefret ediyordu.

Ve Dash'in boynuzunun kararmasına neden olan içindeki canavarı merak ediyordu. Ne kadar aç olduğunu çok iyi biliyordu. Kendisinin de başa çıkması gereken kendi canavarı vardı. Kendini tehdit altında veya köşeye sıkışmış hissettiğinde saldırma ihtiyacı. Hiç istismara uğramamış olanlar bunu anlamazdı.

Yapamadılar.

Öyle şiddetli bir öfkeydi ki, kelimelerle ifade etmek mümkün değildi. Eğer onu yatıştırmanın bir yolu varsa, o da hiç bulamamıştı. Tek yapabildiği, öfkesinin alevlenmesine neden olan şeylerden kaçınmaktı. Bazı yerler... kelimeler.

Bazen bu, bir koku kadar basit bir şey olabilir.

Sonra tüm o anılar bir anda geri gelecek ve öfke öylesine ham bir şekilde patlayacaktı ki, kendisine zarar verenlerden kanlı bir intikam almak isteyecekti.

İşte o zaman geri çekilirdi. Yalnızlıkta ve el yazmalarında teselli bulurdu. Geçmiş ya da acıyı düşünmekten kaçınmak için her şeyi yapardı. Saklanmakta ustalaşmıştı.

Acı içinde kıvranırken, hatta özenle oluşturduğu dış görünüşünün altında gizlenen acıya rağmen gülümsüyor, hatta şakalar yapıyordu.

Dash gibi.

Korkmam gerek.

Yine de onu teselli etti. Çünkü kadın onu anlıyordu ve acısını biliyordu.

Ve şu anda, itiraf etmek istediğinden daha çok ona ve onun tesellisine ihtiyacı vardı.

Kabusunun ortasında onu bulması ne kadar tuhaf.

Ama bu ne kadar sürebilirdi? Peşinde birileri vardı ve babası çoktan onun yokluğunu fark etmiş olmalıydı. Ona karşı geldiğini anlamış olmalıydı. Kaçırıldıktan sonra onu aramasa bile, emirlerine karşı geldiği için onu bulmak üzere izciler gönderecekti.

Babasıyla ilgili bir şey vardı, o da asla itaatsizliğe tahammül etmemesiydi. Onu cezalandırmak için zincirlerle geri getirirdi.

Bunu yapabilmesinin bir diğer sebebi de insan olmak istemesiydi. Babasının casusları veya izcileri onu bulmadan önce görevini tamamlamanın tek yolu buydu.

Ne düşünüyorsun Tanis? Son birkaç günde yaşanan her şeye bakılırsa, bunun iyi sonuçlanmasının imkanı yoktu.

Mutlu sonlara inanmaman gerektiğini biliyorsun.

Bunlar aptallar ve çocuklar içindi. Burası gerçek dünyaydı ve burada herkes acı çekiyordu.

Düşmanları onları bulacaktı. Bu kesindi. Tek soru, onu öldürmeden önce Davin'in intikamını alıp almayacağıydı.

Veya Dash.

BöLüm 9

Mischief Chrysis'e nişan alırken Ronan yayı elinden kaptı. "Kargayı vurma." Sesi öfke ve sabırsızlıkla doluydu.

Mischief surat astı, sonra çizmeli ayağını yere vurdu. "Lütfen... bu ahlaki bir zorunluluk."

Chrysis, Mischief'in görüş alanından kısmen gizlendiği bir direğin tepesine uçarak onlara öfkeyle baktı. "Haberci kargayı öldürürseniz, Yüce Kral sizi öldürür."

Ahırın kapısında sallanarak duran Cadoc güldü. "Kim bunun üzerine bahis oynamak ister?"

Ronan başını geriye yaslayarak derin, boğuk bir inilti çıkardı. Bu aptalların lideri olarak seçilmek için ne yapmıştı ki?

Doğrusunu söylemek gerekirse, sarhoştular.

Hala...

Mischief'in el yapımı, koyu renkli ahşap yayını yumruğunda tutuyordu. "Bunu elinden alıyorum, küçük hanım."

"Bana böyle seslenmenden nefret ediyorum." Altın rengi gözleri öfkeyle parıldayarak yere sertçe oturdu, sonra elini samanların arasından geçirdi. "Neden bir ahırdayız? Genelevde olduğumuzu sanıyordum."

Cadoc elini kaldırıp Ronan'ın bulunduğu yöne doğru işaret etti. "Onun hatası sanırım. Ne konuşuyorduk? Ben bir kart oyununda bahis oynadığımı sanıyordum. Ya da bir büyücü oyununda. Ya da buna benzer bir şey."

Ronan başını salladı. Sadece Dash için buna katlanırdı. Yoksa bu ikisini, onları bulduğu genelevin rahatlığında, içtikleri biranın etkisinden kurtulmaları için bırakırdı.

İnsanlar...

Onlar özel bir türdü. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Mischief'i kendinden geçirmek için çok fazla bira gerekmişti. Yağmacılar normalde bu kadar mutlu olmazlardı. Halkı kılıç ustalığı, vahşiliği ve yollarına çıkan herkesin boğazını kesme yetenekleriyle biliniyordu - hatta dizlerine kadar içkiye batmış olsalar bile. Doğrusu, onu çocukluklarından beri bu kadar sarhoş görmemişti ve Dove onu bir içki yarışmasına davet etmişti, yarışma da Mischief'in yemeğini Dove'un botlarına dökmesiyle sonuçlanmıştı.

Onu en son gördüğünden beri epey zaman geçmişti. Yüzündeki makyaj koyu tenine bulaşmış ve örgülü saçları samanla karışmış olsa bile hâlâ güzeldi.

Elbette, bu sefer sert ve kaşlarını çatmış olmaması da işe yaradı.

O da işbirliği yapmıyordu.

Ronan, onu az önce dışarı sürüklediği geneleve geri dönmeden önce yakaladı. "Hayır, gidemezsin."

"Öldürücü bir taş olmaktan vazgeç... neşe taşı olmaktan vazgeç... bir—"

Cadoc, "Eğlenceyi bozan," diye ekledi.

"İşte bu kadar! O sert penise iyi para ödedim ve onu istiyorum."

Sabrı tükenen Ronan, Chrysis'in hala saklandığı yere baktı. "İnsan formuna bürünüp bana yardım edebilir misin, Chrys?"

"Olabilir. Ama tercih etmem."

Neden her zaman bu kadar ulaşılmazdı? "Lütfen?"

Karga gibi başını salladı. "Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun."

Ona ve ne olursa olsun karga olarak kalma konusundaki ısrarına öfkeyle baktı. "Biz aynı türdeniz."

"Bana hakaret etme. Vairloche olabilirsin ama—"

"Ne yani? Sadece karga olarak yaşamayı seçmen seni farklı bir tür yapmaz. İstedğin kadar şekil değiştirebilirsin, ama yine de benim gibi bir şekil değiştiricisin."

Bu durum onu gerçekten çok kızdırdı. Çılgılık atarak insana dönüşmeyi reddetti. "Senden nefret ediyorum, Ronan."

"Bu sıra soldan başlayıp kırsal alanı çevreliyor. Şimdi bize bir el verin, sevgilim."

Yüzünü buruşturarak Mischief'e doğru uçu. "Bunlar neden sarhoş ki?"

Chrysis yanındaki samanların üzerine düştüğünde Mischief kahkaha attı. "Kutlama yapıyoruz. Bugün benim doğum günüm."

"Bugün senin doğum günün değil." Chrysis, Ronan'a kaşlarını çatarak baktı. "O kadar sarhoş mu ki bilmiyor?"

"Muhtemelen."

"Biliyorum." Cadoc kolunu kaldırdı. Sonra indirdi ve kaşlarını çattı. "Hayır, bilmiyorum. Neyi konuşuyorduk yine?"

Chrysis uzun ve bıkkın bir iç çekişle, "Bu halde onları Licordia'ya nasıl geri götüreceğiz?" dedi.

"Onu ata bindirin, ayılır."

Chrys ona, kendisinin de onlar kadar aklını kaçırdığını düşündüğünü belirten bir bakış attı. "Bu imkansız. İnsana dönüşsem bile onu kaldıramam. O benim iki katım."

Ronan onu yenmek istiyordu. Crow olsun ya da olmasın.

Başka bir görev yerine uçarken, Chrysis, Mischief'in atının eyerine binmekte zorlanmasını gözlerini devirerek izledi. Ne yazık ki, Mischief sürekli kayıp yere düşüyordu.

Ronan sert bir hırıltı çıkardı. "Haklısın Chrys. Hiç yardımcı olmuyorsun."

Mischief'i yerden kaldırdı, ancak bunu yapmadan önce atın yanındaki bir direğin üzerinde dinlenmekte olan Chrys'e bir anlığına dik dik baktı. Burun buruna geldiler. Sonra Mischief'i eyerin üzerine kaldırdı.

Sözüne sadık kalarak, Mischief sersemliğinden sıyrıldı, deri dizginleri kavradı ve ayaklarını üzengilere yerleştirdi. "Savaş mı başlıyor?"

"Henüz değil," dedi Ronan.

Chrysis hayretler içinde ağzı açık kaldı. Tamamen şaşkın bir halde, onun Cadoc'a gidip aynı işlemi tekrarlamasını izledi.

Mischief'te olduğu gibi, Cadoc da neredeyse anında ayıldı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ronan omuz silkti. "Hâlâ tamamen ayık değiller. Bu, berbat gençliğimizden kalma bir alışkanlık. Onları ata bindirin, hemen hizaya girerler."

Chrysis bunu itiraf etmekten nefret etse de, etkilenmişti. Onları sarhoş ve bir orginin ortasında yere serilmiş halde bulduklarında, eve gidip bu aptal işi unutmaya hazırdı.

En azından Ronan, onu ormanda avlanırken bulduğunda yalnızdı. Ama dürüst olmak gerekirse, ne kadar iri olduğunu ve onu her zaman ne kadar çekici bulduğunu unutmuştu. Ryper'ın onu bu girişim için istemesine şaşmamalı.

Boyu neredeyse tüm erkek insanlardan çok daha uzundu. Uzun, koyu kahverengi saçlarında altın sarısı ışıltılar ve fırtınalı gri gözleriyle, bir şekil değiştirici için bile korkutucu bir canavardı.

Ve Cadoc. Normalde insanları, özellikle de kızıl saçlı insanları çekici bulmasa da, onun için bir istisna yapmıştı. Yakışıklı ve Dash veya Ryper kadar tehlikeli olan Cadoc, çoğu krallıkta silah olarak kabul edilebilecek keskin bir mizah anlayışına sahip, ölümcül derecede karizmatikti. Kılıca ihtiyacı yoktu. Dili kemiğe kadar kesebilirdi.

Daha kötüsü?

Eleştirileri ne kadar iğneleyici olursa, genellikle o kadar komik olurlardı. Dash'in dediği gibi, Cadoc kafasını çarpan birine benziyordu. Eğer bu size olmuyorsa, çok komikti.

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, onları özlemişti.

Ronan siyah bir aygırı eyerlemeye başladı.

"At mı çalıyoruz?"

Duraksamadan devam etti: "Onlarla sarhoş halde uçamam. Birinin onlara önderlik etmesi gerekiyor. Yoksa kim bilir nereye varırlar. Şansımıza, Meara'nın sarayında, boğazına dayalı bir savaş baltasıyla son bulurlar kendilerini."

Chrysis, ses tonundaki bastırılmış öfkeye kaşlarını çattı. "Hepiniz ondan nefret ediyorsunuz, değil mi?"

"Hiçbir fikriniz yok. Bunun için şükredin."

Öyleydi. Yıllar boyunca duyduğu birkaç hikâyeden anladığı kadarıyla, onların yaşadığı kabustan kurtulmuş olmaktan son derece memnundu. Kendi savaşması gereken şeytanları vardı, ama bunlar Haydutlara rahat vermeyenlerin yanında önemsiz kalıyordu.

Ronan, atın masrafını karşılamak için ahıra bir yığın altın bıraktıktan sonra eyerin üzerine atladı. Cadoc ve Mischief'in dizginlerini aldı. "Aderyn'i almak için Licordia'ya gideceğiz, sonra da siz ve diğerleri kulübede bize katılana kadar bekleyeceğiz."

"Peki ya Xaydin?"

Ronan cevap vermeden önce bir an düşündü. "Kendi başına bir arayışa çıkmış. En iyisi onu kendi haline bırakmak. Ayrıca, onsuz da bu işi halledebiliriz."

Bu muhtemelen doğrudu. Xaydin huysuz biriydi ve başına dudak uçuklatan bir ödül konmuştu. Elbette Dash'in başına konan ödül kadar dudak uçuklatan değildi, ama yine de etkileyiciydi.

Ryper ve Dash gruplarına "Kanun Kaçakları" adını verdiklerinde, bu kelimenin tam anlamıyla nadir bulunan bir şeydi. Kırılmayacak veya evcilleştirilmeyecek biri.

Xaydin bu sözü kişisel bir meydan okuma olarak algılamıştı. Bütün suçlu ve huzursuz klan üyeleri arasında, kanunların artık kendisi için geçerli olmayacağına karar veren tek kişi oydu. Ryper'ın öldürdüğü insan sayısını önemsiz hale getiren bir kanunsuz olmuştu.

Evet, onu bu işin dışında bırakmalılar.

"Dikkatli olun." Giderken onları izledi.

Chrysis, Ryper'ın nereye gittiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi, ama eğer Dove'un peşindeyse, büyük olasılıkla Alarium'da olurlardı. Dove, elf kardeşlerine karşı birçok olumsuz duygu beslese de, yine de onların topraklarında kalmayı tercih ederdi.

Belki de bir kurt olmalıyım.

Bu şekilde onları takip etmek çok daha kolay olurdu. Ancak türünün diğer üyelerinin aksine, bir formdan diğerine geçmeyi sevmiyordu. Tek bir şekle bağlı kalmayı çok daha fazla tercih ediyordu.

Şekil değiştirme. Halkı, tek bir biçimde kalmayı affedilmez bir günah olarak görüyordu. Öyle ki, karga bedenini terk etmeyi reddettiği için evinden kovulmuştu.

Ancak Kral Dash bu durumdan asla rahatsız olmamış ya da onu bu yüzden küçümsememişti. Onu hizmetine kabul etmiş ve ona inanılmaz bir yuva inşa etmişti.

Bu yüzden ona her zaman sadık kalacaktı. Başkaları isteseler de ona hakaret edebilirlerdi, ama o gerçeği biliyordu. O, iyi kalpli, iyi bir tek boynuzlu attı. Koruması altındakilere özen gösterirdi.

Ve onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Tek umudu, onu kurtarmak için çok geç kalmamış olmalarıydı.

Bölüm IO

"Sence neden Sester'ı açık artırma için seçtiler?" Tanis dikkatlice Dash'in sırtından indi ve kollarını ovuşturdu.

Dash tekrar insan haline döndü. Tepenin üzerinde kurulu küçük şehrin buzlu bir çıkıntısında saklandıkları gölgelerin arasından etrafına bakındı. "Sanırım tarafsız bölge. Hortlaklar genellikle siyasete karışmazlar. Pagos, bana karşı entrika çevirmesinden asla endişelenmem gerekmeyen tek krallık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onların umurunda değil. Çocuk sahibi olamıyorlar ve ölümsüzler. Tek yaptıkları oturup tartışmak, yarışmalar düzenlemek ve satranç oynamak ya da benzeri şeyler. Fetih hırsıyla onlara katılanlar genellikle ordu kurmadan önce ortadan kaldırılıyor."

Onun varoluşlarına dair kasvetli tasvirine şaşkınlıkla baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Aslında pek değil. Zorlu mücadelelerle kazandıkları huzurlarını kimsenin bozmasını istemiyorlar." Buzdan yapılmış gibi görünen kaleye doğru işaret etti. "Kral Ambrose, neredeyse bin yıl önce bir nekromancer tarafından hayata döndürüldüğünden beri burada hüküm sürüyor. Tahtı için kimse ona meydan okumadı çünkü ölümlerin çoğunun hırsı yok. Sahip olduklarıyla yetiniyorlar ve daha fazlasını istemenin getirdiği stresi istemiyorlar. Toprakları yaşayanlar için neredeyse yaşanmaz durumda. Bu yüzden seni buraya kardeşinin kafatasını almaya gönderdiğimde sana bu

bandı verdim. Alışık olduğun kadar oksijen bakımından zengin olmayan atmosferlerinde insan olarak nefes almana yardımcı olacak.”

Ellerini ısıtmak için buz gibi ellerine nefesini üfledi, keşke o da ona ısı verseydi diye düşündü. "Ambrose neden geri getirildi?"

Dash onun için daha kalın bir kürk manto ve eldiven, ayrıca kürk bot ve şapka yaptı. Bunları ona uzattı. "Arazi anlaşmazlığı."

Pantolonu giyerken duraksadı. "Bekle. Ne?"

Başını ve boynunu kalın bir yün atkıyla sardı. “Ne kadar aptalca ve inanılmaz gelse de, doğru. Yüzyıllar önce, Ambrose'un mirasçıları arasında basit bir toprak anlaşmazlığı vardı. Anlaşamadıklarında, yargıç adil olmak istedi ve Ambrose'u ölümlerden diriltmek için bir büyücü görevlendirdi. Sorun şu ki, anlaşma sağlandıktan sonra Ambrose'u tekrar ölümler diyarına nasıl geri göndereceklerini kimse bilmiyordu.”

"Cidden?"

"Ciddi misin? Ölü bir adamı nasıl öldürürsün?"

Haklıydı. Saçlarını örüp kürklü şapkasının altına sakladı. "Bunu kimse çözemedi mi?"

“Ambrose’un türü için değil.” Dash kendi eldivenlerini giydi. “Daha da kötüsü. Diğer nekromanslar her türlü sebeple ölümleri geri getirmeye devam ettiler, ta ki Kraliçe Morvana sekiz yüz yıl kadar önce krallığında zombileri, hortlakları ve benzerlerini yasaklayana kadar ve bu durum diğerlerine de yayıldı. Yürüyen, konuşan bir cesetle ne yapacağını kimse bilmediği için, burada onlar için bir krallık kurdular ki huzur içinde yaşayabilsinler.”

Gergin bir şekilde güldü. "Bunun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum. Bütün Pagoslular gerçekten öldü mü?"

"Kesinlikle."

“Ama bunlar çürümez veya ayrışmaz mı?”

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bana anlatılanlara göre buradaki iklim dünyanın hiçbir yerindeki iklime benzemiyor ve geliştirdikleri, bizim bilmediğimiz veya dışarıdakilerle paylaşmadıkları kendi büyü sistemleri var. Bazıları son derece güçlü.”

"Anlam?"

“Onların izole kalıp buz adalarından ayrılmamalarına sevindim. Bu müzayedenin burada yapılmasına neden izin verdiklerini bilmiyorum. Ama öğrenmeye çalışacağım.”

Ve kesinlikle ejderha bedeninde olmadığına sevinmişti. Daha önce hiç böyle bir soğukla karşılaşmamıştı. Bir ejderha olarak, dondurucu soğuktan

dolayı hareketsiz kalırdı. Halkının bu kadar kuzeye gelmeyi ya da onlarla savaşmayı hiç düşünmemiş olmasına şaşmamalıydı.

Brrr...

Birinin bu kadar titreyip yaşamaya devam edebileceğinden haberi yoktu. Vücudunun her yeri kırılğan ve kaskatı kesilmiş gibiydi.

"İyi misin, Ejderha?"

"Hayır." Yüzünün etrafında oluşan buluta hayranlıkla bakarak nefesini dışarı verdi. "Hiç böyle bir soğuk gördünüz mü?"

"Tam olarak bu kadar soğuk değil, ama ona çok yakın."

"Neden?"

Gülerek, "Kış aylarımız oldukça soğuk geçebiliyor," dedi.

"Yine mi, neden?"

"Pullarla değil, kürk mantolarla doğuyoruz. Gerçi, tek bir geçirmeyle çıkarabildiğin ateşin büyüklüğü göz önüne alındığında, soğuğa karşı daha dayanıklı olacağını düşünürdüm."

"Şu anda ben de o sıcaklığı geçirerek atmak isterdim. Özellikle de karnımda hissettiğim o sıcaklığı."

Dar patikada durdu. "Burada." Ellerini kendi ellerine aldı.

Tanis, dokunuşunun vücudunun her zerresine yayıldığı sıcaklığı hissettiğinde nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"İçinizi ısıtacak minik bir sihir."

Bakışları onunkiyle buluştuğunda, bu durum bundan çok daha fazlasını yapıyordu. Aslında, ona öyle baktığında onun büyüüne ihtiyacı yoktu. Onun varlığı, tüm vücudunda bir sıcaklık hissi uyandırıyordu.

"Neden bana her zaman bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordu.

"Ben iyi biri değilim."

Kaşını kaldırdı. "Peki, buna ne derdiniz?"

Omuz silkti. "Güzel olan şey, bir şeyden zevk almaktır."

"İyilik, birine karşı nazik olmaktır, canavar."

Alaycı bir şekilde, "Benim iyiliğimden eser yok," dedi.

Elini uzatıp bıyıklı yanağını avuçladı. "Dash... Seni tanıdığımдан beri hep nazik oldun. Lütfen bunu bildiğini söyle bana."

Dash ne diyeceğini bilemedi. Aklına gelebilecek her türlü hakarete maruz kalmıştı. Çok yaratıcı bir şekilde aşağılanmıştı.

Ama nazik...

Bu, kimsenin onun adına yakıştırdığı bir mezar yazısıydı.

Renata bile değil.

Nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Ve daha ne olduğunu anlamadan, dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Dash, hayatındaki en muhteşem şeyi tadarken gözlerini kapattı. Ama onu en çok şaşırtan şey, bunun masumiyetiydi. Bu, talepkar bir öpücük değildi.

Tatlıydı. Tereddütlüydü. Ve lezzetliydi.

Onun daha önce hiç gerçek bir öpüşme yaşamadığını, gerçek tutkuyu hiç tatmadığını, kendi duygularından ve onun tepkisinden korktuğunu anlayabiliyordu.

Bu da onu, ona zarar verenlere karşı öfkelenirdi. Onu koruması gereken ama koruyamayanlara ise daha da çok kızdı. İşte bu yüzden tahtını kaybetmeyi göze alamazdı. Bu yüzden savaşıma devam etmek zorundaydı. Çünkü onun gibi, kendilerini savunacak kimsesi olmayanlar için.

Daha iyisini hak ediyorlardı.

Kahramanları onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve işte o buradaydı, şeytani bir hayat onu yok etmek için elinden geleni yapmıştı ve o sadece onu güvende tutmak istiyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

Ama hayat nadiren böyle olurdu.

Tanis, Dash'in yumuşak saçlarına elini kenetledi. Hâlâ bunu yaptığına inanamıyordu. Hayatında hiç bu kadar cesur olmamıştı. Hatta birini öpmeyi bile hiç istememişti.

Ama onun içinde, ona ulaşan bir şey vardı. İçindeki o nefret gölgesi, istediğinden daha iyi anladığı bir şeydi.

O sadece onu teselli etmek ve çok bir şey olmasa da burada olduğunu bilmesini sağlamak istemişti.

Utanarak dudaklarından geri çekildi. "Özür dilerim. Elim kaydı."

Ona gülümsedi. "İstedığın zaman dudaklarıma yaslanıp kendini bırakmaktan çekinme." Eğilerek ona hızlı bir öpücük daha verdi ve geri çekildi.

İşin garip yanı, bu onu büyüünden daha çok ısıtmıştı.

Dar geçitten yukarı doğru ilerlemeye başladıklarında, Dash onu yanından ayırmadı. Hem onu sert rüzgarlardan korumak hem de kaleye giden buzlu yolda tırmanmasına yardımcı olmak için.

"Uçakla gelmek daha kolay olmaz mıydı?" diye sordu.

"Orada kimlerin olduğunu veya ne kadar dost canlısı olacaklarını bilmiyoruz. Müttefiklerimiz olup olmadığını görene kadar dikkat çekmek istemiyorum."

Bu çok mantıklıydı. "Haklısın. Yine aynı şeyi yapıyorum, ileriye düşünmüyorum."

Elini onun elini daha sıkı kavradı. "Endişelenme. Söylediklerin doğru. Çok daha kolay olurdu."

"Yine de nazik davranıyorsunuz, Lord Tekboynuz. Çok hayırseversiniz."

"Öyleyse belki de kusurlarımız, ikimizin de algıladığı kadar kötü değildir."

Tanis bu düşünceyi sevdi. Belki de haklıydı. Ya da belki de yaşadıkları şeyler yüzünden birbirlerini diğerleri kadar sert yargılamıyorlardı. Her iki durumda da, eksiklikleri yüzünden sürekli ona çıkışmayan birinin yanında olmak güzeldi. Bu yüzden onun yanında diğer insanlara kıyasla çok daha az gergin ve rahatsız hissediyordu.

Onun kim olduğu ve acımasızlığıyla ilgili ünü göz önüne alındığında, bu akıl almaz bir durumdu. Ama o, adamın bu yönünü bilmiyordu. O sadece onu kollayan bir arkadaş görüyordu.

Yanlarından bir başka sert rüzgar esti. "Kaleye ulaşmadan önce donarak ölme ihtimalimiz var mı?"

"Öyle... ama..." Durdu ve tepenin yamacına vurdu.

"Ne yapıyorsun?"

O cevap veremedi, kocaman, mavi bir göz açılıp onlara dik dik baktı.

Tanis nefes nefese kaldı.

"Kimsiniz ve neden geldiniz?" Ses yüksek ve gürleyiciydi.

Dash ona göz kırptı. "Kral Ambrose'a saygılarını sunmak için gelen bir hacı. Ona güvercin ipi gönderen çocuğun bu olduğunu söyle."

"Güvercin ipi mi?" Gözü ona kısık bir şekilde baktı. "Bu ne biçim bir saçmalık?"

"Bunu anlayacak."

Göz yavaşça kırptı. "Belki de seni tepeden aşağı atmamı emreder."

"Belki," dedi Dash. "Ya da beni içeri alabilir."

"Hmph. Orada bekle." Göz kayboldu ve kapı buzdan katılaştı.

Tanis, söylediklerini anlamaya çalışırken başını yana eğdi. "Güvercin ipi mi?"

"Bu, Licordia'da oynadığımız bir oyun. İp uzun ve karmaşık düğümlerle bağlanmış, nasıl çözüleceğini bulmanız gerekiyor."

"Zor mu?"

"Olabilir."

Bunu düşündü. "Krala böyle bir şey gönderen tek kişinin sen olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onu ona gönderdiğimde, onu uyandıran büyücü hortlağın kafası da ona iliştilmişti."

Tanis son derece hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Şaka yaptığını söyle bana."

Başını salladı.

Ve kapı açıldı.

Canlı bir kafanın krala hediye edileceği düşüncesiyle hâlâ çığlık atarken, bir buz devi onları devasa saray avlusuna götürdü. Dudaklarını birbirine bastırarak sesi gizlemeye çalıştı, ama içten içe hâlâ çığlık atıyordu.

Sadece kesik kafa yüzünden değildi. Hayır. Şimdi bunun sebebi, nereye baksa oldukça ürünç bir şey görmesiydi.

Burası kesinlikle ebedi cesetler diyarıydı. Hepsi çeşitli çürüme ve bozulma aşamalarında. Üstelik, oldukça kötü kokuyordu. Küflü. Çok uzun süre yağmurda bırakılmış bir yuva gibi. Dudaklarını büzmek için çaresizce çaba gösteriyordu.

Onları gücendirme. Onların hâlâ duyguları olduğunu varsaydı.

Ama kırıcı olmamak ya da hoşnutsuzluğunu belli etmemek gerçekten zordu.

"İyi günler," dedi yırtık pırtık kırmızı bir elbise giymiş bir kadın geçerken.

Dash kibarca selamına karşılık verirken Tanis de boğazındaki acıyı yutarken gülümsedi ve başını salladı. Kadın oldukça iyi biri gibi görünse de, eti büyük ölçüde çürümüştü. Bir kısmı hala kemiğe yapıştı.

"Hepsi insan mı?" diye sordu ona.

"Hayır. Burada başka türler de var."

İlginç.

Durumlarına ve kokularına alıştıktan sonra, o kadar da kötü olmadığını düşündü. Hepsi burada olmaktan mutlu görünüyordu. Hepsi sanki bu normal bir şeymiş gibi kendi işleriyle meşguldü ve onun için de öyleydi sanırım. Bazıları arkadaşlarıyla dolaşıyordu. Çoğu gruplar halinde oturup sohbet ediyordu. Bazıları oyun oynarken diğerleri ölümsüz evcil hayvanlarını tımar ediyordu.

Özetle, ziyaret ettiği veya tanıdığı herhangi bir şehir veya kasabanın sakinlerinden daha mutlu görünüyorlardı.

Daha da cana yakın.

Dash ile kendisinin bu topraklara yabancı oldukları ve hala burada yaşadıkları apaçık ortadaydı... ama geçtikleri herkes onlara eski dostlarıymış ya da ziyarete gelmiş aile üyeleriymiş gibi el sallayıp selam verdi.

Öyle ki, kendini yetersiz hissetmeye başladı. "Acaba her zaman bu kadar arkadaş canlısı mı?"

"Öyleler. Sanırım bunun ölümle bir ilgisi olabilir."

İlginç bir düşünce. Belki de ölü oldukları için ihanetten endişe etmelerine gerek yoktu? Bu onu düşündürdü. "Burayı sık sık ziyaret eder misiniz?"

"Ambrose ile sadece birkaç kez konuşma fırsatım oldu."

"Pazarlık mı yapmak için?" diye sordu.

"Çoğunlukla bilgelik için."

Bu onu şaşırttı. "Gerçekten mi?"

"Uzun yıllar yaşadı ve diğer krallıkların yükselişini ve düşüşünü izledi. Onun görüşlerine ve bilgisine değer veriyorum. Yıllar boyunca benim için paha biçilmez oldu."

Tanis, devasa saraya yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. Saray ışıktaki parıldıyordu ve duvarları boyunca figürler ve sahnelerden oluşan süslü oymalar vardı. Bazıları savaşları, bazıları ise barışı tasvir ediyordu. "Bir hikaye anlatıyor mu?"

"Evet, öyle. En alttan başlarsak, Ambrose'un ailesinin Alarium'da Elflerle ittifak kurmasıyla başlar ve onun yeniden diriltilmesine kadar devam eder."

"İnanılmaz."

"Durmak!"

Dişi bir sentor onlara doğru hızla yaklaşırken Tanis anında donakaldı. Dişi sentor yaklaşıp kadar Tanis onun öldüğünü anlayamadı çünkü cesedi neredeyse hiç çürümemişti. Sentor Tanis'e küçük bir seramik kap uzattı. "Buna ihtiyacın var. Cildine, özellikle de dudaklarına sürmeye devam et."

Tanis bu garip karışımı kokladı. "Neden?"

Dash, onu sentorun elinden aldı ve ona teşekkür etti. "Çatlamalarını ve kanamalarını önleyecek. Buradaki hava inanılmaz derecede kuru. Kelimenin tam anlamıyla vücudunuzdaki nemi emiyor."

"Çürümemek için sihir kullanmamıza gerek kalmamasının sebeplerinden biri de bu." Centaur gülümsedi. "Ve bu yüzden burada çok uzun süre kalamazsınız."

“Haklı. Buraya vardığımız andan itibaren burada geçireceğimiz süre saymaya başladı.”

“Ah.” Tanis ikinci küçük bir kap aldı, eldivenlerini çıkardı ve Dash'in yaptığı gibi kremi yüzüne ve ellerine sürdü.

Kaleye girdiklerinde, içerisinin de dışı kadar etkileyici olduğunu gördü. Buradaki oyma buz, Dash'in gözlerine benzer ürkütücü bir yeşil tonu yansıtıyordu. Canlı ve enerjik görünüyordu.

Ancak onu en çok etkileyen şey, avizelerde ateş yanmamasıydı; daha önce hiç görmediği türden, yansıyan bir büyücü ışığıydı. Ayrıca ısınmak için ateş de yakmıyorlardı.

O zaman bir şeyin farkına vardı.

"Onlar soğuğu hissetmiyorlar, değil mi?"

Dash başını salladı. "Öldüler. Bildiğim kadarıyla fiziksel olarak hiçbir şey hissetmiyorlar."

Çok ilginç.

Devasa bir balo salonuna girdiler. Canlı müzik çalarken çiftler etrafta dans ediyordu. İşte o zaman burada ne kadar çok türün uyum içinde yaşadığını fark etti. Ejderhalar ve hortlakların yanı sıra akla gelebilecek her türden hortlak vardı.

"Doğru yerde miyiz?" diye sordu.

Dash başını salladı. "Ambrose burada her zaman söz sahibi olur."

"Neden?"

"Neden?"

Çünkü tüm o gürültü ve hareketlilik yüzünden konsantre olmak zordu. Ama cesetlerin yanlarından geçerkenki hallerini izlemek ilginçti. Özellikle de dans edişlerinde hiçbir düzen veya mantık olmaması. Kimsenin ne düşündüğünü gerçekten umursamıyorlardı. Ne kadar ferahlatıcı olmalıydı.

Dev, onları dans pistinin kenarından dolaştırarak odanın diğer ucunda, oyma buzdan bir tahtın bulunduğu bir platforma kadar götürdü.

Dash'in sözlerine sadık kalarak, tahtın yanında bir ipe asılı, iyi korunmuş bir kafa vardı. Tek boynuzlu at arkadaşının kesinlikle karanlık bir tarafı vardı.

Ama en kötü yanı, Ambrose'un kendisini hayata döndüren büyücünden nihai intikamını almış gibi görünmesiydi.

Kafa canlıydı, tetikteydi ve çalınan şarkıya eşlik ederek şarkı söylüyordu.

Düşüncesi bile ürpertici olan Tanis, bu ülkenin kralından ne beklediğinden emin değildi, ama bu kesinlikle beklediği gibi değildi. Birincisi, Ambrose çok ufak tefekti. Muhtemelen 1,5 metreden fazla değildi. Ve son derece zayıftı. Dizlerine kadar uzanan uzun, ince, beyaz bir sakalı ve sıska, sivri bir yüzü vardı. Ona bir cüceyi hatırlattı. İyi giyimli bir cüce, ama yine de bir cüce.

Ve kemikli yüzü Dash'i görür görmez aydınlandı. "Oğlum," dedi heyecanla, saygın bir kraldan çok bir çocuğu andıran bir şekilde yerinden kalkarken.

Kimse fark etmemiş gibiydi.

Neşeli bir halde Dash'e doğru ilerledi ve Dash onu aileden biri gibi karşıladı. "Uzun zamandır görüşmedik, efendim."

"Gerçekten de öyle. Hem çok uzun, hem de yeterince uzun değil." Ambrose, kaşlarını ilgiyle kaldırarak ona baktı. "Peki, en sevdiğiniz konunuz kim?"

"Prenses Tanis Dragomir."

Anında tanıma, kralın gözlerini kocaman açtı. Boğazını temizleyerek, kendisini takip etmeleri için işaret etti.

Kralın onları kürsünün arkasındaki bir ön odaya götürmesine izin vermeden önce, Dash ile kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. Yalnız kaldıklarında, Ambrose onlara döndü ve tüm tavrı değişti. Şimdi gerçekten öfkeli görünüyordu.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Dash'e.

"Çoğu zaman öyle, ama neyi kastediyorsunuz?"

Ambrose, Tanis'e işaret ederek, "Iagan'ın kızını kaçırıp insana mı dönüştürdün? Ne düşünüyordun?" dedi.

Tanis, onun varsayımına gülümsedi. "Affedersiniz efendim. Ama Dash'i kaçırdım ve ondan beni insana dönüştürmesini istedim."

Ambrose'un çenesi sudan çıkmış bir balık gibi hareket ediyordu.

"Aslında öyle yaptı. Kaçırılmaktan ziyade tuzağa düşürülmek gibiydi. Ama benden onu insana dönüştürmemi istedi."

Kral açık gri gözlerini devirdi, sonra küfretti. "İkiniz de delisiniz."

"Buna itiraz etmeyeceğim." Dash krala büyüleyici bir gülümsemeyle baktı.

Ambrose, sanki migren geçiriyormuş gibi iki parmağını şakağına bastırdı. "Bana ne olduğunu anlat."

“Kız kardeşimin boynuzuna ihtiyacım var, Tanis ise erkek kardeşinin kafatasını istiyor. Onları çalanların burada açık artırmaya çıkaracaklarını söyleyen bir afiş gördük.”

Ambrose şaşkınlıkla baktı. "Bekle... burada mı diyorsun?"

Dash posteri çantasından çıkardı ve krala uzattı. "Bundan haberin yok mu?"

Ambrose kağıdı açıp okurken kaşlarını çatı. "Hayır. Kimse bu konuda tek kelime etmedi. Biliyorsun ki krallığımda böyle bir şeye asla izin vermezdim ve Renata'nın asasıyla buraya gelen herkesi öldürürdüm. Tanrım, gerçekten öldü mü?"

Tanis, Dash'in gözlerindeki acıyı gördü. "Öyle."

Ambrose, Tanis'e bakarken soluk gri gözlerinde hüznün belirdi. "Peki ya kardeşin?"

"Öyle."

“İkiniz için de çok üzgünüm. Ve babanız Tanis için de başsağlığı dileklerinizi iletin lütfen. Bir çocuğu kaybetmek korkunç bir şey.”

"Teşekkür ederim efendim. Ona iletacağım."

Posteri Dash'e geri verdi. "Bu hiç mantıklı değil. Pagos'ta yaşayan tek iki kişi sizsiniz. Neredeyse bir yıldır kimse bizi ziyaret etmedi. Gelseler bile uzun süre kalmıyorlar. Çoğunlukla bazı vatandaşlar yaşayanları kurban etmek için kullanmaya başlamak istedikleri için. Ve istemeseler bile, yaşayanlar burada uzun süre hayatta kalamazlar."

"O halde isyandan haberin yok mu?" diye sordu Dash.

Ambrose kaşlarını çatı. "Ne isyanı?"

“Aslında iki tane var. Biri Thassalia'da Kraliçe Meara'ya karşı, diğeri ise Licordia'dan ayrıldığım haberi yayıldığından beri yedi krallık beni devirmeye çalışıyor.”

Pagos kralı güldü. "Bu tam bir aptallık. Kim senin tahtını ele geçirebileceğini sanıyor?"

"Eminim kadro her zamanki gibi aynıdır. Şüphelenmediğim, bana yakın biri. Artı, işe aldıkları altı açgözlü aptal."

Ambrose son derece tiksintiyle bir ses çıkardı. “Ahmaklar! Barış basit bir şey değil. Hiçbir zaman olmadı. Hiçbir zaman da olmayacak.” Dash'in koluna vurdu. “Bizden korkmayın. Pagos her zaman arkanızda olacak. Askerlere ihtiyacınız olursa, onları gönderirim. En iyilerinden bazılarını sahibiz ve sizin için savaşmaya istekli olduklarını biliyorum.”

"Teşekkür ederim. Sadece hâlâ bir ordum olup olmadığını öğrenmem gerekiyor."

"Bundan neden şüphe duyuyorsunuz?"

"Buraya gelirken yolda bir grup gazimle karşılaştık ve kesinlikle benim için savaşmaya istekli değillerdi." Dash yorgun bir iç çekti. "Birçok gazinin benim için ölmesini ve kan dökmesini istediğimi fark ettim. Belki de göstermem gerektiği kadar minnettarlık göstermedim."

Ambrose yüzünü buruşturdu. "Liderliğin en zor kısmı bu. Birçok kişi hedefe o kadar odaklanıyor ki, araçları ve maliyeti unutuyor. İstediklerini elde ettiklerinde, bunu hak ettiklerini ya da hatta buna layık olduklarını düşünüyorlar. Bunu kendi başlarına yapmadıklarını unutuyorlar. Güvendikleri birçok insan olduğunu, teşekkür etmeleri gereken birçok insan olduğunu ve bazılarını da çok teşekkür etmeleri gerektiğini unutuyorlar. Ama etrafınızdakileri unuttuğunuzu hiç görmedim. Bu, danışmanlarınızı nasıl seçtiğinizle ilgili."

Dash başını salladı. "Belki. Ama bize saldırdıklarında o tek boynuzlu atların nefretini görmedin."

"Bu gerçekten sizin yaptığınız bir şey miydi... yoksa birilerinin onlarda geliştirdiği bir şey miydi?"

"Nasıl yani?" diye sordu Dash.

Ambrose derin bir iç çekti. "Nefret iki şekilde büyür. Ya hak edilmiş ya da edilmemiş bir şey yaparsınız, ya da bilinen ya da bilinmeyen bir düşman tarafından ekilen, iyi planlanmış bir yalandır."

Tanis, onun sözlerini düşünürken kaşlarını çattı. "Hak etti ya da etmedi derken ne demek istiyorsun?"

Ambrose ona üzgün bir bakış attı. "Bazen eylemlerimiz veya niyetlerimiz, haklı bir sebeple nefret edilmemize neden olur." Dash'e baktı. "Örneğin, bu tür eylemlere karşı çıkan aile üyeleri olabilecek bir düşmanın kafasını kesmek veya belirli ağaçları kesmek gibi."

Tanis bunu anladı.

Ona doğru döndü. "Bazen de eylemlerimiz başkaları tarafından yanlış yorumlanır. Eğer kaza sonucu olduysa, onlara zarar vermek istemediğimizi veya kötü niyetimiz olmadığını açıklayarak durumu düzeltebiliriz. Bu gibi durumlarda her şey affedilebilir."

Ambrose'un sesi karardı. "Ama bazen başkaları, sadece kendilerinin bildiği nedenlerle bizden nefret etmek için her türlü gerekçeyi arıyorlar. O nefreti özlüyorlar. O nefreti istiyorlar ve bunu haklı çıkarmak için

söylediğimiz veya yaptığımız her şeyi çarpıtıp manipüle edecekler. Üzücü ama gerçek. Bizim yaptığımız bir şey değil, sadece onların istediği bir şey ve ne kadar iyileştirmeye çalışırsak çalışalım, nefretlerini besleyecekler. Hiçbir özür bunu iyileştirmeye yetmeyecek. Ve hiçbir şey onları yatıştırmayacak. Kendilerine haksızlık ettiğini düşündükleri veya kıskançlık nedeniyle nefret ettikleri kişilerin canını istiyorlar ve nefret ettikleri herkes ölene kadar rahat etmeyecekler veya yatışmayacaklar. Onlarla pazarlık yapamazsınız. Onlar her türlü merhametin ve mantıklı düşüncenin ötesindeler."

Bunu anladığını söyledi. "Tıpkı benim kardeşimin katiliyle ilgili durumum gibi. Onların benden aldıkları için asla affetmeyeceğim."

"Aynen öyle, hanımefendi. Ancak sizin o katilin ölmesini istemeniz için somut, haklı bir sebebiniz var. Size ve ailenize kişisel olarak haksızlık etti. Bu hayali değil ve kalbinizde asla iyileşmeyecek bir yara bıraktı." Ambrose, Dash'e döndü. "Siz ise... şey, sizsiniz. Belki de sizden nefret eden kişiye gerçekten yanlış bir şey yaptınız."

"Teşekkürler."

Ambrose kıkırdadı. "Ama Yüksek Kral olma ihtimaliniz de aynı derecede yüksek. Düşmanınızın arzuladığı ve yaşadığınız sürece sahip olamayacağı şeye sahipsiniz. Kıskançlık kötü, korkunç bir şeydir. Tüm kötülüklerin kökenidir. Onların istediklerini almanın en iyi yolu, onu elinde tutanı devirmektir. Eğer hedeflerine kendi başlarına ulaşacak becerilere sahip değillerse, onu elinde tutan hakkında yalanlar yayarlar. Başkalarını onlara karşı kıskırtırlar ve onları devirmek için kıskanç, nefret dolu bir ordu kurarlar. Gerçeği kim umursar ki? Sözler mızraklardan çok daha güçlüdür ve iki kat daha uzağa, iki kat daha hızlı gider. Çoğu zaman daha da ölümcüldürler. Sözler keskinleştirilmiş silahlardır ve öldürebilirler, öldürürler de. Ya onlara dayanamayanın intiharıyla ya da onları duyduktan sonra etkilenen birinin cinayetiyle. Söz savaşı, savaştan çok daha yıkıcı olabilir ve daha uzun süreli sonuçlara yol açabilir."

Tanis, Ambrose'a hayran kalmıştı. Dash'in onu dinlemesine şaşmamalıydı. Ambrose son derece bilgeydi.

Dash, Ambrose'a homurdandı. "Beni devirmekte zorlanacaklar. Zirveye sadece babamı öldürerek çıkmadım... ki bu görüldüğü kadar kolay değildi. O piç de karşı koydu ve beni alt etmeye çalışan on ordu, her adımda arkamdan pençelerini geçiren ve boğazıma saldıran düşmanlar vardı. Şu an bulunduğum yere gelmem yıllarımı aldı. Ve şu an için pes ettiğimi

düşünebilirler, ama sokaklarda savaşmayı öğrenmiş birini asla hafife almayın. Acımasız bir ceset yığını bırakmadan pes etmeyiz."

"Doğru," diye onayladı Ambrose. "Ama siz krallığınızı yönetmekle meşgulken, Lord Dash, güvendiğiniz kişilere, arkanızda duranlara ya da yanınızda olanlara dikkat etmediniz. Onlardan biri yalanlar yayıyor ve güveninizi ihlal ediyordu. Danışmanlarınızdan hangisi sizin yerinizi almaya en uygun kişi olduğunu düşünüyor? Size en çok minnettar olmanız gerektiğini düşünen kim?"

Düşünürken kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Kronnel ordumu yönetiyor. Yasha işçileri denetliyor. Serran ve Anyana soyluları yönetiyor. Dersha donanmayı idare ediyor. En çok güvendiğim kişi Renata'ydı ve ne yazık ki, onun olmadığını biliyorum."

"Peki ya Ryper?" diye sordu Ambrose.

Başını salladı. "Ryper kendi başına bir varlık."

"Ama yine de bir danışman."

Ve emriyle öldürmekten çekinmeyen biriydi. "Ona tamamen güveniyorum. Eğer taht isteseydi, başka bir krallıktan alabilirdi. Yine de benimle kalmayı seçiyor." Dash, danışmanlarının kendisine karşı gelmeye cesaret edebileceklerini hayal bile edemiyordu, özellikle de Ryper'ın sırf prensip gereği boğazlarını keseceğini düşünürsek. Onları bu görevlere getirmesinin sebebi buydu. Herhangi biri en ufak bir sadakatsizlik gösterdiğinde, onu görevden almıştı.

Daha da önemlisi, Ryper onları tamamen saf dışı bırakmıştı, bu da isyanları azaltmaya yardımcı oldu.

Tek bir ipucu. Tek bir fısıltı.

Ryper bu riski hiç almamıştı. Dash'in sahası, kimsenin siyasi oyunlar oynamadığı veya iktidar için mücadele etmediği tek sahaydı. Daha iyisini biliyorlardı. Bu onları sığ bir mezardan başka bir yere götürmezdi. Kimseye ayrıcalık tanımazdı.

Ryper hariç tabii. Ama o da favori değildi. Aileden biriydi. Dahası, Ryper, başka hiç kimse sadakatini göstermezken, kendi sadakatini kanıtlamıştı.

Danışmanları yetenekliydi ve yetenekli olmadıklarında ya yerlerine yenileri getirildi ya da öldürüldü.

Hım...

Belki de Halla haklıydı. Belki de korku, liderlik için yanlış bir yoldu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tanis.

"Beni öldürmemden o kadar korkmuşlardı ki, ben ayrılır ayrılmaz benden kurtulmak için bir araya geldiler."

Tanis'in ağzı açık kaldı.

Ambrose güldü. "En son ne zaman bir danışmanı yerden yere vurdun?"

"Bilmiyorum. Bir... belki iki yıl önce."

"Prensese nedenini anlat."

"Beni sinir etti."

"Dash," dedi Ambrose azarlayarak.

Sinirli bir şekilde içini çekti. "Paraları zimmetine geçiriyordu ve insan ticareti yapıyordu."

"İnsan ticareti mi?" diye sordu. "O ne demek?"

Ambrose boğazını temizledi. "Çocuk kaçırmak ve onları ahlaksız amaçlar için satmak."

Bu durum Dash'i hâlâ çok kızdırıyordu. Onu mezarından çıkarıp cesedini tekrar bıçaklayabilmeyi diliyordu. Ve bir kez daha, ne olur ne olmaz diye. "Öğrendiğim anda karnını paramparça ettim ve cesedini akbabaların ziyafet çekmesi için bağırsaklarından tutup yüksek duvara sürükledim. Geriye dönüp baktığımda, ölümünü birkaç gün daha uzatmalıyım. Keşke onu kazığa geçirseydim. Belki de önce hadım etseydim."

Nefesini keskin bir şekilde içine çekti. "İhtiyacım olandan... ya da istediğimden biraz daha fazla ayrıntı verdin, canavar."

Ambrose onaylayarak başını salladı. "Ama bu, diğerlerine güçlü bir mesaj verdi ve bunu yapmayı düşünenlerin sayısını azalttı. Esasen, tamamen durdurdu."

Dash, Tanis'e baktı. "Kendilerini savunamayanlar için birilerinin ayağa kalkması gerekiyor."

Ambrose başını salladı. "İşte bu yüzden Yüksek Kralsın. Ve bu yüzden akli başında olan ve yozlaşmamış olan bizler seni destekliyoruz ve her zaman da destekleyeceğiz." Koluna hafifçe vurdu. "Düşündüğünün aksine, Dash, adil bir kral olduğunu biliyoruz. Krallıklarımıza girip haraç talep etmiyorsun. Vatandaşlarımıza iyi davrandığımız ve refah içinde yaşadıkları sürece, krallıklarımızı nasıl yöneteceğimizi bize söylemiyorsun. Saltanatından memnun olmayanlar sadece başkalarına zulmetmek isteyenler, herkesin başına geçmek isteyenler ve sen artık iktidarda olmadığın günün gelmesinden korkanlardır. Ölümünün yaratacağı güç boşluğunun ve ardından gelecek savaşların farkındayız. On Üç Krallığı

yönetme yeteneğine sahip başka kimse yok. Tarihte, krallıklar arasında büyük savaşlar çıkmadan unvanını birkaç aydan fazla elinde tutan tek kişi sensin.”

Doğru.

Dash, yerine hangi krallıkların hüküm sürmek istediğini biliyordu. İnsanların toplandığı ve Auderley'nin bulunduğu Dythnal; Thassalia'daki sentorlar; Alarium'daki elfler; ejderhaları, wyvernleri ve grifonlarıyla Indara; Kernan, Vaskalia, Umara, Sagaria ve son olarak da yağmacıların yuvası olan Cosaria. Hepsi güçlüydü. Hepsi de teknik olarak onu devirebilecek kapasitedeydi.

Keşke kendilerini toparlayabilselerdi.

Ancak hiçbirisi, diğer krallıkların kendi egemenlikleri altına girmedikleri sürece var olmalarına asla izin vermezdi.

Bu krallıklar arasında Pagos, Ningyo ve Tenmaru da vardı. Tenmaru, Yüksek Kral olarak Dash'ten başka hiç kimseye asla boyun eğmezdi. Tenmaruluları yöneten Makkuro Naomi'nin, oni, yokai ve isyankar iblislerden oluşan ve diğer krallıkların varlığından bile haberdar olmadığı türlerden oluşan muazzam bir ordusu vardı. Babasını neredeyse tamamen yok etmişti.

Bugüne kadar geçerliliğini koruyan bir ateşkes imzaladılar.

Naomi asla başka biriyle aynı ateşkesi yapmazdı ve Dash bunu kesin olarak biliyordu. Eğer biri onu devirirse, Naomi diğer tüm krallıkları köleleştirene veya yok edene kadar rahat durmazdı.

Onlarla sonuna kadar savaşacaktı.

Aynı durum Meara için de geçerliydi.

Meara'nın sarayında öğrendiği en önemli ders buydu: Diğer On Üç Krallık'a karşı hoşgörüsüzlüğünün ne kadar derinlere indiği.

Sentorların tek boynuzlu atlara duyduğu nefret tek başına yeterli değildi. Onların yok edilmesini istiyorlardı. O ve onunla birlikte gönderilenler, sadece var oldukları için cezalandırılmışlardı. Meara ile pazarlık mümkün değildi.

Naomi için her şey güçle ilgiliydi. Diğerlerini boyunduruk altına almak ve yönetmek istiyordu.

Meara için mesele nefret ve yok etme üzerineydi.

Centaurlarla geçirdiği onca yıla rağmen, tek boynuzlu atlar söz konusu olduğunda onların zihniyetini hâlâ anlayamıyordu. Amansız nefretleri...

Kabul edelim ki, iki ırk yüzyıllarca birbirleriyle savaşırmıştı, ama bu bunun da ötesindeydi.

Bu, sistemik, mantıksız ve temelsizdi ve onu dehşete düşürdü. İkisi de at türündendi ve ortak noktaları farklılıklarından daha fazlaydı, ama bu yeterli değildi. Sentorlar, tek boynuzlu atların yaşamaya layık olduğunu düşünmüyordu. Tek odak noktaları, sentorların insan gövdelerine ve dolayısıyla insan kalplerine sahip olmalarıydı; bu da onları bir şekilde daha üstün kılıyordu.

Meara, babasının krallığına gönderdiği rehinelerin yarısından fazlasını zevkle aç bırakmış veya aşırı çalıştırarak öldürmüştü. Dash, Ryper ve Haydutlar çetesinin diğer üyeleri dışında, nasıl hayatta kaldığından hala emin değildi. Bir şekilde birbirlerine yaslanmışlar ve o kadar sıkı bir bağ kurmuşlardı ki, bu kabustan sağ çıkmalarını sağlamıştı.

Bazen o yıllar çok eski zamanlardan kalma soluk bir rüya gibi geliyordu.

Çoğu zaman, bunlar onun gece boyunca uyumasına izin vermeyen, canlı birer kâbus gibiydi.

Emin olduğu tek şey, bu süreçten aklı başında çıkamadığıydı. Hiçbiri çıkamamıştı.

Ve bu sadece sentor ile tek boynuzlu at arasındaki bir savaş değildi. Ejderhalar onun halkına ve grifonlara karşıydı. Nereidler deniz kızlarına karşıydı. Taşadamlar trollere karşıydı. Herkes insanlığa karşıydı ve insanlar da hepsine karşıydı. Bu böyle devam ederek bir çılgınlığa dönüştü.

Kin beslemeyen tek grup Pagoslular gibiydi. O misafirperver olmayan iklimde hayatta kalabilen herkesi memnuniyetle karşılıyorlardı. Tür ayrımı umurlarında değildi.

Ambrose ve krallığından ders alıp da barış içinde yaşamayı neden herkesin beceremediğini asla anlayamayacaktı.

Ama diğerleri o eski kinleri bir türlü unutamıyordu.

Dash'in yapabileceği tek şey sınırları korumaya ve krallıklar arasında olabildiğince iyi ilişkileri sürdürmeye yardımcı olmaktı.

Ve dua edin ki, o bunu durdurmadan önce herkes arasında bir savaş çıkmasın.

İşte tam da bu noktada ondan duydukları korku işlerine yaradı. Psikotik olduğu için kimse onun öfkesini sınamaya cesaret edemedi. Çünkü öfkesini onlara nasıl yönelteceğini bilmiyorlardı. Bu dersi annesinden öğrenmişti.

Onları dehşete düşürün.

Güç için öz babanı öldürdüğünde, onların hayatlarına değer vermediğini anlarlar.

Dolayısıyla, hiçbirinin onun öfkesini sınamak istememişti.

Ejderhalara karşı büyük bir sevgisi olmadığı doğru, ancak kral olduktan sonra onları yok etmeye veya onlarla savaşmaya hiç kalkışmadı. Iagan ile uzlaştı ve onları kendi hallerine bıraktı.

Meara için de durum aynıydı. O acımasız, hoşgörüsüz kadından ne kadar nefret etse de ve tüm sentorları yok edip kafasını tahtının yanındaki bir direğe dikmek istemesinin çok kişisel nedenleri olsa da, birlikte yaşama şartlarını koymuş ve onu sinirlendirse de krallığına katlanmıştı.

O, belirledikleri şartlara uyduğu sürece, kendi halkı ve onun halkı uğruna onun huzur içinde hüküm sürmesine izin verdi. Irklarının çocuklarının bitmek bilmeyen bir nefret ve savaş döngüsünde acı çekip ölmesini izlemektense, öfkeyle dişlerini sıkmayı tercih etti.

Ama eğer Renata'nın boynuzunu eve getiremezse, bir daha kimse huzur bulamayacaktı. Tüm emekleri boşa gidecekti.

"Kardeşimin boynuzunu ve erkek kardeşimin kafatasını nasıl bulabilirim?"

Ambrose derin bir iç çekti. "Asıl soru bu, Lord Dash. Bildiğimiz tek şey onları buraya getirmedikleri, ama sizin öyle düşünmenizi istedikleri. Soru şu: Neden?"

Hiçbir fikri yoktu.

Tanis yüzünü buruşturdu. "İkinizin de ne düşündüğünü bilmiyorum ama ejderhalar sana saldırmazdı, Dash. Kabul ediyorum, babam kardeşimin kafatasını aramamı istemedi ama Davin'i asla feda etmeyeceğini biliyorum. Hiçbir şey için. Senin hayatına son vermek için bile. Hükümlüğünüzde size dostça davranmamış olsa da, varisini size meydan okumak için asla feda etmezdi. Bunun bir parçası olmadığını biliyorum."

Dash ona inandı. Elbette, kendi babası seve seve boğazını keserdi, ama başkalarının öyle olmadığını biliyordu. Ve Iagan'ın oğluna duyduğu sevgiyi kendi gözleriyle görmüştü.

Hayır, bu bambaşka bir şeydi.

Eksik olan bir şey vardı...

Ve bunları düşünürken, ani bir aydınlanma, çenesine bir yumruk gibi çarptı. Şaşırtıcıydı ve bunun olabilecek tek gerçek olduğunu kabul etmesi biraz zaman aldı.

Bunu nasıl fark edememişti?

Hain, bahçesinde aradığı yılan değildi.

Renata'nın kulaklarına nefret fısıldayan oydu... Onu sürekli kendisine karşı kıskırtan o iğrenç tek boynuzlu at... Ben bir taş adamdan daha körüm...

Ve ayaklarındaki botlardan daha aptal.

Görevleriyle o kadar meşguldü ki, kız kardeşinin sağ kolundaki o kadını işten kovması gerektiğini düşündüren o gelişigüzel yorumları görmezden gelmişti.

"Keryna," diye hırladı, içindeki tüm öfkeyle.

Tanis, Ambrose ile şaşkın bir bakışmayla karşılık verdi. "Ne?"

"Renata'nın bir arkadaşı. Birkaç yıl önce birdenbire ortaya çıktı ve kız kardeşimin gözüne girdi. Benim danışmanlarımdan biri değildi. Renata'nın danışmanıydı. Bütün bunları başlatan Keryna olmalıydı."

Tanis başını yana eğdi ve tamamen şaşkın görünüyordu. "Eğer o senin kız kardeşinin arkadaşıysa, sana karşı nasıl bir isyan başlatabilir?"

Dash, her şeyi şimdi çok daha net bir şekilde gördüğü için alnını ovuşturdu. "Sürekli ağzını açıp, personelime ve danışmanlarıma anlaşmazlık çıkarıyordu. Hatta Ryper'ı da kötü niyetiyle kendi tarafına çekmeye çalıştı. Neyse ki, o benden daha akıllıydı ve beni daha iyi tanıyordu."

Dash'e onunla yaşadığı karşılaşmalardan birini anlatırken, Ryper'ın onun kötü niyetli yalanlarına güldüğünü hâlâ duyabiliyordu. "Aslında beni kontrol ettiğini ve manipüle ettiğini, bana gaslighting uyguladığını düşündürmeye çalıştı, kardeşim."

Şimdiye kadar yapılmış en saçma suçlamalardan biri. Ona ne söyledin?

Başka ne? Git kendini becer.

Ryper düşüncelerini ve duygularını saklayan biri değildi. Bu yüzden Dash için paha biçilmezdi. Herkes Ryper ile olan ilişkisinin ne durumda olduğunu biliyordu.

Başını sallayarak Tanis'in karanlık bakışlarıyla karşılaştı. "Renata'ya ondan kurtulmasını söyledim. Defalarca. Bunun yerine, kız kardeşim Keryna söz konusu olduğunda kalpsiz ve acımasız olmakla suçlayarak bana saldırdı."

Anlamıyorsun Dash. Bu dünyada ondan başka kimsesi yok. Daha önce yaşadığı üç evden de kovuldu. Ona çok acımasız davrandılar. İstismardan başka bir şey bilmiyor. Ona şefkat göstermen gerekiyor. Herkesin içinde, nefret edilmenin ne demek olduğunu en iyi sen biliyorsun.

Kız kardeşine ve o bela çıkaran tek boynuzlu ata verdiği yersiz desteğe o kadar sinirlenmişti ki, kimse ona tahammül edemiyordu. Ren, bir sebeple kovuldun. Onu dinle. Etrafındaki herkese berbat davranıyor. Çok kötü bir eşek.

Renata ona öfkeyle bakmıştı. Bu adil değil. Herkesten nefret ediyorsun.

Ben pisliklerden nefret ederim. Ama eğer o, pisliklerin kraliçesi ise, yapacak bir şeyim yok.

Keryna hakkında yaptıkları neredeyse her konuşma böyle geçmişti. Onunla ilk tanıştığı andan itibaren ondan o kadar nefret etmişti ki, ondan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Gülümsemek yerine sırtıtması, sanki sürekli kötü bir şey kokluyormuş gibi dudaklarını bükmesi...

Hizmetçilerine ve kız kardeşine tepeden bakmış, hatta ona da aynı şekilde davranmaya çalışmıştı; ta ki dilinin hançerinden daha fazla kan akıtılabileceğini anlayana kadar. Üstelik, onun sinirlerini bozan dolaylı iltifatlarını da unutmamak gerek.

Keryna hakkında hoşuna giden tek şey onun yokluğuydu.

Hatta, aralarında geçen son konuşmalardan birinde Renata, Keryna'yı göndereceğine yemin etmişti.

Sabaha kadar gitmiş olacak, Dash. Ben hallederim.

Keryna gitmek yerine, kavgalarından sonra Renata'nın kaçtığını söylemek için çalışma odasına gelmişti.

Peki ya sentor isyanı yüzünden aralarında çıkan kavga Renata'nın ayrılmasına sebep olmasaydı? Ya Renata Keryna'ya gitmesini söyleseydi ve o kaltak Renata'yı öldürseydi?

HAYIR...

Bunu yapmaya asla cesaret edemezdi.

Gerçekten öyle mi yapardı?

Aksini düşünmek istese de, bu tamamen mümkündü. Keryna çok cesur ve ısrarcı bir kadındı. Kız kardeşini, çok iyi arkadaş olduklarına, "ruh ikizleri" olduklarına, kan bağından daha yakın olduklarına ikna etmişti.

Bana her konuda güvenebilirsin. Ben senin için buradayım, prensesim. Neye ihtiyacın olursa olsun, hepsini yapabilirim.

Ve ondan farklı olarak, Renata bu tür yalanlara inanmıştı. Her zaman çok korunaklı ve şımartılmış bir hayat yaşadığı için, Renata başkalarının ne kadar acımasız, entrikacı ve dedikoducu olabileceği konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

Hayatımı senin gibi yaşamak istemiyorum, Dash. Etrafımdaki herkese güvenmemek... Kendi kabuğunda yaşamak ve sürekli paranoyak olmak çok kötü olmalı. Onlara bir şans ver, ne kadar güzel olduklarını göreceksin.

Renata'ya gördüğü vahşeti bir türlü anlatamamıştı.

Ve eğer kız kardeşi Keryna'ya güçlerinden veya o büyüden bahsetmiş olsaydı...

Kahretsin.

Elbette, Keryna'ya bunları anlatacak kadar aptal olamazdı. Değil mi?

Öte yandan, Renata aptalca bir şekilde Keryna'nın ona söylediği her yalana inanmıştı. Saçma sapan yalanları Keryna ona gösterdiğinde bile Renata hepsini olduğu gibi kabul etmişti.

Keryna bana asla zarar vermez, Dash. Ne dediğini bilmiyorsun. Sürekli bu kadar şüpheli olmayı bırak. O benim kız kardeşim gibi ve ben her zaman bir kız kardeş istemişimdir.

O bela çıkaran serseriye neden kovmamıştı ki?

Çünkü Renata onu sevmişti.

Ona ihtiyacım var, Dash. Ona güveniyorum. Benim için çok şey yapıyor. Senin insanların var, benim de o var. Neden bana hiç güvenemiyorsun, kardeşim? Ben çocuk değilim. Ne yaptığımı biliyorum. Lütfen, bana biraz güven.

Ve böylece, sağduyusuna ve kendi sezgisine aykırı olsa bile, Keryna'nın kalmasına izin vermişti.

Ne kadar da aptalım.

Elbette, Renata, masumiyetiyle Keryna'ya her şeyi anlatırdı. Kız kardeşi hiç sır saklamamıştı. Masumiyeti sayesinde, kimsenin böyle bir şeyi kendisine veya sevdiği herhangi birine karşı kullanabileceğini hayal bile edemezdi.

Neden böyle bir şey yapsın ki?

Keryna hâlâ sarayındaydı. Şüphesiz hâlâ fitne çıkarıyor ve halkını ona karşı kışkırtıyordu.

Lanet olsun bana!

Bu tam onun işiydi. Başka kim böyle bir şeye cesaret edebilirdi ki?

Ambrose'un bakışlarıyla karşılaştı. "Kız kardeşim sayesinde her şeye erişimi vardı. Hatta benim adıma mektuplar gönderdiğini bile yakaladım."

"Ve onun yaşamasına izin mi verdiniz?"

"İsteyerek yapmadım. Renata'ya bunun bir hata olduğunu söyledi ve Renata'nın gözyaşları beni zayıflattı. Bu yüzden merhamete inanmıyorum.

Bir kere merhamet gösterdiğimde ne oldu görüyorsunuz? Kız kardeşim öldü ve krallığım ateş altında. Keryna'yı ilk tanıştığım gün boğarak öldürmeliydim."

Tanis boğazını temizledi. "Bence ilişki kurma becerilerin üzerinde biraz çalışmamız gerekiyor, canavar. Sadece biraz."

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bence iyiler."

"Tabii. Tabii." Öksürdü ve başını salladı. Sonra, gülen Ambrose'a omuz silkti.

"Prensesinizi beğendim, Dash. Bence o sizin için çok uygun."

Dürüst olmak gerekirse, o da öyle düşünüyordu. Hem de olması gerekenden fazla. Ama o da bir Keryna mıydı?

Acaba onu önce güvene mi kavuşturacaktı, sonra da ona ihanet mi edecekti? Bu düşünce onu rahatsız ediyordu.

Ambrose'un arkasındaki kapı açıldı ve yaşlı kralın kıdemli danışmanı içeri girdi. Ambrose'dan biraz daha uzun olan bu insan, hafif göbekli ve bir gözü çukurlaşmış bir haldeydi. "Lordum? Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama kaçırmak istemeyeceğiniz muhteşem bir gün batımı var. Bahçenizde arkadaşlarınızla oturmaktan ne kadar keyif aldığınızı hepimiz biliyoruz. Bunu kaçırmamanızı istemeyiz."

"Geliyorum Sam. Hatırlattığın için teşekkür ederim."

Sam onları terk ederken, Ambrose onlara döndü. "Önünüzde sizi bekleyenler için size hiç imrenmiyorum. Ama bu küçük tepeyi aşabileceğinizi biliyorum. Çok daha büyük dağları aştınız. Sadece Pagos'un her zaman sizinle olduğunu unutmayın." Parmağından bir yüzük çıkardı ve Dash'e uzattı. "Bu büyü. Orduma ihtiyacınız olursa benimle iletişime geçmek için kullanın. Geleceğiz."

Dash yüzüğü aldı ve başını kendisinden çok daha küçük olan krala doğru eğdi. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

Ambrose onun koluna hafifçe vurduktan sonra yanlarından ayrıldı.

Dash, Tanis'e dönerek yüzüğü ona uzattı.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu bana mı emanet ediyorsun?"

"Bu bir tercih meselesi değil. Tek boynuzlu atların cepleri olmaz."

"Ha, beni o kovmanın asıl sebebi buymuş."

Şaka yaptığını bilmesine rağmen, kaşını çatarak ona baktı. "Biliyorsun, seni sırtımda taşıyorum, Ejderha."

"Takım çalışması. Bunu seviyorum." Yüzüğü parmağına taktı. "Peki şimdi nereye? Krallığınıza mı?"

“Hayır. Önce bir büyücüye görünmemiz gerekiyor.”

BöLüm II

Dash yeşil, çimenli bir tepeye indiğinde Tanis, havanın ne kadar daha sıcak olacağına pek hazırlıklı değildi. Bu çok daha iyiydi ve ona evini hatırlattı. "Neredeyiz?"

“Alarium.”

Elf krallığı mı? Cesurca bir hareket, çünkü Elfler kendi ırklarının hiçbirine dostça davranmazlardı. Bildiği kadarıyla, Dash'i öldürmek için para yatıran krallıklardan biri de muhtemelen onlardı. "Büyücünüz burada mı yaşıyor?"

“Eskiden öyle yapardı. Umarım hâlâ öyledir.” Dash kanatlarını içeri çekti ve kanatlar o kadar kusursuz bir şekilde yanlarına karıştı ki, ona dokunup nasıl olduğunu görmek istedi. Ama bunu yaparsa onu rahatsız edebilirdi.

Ya da daha kötüsü, ona sahip olmak istemediği fanteziler yaşatmak.

Bunun yerine Tanis, kalın dış giysilerini çıkarmaya başladı. Daha işini bitirmemişti ki yanındaki ağaç ona doğru hareket etti.

“Kuru perisi! Kuru perisi! Kuru perisi! Aman Tanrım. Bu bir kuru peri!” Bu yaratıklar normalde ejderhalarla iyi geçinmezlerdi. Çoğunlukla da ejderhaların onları yanlışlıkla ateşe vermesinden dolayı kin besledikleri için ağaçtan uzaklaştı.

Ya da bazen bilerek.

Her iki durumda da, onun türünü sevmiyorlardı.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu.

“Selam demeyi dene.” Dash elini periye doğru uzattı. “İyi günler, hanımefendi.”

Ağaç hapşırdı, sonra ona doğru bir dal uzattı ki yapraklarını silkelesin. "İyi günler, kralım. Marthen'i mi arıyorsunuz?"

"Evet, benim. O burada mı?"

"Öyleydi, ta ki öyle olmayana kadar."

Tanis dilini ısırarak zorunda kaldı. Herkes için durum hep böyle değil miydi zaten? Ama peri kızı cevabında samimi görünüyordu ve Dash, diğer herkese karşı olan normal sabırsızlığına rağmen, bu tuhaf yorumdan rahatsız olmamış gibiydi.

"Hangi yöne gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Dash.

Perinin hapşırığı tekrar geldi. "Ters yönde."

"Bana tam ona göre biri gibi geliyor. Teşekkür ederim, hanımefendi."

Ağaç ona doğru eğildi. "Her zaman, efendim."

Tanis aralarındaki mesafeyi kapattı. "Yardımcı oldu mu?"

"Faydasız değildi."

Artık o da peri kızı gibi bilmeceler soruyordu. Bulaşıcı mıydı acaba?

Perinin hapşırığı tekrar geldi.

Ağaca kaşlarını çatarak baktı. "Hep böyle mi yaparlar?"

"Ne? Hapşırık mı?"

"Evet."

"Sadece polene alerjileri olduğunda."

Tanis, beklenmedik cevabı karşısında şaşkına döndü. "Bir ağaç polene alerjik mi?"

Başını salladı. "Bazıları, evet."

Kim bilebilirdi ki? "Bu biraz ters etki yaratmaz mı?"

"Kuralları ben koymuyorum, Ejderha. Ben sadece büyücüyü görmeye geldim."

Ve o da bir tek boynuzlu atın peşinden gidiyordu. Dolayısıyla, dünyada her şey yolunda olmalı.

Sinirlenmiş bir şekilde, daha önce ziyaret ettiği ormanlardan hiçbir farkı yokmuş gibi görünen ormana bakındı. Elf diyarlarının daha farklı olacağını hep düşünmüştü...

Renkli mi? Büyülü mü? Yoksa sıradan, sıkıcı bir şeyden farklı bir şey mi? Doğrusu, oldukça hayal kırıklığıydı. Portalları veya büyülü kapıları yok muydu? Onları daha çok öne çıkaracak bir şey?

Duyduğu o elf benzeri şeyler neredeydi?

"Peki, aradığımız bu büyücü kim? Bir elf mi?"

Dash, onu sağıdaki ağaçlık alana doğru götürürken başını salladı. "O bir incubus yokai'nin oğlu. Annesi insandı ve biraz huysuz."

"Seninkinden daha mı kötü?"

"Her zaman onunkinden daha kötü, sevgilim."

Konuşmalarına müdahale eden ses karşısında nefesi kesildi.

Gölgelerin arasından uzun boylu, kaslı bir adam yaklaştı. Beyaz saçları, yakışıklı, soylu bir yüzü çerçeveleyecek şekilde kısa kesilmişti. Yine de, içindeki şeytanı görebiliyordu. Sadece fiziksel görünümünden çok daha fazlasını algılayan fırtınalı gözlerinde parlıyordu. Onda kesinlikle büyüleyici bir şey vardı. Sarhoş edici. Geleneksel anlamda yakışıklı olmasa da, insanı kendine çeken bir auraya sahipti. Hayatı boyunca karizmayı duymuştu, ama şimdiye kadar tam olarak anlamamıştı.

Ama büyücü de bundan payını almıştı, hatta onun payına düşen en iyi arkadaşı da.

Sinsi bir sırıtışla öne doğru adım attı ve elinin üzerine eğilerek selam verdi. "Selamlar, güzel bayan. Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

Dash'in asası birdenbire ortaya çıkıp aralarına düştü. Büyücüyü ondan uzaklaştırarak yaşlı adamın ve kadının arasına girdi. "Kötü şans, gizli düşmanlar, ölüm ve kötü bir öfkeye sahip olduğumun hatırlatılması."

Marthen güldü. "Ama bu güzellik senin değil. Onu serbest bıraktın. Aptal gibi, Dash. Ben asla bu kadar kıymetli bir şeyi bırakmazdım."

"Burada senin ya da benim aptallığım hakkında konuşmak için değiliz. Buraya kız kardeşim ve hanımefendinin erkek kardeşi hakkında... ve ikisinin de parçalarını yanında taşıyan o yaramaz çocuk hakkında ne bildiğini sormak için geldik."

Marthen homurdandı. "Zavallı Kral Dash. Hep hazine arıyor ve hep pirit buluyor. Bütün dersleri öğrendin ama en önemlisini henüz öğrenmedin."

"Peki, bu nedir?"

"Bazen en çok aradığımız şey zaten avucumuzun içindedir, ama biz elimizi açıp onu göremeyecek kadar aptalızdır."

Dash, Marthen'in her zamanki gibi saçma sapan bilmececelerine acı bir kahkaha attı. "Bana yağdırdığın bu bilgelik incilerini her zaman çok sevsem de, lütfen cevaplamam gereken soruyu yanıtlayabilir misin?"

"HAYIR."

Dash, onun kesin reddine hayret etti. "Hayır mı?"

"HAYIR."

"Neden?"

Büyücü sırtıttı. "Çünkü cevabını öğrenmeniz gereken soru bu değil."

Ciddi miydi? "Hayır, değil mi?"

"HAYIR."

Dash, Tanis'e sinirli ve umutsuz bir bakışla baktı. "Neden buraya geldim ki?" Marthen'e döndü. "Seninle her konuştuğumda, kendimi kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi hissediyorum."

"Toplarını yalamaktan daha iyidir. Çünkü bazen kuyruğunu kovalayan gerçekten de hedefini yakalar."

Dash ona sırtıttı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Büyücüyle şansını denemeye karar verdi. "İyi Marthen, bize kardeşimin kafatasının nerede olabileceğini gösterebilir misin ve onu nasıl geri alabileceğimizi söyleyebilir misin?"

Büyücünün koyu renkli gözleri keskinleşti. "Yine söylüyorum, bu doğru soru değil. Size söylesem bile, hiçbir faydası olmayacak."

"Neden?" diye sordu çaresizce.

Cevabında hiç tereddüt etmedi. "Bilgi neden hiç işe yaramaz ki?"

Tanis'in aklına tek bir sebep geldi: "Hiçbir amaca hizmet etmediği zaman."

"Kesinlikle."

En azından haklıydı, ama bu onu yüksek sesle inlemek istemesine neden oldu. Dash haklıydı. Bu son derece sinir bozucuydu. Tek boynuzlu atına baktı. "Bu bir büyücü işi mi?"

"Bu bir Marthen meselesi. Hayatını tersten yaşıyor, bu yüzden neye ihtiyacımız olduğunu ve bunu alıp almadığımızı zaten biliyor. Bunu bize açıklayıp açıklamamak tamamen onun keyfine kalmış."

Marthen, Dash'e göz kırptı. "Ve siz de geleceği biliyorsunuz, Majesteleri."

"Hayır," dedi Dash sinirli bir şekilde. "Bazı anları görüyorum. Senin gibi yaşamadım. Gördüklerim, tarihi bilmekle aynı şey değil. Kaldı ki, önsüzlerim her zaman gerçekleşmiyor. Bazen sadece önlenebilecek uyarılar oluyorlar."

"Aradaki farkı bilmemen ne kadar sinir bozucu." Marthen burnuna hafifçe vurdu.

Tanis, Dash'in bu cüretkarlığı karşısında ona yumruk atmamasına hayretle baktı.

Bunun yerine Dash, büyücüye öfkeyle baktı. "Şu anda senin kadar sinir bozucu değil."

Marthen dilini şıklattı. "Öyleyse bana doğru soruyu sor. Gerçekten bilmek istediğin soruyu. Senin için gerçekten önemli olan tek soruyu."

Dash, Marthen'in kendisiyle oynadığı oyuna dişlerini sıktı. Yaşlı canavar, tehlikenin ne olduğunu gayet iyi bildiği halde Marthen neden böyle bir şey yapıyordu ki?

En berbat olan şey ise, eğer Dash büyücünün tam olarak ne istediğini sormazsa, Marthen bu oyunu sıkılana ve ortadan kaybolana kadar oynamaya devam edecekti. O zaman da Dash'in asla bir cevabı olmayacaktı.

Eğer gerçekten öğrenmek istediği şeyi sormuşsa...

Bu onu çok korkuttu.

Daha da kötüsü, bu onu savunmasız bırakacaktı. Bu düşünceden daha da çok nefret ediyordu.

Seçmek.

Marthen'in oynadığı asıl oyun buydu ve ikisi de bunun farkındaydı. Eğer büyücüye istediğini vermezse, Dash kaybedecek ve hiçbir şey öğrenemeyecekti.

Elbette, Marthen'in yardımı olmadan da ihtiyaç duyduğu şeyleri öğrenebilirdi, ancak zaman daralıyordu. Renata'nın asası olsun ya da olmasın, o büyü onu öldürecekti. Ve büyüü yapma zamanı, bir sonraki dolunayın küçülmeye başlamasından bir saat önceydi. Eğer o zaman yapılmazsa, büyüyle ilgili endişelenecek bir şeyi kalmazdı.

Ama o kadar şanslı değildi ve bunu biliyordu. Onu öldürmek için ihtiyaç duydukları her şeye sahiplerdi. O poster onun için bir uyarıydı.

Zaman daralıyordu.

Eğer o büyü yapılmışsa, işi bitmişti.

Ve büyü yapılmasa bile, Renata'nın asası ortalıkta olduğu sürece hâlâ tehlikedeydi.

Şu lanet soruyu sor artık.

Tanis'e baktı ve derin bir nefes aldı. Tamam. "Eğer bunda başarısız olursam, Tanis'in durumu iyi olur mu?"

"Doğru soru bu, Kral. Ve büyüünüzün yaşadığı o karanlık yerin derinliklerinde, cevabı zaten biliyorsunuz. Başarısız olursanız On Üç Krallık'ta kimse iyi durumda olmayacak. Ama ikinizin de sorması gereken soru şu: Kazanırsanız ona ne olacak?"

Bölüm 12

Keryna, Renata'nın gardırobunun bekleme odasında durmuş, rakibinin süslü saray elbisesi içinde kendine hayranlıkla bakıyordu. Elbiseyi, korsesini çok sıkı bağlayarak içine sıkıştırmıştı. Dürüst olmak gerekirse, elbise o kadar çok acıtıyordu ki, kaburgasını kırmadığına şaşırmıştı. Yine de, kendi fikrine göre, elbise Renata'nın üzerinde olduğundan çok daha güzel duruyordu.

İnsan halindeyken Renata, koyu saçları ve gözleriyle son derece zayıftı. Kan kırmızısı elbise, genç tek boynuzlu atın ten rengine, onunki kadar yakışmamıştı.

Kraliyet ailesine mensup gibi görünen benim.

Sağındaki raftan Renata'nın süslü taçlarından birini alıp başına takmaya başladı, sonra kendi görüntüsüne kaşlarını çattı. "Fare gibi saçlarım yok." Kız kardeşleri bunu söylediklerinde sadece ona karşı kaba ve kıskanç davranmışlardı. Saçları kız kardeşlerinin altın sarısı sarısı olmasa da, gerçekten kahverengi de değildi. Kesinlikle bir farenin rengi veya dokusu değildi.

Belki biraz. Ama sadece kaba ve telli olduğu için.

"Ne yapıyorsun?"

Cin'in sesi düşüncelerini böldüğünde Keryna elindeki tacı yere düşürdü. "Bunu yapma!"

Cin ona alaycı bir şekilde baktı. "Sana ait olmayan mücevherlerle oynamalı mısın?"

"Kendi işine bak, Bink!" Keryna süslü tacı yerden aldı ve kralın danışmanlarından biri onu yakalamadan önce yerine koydu. Hâlâ tamamen

onun tarafında değillerdi. Ve eğer onu Renata'nın odasında yakalarlarsa, ona çok kızacaklardı.

Bu sabah zaten Kronnel'le kavga etmişti. İhtiyaç duyduğu son şey, onu saraydan atmakla tehdit eden o yaşlı herifle bir başka çatışmaydı. Onu da öldürürse, başkaları şüphelenmeye başlayabilirdi.

Onu kurtaran tek şey, Kronnel'in Renata'nın öldüğünü veya Dash'in onu çoktan sürgün ettiğini bilmemesiydi. Neyse ki, Halla'ya, cüce cin yaşlı herife ulaşmadan önce Renata'nın ölümünü Kronnel'e bildireceğine dair güvence verebilmişti.

Halla her şeyden çok Dash'e yetişmekle endişeleniyordu. Güvenin güzelliği de buydu işte.

Kimse doğru soruları sormadı. Sadece yapmamaları gereken şeyleri varsaydılar.

Konu açılmışken...

"Burada ne işin var?" diye hırladı cinne. Onun ve suç ortağının saraya geri dönmesine hâlâ çok kızgındı. Ona Renata'nın boynuzunu odasına bırakıp başka bir krallığa kaybolacağına ve bir daha asla görünmeyeceğine söz vermişti.

Bu durum sadece birkaç gün sürmüştü. Sonra bir bakmış ki, geri dönmüşler ve diğer krallıkları kullanarak Dash'in başına ödül koyma planlarını anlatmışlardı.

Aptalca ve tehlikeliydi.

Cin ona sırtıttı. "Lorens grubuyla birlikte geldiğinde sana haber vermemi söylemiştin. İşte burada."

Bu iyi bir haberdı.

Sevinçle ellerini birbirine vurdu. Sonunda! Takviye kuvvetler geldi. Centaurların gelip Dash'in danışmanlarını görevlerinden uzaklaştırmasını ve böylece yönetimi ele geçirmesini bekliyordu.

Aylardır sentor isyancılar ve liderleri Prens Lorens ile görüşmeler yapıyordu. Lorens'e, Dash'in kraliçe kız kardeşini devirme davasını destekleyeceğine dair güvence veriyordu, oysa Dash'in bunu yapmayacağını biliyordu. Her ne sebeple olursa olsun, Dash'in Thassalia ile hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu.

Kadın her bu konuyu açtığında, adam öfkeyle onu susturuyordu.

Anlamadığınız şeylere karışmayın!

Onun görevden almaları onu çok kızdırmıştı. Siyaseti en az onun kadar iyi biliyordu. Muhtemelen daha da iyi biliyordu çünkü siyasetin içine

doğmamıştı. Öğrenmek zorunda kalmıştı. Belki şanslı bir doğum sayesinde kral olmuştu ama o aptal değildi. Bu yüzden tahta bu kadar yaklaşmıştı.

Asıl planı, Renata'nın ihtiyaç duydukları askerleri sağlaması ve ardından erkek kardeşi gittikten sonra Renata'yı savaşta öldürmekti.

Her şey mükemmel bir şekilde ilerliyordu.

Renata, kardeşini dinlemeye karar verene kadar. Ya da daha doğrusu, Dash ayak direyip kız kardeşinin Renata'nın komuta ettiği askerleri kendi süvarileri için kullanmasına izin vermeyi reddedene kadar. Keryna'nın Lorens'i kendi tarafında tutmak için ihtiyacı olan askerlerdi bunlar.

Ardından Dash, Renata'ya onu dışarı atmasını söylemişti.

Bu, son perdeydi.

Keşke Renata'nın o askerleri almasına izin verseydi...

Ahmak herif.

Ama bu daha iyiydi. Artık Kral Dash için endişelenmelerine gerek kalmayacaktı ve Renata'nın sızlanma dolu aptallıklarına daha fazla katlanmak zorunda kalmayacaktı.

Mükemmeldi.

Kraliçe olmak, Kraliçe Renata'ya basit bir danışman olmaktan çok daha iyiydi. Hatta Lorens'in Yüksek Kral olmasına bile izin verirdi, yeter ki tek boynuzlu atlara hükmetmesine izin versin.

Onunla alay eden tüm o aptallar o güne pişman olacaklardı. Onları sırf eğlence olsun diye işkenceye maruz bırakmayı planlıyordu.

Licordia onun krallığı olacaktı.

Ellerini birbirine sürerek zevkle bir çılgılık attı, sonra odada hâlâ bir tanığın olduğunu hatırladı.

"Saklan," dedi cinne.

"Ben neler yapıyordum?"

Doğrusunu söylemek gerekirse, onu çok sinirlendiriyordu. Bir tehditti ve bu iş bittiği anda, onun öldüğünden emin olacaktı.

Şeytana alaycı bir bakış attıktan sonra onu bırakıp, Kronnel'in Anyana ile birlikte sentorların içeri alınmasını beklediği ana salona doğru yöneldi.

Anyana, generale "Sentorların burada ne işi var?" diye sordu; general ise şaşkınlıkla omuz silkti.

Keryna odaya girerken onlara asil ve kibirli bir bakış fırlattı. Turuncu boynuzlu kahverengi bir tek boynuzlu at kılığında orada bulunan Anyana'nın yanına doğru ilerlerken, "Bilmiyor muydunuz?" diye sordu.

"Majesteleri, Lorens'in kraliçelerine karşı isyanına yardım etmek için birlikler göndermeyi planlıyor."

Kronnel insan kılığında ona kaşlarını çatarak baktı. "Hayır, değil."

"Öyle. Renata bana öyle söyledi. Onların komutanı o olacak."

Kronnel insan olmasına rağmen, at gibi bir homurtu çıkardı. "Sen delirmişsin. Kral Dash asla sentor siyasetine karışmaz. Kız kardeşinin de Meara'ya karşı isyancılarla savaşmasına izin vermezdi. Bu konulardaki politikalarını biliyorum. Bana söylemeden asla değiştirmezdi."

Keryna, işlemeli korsesinden bir tüy parçasını alırken yaşlı ata alaycı bir şekilde gülümsedi. "Görünüşe göre onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

"Anlaşılan onu hiç tanımıyorsunuz."

Anyana tek boynuzlu at kafasını yana eğdi. "Prenses Renata'nın resmi devlet elbisesini mi giyiyorsun?"

Kadın cevap veremedi, görevli kraliyet sentor alayının geldiğini duyurdu.

Sarayın kapıları açıldığında Keryna, at adam kraliçesinin şımarık gayrimeşru kardeşi Lorens'i görmeyi bekliyordu.

O değildi.

Bunun yerine, kraliçe ve imparatorluk muhafızları kapılardan içeri doluşup odanın her tarafına yerleşerek onları kuşattılar. Meara'nın at olan yarısı, çoraplı, göz alıcı bir kahverengiydi. Üzerinde kalın altın ipliklerle işlenmiş ve mücevherlerle bezenmiş koyu mavi bir ceket vardı. Siyah saçları daha da fazla mücevherle özenle örülmüş ve başının tepesine mükemmel bir şekilde oturan altın bir tacın etrafına sarılmıştı.

Daha önce hiç bu kadar güzel ve asil bir yaratık görmemişti.

Zarif kraliçeden çok etkilenen Keryna, reverans yapabilmek için nefesini tutarak geriye çekildi.

Kronnel kraliçenin kılıcını kesmek için öne doğru hamle yaptı. "Burada neler oluyor?"

Meara, onu en sevdiği ayakkabısının altını lekeleyen bir şeye benzettiğini belli eden etkileyici bir alaycı bakışla süzdü. "Kenara çekil, tek boynuzlu at. Yetkiliyle konuşmak istiyorum."

"O kişi benim." Keryna kendini zorlayarak ayağa kalktı ve öne doğru bir adım attı.

Kronnel, "O sorumlu değil," dedi. "Kral Deciel bulunmadığı zamanlarda komuta benim."

Keryna, elbisesinin cebinden sahte olarak hazırladığı belgeyi çıkardı. Belgeyi sentor kraliçesine uzattı. "Gördüğünüz gibi, Kral Deciel geri dönene kadar beni sorumlu tuttu."

Kraliçe yavaşça göz kırptı ama kağıda dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine, Keryna'nın şimdiye kadar gördüğü en buyurgan hareket olmalıydı; kaşlarından birini kaldırdı. Bunu kesinlikle daha sonra bir aynanın karşısında çalışacaktı.

Meara, Keryna'ya gözlerini kısarak baktı. "Öyleyse, onun nereye gittiğini ve onunla nasıl iletişime geçileceğini bilen kişinin sen olduğunu varsayabilirim, değil mi?"

"Elbette."

Kadın soğuk bir şekilde gülümsedi. Bu, Keryna'nın tüylerini diken diken etti. Kraliçe başını çevirerek arkasındaki erkek sentora seslendi: "Şu zavallıyı yakala."

Keryna koşmaya başladı, ancak sentorlar hemen etrafını sardılar ve kaçmasını engelleyecek şekilde kollarından tuttular.

Daha da kötüsü, içlerinden biri boynuna sihir kullanmasını veya tek boynuzlu at formuna dönüşmesini engelleyen bir tasma taktı. Üçüncüsü ise öne çıkıp elindeki kağıdı kaptı.

Hiçbir şey söylemeden onu kraliçeye sundu.

"Şimdi buraya bakın..." diye araya girmeye çalıştı Kronnel.

Daha fazla asker onu ve Anyana'yı çevreledi ve uçları parlayan mızraklarını ikisine doğrulttu.

"Görülecek bir şey yok." Meara, adamından belgeyi alarak diğerlerine Kronnel ve Anyana'yı Keryna'dan uzaklaştırmaları için işaret etti. "Kral tahtını terk etti. Ve görünüşe göre, birisi prensesin boynuzunu almış." Meara yavaşça Keryna'ya yaklaştı. "Madem sen sorumlusun, bildiklerini bana anlatsan nasıl olur, hmmm?"

Gerçek korku boğazını kuruttu. Artık hiçbir şeyin kontrolü kendisinde değildi ve bunun farkındaydı. Bu kesinlikle onun planı değildi. Meara'nın Dash yokken onun topraklarına saldırmaya cüret edeceğini asla hayal etmemişti.

Şimdi ne yapacaktı?

Hiçbir şeyi kabul etme. Aptal numarası yap. "Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum."

"Sanırım yalan söylüyorsun." Buz gibi, bakımlı eliyle Keryna'nın çenesini kavradı, sonra tırnakları Keryna'nın etine batana kadar yanağını

sıkıca sıkı. “Küçük, sinsi gözlerinde görüyorum. Kardeşimin eskiden sana ait olmayan şeylere duyduğu gibi büyük bir açlığın var.” Onu bıraktı. “Adsel?”

Yakışıklı, sarışın bir sentor, muhafız üniformasını giymiş halde öne çıktı. "Kraliçem?"

"Mektup?"

Ona bir kağıt parçası uzattı.

Belgeyi aldı ve Keryna'nın kendisine vermeye çalıştığı belgeyle karşılaştırdı. Birkaç dakika sonra, ikisini de Adsel diye çağırdığı sentora geri verdi. "İmzalar hakkında ne düşünüyorsun?"

Onları dikkatlice inceledi. "Bana aynı görünüyorlar."

"Öyle, değil mi?" Kraliçe tekrar Keryna'ya yaklaştı ve homurdandı. "Dash'in imzasını taklit etmede çok başarılı bir iş çıkardın... tek bir şey hariç."

Keryna'nın kalbi durdu.

Hayır, onları kendisinin sahte olarak ürettiğini bilmesinin imkanı yoktu.

Mümkün değildi.

Öyle miydi?

Fark etmezdi. Yaptığı şeyi itiraf etmenin doğru olmadığını biliyordu. "Neyden bahsediyorsun? Ne demek istediğini hiç anlamıyorum."

"Aptal numarası yapma kızım. Bu sana yakışmıyor ve bana hakaret ediyor." Meara kağıtları Keryna'nın yüzüne doğru tuttu. "Sana hakkını teslim etmeliyim. Mükemmel bir iş çıkardın. Çoğu kişi için bu kabul edilebilir olurdu. Ama Dash'in yıllarca benim sarayımda görev yaptığını unuttun. Onu yakından tanıyordum ve bildiğim tek şey, insan olduğunda kesinlikle solak olduğudur."

Kağıtları Keryna'nın yanaklarına sertçe vurdu. "Bunları yazan kişi, yazarken elini koyduğu yerde sağ tarafa mürekkep lekeleri bırakmış. Yani, Dash'in hainime yazıp ona benimle savaştık askerler sözü vermediğini veya senin sorumlu kalacağına dair bir emir imzalamadığını biliyorum." Kağıtları indirdi. "Bu arada, Lorens öldü. Tacımı tehdit eden herkese yaptığım gibi onun da işini hallettim."

Kadın soğuk bir gülümsemeyle kağıtları rulo haline getirdi ve Keryna'nın yanağına öyle sert bir tokat attı ki, Keryna'nın gözleri karardı. "Ama sen, kızım... bambaşka bir konu. Sahip olduğunu iddia ettiğin şu altın tek boynuzlu at boynuzundan bahset bana?"

Başının ne kadar büyük bir belaya bulaştığını fark edince dehşete kapıldı. "Korna hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Meara parmaklarını şıklattı ve elini uzattı.

Adsel elinde tuttuğu iki mektubu bir posterle değiştirdi.

Meara, Keryna'nın görebilmesi için belgeyi yukarı kaldırdı. Belge, bir açık artırma ilanıydı.

Okuyup Dash'i öldürmek için topladığı her şeyin listelendiğini görünce midesi bulandı. Her şey!

Dahası, açık artırmayla mı satılacaktı? Bu asla planlanmamıştı.

En azından onunki değildi. Büyüyü Renata'dan bir gece geç saatte, sohbet edip içki içerken öğrenmişti. Dash'in yenilmez olduğu yönünde gelişigüzel bir yorum yapmıştı.

Renata gülerek başını salladı. "Herkes böyle düşünüyor ama ben bir sır biliyorum. Kara boynuzu öldürmenin bir yolu var. Ama bunu asla kimseye söyleyemezsin. Şşş!"

Keryna, Dash'i devirip soylular arasına katılma planını kurmaya da aynı gece başlamıştı. O zamanlar Renata'nın boynuzunu almayı hiç düşünmemişti. Sadece büyüyü krala karşı kullanıp, Dash'in ölümünden sonra Renata'yı manipüle etmeyi planlamıştı.

Eğer Renata'ya yaranmasaydı, o cin asla büyü'nün farkına varamazdı. O sinsi arkadaşıyla birlikte onun arkasından iş çevirip bunu yapmaya nasıl cüret etti!

İkisi de aptal.

Çok öfkeliydi. Bu planla ona ihanet eden kimdi? Aptal cin mi, yoksa işe yaramaz ejderha avcısı mı?

O olmadan hiçbir şeydiler.

Hiç bir şey!

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Tüm canlılar arasında, o kimseye güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Şimdi...

Meara ona sıırttı. "Demek bu müzayededen haberin yoktu." Bunu bir an düşündü. "Ahmak ortak mı? Yoksa aranızda bir hain mi var?" Kraliçe güldü. "Ne kadar da mükemmel bir ilahi." Elini tekrar uzattı.

Adsel bir kez daha ona gizemli bir kağıt verdi.

"Peki ya bu?"

Kendini tepki vermemeye zorlayan Keryna, Licordia ve Pagos hariç tüm krallıklara dağıtılmasını emrettiği ödül listesini gördü.

Planı buydu. Dash'i Licordia dışında, Renata'nın elinde bulunan sihirli değneğin peşinden koşturarak kaçmasını sağlamak. Büyüyü yapmadan önce geri dönmemesini umuyordu.

Ya da eğer büyü yapılmadan önce geri dönerse, onun zayıf olmasını istiyordu.

Sonra Renata'nın boynuzuyla onu öldürebilirdi.

En beklemediği anda. Eve dönmeden önce başka biri onu öldürmüş olsaydı da işe yarardı. Her iki durumda da, Lorens'in ne istediğine bağlı olarak naip veya kraliçe olurdu.

Dash'in yokluğunun haberini tek boynuzlu atlardan saklamayı ummuştu, çünkü krallarının ayrıldığını bilmelerini istemiyordu. Ama haber onlara ulaşıyorsa, birkaç uydurma yalanı vardı. Hepsini uygulamaya koymak için sadece birkaç haftaya ihtiyacı vardı.

Sadece birkaç gün daha. Hayallerine ulaşmasının önündeki tek engel buydu.

Cin, annesinin iyi düşünülmüş planını neden uygulayamadı ki?

Lorens neden kendini öldürtmek zorunda kaldı ki? Aptal!

"Yani..." Meara ona daha da yaklaştı. "Bunu biliyordun."

Keryna dişlerini sıktı. Yüz ifadesini okunmaz tutabileceğini düşünmek ne kadar da boş bir hayaldi. Meara, Keryna'nın maskesinin ardını görme ve kafasındaki düşünceleri anlama konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahipti. Bu gerçekten ürkütücüydü. Dash'in ondan bu kadar korkmasına şaşmamalıydı.

Kraliçe arananlar posterini Kronnel'e uzattı. "Bunu biliyor muydunuz general?"

Kronnel bunu okudu ve okurken yüzü kıpkırmızı oldu. "Ne! Kim bizim Yüce Kralımız için böyle bir parayı ortaya koymaya cüret eder? Söyleyin bana krallıkları!"

Meara sırtıttı. "Yani, hayır. General darbenin bir parçası değildi." Gülerek küçük bir daire çizdi. "Şaşırtıcı değil mi? Her zaman, antlaşmamızı imzalayan aşawere'leri öldürmek için ordumun en az dörtte üçünü feda etmem gerekeceğini düşünmüştüm. Meğerse, sadece aptal kız kardeşinin ölmesini beklemem gerekiyormuş ve sonra sarayına baskın yapmaya davet edilecekmişim. Renata'yı yıllar önce öldürmeliydim. Her zaman istediğim açığı bulmanız ne kadar harika."

"Seni kimse davet etmedi," diye homurdandı Kronnel.

Yaşlı tek boynuzlu ata homurdandı. "Teknik olarak haklısın." Çenesini Keryna'ya doğru salladı. "Davet, korkunç üvey kardeşim ve sentor güçlerinin bu tahtı ele geçirmesi içindi. Ben sadece onun adına kabul ediyorum. İşte bu yüzden bir açık yakaladım. Dash ile olan sözleşmemi bozmak zorunda kalmamam ne kadar güzel." Bu sefer ellerini havaya kaldırdı.

Muhafızlarından iki kişi öne çıkarak kesilmiş bir kafayı Keryna'nın ayaklarının dibine yere bıraktı.

Özellikle Lorens'in yüzüne kazınmış acı ve dehşet ifadesini görünce midesi bulandı.

"Endişelenme canım. Ölümün çok daha yavaş ve çok daha acı verici olacak. Çünkü senden öğrenmem gereken çok daha fazla şey var."

Adsel çenesini Kronnel ve Anyana'ya doğru çevirdi. "Peki ya bu ikisi, kraliçem?"

Dudaklarını büzerek onlara döndü. "Henüz bilmiyorum. Tüm danışmanları toplayın ve kaderlerine karar verene kadar onları nispeten güvenli ve sefil bir yere koyun."

BöLüm 13

Dash, yanan ateşin önünde otururken yorgun bir şekilde iç çekti. Daha önce hava sıcakken, gece çöktüğü için artık havada bir soğukluk vardı.

Onu asıl tiksindiren şey, kız kardeşinin neden öldürüldüğünü öğrenmesiydi.

Onun ölmesinin sebebi, ona kızıp kavgalarından sonra öfke nöbetiyle kaçıp rastgele bir ganimet avcısı veya haydut tarafından yakalanması değildi. Onu öldüren, onu öldürme yeteneğini satmak isteyen açgözlü bir herifin yüzündendi.

Acı yeniden canlandı. Tanrım, keşke o son anı geri alabilseydi.

Ona söylediği şeyler...

O sözleri gerçekten kastetmemişti. Sadece onu dinlemediği için ona çok kızmıştı. Ve ona söylediği sert sözlerin de anlamsız olduğuna inanmak için can atıyordu.

Sen kalpsiz bir herifsin, Dash. Babamın seni bizden uzaklaştırmasına şaşmamalı. Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun ve asla da umursamayacaksın!

Hayatında hiçbir şey onu o geceki sözleri kadar derinden yaralamamıştı. Hayatlarında hiç ona böyle konuşmamıştı. Çünkü bunlar onun sözleri değildi.

Onlar Keryna'nın çocuklarıydı. O kaltakın Renata'nın kulağına defalarca onun kalpsiz olduğunu ve kimseyi umursamadığını, hatta Renata'yı bile umursamadığını fısıldadığını duymuştu. Babalarının onun merhametten yoksun olduğunu bildiği için onu sentorlara gönderdiğini de duymuştu.

Renata, Dash Meara'nın yanına gönderildiğinde henüz bir taydı. Bunun neden olduğunu bilmiyordu. Özellikle de Dash eve döndükten ve babasıyla yüzleştikten sonra kimse o zamandan bahsetmeye cesaret edememişti.

Renata, krallıkların barış için imzaladığı sözleşmeyi de anlamamıştı. Bu, bozulamaz bir sözleşmeydi. Bir aşaswere iblisinin etine kanla imzalanmıştı.

Aşaslar yaşadığı sürece, Meara ancak davet üzerine krallığına girebilirdi.

Ama Dash, Renata'nın kavga sırasında ağzından dökülen sözlerin ardındaki nedeni ya da bunu düşünmemişti. Öfkesi ve acısı çok büyüktü. Lorens ve isyancıları için ordumu yönetmene izin vermeyeceğim. Biz Thassalialı değiliz ve onların siyasetine karışmayacağım. Bizimle veya herhangi bir tek boynuzlu atla hiçbir ilgisi olmayan bir çatışmada savaşçılarımızı öldürmene izin vermeyeceğim. Ayrıca, aptal kız kardeşimin senden daha uzun süredir hüküm süren bir kraliçeden daha iyi bildiğini düşünmesi yüzünden başka bir ülkeyi işgal etmeyeceğim. Aptalsın Ren. Politikacı değil.

Ona aptal denmesine ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Bu, babalarının ona en çok kullandığı hakaretti. Dash, hayatları boyunca onun yanında bu kelimeyi asla kullanmaktan kaçınmıştı.

Ama kadın ona bel altı bir yerden vurmuştu ve adam da aynı şekilde karşılık vermişti.

Ve bu hakaret onu daha da öfkelen-dirmişti. Korkaksın kardeşim. Gözlerindeki öfke onu sonsuza dek rahatsız edecekti. Seni Meara'nın sarayında kırdılar ve sen onun sınırlarını geçmeye bile korkuyorsun.

Bu sözler, içinde kimsenin dokunmaması gereken bir kapıyı aralamıştı. Eve döndüğünde sakinleşmesi yıllarını almıştı.

Bunun nedeni onun kırılmış olması değildi. Aksine, Meara onun içindeki henüz tam olarak bastıramadığı şeytanı uyandırmıştı.

Renata o nefret dolu sözleri söyledikten sonra, öfkesi o kadar artmıştı ki, onu tokatlamak için elini geri çekmişti. Hayatında ilk ve tek kez böyle bir şey yapmıştı ve bu ikisini de şaşırtmıştı. Ama Renata öyle hassas bir noktaya dokunmuştu ki, serbest bıraktığı vahşi öfke içinde ona vurmamak için nasıl güç bulduğunu hala bilmiyordu.

Kraliçe Meara'nın sarayında geçirdiği zamandan kalma hiçbir korkaklık belirtisi yoktu. Sadece o kadar acımasız ve uzun süren bir kâbus yaşamıştı ki, bugüne kadar bir gece boyunca kesintisiz uyuyamamıştı.

Arkasındaki kimseye güvenemezdi.

Ve onun tek korkusu, ruhunun derinliklerinde serbest bıraktıkları ve şimdi kafeste tuttuğu o şeytandı. Renata'nın nefret dolu sözleri gibi bir şeyin onu serbest bırakacağı zamanlardan duyduğu korku.

İçindeki şeytani tarafın o kadar ölümcül olması nedeniyle, kontrolünün elinden kaydığı her an duyduğu korku, kendisinin bile tam olarak neler yapabileceğini bilmemesinden kaynaklanıyordu.

Kolunu indirdi ve ona dik dik baktı. Gözümün önünden kaybol, Ren. Ve hak ettiğim saygıyı göstermeyi öğrenene kadar benden uzak dur. Ben sana sadece sığınak ve koruma sağladım. Ve eğer bu sana yetmiyorsa, kapının nerede olduğunu biliyorsun.

Onu son görüşü o zaman olmuştu.

Aralarında geçen son sözler.

Sadece birkaç saat sonra Keryna yanına gelip Renata'nın sentor isyancılara katılmak için ayrıldığını söylemişti. O kadar sinirlenmişti ki, peşinden gitmeden önce ordusunu toplamayı ya da bir koruma bile ayarlamayı düşünmemişti. Ryper'a veya Chrysis'e haber vermeyi bile aklından geçirmemişti.

Onun tek düşüncesi, Renata'ya kötü bir şey olmadan önce ona ulaşmaktı.

Kardeşini bulup onu sözlü olarak boğmak yerine, onun cesedini ve cesedin başında bekleyen minik bir cüceyi bulmuştu.

Küçük, narin, kanatlı yaratık hıçkırarak yerde oturmuş, kadının yelesine dolanmıştı. Gözyaşları olmasaydı, kahverengi saçları ve gözleriyle onu bir kelebek ya da güve sanabilirdi.

Gölgesi üzerine düştüğünde ondan uzaklaşarak irkilmişti.

“Sana zarar vermek niyetinde değilim.” Kız kardeşini öldürmediği aşikardı. Bir boynuzu kesmek için çok ufak tefekti. “Ne oldu?”

“Onu öldürdüler.” Burnunu kolundaki gazlı beze sildi, sonra da burnunu minik elinin tersiyle sildi.

"DSÖ?"

“İ-i-i-insanlar.” O kadar üzgündü ki, yapabildiği tek şey Renata'nın başını işaret etmektir. “Boynuzunun paha biçilmez olduğunu söylediler. Ona ihtiyaçları olduğunu söylediler. Neden bu kadar güzel bir şeyi öldürsünler ki?”

“Bilmiyorum.” Kendi gözyaşlarına boğuldu. İnsan bedenine dönüşerek kız kardeşinin yanına diz çöktü, başını onun yumuşak boynuna yaslayıp onu

sıkıca kucakladı.

“Onları yavaşlatmaya çalıştım. Çok küçüktüm. Beni görmediler bile.”

Öfke gözlerini kör etmişti, elini Renata'nın kanlı yelesine kenetledi. "Nereye gittiklerini söylediler mi?"

“Auderley.”

Dash, Halla'nın kendisine yetişirken çıkardığı nefes nefese kalmış sesi duymuştu. Öfkelenmiş ve çaresiz bir halde, kız kardeşinin cesedini ona emanet etmiş ve ardından katilini bulmak için yola koyulmuştu.

Ta ki bir ejderha onu yavaşlatana kadar.

O zamanlar Renata'nın ganimet avcıları, düşmanlar veya büyücüler tarafından ele geçirildiğini varsaymıştı.

Artık bunun kendisine karşı planlanmış bir darbe olduğunu biliyordu. Kız kardeşine ordusunu yönetme izni vermiş olsa bile, hayatta geri dönemezdi.

Keryna'nın başka planları vardı.

Bütün bunlar onun hatasıydı.

Renata'yı kurtarmanın imkanı yoktu. Bunu bilmek onu hem tiksindirdi hem de rahatlattı. Ama en çok da sinirini bozdu. Çünkü değiştirebileceği tek şey onunla geçirdiği o son geceydi. Asla öfkesine yenik düşmemeliydi.

Küçük kız kardeşiyle değil.

Aniden üzerine bir gölge düştü.

“Ne düşünüyorsun?” Tanis onun yanına diz çöktü.

Derin bir iç çekerek ateşe bir odun parçası attı. "Hiçbir şeye bulaşmamalıydım. Tüm canlılar arasında, daha akıllı davranmam gerekirdi."

Ona teselli vermek için yanına yaslandı. "Kendini bu kadar üzme, canavar."

“Haklısın. Yapmamalıyım. Benim için bunu yapmak isteyen çok sayıda insan var. Birini bulmak için üç adım bile yürümem gerekmez herhalde.”

Gülerek, "Uyuyabildiğin sürece biraz uyuman gerekiyor," dedi.

“Muhtemelen. Yarın, bugünden daha uzun ve daha eğlenceli bir gün olacak.”

Şimdilik güvendeydiler, ama bu uzun sürmeyecekti. Marthen'in kalkanı onlara gece boyunca koruma sağlayacaktı. Yine de hâlâ düşman topraklarının ortasındaydılar.

Eğer bir elf onları burada bulduysa...

Tanis insan haliyle bile iyi durumda olmalıydı. Ona zarar vereceklerinden şüphe ediyordu.

Dash tanınacak ve gereken muamele yapılacaktı. Onları bir süre oyalayabilirdi ama sonunda kazanacaklardı ve onun derisi ayakkabı yapımında kullanılacak ya da üç hükümdarlarından birinin salonunda süs eşyası olarak sergilenecekti.

Tanis'e doğru baktı. "Kral olarak elflere daha nazik davranmalıydım diye düşünüyorum."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Elflere ne yaptın?"

Dünmüş gibi hatırlayarak ateşe bir sopa daha attı. "Onlara kendimin tek boynuzlu at şeklinde devasa bir tahta heykelini göndermiştim."

Ona kaşlarını çatarak baktı. "Eh, o kadar da kötü değil. Yani, biraz bencilce ama çok da berbat değil."

Ona ifadesiz, alaycı bir bakış attı. "Onların kutsal ana ağacından oyulmuştu."

Yaptığı şeyin dehşetini tam olarak kavrayınca nefesi kesildi. "Aman Tanrım, bu korkunç, Dash! On Üç Krallık aşkına, neden böyle bir şey yaparsın ki?"

Umursamazca omuz silkti. Muhtemelen pişman olmalıydı ama değildi. Tek endişesi, şimdi onların desteğine ihtiyaç duyduğu bir dönemde tepkilerin çok daha şiddetli olacağıydı.

"Bana omuz silkme gibi bir tavır takınma sakın, canavar. Söyle bana ne düşünüyordun?"

Yorgun bir nefes verdikten sonra yaptıklarını açıkladı. "Prenslerinden biri bir peri içki imalathanesine baskın düzenledi, biraz fazla bira içti ve sarhoşluğun etkisiyle bir peri korusunu ateşe verdi. Otuz beş peri ağır yaralandı, ama şükürler olsun ki hiçbiri ölmedi. Cezalandırılmasını istediğimde babası reddetti. Onların soylu elfler olduğunu söyledi. Bunun bir kaza olduğunu ve perilerin onun mirası kadar önemli olmadığını söyledi. Perilerden hiçbiri ölmediği için öfkem anlaşılmadı. Sonuçta, ağaçlar sadece ağaçtı, diye savundu. Bir elf kadar değerli değillerdi. Bu yüzden bir ders vermeye karar verdim. Özellikle de elflerin ormanın koruyucuları olması gerektiği düşünüldüğünde."

Eğer bir ağaç sadece bir ağaç olsaydı...

İçini çekerek alnını omzuna yasladı. "Dikkatlice anlatmaya çalıştın, canavar."

"Evet, yaptım. Ayrıca eminim ki hâlâ beni öldürmek isteyen bir düşmanım da var."

Tanis başını salladı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Akıllı olsaydın, babanın yanına koşar ve tüm bunlar yatışana kadar başını öne eğip sessiz kalırdın."

Tanis, sesindeki samimiyeti duyunca duraksadı. Belki de duraksamalıydı. Akıllıca olan buydu. Ve neden hala burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Onu serbest bırakmıştı. Artık kendi başına kardeşinin kellesini arayabilirdi.

Birkaç gün öncesine kadar, kardeşinin katilini bulmak onun için dünyadaki en önemli şeydi. O kadar önemliydi ki, inanılmaz bir anlaşma yapmıştı.

İki hafta önce alevler içinde olsa bile tükürmeyeceği, nefret ettiği bir yaratıkla.

Sonra, onu büyüleyen, yakıcı yeşil gözlere sahip bu gizemli adamla tanışmıştı. Onu sadece birkaç gündür tanıyor olmasına rağmen, sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Onu tanıyan hiç kimse ona romantik demezdi. Aşk ya da romantizm diye bir şey yoktu. Acı ve zulümden başka pek bir şeye inanmazdı.

Ama onun tek boynuzlu atı, imkansız şeylere inanma isteğini uyandırdı.

Şimdi onu korkutan şey, onun büyük olasılıkla bu durumdan sağ çıkamayacak olmasıydı.

Onun hayatına girdiği kadar hızlı bir şekilde de çıkıp gideceğini biliyordu.

"Gerçekten de herkesi kızdırdın, değil mi?" diye sordu.

Derin bir iç çekti. "Elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Barışı sağlamanın tek yolu gerçekten bu muydu?"

Dash omuz silkti. "Gençken iyi olmaya çalıştım. Yemin ederim, çalıştım. Onlar bunu beni ezmek için bir davet olarak algıladılar. Nezaketi zayıflıkla karıştırdılar. Benim prensibim önce sormak, sonra da kışkırtmak. Ne yazık ki, kışkırtmak, kibarca sormaktan çok daha fazla işe yarar."

"Babama çok benziyorsun."

Ama gözlerindeki yorgunluğu ve hüznü gördü. "Sana bir sır verebilir miyim, Ejderha?"

"Elbette."

"Cehennemden geçmiş biri olarak, keşke hiç yaşamasaydım."

Bunu çok iyi anlıyordu çünkü hayatının her günü aynı duygularla boğuşuyordu. Bazen o kadar kötü değildi, bazen de...

Tek bir saati bile atlatmak zordu. "Ben de, Dash. Ben de."

Kolunu onun omzuna doladı ve onu sıkıca kucakladı.

Tanis, yanağının altında onun güçlü kalp atışlarını dinledi. Geçen hafta en büyük korkusu, erkek kardeşi olmadan yaşamaktı.

Şimdi ise neredeyse hiç tanımadığı bir tek boynuzlu atı kaybediyordu.

Bu çok tuhaftı. Nasıl olmuştu da bu kadar kısa sürede onun için bu kadar önemli hale gelmişti?

Davin'in yokluğundan ve yalnız kalmak istememesinden miydi? Yoksa Dash'in onu başkalarının görmediği zamanlarda görmesi, onun da aynı acıyı bilmesinden miydi?

Hiçbir fikri yoktu.

Daha önce hiç yalnız kalmamış gibi değildi. Kalmıştı. Uzun zaman önce hayatında asla kimsenin olmayacağı gerçeğiyle barışmıştı.

Onun tek ailesinin Davin, Marla ve onların yavruları olacağı anlamına geliyordu.

Tanis hayatta kalabileceğini biliyordu. Sadece istemiyordu. Çünkü oranın ne kadar soğuk ve yalnız olduğunu, ne kadar acımasızca korkunç olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu, birlikte geçireceğimiz tek gece olabilir.

Bu, sahip olduğu son şans olabilirdi. Onu en çok korkutan da buydu. Bunca yıldır, herkesten tamamen soyutlanmış bir şekilde yaşamıştı. Hiç kimseye ilgi duymayacağını düşündüğü bir kabuğun içinde yaşamıştı. Bir yanı bununla barışıktı, ama derinlerde, tüm dünyadan kendini soyutladığı bir yerde, aslında yalnız kalmak istemiyordu.

Başkalarının sahip olduklarına sahip olmak istiyordu. Kendisini önemseyen ve kendisinin de onu önemseyen birine sahip olmak istiyordu.

Ve Dash'e karşı hissettiklerini inkar etmek mümkün değildi. Korkunç bir tek boynuzlu at olsa bile. Dehşet verici, korkulan Yüksek Kral olsa bile.

Tüm o kabadayılığına ve berbat şöhretine rağmen, ona karşı dürüst davranmıştı.

O, şimdi bile nazikti.

Bu, hayatında bir erkekle birlikte olma şansı bulabileceği tek fırsat olabilirdi. Ve eğer öyleyse, bu fırsatı değerlendirmeden bırakmak istemiyordu.

Artık daha fazla pişmanlık yaşamak istemiyorum.

"Benimle sevişir misin, Dash?" Sözler, kendini durduramadan ağzından dökülmüştü.

Ve ona ihanet ettiklerinde hangisinin daha çok şok olduğunu bilmiyordu.

Ellerini ağzına kapattı, sonra çaresizce kekelemeye başladı. "Ben... şey... eee... Ne dedin? Bilmiyorum, Dash? Ay deliliği. Ateş sarhoşluğu. Bunu kabul ediyorum. Ateş sarhoşluğu. Mantıklı geliyor. Aklımı kaybettim. Gördün mü?"

Dash, yanaklarına yayılan kızarıklığı görünce kıkırdadı; kız hızla kazasını örtmeye çalışıyordu. Daha önce hiç onun gibi birini tanımamıştı. Aklından geçenleri söylemekten asla çekinmezdi. Tamamen saçma olsa bile.

Onunla asla oyun oynamamıştı. Bu yüzden, o bunu söylediğinde, bunun hiçbir hile veya kötü niyet içermediğini biliyordu.

Bu, onun kalbinden gelen bir şeydi.

Sebebini hiç bilmese de.

"Ejderha, benden ne istediğinin farkında mısın?"

Gözlerini kapatan parmaklarının arasından ona baktı. "İşin mekaniği evet. A parçası B parçasına giriyor."

Şimdi, kadının ona elinde ne olduğunu neden sorduğunu anlamıştı.

Daha önce hiç kimse onu sevmemişti. Bunu paylaştıkları öpücükten anlamıştı. Belki birisiyle birlikte olmuştu ama hiç kimse ona değer verildiğini hissettirmemişti. Hiç hak ettiği şefkatle kucaklanmamıştı.

Tanis hâlâ bir bakire kadar masumdu.

Bu durum onu onun adına çok kızdırdı. Kimse böyle bir istismara maruz kalmamalı.

"Tanis, evinde seni bekleyen bir ejderhan yok mu?"

Ellerini indirip başını sallarken, karanlık gözlerinde gölgeler belirdi. "Geçmişim beni lekeledi. Hiçbir ejderha beni asla elde edemez."

Kastettiği şey, başka bir tür veya klan tarafından kirletilmektir. Ejderhalar eşleri konusunda çok seçiciydiler ve genellikle ergenlik çağındayken aileleri tarafından seçilen, ömür boyu tek bir eşleri olurdu. Evlenmeden önce birkaç sevgilileri olabilirdi, ancak bu sevgililerin hepsi ejderhaydı ve genellikle kendi klanlarından seçilirdi. Kültürlerinde, bir başkasına söz verildikten sonra aldatmak diye bir şey yoktu, çünkü yakalandıkları takdirde hızlı bir ölüm cezasıyla karşılanırlardı.

"Esaretiniz sırasında mı?" diye sordu.

Ondan uzaklaşmaya başladı.

Dash nazikçe kolundan tuttu. "Bana söylemek zorunda değilsin. Sadece anlamak istedim."

Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. "Bu benim tercihim değildi. Ama ailem sanki benim tercihimmiş gibi davrandı."

Ve bu yüzden sonsuza dek yalnızlığa mahkum edildi. Ona karşı çok adaletsiz davranıldı. Kimse böyle aşağılanmamalıydı. Rastgele bir pisliğin, hiçbir hakkı olmayan bir şeyi elinden alması yüzünden, geleceğinden, sevgiden veya ortaklıktan mahrum bırakılmamalıydı.

Centaurlar arasında yaşadığı dönemde bunun çok fazla örneğini görmüştü. Esirlerini kırmak için tecavüzü zevkle kullanıyorlardı.

Kendi güçlerini kırmak için kullandılar.

Cinsellik asla bir silah olarak kullanılmamalıdır.

Bir insanın bir başkasına bunu nasıl yapabileceğini asla anlayamadı ve ejderhası kadar kıymetli bir dişiye böyle bir şey yapılmış olması onu iğrendirdi.

"Sana asla zarar vermezdim, Tanis."

"Biliyorum."

Koyu kırmızı saçlarını yanağından geriye iterek ona gülümsedi, ardından dudaklarını boğazının çukuruna bastırarak ejderhasının tatlı gül kokusunu içine çekti.

O, onu daha önce kimsenin görmediği şekillerde görmüştü. Onun nazik, koyu renkli gözlerine baktığında, herkes tarafından nefret edilen o piç tek boynuzlu at kralını değil, olmak istediği halini görüyordu: Nazik. Kahraman. Asil.

Her şeyden öte, sevimli.

Daha önce hiç olmadığı tek şey...

Kabul edildi.

Başını kaldırıp parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"İçimdeki şeytanı değil, en iyi yanımlı gördüğün için."

Ona gülümsedi. "Ben sadece orada olanı görüyorum."

Buna bir an bile inanmayan adam öne eğilip onu öptü.

Tanis, hafif bir zevk iniltisiyle kendini ona teslim etti. Adamın sıcaklık ve şarap tadı vardı, bıyıkları ise tenini gıdıklıyordu.

Dudaklarını ısırarak, üstüyle oynadı. "Senden daha inanılmaz ya da daha sinir bozucu bir şey görmedim, Ejderha. Korsesinin bağcıkları hariç."

Adam büyüsunü kullanarak onu çıplak bırakıp gözlerinin önünde savunmasız bıraktığında, kadın ona güldü. Bu durum kadını ayılttı ve kendini tamamen çıplak hissetti.

Sadece fiziksel olarak değil. Bunu açıklayamıyordu. Ona mantığa aykırı şekillerde savunmasız hissettiriyordu. Sanki ruhunu okuyabiliyordu.

Sanki onun rahatsızlığını sezmiş gibi, hızla omuzlarına sarabileceği bir kürk battaniye yarattı. Sonra da yere sermek için daha fazla post.

İşte bu yüzden onunla birlikte olmak istiyordu. O her zaman düşünceliydi.

Sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi, onu kollarıyla sardı ve vücudunun sıcaklığına yakın tuttu.

Tanis titriyordu. Nedense, uzun bir ayrılıktan sonra eve dönmüş gibi hissediyordu. Tek boynuzlu atıyla birlikte olmak ona çok doğru geliyordu.

Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini anlamak için başını kaldırdı. Bilmiyordu ama zümrüt yeşili bakışları onun gözlerine saplanıp kalmıştı.

Başını dudaklarına doğru eğdi ve Tanis öpüşünü memnuniyetle karşıladı. Dudakları birleştiğinde Tanis boğazından derin bir hırıltı çıkardı. İşte bunu özlemişti ve bunun farkında bile değildi. Kollarında, ona değer veren biri vardı.

Onu hayrete düşüren bir cesaretle, dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti. Bu canavarı yutmak, her santimini teninde hissetmek ve onu asla, asla bırakmamak istiyordu.

Elbiseleri ellerinin altında kayboldu ve güçleri onu korkutmalıydı, ama o da tıpkı ona alıştığı gibi bu güçlere de alışmaya başlamıştı.

Dash, ejderhasının ağzının tatlılığını hissettiğinde başı döndü. Ejderha onun sırtına yapıştı ve onu kendine o kadar yaklaştırdı ki, Dash ona gerçekten zarar verebileceğinden korktu.

Masumiyetiyle göğüslerini onun göğsüne sürttü, onu yakıcı bir sıcaklıkla kavurdu. Kollarında ağırlığını kaydırırken ve kalçası şişmiş kasıklarına değerken, adam hırladı.

Bir an için gözlerinin önünde yıldızlar belirdiğine yemin etti. Kahretsin... en son ne zaman biriyle birlikte olmuştu ki?

Gerçekten de hatırlayamıyordu.

Gerçekten çok uzun sürdü. Konumu gereği, sevgililerden ve onların zaten karmaşık olan hayatına getirdiği sorunlardan uzak durmuştu. Onların

taleplerini veya kaprislerini istemiyordu.

Bunun için küçük bir kız kardeşi vardı.

Kimsenin onu kontrol etmesini veya onun adına hareket ediyormuş gibi davranmasını da istememişti.

Yine de, Meara'nın sarayında geçirdiği yıllar boyunca çok şey öğrenmişti ve onun nedimleri kraliçe için bir kabus olmuştu.

Evlenebilirdi ama kendisine çekici gelen kimseyi bulamamıştı. Beş dakikadan fazla vakit geçirmek istediği kimse olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Tanis, daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu. O bir ejderha, aptal. Doğru. Ama o bundan daha fazlasıydı. Beklenmedik biriydi.

Büyüleyici.

Ve şu anda, daha önce kimsenin sahip olmadığı bir şekilde ona sahipti.

Kız kardeşi bile değil.

Öne doğru eğilerek dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

Onun dokunuşuyla iradesi paramparça olan Dash, mantıklı düşünme yeteneğini yitirmişti. Odaklanabildiği tek şey hayallerinin gerçekleşmesiydi. Onun kokusunun verdiği zevk, kalçasının ona vermek istediği yere sürtünmesinin verdiği his.

"Bütün gece benimle seviş, Dash." Tanis, Dash'in ellerinin kalçalarının açıkta kalan teninde kaydığını ve onu tutkuyla öptüğünü hissetti.

Onun dokunuşunun tadını çıkarıyordu. Tek boynuzlu atını istediği gibi başka hiç kimseyi istemeyeceğini bilmenin verdiği mutlulukla.

Asla.

Tüm vücudunu saran ürpertilerle birlikte mutluluktan adeta uçuyordu. Onu daha çok neyin heyecanlandığından emin değildi; dilinin boynunu okşaması mı yoksa daha önce kimsenin dokunmadığı yerlere bu kadar şefkatle dokunan güçlü eller mi?

Dash, elleriyle onun yüzünü kavrayıp onu derin bir öpücükle öptü.

Her anın tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Bu anda ölseydi bile, son derece mutlu olurdu.

Ve o da, onun kendisini memnun ettiği kadar onu memnun etmek istiyordu. Korkutucu olsa da, elini yavaşça göğsünün sıkı, sert kaslarından aşağı, karnının üzerinden, bacaklarının arasındaki karışık buklelerin arasından kaydırarak, elini onun sert tenine değdirdi.

Dişlerinin arasından nefesini keskin bir şekilde içine çeken canavar, tüm vücudu titriyordu. Tanis, kimseye ihtiyacı olmadığını iddia eden bu güçlü

canavar üzerinde sahip olduğu gücün düşüncesiyle memnuniyetle gülümsedi.

Evet, hâlâ vahşi ve yırtıcıydı, ama sadece onun için mırıldanıyordu.

Yeşil gözleri sıcaklıkla parıldarken, onu kürk postlarının üzerine yatırdı ve göğüslerinin üzerindeki kürkü kenara çekti. Bakışlarına maruz kalan kadın, belirsizlik içinde titredi. Bakışları üzerinde gezinirken yüzü kızardı.

"Ejderham," diye fısıldadı. "Seni görmek, sana dokunmak istiyorum."

Başını göğsüne yasladı. Tanis, dilinin gergin göğüs ucunda gezinmesinin verdiği hisle sırtını kamburlaştırdı. İnleyerek, başını elleriyle kavradı ve sıcak nefesi tenini yakarken onu sıkıca kucakladı.

Elini karnından aşağı, kalçasına doğru gezdirdi. Bütün vücudu arzıyla sızlıyordu. Acı tatlı bir haz tüm bedenini sarsıyordu.

Ardından elini bacağının etrafında gezdirdi ve vücudunun merkezine dokundu. Tanis, zevk dalgaları vücudunda hızla yayılırken nefesi kesildi, parmakları ise vücudunun hassas kıvrımlarını okşuyordu.

Dash, ona zarar vermemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Geçmişte başına gelenlere engel olamazdı. Ama bu gecenin ona, kendisinin yaratabileceği en güzel anıdan başka hiçbir şey getirmemesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmak istiyordu.

Ve eğer bu hayattaki son gecesi ise, onu en iyi şekilde değerlendirmek istiyordu.

Son işim hayırlı bir iş olsun.

Defalarca onu okşadı, daha fazla zevk vaadiyle onu tahrik etti, ta ki geri çekilene kadar.

Hayal kırıklığıyla inledi.

"Merak etme ejderham. Henüz işim bitmedi." Dash onun ensesine bir öpücük kondurdu.

Kadın ürperdi.

Onu göğsüne doğru çekmek için arkasına uzandı ve ellerini göğüslerinin üzerinden, belinden aşağıya, kalçalarına doğru gezdirdi.

Başının üzerinden uzanıp ellerini onun gür siyah saçlarına gömdü, Tanis sırtını ona doğru kamburlaştırdı.

Adam bir kolunu kadının beline doladı, sonra elini geriye doğru, uyluklarının birleştiği yere kadar indirdi. Kadın zevkle homurdandı.

"İşte bu," diye fısıldadı boynuna. Omuzlarına öpücükler kondurdu. Penisinin ucunun kalçalarına bastığını hissedebiliyordu.

Dash dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı, sonra başını kaldırdı. Parmakları onu zevkle işkence etmeye geri döndü.

Tanis buna dayanamadı. Parmakları içine girip çıkarken kollarında kıvranıyordu.

Ve içindeki acı giderek artarken, bacaklarını daha da araladı ve kendini derinlemesine bedenine bıraktı.

Kalçalarını aşağı indirerek onu daha derine çekerken kendinden geçmiş bir şekilde çığlık attı.

Dash gözlerini kapattı, kendini tamamen içine gömerken onun iç çekişlerinin tadını çıkardı. İçine daha da derinlere doğru ittikçe, onu saran sıcaklığın yoğunluğundan daha inanılmaz bir şey hissetmemişti.

Yaptığı şey için Tanrı ona yardım etsin. Ama hayatında istediği tek şey buydu: Onu kabul edecek ve yargılamayacak biri.

O, hayatına tesadüfen girene kadar eksikliğini fark etmediği bir parçasıydı.

Daha doğrusu, onu yakaladılar.

Tanis, vücudunu saran dayanılmaz işkenceyle dişlerini sıktı. Adam kendini tekrar tekrar, her seferinde daha derine sokarken başı dönüyordu. Onun arkasında ve içinde olması hissi inanılmazdı.

Parmakları, kalçalarının hareketlerine uyacak şekilde hızlandı. Kadının bedeni, onun hareketlerine karşılık verirken kendi özgür iradesine teslim oldu ve zevki o kadar arttı ki neredeyse dayanamaz hale geldi.

Hayatında böyle bir mutluluğun var olabileceğini hiç bilmiyordu.

Ejderhaların bunun için hayatlarını riske atmaya razı olmalarına şaşmamalı. Dişi, onun saçlarına yapıştı, boğazından derin bir hırıltı çıkararak ondan daha fazlasını arzuladı.

Ne istediğini biliyormuş gibi daha hızlı hareket etti. Kulağına doğru nefes alışverişi daha da düzensizleşti.

Ve sonra saf, katıksız bir coşkuyla adeta patladı.

Tanis başını geriye atarak, hayal bile edemeyeceği kadar derin bir zevkin bedenini kasıp kavurmasıyla çığlık attı. Elini onun saçlarında daha sıkı tuttu.

Dash, kollarında titrediğini hissederken gözlerini kapattı ve ardından kendi boşalmasıyla onu doldurdu.

Daha önce hiç bilmediği bir doyuma ulaşan Dash, onu da yanında sürükleyerek sırt üstü döndü.

Baş dönmesiyle Tanis, vücudunu onun üzerine yaslayabilmek için göğsünün üzerinde döndü.

Dudaklarını kendi dudaklarına çekerek derin ve sahiplenici bir öpücük verdi. "İnanılmazsın, Leydi Ejderha."

Parlak gözlerine bakarken elini önce alnında, sonra saçlarında gezdirdi. "Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum," dedi hayranlıkla.

"Ben de öyle düşünmedim."

Tanis onun göğsünü öpmek için yaklaştı, sonra vücudunu kaplayan tüm yaraları görünce gülümsemesi soldu. Savaşçı ejderhaların yaralarını görmüş olsa da, bunun gibi bir şey hiç görmemişti. Pençe izleri vardı. Kılıç yaraları. Kırbaç izleri. Ve adını koyamadığı bazıları.

Hayatında hiç bu kadar hasar görmemişti.

"Dash? Ne oldu?"

Sonra, gözlerindeki ışığın söndüğünü gördü. "Özür dilerim. Unuttum." Giymek için gömleğine uzandı.

Tanis onu durdurdu. "Beni rahatsız etmiyorlar. Yani, sadece senin için üzüldüğüm için rahatsız ediyorlar. Bunu kim yaptı?"

İlk defa, her zaman kontrolü elinde tutan o hain Yüksek Kral'ı görmedi. Bir zamanlar olduğu, görünüşe göre işkence görmüş savunmasız bir çocuğu gördü.

Yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerine baktı. "Biliyorum. Geçmişten bahsetmiyoruz. Biz bir şeyleri öldürüyoruz."

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "O şerefsizleri yerle bir edin."

"Hepsi."

Dash başını sallayarak onu kollarına aldı ve sıkıca sarıldı.

Tanis, sessiz karanlıkta, ateşin çıtırtısı ve rüzgarın ağaçların arasından hışırtısı eşliğinde onun yanında uzanıyordu. Çok tuhaf bir gündü.

İki düşman ortak bir zemin bulmuştu. Ama sorun şu ki, artık nerede durduğundan emin değildi.

Hâlâ kardeşimin kafatasını bulmam gerekiyordu. Bu değişmemişti. Ve düşmanları onu öldürmek için kullanmadan önce Renata'nın asasını kesinlikle ele geçirmeleri gerekiyordu.

BöLüm 14

Dash, şafak sökmeden hemen önce hayatının en tatlı anına uyandı. Vücudu ejderhasının yumuşak tüylerine yaslanmış, onun muhteşem uzuvlarıyla iç içe geçmişti.

Tanis'in vücudunun her zerresi onun vücuduna yaslanmıştı. Sıcak nefesi göğsüne değerken, saçları kolunun tenini gıdıkladı. Gözlerini tekrar kapatarak, onunla birlikte geçirdiği bu mükemmel anın tadını çıkardı.

Daha önce hiç böyle bir huzur bilmemişti. Geçmiş bunca yıl boyunca Renata'yı korumak için savaşmıştı çünkü bildiği tek şey buydu.

Kız kardeşi ve ailesi onun sorumluluğundaydı. Ne pahasına olursa olsun onları güvende tutmalıydı.

Kendisine ait bir şeye sahip olabileceğini hiç düşünmemişti. Neden düşünsün ki?

Kimseye güvenilemezdi. Çoğu çıkarıcıydı. Diğerleri beceriksizdi. Geri kalanlar ise onu sadece hayal kırıklığına uğratiyordu.

Hatta kız kardeşi bile.

Onu ne kadar çok sevmiş olsa da, Renata her adımda ona karşı direndi. Hem de canla başla.

Beni kontrol etmeye çalışmayı bırak, Dash!

Ama mesele asla kontrol etmek olmamıştı. Sadece korkuydu. Çünkü bu dünyanın sunabileceği dehşeti görmüştü ve onu sadece bundan korumak istemişti.

Artık korumak istediği başka biri daha vardı. Kendisi gibi, gölgelerde gizlenen dehşetleri bilen biri.

Gözlerini açıp, Ambrose'un onlara verdiği parmağındaki yüzükle oynadı. Ve krallığını ilk kez kurmanın ne kadar zor olduğunu hatırladı.

Bastırmak zorunda kaldığı tüm isyanlar. Peşinden akın akın gelen, yenmek zorunda kaldığı düşmanlar. Suikastçılar. Sırtına o kadar çok hançer saplayan hainler ki, Halla ona Stegosaurus adını vermesi gerektiğini şaka yollu söylemişti.

Ama bu şaka konusu değildi.

Acı dersler almıştı. Herkes onu bir hendeğe gömmeye ve mezarının üzerinde durmaya niyetliydi. Ama o, tüm bunlara rağmen ayağa kalkmıştı.

Hâlâ nasıl yapacağını bilmiyordu.

Ya da nedenini bile bilmiyordu. Bunun bir kısmı tamamen inatçılıktan kaynaklanıyordu. Babası öldükten sonra bile babasına kendini kanıtlama ihtiyacı. Herkesin söylediği kadar değersiz olmadığını kanıtlamak. Daha iyisini yapabileceğini, daha iyi olabileceğini göstermek.

Ve öyle de yapmıştı.

Peki, tüm bunları tekrar yapabilecek gücü var mıydı?

Emin değildi. Çünkü daha önce bunu inşa etmenin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu. Genç ve aptal olduğu zamanlarda. Gençliği ve enerjisi varken. Yapılması gerekeni yapmanın ruhuna ne kadar mal olacağını farkında olmadığı zamanlarda.

Şimdi...

Yorgundu. Gördüklerinden iğrenmişti. Darbeler ve savaşlar onu bitkin düşürmüştü.

Eğer pes ederseniz, bu dünyada Tanislerin hali ne olacak?

Onun yerine bir başkası çıkacaktı. Her zaman öyle olurdu.

Evet, ama koruyucu olurlar mıydı?

Yoksa bir yırtıcı mı?

Ebedi soru.

Ve gerçeği biliyordu. Diğerleri doğuştan bencil ve acımasızdı. İyi niyetli olsalar bile, bir başkası onun çektiği cehennemi başkası uğruna çekebilir miydi? Stres karşısında pes edip bırakmaları ne kadar sürerdi?

Yoksa başka bir güç tarafından yenilgiye uğratılmadan önce mi?

Bu, ebedi çatışma onları şiddete sürüklemese geçerliydi. Ona teslim olmamak zordu. Ruhun boynuzu kadar siyahlaşmasına izin vermemek zordu.

Asıl sorun o görünüşteydi. Güçle başa çıkmak zordu. Onu kullananı yozlaştırması değil, etrafınızdaki herkesin ondan bir parça istemesiydi

sorun.

Ruhunuzun bir parçasını istediler ve onu sizden almak için can atıyorlardı.

Ama başarısız olursa bunun bir önemi olur muydu? Her şey onun elinde değildi. Kontrol edemediği birçok şey vardı. Eğer biri o büyüü yapsaydı, onu öldürebilirdi. O zaman hiçbir şeyi durduracak durumda olmazdı.

İşte bu onu gerçekten korkutmuştu.

Yanağını Tanis'in başına yasladı. Seni koruyacağım. Son nefesime kadar.

Güçlerini kullanarak, onu uykusundan uyandırmadan dikkatlice altından ayrıldı ve giyindi. Soğuk dereye gidip yıkandıktan sonra Marthen'i aramaya koyuldu.

Çok uzaklaşmadan bir ot sapı yükselip yolunu kesti. Garip olan bu değildi. Otun uzun kirpikleri ve sarı gözleri olması, işin tuhaf tarafıydı. Ona göz kırptı. "Büyücüyü uyandırmayın, Kral. Bundan hoşlanmaz."

Dash etrafına bakındı ama büyücünün bedenine dair hiçbir iz göremedi. "Uyurken onunla konuşmanın bir yolu var mı?" Bu çoğu kişiye garip bir istek gibi görünse de, Marthen söz konusu olduğunda öyle değildi. Büyücünün bilinci uyurken sık sık bedeninin dışında dolaşıyordu.

Sabahın erken saatlerindeki hafif esintide sallanan sap, isteğini düşündü. "Hafif bir ışık mı?"

Çağrı üzerine minik bir ışık böceği yanlarından uçtu. "Evet?"

"Büyücünün bilinci nerede? Dere kenarında mı?"

"Öyleydi. Bakayım mı?"

"Evet. Lütfen."

O incecik ışık hüzmeleri karanlığın içinde kayboldu.

"Lütfen bir dakika bekleyin Majesteleri. Kendisinin görüşmeye hazır olup olmadığını kontrol edelim."

Çoğu kişi bunu garip bulurdu, ama Marthen normal bir şeye benzemiyordu. Özellikle de Marthen'in bir yokai tarafından dünyaya getirilmiş olması gerçeği göz önüne alındığında. Bu ona her türlü eşsiz yeteneği kazandırmıştı. Rüya diyarında kolayca seyahat edebiliyor ve ihtiyaç duyduğu her an fiziksel bedenini geride bırakabiliyordu.

Dash, Marthen'le ilk tanıştığı anı hâlâ hatırlıyordu. Meara'nın adamlarının elinden yediği en kötü cezalardan birinin ertesi gecesi idi. Çamur içinde yatarken, acıdan ölmeyi dilerken, hafif bir inilti duydu,

ardından sinir bozucu bir soru geldi: "Kırmızı boynuz için biraz genç değil misin?"

Dash, daha önce defalarca cevapladığı bir soruya bıkkınlıkla iç çekti. "Böyle doğdum."

"İmkansız."

Acıdan titremesine rağmen, Dash kendini zorlayarak ayağa kalktı ve rahatsızlığının kaynağıyla yüzleşti.

Beklediğine göre, bu bir sentor değildi.

O zamanlar Marthen'i sıradan bir hizmetçi sanmıştı. Meara'nın sarayı onlarla doluydu. "Bana anlatılanlara göre, annemin rahminden çıktığım ve toynaklarım yere değdiği andan beri öfkeliyim."

"O halde siz Prens Dash olmalısınız."

Başını dik tuttu. "Öyleyim."

Marthen yavaşça ona yaklaştı. "Doğumunuzda oradaydım, genç prens. O zamanlar boynuzunuz beyazdı. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Ardından yaşlı büyücü, kalemin içinden uzanarak nazik bir elini alnına, kırmızı boynuzunun hemen altına koydu.

Acısı dindiğinde Dash nefes nefese kalmıştı. Sanki Marthen onu elinden çekip çıkarıyormuş gibi hissediyordu.

Nazik bir gülümsemeyle yelesini okşadı. "Söyle bana prensim... içindeki bu birikmiş öfkeyle ne yapmak istiyorsun?"

"Sorunuzu anlamadım."

"Bugün kral olsaydınız ne yapardınız? Kraliçe Meara'yı öldürür müydünüz? Tuvalet mi giderdiniz? Altınlarınızda mı yuvarlanırdınız? Bana yapacağınız üç şeyi söyleyin."

Dash yaşlı adama kaşlarını çatarak baktı. "Sadece üç mü?"

"Evet."

Bunu sadece bir saniye düşündü. "Yapacağım ilk şey banyo yapmak olurdu."

Marthen gerçekten de güldü. "Güzel cevap. Peki bundan sonra ne yapardın?"

Meara'yı öldürmek de dahil olmak üzere birçok şey istemişti. Ama eğer sadece üç kişiyle sınırlıysa... "Benimle birlikte tutulan diğerlerini serbest bırakıp evlerine götürürdüm."

"Peki ya üçüncü sorunuz... bir kralın tüm gücüne sahip olsaydınız?"

"Bu bencilce."

"Ne kadar bencilce?"

"Kız kardeşimin annesini ölümden geri getirmesi için bir büyücü veya hortlak çağırırdım."

Bu durum yaşlı adamı hazırlıksız yakalamış gibiydi. "Neden?"

"Çünkü annesi gibi ona nasıl bakacağımı bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ağladığımı duyduğum her an canım acıyor çünkü biliyorum ki bunu düzeltemem."

Marthen, Dash'in yelesine elini sıkıca kavramıştı. "Krallığın tüm gücüne sahipsin ve istediğin en bencil şey bu mu?"

Öyleydi. Gerçi o anda Dash'in neredeyse canı gönülden istediği başka bir şey daha vardı. "Akşam yemeği güzel olurdu. Ama Renata'nın ağlamasını istemem." Annesinden nefret etse de, çünkü annesi ona asla iyi bir söz söylememişti.

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölme."

Marthen taşıdığı çantadan bir elma çıkardı ve ona uzattı.

O elmadan daha lezzetli hiçbir şey olmamıştı. Marthen o gece neden oraya gittiğini ya da ilk görüşmelerinden sonra neden geri döndüğünü hiçbir zaman tam olarak açıklamamıştı.

Dash, annesinin onu kontrol etmesi için oraya gönderip göndermediğini sık sık merak etmişti.

Sebebi ne olursa olsun, yaşlı büyücü her gece geri dönüp Dash'e büyüsunü nasıl kullanacağını ve geliştireceğini öğretiyordu. Ona felsefe, savaş stratejisi ve siyaset hakkında dersler veriyordu.

Bugüne kadar, başkaları uyurken gecenin geç saatlerinde kendisine ders verdiği için Marthen'e minnettardı. Akıl sağlığını korumasını sağlayan tek şey buydu.

Ne kadar tuhaf gelse de, esaretinin en "normal" kısmı buydu. Kafese kapatılmış, akıllı olmayan bir hayvandan başka bir şey olarak muamele gördüğü tek zamandı. Dürüst olmak gerekirse, Marthen ona, onu düşüncesizce dünyaya getiren tek boynuzlu attan daha çok babalık yapmıştı.

Dash, annesinin onu doğumundan birkaç saat sonra babasına teslim etmesinin nedenini bugüne kadar bilmiyordu. Annesinin Licordia tahtıyla bir bağ kurmak istemesinden başka bir açıklaması yoktu.

Babası ona sürekli bu gerçeği hatırlatıyordu. Annen bile seninle ilgilenmek istemedi, değersiz piç kurusu. Seni asla yaşamana izin vermemeliydim. Sen benim kanıma ve mirasıma bulaşmış bir lekesin.

Bu, Renata'nın annesinin de ölümüne kadar hayatının her anında ona karşı kullandığı bir şeydi. Bana dokunma! Sen benim oğlum değilsin! Sen iğrençsin! Keşke doğarken ölmüş olsaydın!

Ne kadar üzücü ki, babası ona ilk kez Meara'nın sarayına rehine olarak gideceğini söylediğinde, bu ihtimalden çok sevinmişti. Aptal ve genç olan Dash, oradaki hayatının babasının sarayındaki muameleden çok daha iyi olacağını düşünmüştü.

Tanrıların hastalıklı bir mizah anlayışı vardı.

Licordia'daki çocukluğu ne kadar kötü geçmiş olsa da, Meara'nın acımasız toynakları altında öğrendiği zulümle kıyaslandığında sönük kalıyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığında, Dash, Marthen'in onu eğitmesinin sebebinin, yaşlı büyücünün bir zamanlar ona sorduğu başka bir bilmece ve Meara'dan öğrendiği başka bir gerçeğe ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

Kendi zevkleri için bana başvuruların, benim adıma acı çektirme olasılıkları çok daha yüksektir. Ben kimim?

İronik bir şekilde, bu Dash'in doğduğu ve asla istemediği veya aramadığı tek şeydi.

Güç.

Acımasızlığıyla tanınsa da, Meara'nın yaptığı gibi bundan zevk almıyordu.

Ve şu anda, adaletle yönetecek başka birini bulabilseydi, otorite makamını seve seve devrederdi.

Birkaç dakika sonra, ışık hüzmeleri geri döndü. "Majesteleri, sizinle konuşacak. Lütfen beni takip edin."

Dash, buradaki havanın ne kadar soğuk olduğunu fark edince kendine yün bir pelerin yarattı.

Parlayan dumanı ağaçların arasından takip etti ve sonunda karla kaplı dağlara doğru geriye doğru akan, fısıldayan bir dereye ulaştı.

Marthen yalnız değildi. Yanında yürüyen bir kadın vardı. Açık sarı, parıltıyan ipek bir elbise giymişti. Beyaz saçları yaşlılıktan değildi. Genç ve son derece güzeldi, loş ışıkta parıltıyan açık mavi bir teni vardı. En son bir deniz perisi gördüğünden beri epey zaman geçmişti. Genellikle Dash'in krallığındaki denizlerde yaşarlardı.

Alarium'da onların da daha küçük su kütlelerinde yaşadıklarını unutmuştu.

“Rivana... Dash ile tanış.”

Önünde eğildi. "Memnuniyetle, hanımefendi."

"Ya siz, Majesteleri." Marthen'e döndü. "Yakında tekrar görüşeceğiz." Nazik bir gülümsemeyle suya doğru adım attı ve hızla yüzerek uzaklaştı.

"Sözünüzü kesmek istemedim."

Marthen omuz silkti. "Sorun değil. Onunla sık sık konuşuyoruz. Genellikle ben uyurken."

"Sormalı mıyım?"

"Muhtemelen hayır."

Dash, Marthen'in ona "bu beni ilgilendirmez" deme şekline güldü. Tamam, büyücünün mahremiyetine saygı duyacaktı.

Konuyu değiştirmeye başladığı sırada, etraflarındaki orman sanki alev almış gibi aydınlandı. Oysa yanmıyorlardı. Sadece perilerin ışığı böyle parlak bir şekilde parıldardı. Ve genellikle de sadece bir elf ordusu yürüyüş halindeyken.

Dash anında tek boynuzlu at formuna dönüştü ve tam savaş zırhını kuşanarak, kendisine doğru gelen her şeyle savaşmaya hazırlandı.

Marthen lanet okudu.

Elbette elfler onun burada olduğunu öğrenmişlerdi. Soru şuydu: Hangi klan? Drakalf, Myrkalf veya Nagalf?

Drakalflar, üçünün en barbar olanıydı. Yamyam elfler olan Drakalflar, bir zamanlar kendi kardeşlerini avlayıp beslenirlerdi; düşmanlarını tüketirlerse onların güçlerini ve bilgeliğini miras alacaklarına inanırlardı. Genellikle Myrkalflardan veya Nagalflardan biraz daha kısa ve çok daha zayıf olma eğilimindeydiler.

Diğer elfleri ana besin kaynakları olarak avlamayı bırakmış olsalar bile, kardeşleri onlara hala güvenmiyordu. Ve Dash onları bu konuda suçlayamazdı. Kendisi de elf yemeği ikram edebilecek biriyle akşam yemeği yemek istemezdi.

Bazılarının atalarının ritüellerini sürdürdüğüne dair söylentiler hâlâ yaygındı. Eski alışkanlıkların kolay kolay bırakılmadığını tecrübelerinden biliyordu.

Myrkalflar çiftçi ve hilebazlardı. İnsanlarla ve diğer türlerle genellikle onlarla pazarlık yapacak kadar aptal olanların başına bela açan anlaşmalar yapmayı severlerdi. Ayrıca, çiftlik işlerinde kullanmak veya üzerlerinde deney yapmak için yaramaz çocuklarını diğer türlerin uslu çocuklarıyla takas ederlerdi.

Onlara asla güvenilmemeliydi.

Nagalfılar, tüm klanlara hükmeden aristokratlardı. Savaşçılar, soylular, diplomatlar ve rahipler; ne yazık ki geçmişte en çok kızdırdığı kişiler onlardı.

Nagalfıların yaklaşmamasını gerçekten umuyordu, çünkü onların topraklarına izinsiz girmesine dostça yaklaşma olasılıkları çok düşüktü. Nitekim, onu seve seve Meara'ya teslim ederlerdi ve muhtemelen kellesi için ödül ödemeye hazır yedi krallıktan biriydiler.

Küçük ordu yaklaştıkça ve onları tanıyabildiğinde küfretti.

Her üç gruptan da temsilciler vardı. Her biri kendi klanlarını belirten farklı zırhlar ve kıyafetler giyyordu.

Muhteşem. Ciddiydiler ve bir tek boynuzlu atı derisini yüzmeye geldiklerinden emindi.

Marthen'e baktı. "Hâlâ uyandın mı?"

"Sanırım bunu uyuyarak atlatmalıyım."

Büyücünün korkaklaşması için tam zamanı. "Teşekkürler."

"Her zaman, kralım."

Güneşin doğuşunda parıldayan yeşil zırhıyla Nagalf kralı, kınayıcı bir bakışla Marthen'e yaklaştı. "O senin kralın değil, Marthen. Kral benim."

"Doğru değil, Lord Baldur. O herkesin kralı."

Baldur'un yakışıklı yüzündeki alaycı ifade, Dash'e bu hatırlatmadan veya sadece bir lord olarak anılmaktan hoşlanmadığını gösterdi. Baldur insan formundayken Dash kadar uzun olmasa da, boy olarak yine de hiç de geri kalmıyordu.

Sırtına doğru örgülü bıraktığı soluk sarı saçları onu neredeyse hayalet gibi gösteriyordu. Ama keskin, köşeli yüz hatları kadar değil. Baldur diğerlerine şöyle bir baktı, sonra Dash'e kuru, anlamlı bir bakış attı. "Görünüşe göre bu sefer bana hiçbir hediye getirmemişsin. Sanırım içeri girerken kutsal koruya uğramadığın için şükretmeliyim."

Dash, şekil değiştirdiği için gerçekten minnettardı. Yoksa yüz ifadesini kontrol etmekte veya alaycı bir şekilde gülümsemekten kendini alıkoymakta zorlanırdı. "Bir zeytin dalı mı çağırayım?" Boynuzundan bir zeytin dalı çıkardı.

Baldur, hiç de eğlenmemiş bir şekilde yavaşça göz kırptı.

Marthen ise kahkahalarla güldü.

"Hadi ama, biraz rahatla Baldur, bu çok komik." Myrkalf'ların lideri Hinrik, Baldur'un sırtına vurduktan sonra, Dash'e doğru yaklaşmak için etrafından dolandı. Zırhı, saçları ve koyu ten rengi gibi kahverengiydi.

Baldur'dan birkaç santim daha kısa olan Hinrik, çoğu şeyde biraz fazla neşeli olmasıyla biliniyordu.

Drakalf lideri Tova, Baldur'u görmezden gelerek Hinrik'in Dash'e yaklaşmasını takip etti. Omuzunda taşıdığı işlemeli bronz baltası, özellikle de ona bakış şekli nedeniyle Dash'i biraz tedirgin etti.

Ta ki onun önünde durup içtenlikle gülümseyene kadar.

Kahverengi saçlarını, süslü, sivri kulak küpelerini sergilemek için karmaşık örgülerle toplamıştı. Kırmızı deri zırhını kıvrımlarını vurgulamak için sıkıca bağlamıştı ve düşmanlarını öldürmeden önce gözlerine sapladığı sivri topuklu botlarıyla ünlüydü.

"Bir milyon altın değerinde ödül, Kral Deciel..." diye homurdandı. "Radgar, bu bana tek boynuzlu at kanı tatma isteği uyandırıyor. Keşke bu parayı senin zavallı kışın için kimin ödeyeceğini bilseydim, Majesteleri."

Dash dişlerinin arasından nefesini çekti. "Aranan posterine göre, yedi krallığım. Alarium'un da bunlardan biri olduğunu varsaydım."

Hinrik homurdandıktan sonra Baldur'a baktı. "Vergilerimizi bunun için mi harcıyorsunuz? Yüksek Kral ile olan sözleşmemizi bozmaya mı çalışıyorsunuz?"

Baldur bu düşünceye gücenmiş bir şekilde baktı. "Hiç sanmıyorum. Zaten yaptığım masraflar için hepinizden yeterince ukalalık görüyorum. Sanki hepiniz bir tek boynuzlu atın kafası için bu parayı ödemeyi kabul edecekmişsiniz gibi." Çenesini Dash'e doğru salladı. "Hele de onun gibi değersiz bir tek boynuzlu atın kafası için."

Hinrik düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Sentorlar ödeyebilir. Kraliçe Bitchitis'e bir mektup göndermeli miyiz acaba? Bakalım bu ödemeyi o mu teklif ediyor? Duyduğuma göre, kimsenin adını koyamadığı özel bir sebepten dolayı ondan nefret ediyor."

Tova, sanki düşünüyor gibi yavaşça başını salladı. "Parayı, düşüncesiz bir tek boynuzlu atın kestiği ana ağacı yeniden tohumlamak için kesinlikle kullanabiliriz."

Hinrik, Baldur'a baktı. "Topraklarımda bir yazlık saraya ihtiyacım var. Kuzeye bakan bir şey. Giriş kapısına bakan güzel manzaralı pencereleri olan bir şey..."

Tuhaf konuşmalarından tamamen kafası karışan Dash kaşlarını çatı. Ciddi görünseler de, aslında değillerdi. Tam olarak değil. Emin olamıyordu. "Kavga mı ediyoruz?" Çünkü öyle görünmüyordu.

Baldur, soğuk ve hesapçı bir ifadeyle aralarındaki mesafeyi kapattı. Diğer iki elf hükümdarının arasına girerek Dash'in karşısına dikildi.

"Yüksek Kral'dan uzaklaşın."

Dash, elflerin ötesine baktığında güzel ejderhasının savaşa girdiğini gördü. Üzerinde avcı derisinden başka bir şey olmayan ejderha, kılıcını tutarak onu korumak için savaşa hazırды.

Düşmanlarının ortasında sayıca azdı. Büyü gücü yoktu. O kaçarken, elf ordusuna kan akıtmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Oysa o kendini kurban olarak sunuyordu.

Daha önce hiçbir şey onu bu kadar etkilememişti. Ama aslında, bu yüzden ona lanet okumak istiyordu.

Baldur alaycı bir bakışla ona döndü. "O seninle mi?"

"Öyle." Boğazını temizleyen Dash, onların yanından sıyrılıp ona doğru yaklaştı. Etraflarındaki okçulardan biri okla flört edip kendi kral veya kraliçesinin gözünde kahramanlık puanı kazanmaya kalkışmadan önce, elini onun eline koyup kılıcını indirebilmek için tekrar insan bedenine dönüştü.

Tanis, hem dokunaklı hem de aptalca bir ciddiyetle ona baktı. "Onların seni almasına izin vermeyeceğim, Dash."

Nazikçe gülümsedi. "Bunu takdir et canım. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Tova onlara kaşlarını çatarak baktı. "Bu kadın kim?"

Aklından binlerce olası yalan geçti. Ama ona en büyük korumayı sağlayacak olan gerçektir. Onlar ondan nefret ediyor ve muhtemelen bu iş bitmeden onu öldürüyor olsalar da, Tanis onların düşmanı değildi.

Babası da öyle değildi.

"İndara Prensesi Tanis Dragomir."

Bu durum üçünün de canını sıktı. Ta ki Baldur'un gözleri öfkeyle kararınca kadar. "Onu insana mı dönüştürdün? Sana ne yaptılar?"

Sanki Tanis'in babası adına Dash'i dövmeye niyetliymiş gibi ona doğru koştu.

Tanis sözünü kesti ve kılıcını bir kez daha ona doğrulttu. "Kralınıza asla öfkeyle yaklaşmayın."

Şok, Baldur'u olduğu yerde dondurdu. Anında ellerini havaya kaldırdı.

Dash tekrar elini kadının etrafına doladı ve nazikçe kolunu ve kılıcı yere doğru itti. "Gerçekten, sevgilim, elf kralını kendi topraklarında tehdit etmeyi bırakmalısın. Eminim askerleri bundan rahatsız olmuştur."

“Yüksek Krallarının tehdit edilmesine daha çok karşı çıkmalı ve sizi savunmalılar.” Tanis, toplanmış elflere baktı. Sonra Baldur'a dik dik baktı. “Yaptığınız antlaşma bu değil miydi? Babamın elinde tuttuğu antlaşma bu. On Üç Krallık, Yüksek Krallarına bağlılık yemini etmiş ve onu savunmakla yükümlüdür. İhtiyaç anında emrinde askerler bulunduracaklardır. Herhangi bir krallık veya hükümdar onun hayatını veya yönetimini tehdit ederse, diğerleri onun saltanatını, hayatını savunacak ve gücünü güvence altına alacaktır. İmzaladığınız yemin bu değil miydi?”

Haklıydı. Anlaşma buydu.

Tova ve Hinrik güldüler. Baldur ise öfkeden köpürdü.

“Ne kadar da iyi bir savunmacı bulmuşsunuz orada, Efendim.” Tova onlara daha saygılı bir şekilde yaklaştı. Başını Tanis'e eğdi. “Ben Drakalf Prensesi Tova'yım.”

Tanis'in gözleri faltaşı gibi açıldı. “Yamyam elflere sen mi önderlik ediyorsun?”

Dash, Tanis'in cüretkar sorusu karşısında irkildi.

Neyse ki Tova gücenmedi. Yine güldü. “Biz sadece kötü olanları yiyoruz. Ve bunu da sadece bir ders vermek için yapıyoruz. Bu, diğer herkesi tetikte tutmaya yarıyor. Bir ara denemelisin. Ejderha etinin oldukça sağlıklı olduğunu, elf etinin ise düşük kalorili ve kalp sağlığı için iyi olduğunu söylüyorlar.”

Marthen kahkahalarla gülmeye başladı. “Tarifleri bir takas için yazmalıyım.”

Dash başını salladı. “Lütfen bunu teşvik etmeyin.”

Tanis onlara baktı, sonra da Dash'e döndü. “Seni öldürmeye çalışmıyorlardı, değil mi?”

“Dürüst olmak gerekirse, siz geldiğinizde neler olup bittiğinden pek emin değilim.”

Baldur başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. “Sizi öldürmek istedim, Majesteleri. Bundan hiç şüpheniz olmasın. Dün topraklarınızı terk ettiğiniz ve birilerinin kafanız için yüklü bir miktar para teklif ettiği haberi bana ulaştığında... Bu ödülü almak için en iyi adamlarımı peşinize göndermeyi düşündüm.”

Tova sırtıttı. “Ta ki kralımıza, senin saltanatın sayesinde hâlâ o yüce ve kudretli tahtında rakipsizce oturduğunu hatırlatana kadar.”

Baldur onu görmezden geldi. “Ayrıcalıklı davranmıyorsunuz, Efendim. Oğlumun yaptıklarından dolayı onun canını isteyebilirdiniz, ama

istemediniz. Hatta onu cezalandırmak için size teslim etmeyi reddettiğimde kendi kellemi bile isteyebilirdiniz. Başka bir kral, varisimin yaptıklarını bahane ederek soyumu iktidardan uzaklaştırabilirdi. Ana Ağaca yaptığınız şeyden dolayı hâlâ kızgın olsam da, kan dökmeden geçerli bir noktaya değindiniz.” Diğer iki lidere baktı. “Bu barış dolu yılların tadını çıkardık ve büyük ölçüde refah içinde yaşadık. Alarium'un kaosa geri dönme arzusu yok.”

Hinrik başıyla onayladı. "Prensesin dediği gibi, yeminlerimizi yerine getirmek için buradayız. Neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, biz de sağlayalım."

Dash şaşkına döndü. Doğrusu, onların kendisine karşı taraf tutmasını bekliyordu.

Tanis gülümsedi.

Tova boşa kalan elini kaldırıp salladı. Onları çevreleyen ordudan iki elf öne çıktı. Yanlarına yaklaşıp kadar Dash, birbirlerine kardeş olabilecek kadar benzediklerini fark etmedi.

Biri erkek, biri kadın. İkisi de kırmızı Drakalf zırhı giymişti.

Tova gururla gülümsedi. “Oğlum ve kızım. Tora ve Viggo. En iyi savaşçılarımdan ikisi. Licordia'daki tahtınıza güvenle dönene kadar onları kişisel korumanız olarak size sunmaktan onur duyuyorum.”

"Tora ve Viggo," diye tekrarladı. Gök gürültüsü ve şimşek. İsim seçimi hakkında yorum yapmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Hinrik rahatsız bir yüz ifadesiyle kulağını kaşıdı. "İsimleri çok yerinde, Efendim."

"Nasıl yani?"

“Viggo sessiz ve hızlı hareket eder. Vurduğu anda hedefi ölmüş olur. Tora... onun savaş çılgınlığını duyduğunda, kafan çoktan kopmuş olur.”

"O halde onların koruması altında olmaktan onur duyardım. Teşekkür ederim, Tova."

Başını ona doğru eğdi.

Tanis kaşını kaldırdı. "Kimseyle savaşmak zorunda kalmayacağız, değil mi?"

"Görünüşe göre öyle değil," diye fısıldadı ona. "Benim için de yeni bir deneyim."

Kılıcını kınına soktu. "Daha uzun süre uyuyabilirdim? Siz elflerin uykuya karşı ne gibi bir düşmanlığınız var?"

Tova güldü. "Gelin. Kalem çok uzak değil. Biraz yemek yiyelim. Prenses için bir yatak hazırlayalım ve bu durumla nasıl başa çıkacağımızı konuşalım."

Diğerleri atlarına binerken, Dash tek boynuzlu at formuna geri döndü ve Tanis için sırtına bir eyer yerleştirdi. Tanis kendini yukarı çekene ve diğerleri fark edene kadar bunun hakkında hiçbir şey düşünmedi.

Ortamda tam bir sessizlik hakimdi.

Bok.

Marthen'in ruhu ona doğru süzüldü. "Onlara söyleyecek bir şey düşünmek isteyebilirsin," diye fısıldadı.

Sorun şuydu ki Dash, aralarındaki ilişkiyi kimseye nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Kendine bile.

Sen Yüksek Kralısın.

Hiçbir şey açıklamak zorunda değildi. Pozisyonunun tek avantajı buydu. Kahrolsunlar.

Bırakın tahmin yürütsünler.

Başını dik tutarak Tova'nın kalesine doğru ilerledi ve onların merakını olabildiğince görmezden gelmeye çalıştı.

Tanis, Dash'in diğerlerinin arkasında gittiğini fark etti. "Onlara güvenmiyorsun, değil mi?"

"Yapıyor musun?"

Düşündü. "İstiyorum."

"Ancak?"

"Muhtemelen sizinle aynı sorunları yaşıyorum. Yardım etmek isteyen herkese, özellikle de yardım etmemek için bir sebebi olanlara karşı temkinliyim ve başınız için teklif edilen para miktarı göz önüne alındığında... neden yardım etsinler ki? Doğru gelmiyor, değil mi?"

"Öyle değil mi?" diye sordu. "Sürekli bu kadar bıkkın olmaktan nefret ediyorum. Ama hayatım bana şunu öğretti ki, birini, hatta bir arkadaşını bile bıcaqlama fırsatı verildiğinde, çoğu kişi bunu değerlendirir."

Elini uzatıp boynuna hafifçe vurdu ve tamamen aynı fikirde olduğunu belirtti. O da aynı şeye şahit olmuştu.

Dash bu rahatlığın tadını çıkardı. Kendisini anlayan birinin olması güzeldi. Kız kardeşi onu her zaman güvensizliği yüzünden azarlardı. "Çok yargılayıcısın! Herkeste kötülük görmek zorunda mısın Dash? Onlara bir şans ver, belki seni şaşırtırlar."

Renata, onun bu kadar temkinli olmasından dolayı her zaman kendini kötü hissetmesine neden olurken, Tanis ona normal hissettiriyordu. Ama o da onun tanıdığı dünyayı tanıyordu. Renata'nın korunaklı dünyasından farklı bir dünya.

"Uyandığında yanında olamadığım için üzgünüm," dedi ona.

"Sorun yok. Saldırıya uğramadığınıza veya ölmediğinize sevindim. Ama itiraf etmeliyim ki, canavar, bulunduğum yerden bakınca korkunç bir durumda sizi bulduğumda biraz korkmuştum."

Anıyı hatırlayarak gülümsedi. "Üstelik sayıca çok az olmanıza rağmen beni savunmak için koştunuz. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Dash durdu ve başını çevirerek ona baktı. "Cidden, Tanis. Teşekkür ederim. Düşüncesizce ve intiharvari bir hareketti. Ve bir yanımda bunun için seni dövmek istiyor. Ama düşüncesizce ve intiharvari davrandığın için gerçekten minnettarım."

Eyerde öne eğilerek ona sarıldı. "Tekrar teşekkürler. Sadece bir dahaki sefere bizim için daha iyi oranlar seçin."

Güldü ve öne doğru yürümeye başladı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Biz. Dash, içinden yankılanmasına rağmen bu tek kelime hakkında yorum yapmadı. Daha önce hiç gerçekten "biz" olmamıştı. Bu...

Korkutucu.

Ama iyi. Onun arkasında durmak için hiçbir sebebi yoktu. Yine de tereddüt etmemişti.

Daha önce hiçbir kadın onun için bunu yapmamıştı. Hatırlayabildiği tek şey, tek başına bir arenaya atılıp kendi başına savaşımaya bırakıldığı zamanlardı.

Değerini kanıtla!

Ne kadar çok kazanmış olursa olsun, kendini yine de değersiz hissediyordu. Hak etmediğini düşünüyordu. Çok küçükken hatırlayamayacak kadar gençken boynuzunu kırmızıya boyayan öfke buydu.

Boynuzların özelliği de buydu; her an, herhangi bir sebeple renk değiştirebiliyorlardı. Bir tek boynuzlu at için, ruhunun tüm dünyanın gözü önünde sergilenmesi iğrenç bir şeydi.

Ya da en azından renklerin ne anlama geldiğini bilenler.

Beyaz tenliler, lekelenmemiş ve saf olanlardı. Hayatın acımasızlığından etkilenmemiş olanlardı. Kız kardeşinin teni de hayatının büyük bir bölümünde beyazdı.

Mor boynuzlar rahiplerine ve danışmanlarına aitti. Derin bir sezgi veya maneviyat geliştirmiş olanlara. Sarı boynuzlar, azimli ve yaratıcı olan tek boynuzlu atlara aitti. Her türlü risk alan ve zanaatkâr olanlara. Yeşil, daha güçlü sihir yeteneklerini temsil ediyordu; şifacılar ve büyücüler. Mavi boynuzlar, diplomatik özelliklere sahip olanlar için ortaya çıktı. Çatışmadan hoşlanmayan ve kolay kolay öfkelenmeyenler. Karmaşık meseleleri en iyi şekilde düşünebilenler. Generali Kronnel, mavi boynuzluydu.

Bazen, taşıyıcının daha yüksek bir bilgelik seviyesine ulaşması veya babasıninki gibi olağanüstü liderlik nitelikleri göstermesi durumunda, o mavi boynuzlar gümüşe dönüşürdü. Bununla birlikte, gümüş başka renklerden de ortaya çıkabilirdi. Gümüşün başka bir kaynaktan ortaya çıkması o kadar yaygın değildi, ancak yine de oluyordu.

Turuncu boynuzlar doğal öğretmenlerdi. Başkalarını cesaretlendiren ve ellerinden geldiğince yardım edenlerdi. Sonra da çoğu ergen ve askerlerinin büyük bir kısmı için normal renk olan kırmızı gelirdi. Birçok tek boynuzlu at kırmızı boynuzlarından kurtulmuştu. Ancak şiddet veya travma olayları herhangi bir rengi herhangi bir zamanda kırmızıya çevirebilirdi.

Sonra, sadece Renata'nın elde edebildiği son derece nadir altın boynuzlar vardı. Bu boynuzlar, başkası için kendini feda etmeye hazır, saf bir kalbe sahip olmanın sonucuydu. Kız kardeşiyle ilgili onu tamamen deliliğe sürükleyen tek şey buydu.

Onun masumiyeti. Tehlikeyi görememesi. Ya da başkasında herhangi bir gizli niyetin farkına varamaması. Adam her zaman şüpheliydi, ama ondan asla şüphelenmedi.

O, herkesi savunurdu. Keryna'yı bile.

Kardeşinin boynuzunun lüksüne, o şekilde güvenebilme yeteneğine imrenmişti.

Boynuzu teknik olarak bir koruma aracı olsa da, bunun ağır bir bedeli vardı. Diğer tek boynuzlu atlara, etrafındakileri koruma konusunda hiçbir kısıtlaması olmadığını, her şeyi yapabilecek kapasitede olduğunu gösteriyordu.

İşte bu yüzden siyah boynuzdan bu kadar korkulurdu.

Tek boynuzlu atları neredeyse aynı derecede tereddüte düşüren tek bir renk daha vardı: Gri boynuz. Bunun nedeni daha güçlü olmaları değildi.

Tam tersine.

Gri boynuzlular kararsız ve emin olmayanlardı. Kurnaz, şüpheli ve genellikle baş belasıydılar.

Keryna.

Altın boynuzlu biriyle arkadaş olmak tehlikeli bir şeydir, çünkü o kişi asla aldatma yeteneğine sahip olduğuna inanmaz; zira altın boynuzlu biri sadece onların güvensizliğini ve kararsızlığını görür, asla ihanetini görmez.

Sürekli komplo teorileri görüyorsun, Dash. Buna bir son vermen gerekiyor.

Ve hâlâ bunu görüyordu. Elflerin barış istedikleri için ona yardım ettiklerine bir türlü inanamıyordu.

Boynuzlu olsun ya da olmasın, gözlerini açık tutmaya ve onları yakından izlemeye niyetliydi.

BöLüm 15

Tanis, Tova'nın sarayından çok etkilendi. Babasınıninki gibi, korunmak için dağın yamacına inşa edilmişti. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Mavi ve altın rengiyle, bir insanın yaşadığı yerden çok bir mücevher kutusuna benziyordu. Kuleler gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Etrafında ejderhaların uçtuğunu görmeyi bekliyordu neredeyse, yine de evlerinden çok daha görkemliydi.

Oraya giden yol savunma amacıyla daraltılmıştı ve dağ boyunca okçuların kurbanları hedef alabileceği veya başkalarının işgalci orduya alevli yağ dökebileceği yarıklar vardı.

Akıllı.

Devasa savaş grifonları, saray hizmetkarları ve aileleri için olduğunu tahmin ettiği bir grup evin bulunduğu dış avluya giden asma köprünün kenarında sıralanmıştı.

Grifonlar onun için bir sürpriz oldu çünkü Indara dışında başka bir yerde yaşadıklarının farkında değildi. Krallıklarında çok sayıda grifon ve ejderha olduğu için, onların ejderhalar gibi olduklarını ve diğer türlerle karışmadıklarını varsaymıştı.

Ama koruyucu rollerinden memnun görünüyorlardı. "Burada çok fazla grifon var mı?" diye sordu Dash'e.

"Epey bir miktar. Neden?"

"Burada kimsenin yaşadığından haberim yoktu."

"Endişelenmeyin. Onlar tutsak değiller. Elfler onları bize karşı savaşta kullanıyorlar... ya da eskiden kullanıyorlardı. Bizim de kendi küçük elf topluluğumuz var."

"Yapıyor musun?"

"Bizde var, ama bizimkiler tamamen sivil amaçlı. Uçakla seyahat ettiğimiz için ordumuzda bunlara ihtiyacımız yok."

Bu ona garip geldi, çünkü Indara komşu bir krallıktı ve büyük bir grifon popülasyonuna sahipti. "Öyleyse neden Licordia'da yaşamayı seçiyorlar?"

"Elfler gibi, Indara'dakinden daha iyi bir ücretle bizim aramızda yaşıyorlar. Ve topraklarımızdaki insanlar ve diğer türler, krallıklar arasında uçmak için onları kullanıyor."

"Neden bir tek boynuzlu at kullanmayalım?"

Omuzunun üzerinden ona sinirli bir bakış attı. "Biz yolcu tek boynuzlu atlar değiliz."

"Gerçekten mi?" diye sordu alaycı bir şekilde, ellerini kaldırarak onun yolcusu olduğunu hatırlattı.

"Siz bir istisnasınız. Normalde sadece savaş için binicilere izin veriyoruz."

Gülümseyerek boynuna hafifçe vurdu. "İstisna olduğumu bilmekten memnuniyet duyuyorum."

Bu düşünce bile içini ısıttı. Ve garip bir şekilde, bu durumun onu utandırdığını hissetti, çünkü adam hemen öne doğru atıldı ve bir daha konuşmadı.

Başka bir köprü setinden geçip iç avluya ve nihayet sarayın iç avlusuna ulaştıklarında bile hâlâ gülümsüyordu.

Karmaşık ve korkutucu, ama aynı zamanda güzel.

Ve güzellikten bahsetmişken...

Olağanüstü uzun boylu bir adam, kaslı omzunda büyük bir karga ile merdivenlerde bekliyordu. Ucunda kristal bulunan uzun, kıvrımlı bir asaya yaslanmış, simyacı veya şamanın kırmızı kıyafetini giymişti. Uzun siyah saçları deri bir kordonla yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

Tanis gözlerini ondan alamıyordu. Dash gibi, o da otorite ve tehlike havası taşıyordu. Ona meydan okumaya cesaret eden birini bulamayacak kadar ham bir güce sahipti.

Gerçekten de, yüz hatlarında Dash'i hatırlatan bir şeyler vardı. Tek fark, onun gözlerinin ürpertici bir mavi olmasıydı.

Onu görür görmez kalbi hızlandı.

Dash durdu.

Tanis, atından inmeden önce bir an duraksadı. İndiği anda Dash insan formuna dönüştü.

Ancak o zaman yabancı hareket etti. Tıslayarak, onu soğuk bir bakışla süzdü.

"Majesteleri, şimdi ne yaptığınızı bilmek bile istiyor muyum?"

Dash ona baktı ve gözlerindeki rahatsızlığı gördü. "Sanırım Halla sana zaten söylemiştir, yoksa orada öyle durup bakmazdın."

"Ama neden, Dash? Neden? Ve onu insana dönüştürmekten bahsetmiyorum. Bunu sen daha iyi biliyorsun."

Karga öttü.

Dash yorgun bir iç çekti. "Tanis, bunlar Ryper ve Chrysis. Ryper şu sinir bozucu adam. Onu görmezden gelmekte özgürsün. Ben de çoğu zaman öyle yapıyorum." Sonra Ryper'in bakışlarıyla karşılaştı. "Peki sen neden buradasın? Licordia'da, tahtımı korumakla meşgul olman gerekmez mi? Başka kimseyi rahatsız etmiyor olmalısın?"

Ryper karşılık olarak homurdandı. "Konuşmamız gerek. Yalnız başımıza."

"Söylediğin her seferinde anüsümün kasılmasına neden olan beş kelime."

Marthen, onlara katılırken Dash'in sırtına vurdu. "Söyleyeceklerinden hiç hoşlanmayacaksın." Dash'in yanından geçerek Tanis'e doğru ilerledi. "Gelin, leydim. Bırakın kendi aralarında konuşsunlar. Siz ve ben elf sarayını keşfetmeye gidebiliriz. İçerisi daha da muhteşem."

Olan biteni gerçekten duymak istiyordu ama bunun kendi görevi olmadığını biliyordu. Bu yüzden Marthen'in koluna girerek onun kendisini götürmesine izin verdi.

Dash, Tanis'in gidişini izledikten sonra Ryper'la arasındaki mesafeyi kapattı. Ryper'in duruşundan bunun kötüye gideceğini anlamıştı. Ama geciktirmeye gerek yoktu. "Ne oldu?"

Ryper ona katlanmış bir parşömen uzattı. "Ronan, Cadoc ve Mischief'i Chrys ile birlikte Licordia'ya gönderdim, ben de Dove'u almaya geldim."

"Chrys'in onları bıraktıktan sonra notu sana getirdiğini varsayıyorum, değil mi?"

"Elbette yaptım," dedi, tüylerini kabartarak.

İçindekilerden korkan Dash, paketi açtı ve Ronan'ın raporunu okudu. Zaten tahmin ettiği gibi, kız kardeşinin ölümünün arkasında Keryna vardı.

Bilmediği şey, krallığının işgal edilmiş olmasıydı. "Demek ki Meara resmen tahtımı ve ordumu ele geçirdi."

Ryper yüzünü buruşturdu. "En azından o öyle düşünüyor. Ama eminim Aderyn ve Kronnel hâlâ sizin güçlerinizin kontrolünde. Kronnel'e sizin kadar ben de güvenmiyorum ama Aderyn bizden biri. Askerleri sizin emrinizle ölene kadar savaşmaya hazır olacak."

Harika. "Meara nasıl hala hayatta? Aþaswere'nin ona saldırması olmadan benim krallığımı işgal edememeliydi."

Ryper burnunu kııştırdı. "Teknik bir detay. Kardeşı, ordusunu getirmesi için sizden bir davetiye aldı."

"Ben hiçbir zaman bir sentora davetiye göndermedim."

"İyi bir sahtekarlıktı. Aþaswere'nin incelemesinden geçti. Bu nedenle Meara, kardeşı adına daveti kabul etti."

Bu onu çok öfkелendirdi. Bir aþaswere'nin bedenine sözleşme yazmanın asıl amacı, sözleşmenin her zaman yerine getirilmesini sağlamaktı. Sözleşmeyi bozan herkes, ajanlarından biri tarafından avlanıp öldürülecekti.

Sözleşmeyi bozmanın tek yolu, onu taşıyan aþaswere'i öldürmektir ki bu neredeyse imkansızdı, ya da Ryper'ın az önce açıkladığı gibi bir açık bulmaktı.

Dash bu konuda birini dövmek istiyordu. "Dove nerede?" diye sordu.

"Arkanızdayım."

Dash, o elf piç soyludan kimsenin çıkmasını beklemediği o derin, kaba ses tonu karşısında gerildi. Bunun sebebi uzun boylu ve son derece güçlü olmaması değil, normalde kimseyle konuşmamasıydı. Ondan tek bir kelime bile almak çoğu zaman kraliyet fermanı gerektirirdi.

İki sayısı bir mucizeydi.

Dubhdara sadece Meara ve sarayı tarafından değil, önce annesi ve elf ırkı tarafından da haksızlığa uğramıştı. Bunun en büyük sebebi, kraliyet ailesinden olan elf annesinin babasının adını vermeyi reddetmesiydi. Bu reddediş ona her şeyini kaybettirmişti ve oğluna da neredeyse aynı miktarda zarar vermişti. Hem itibarı hem de konumu açısından; hain ilişkisi yüzünden idam edilmişti ve gayrimeşru oğlu, yoksulluklarından ve unvanlarının elinden alınmasından onu sorumlu tutan ve ondan nefret eden, gözden düşmüş akrabaları tarafından büyütölmeye mahkum edilmişti.

Bu yüzden Baldur, Dash teslim edildiğinde onu Meara'ya rehine olarak göndermişti. Dove, annesinin kocasını bu yüzden asla affetmemişti ve Dash de onu suçlamıyordu.

Ama eski dostunu görmek güzeldi. Dove'a kolunu uzatarak gülümsedi.

Dove onun elini tuttu ve onu kardeşçe bir kucaklamayla kendine çekti. Sırtına öyle sertçe vurdu ki Dash'in nefesi kesildi.

Ryper, "Marthen bana burada olduğunuzu söylediğinde biz de geri dönmeye hazırlanıyorduk," dedi. "İyi zamanlama."

"Bu konuda emin değilim." Dash, Dove'dan uzaklaştı. "Kendi kuyruğumu kovalıyormuş gibi hissediyorum."

Ryper başını salladı. "Bence bizi kasten kaz avlamaya gönderdiler."

Dash kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"O, asanın hâlâ Licordia'da olduğunu düşünüyor." Chrys, Dash'in omzuna kondur. "Ryper benden gidip onu bulup bulamayacağımı görmemi istiyor."

Bu sözler, Dove'un selamı kadar onu derinden etkiledi. "Anlamıyorum."

Ryper başını parşömen kağıdına eğdi. "Bir düşünün. Kendinize zaman kazandırmak ve ölümcül bir büyü yapma zamanı gelene kadar saklı kalmak istiyorsanız, düşmanınızı hâlâ sahip olduğunuz bir şeyi aramaya göndermekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

Dash küfretti. "Hepsi bir tuzaktı."

"Ben de öyle düşünüyorum. Yoksa neden bunca yer arasından Pagos'u seçsinler ki?"

Ryper haklıydı. "Bunu düşünmeliydim."

"Aklınız başka şeylerle meşgul, bunu anlıyoruz. Duygusal olarak etkilenmişken bazı şeyleri gözden kaçırmak kolay."

Dove boğazını temizledi. "Renata için üzgünüm."

Dash cevap vermedi. Söyleyecek bir şey yoktu. Acı hâlâ çok tazeydi, başa çıkmak mümkün değildi.

Bu doğru değildi ve onun kaybıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, bu yüzden reddetti.

Şimdilik.

"Teşekkür ederim." Söyleyebildiği tek şey buydu. Özellikle yaşadıkları onca şey göz önüne alındığında, bu çok yetersiz bir sözdü.

Bahçeye şöyle bir göz attı ve üçünün neden arkadaş olduğunu anlamaya çalışırken mesafelerini koruyan meraklı izleyicileri fark etti.

"Nasılsın?" diye sordu Dash, Dove'a.

Dove omuz silkti. "Bugün kimseyi öldürmedim. Ama her zaman yarın var."

Bu muhtemelen yapabileceğinin en iyisiydi ve Dash onun bu sabrına hayran kalmıştı. Tıpkı Dove'un eve dönmesine hayran kaldığı gibi. Elflerin

ona ve annesine yaptıklarından sonra neden geri döndüğünden hala emin değillerdi.

Ama Dove'un özelliği buydu. Duygularını veya düşüncelerini pek sık paylaşmazdı.

Chrys kanatlarını gerdi. "Diğerlerine söylememi istediğiniz bir şey var mı, Efendim?"

"Dikkatli olun. En kısa sürede orada olacağız. Onlara katılana kadar, ortalıkta görünmeyin."

Ryper, sinirli bir şekilde, "Aderyn'e de odamdan uzak durmasını söyle," dedi.

Dash kaşlarını çatı. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Tam olarak değil."

Neden buna inanmadı?

Belki de yersiz bir yorum olduğu içindi. Aralarında kesinlikle tuhaf bir şey vardı, ama şu an bunu irdeleyecek kadar enerjisi yoktu ve Ryper'ı tanıdığı kadarıyla, onu fena halde dövse bile detaylandırmazdı.

Dash konuyu uzatmadı. Başını dikkatlice okşadı. "Sen de dikkatli ol, Chrys."

Başını ona doğru eğdi. "Ya sen?" Bunun üzerine omzundan kendini ayırıp havalandı.

Dash, onun karanlığın içinde kayboluşunu izledi.

Kadın gider gitmez Ryper kolunu onun omuzlarına doladı. "Peki... ejderhaya ne oldu?"

"Sakın yapma."

Ryper ona homurdandı. "Büyücülük güçlerini asla tehlikeye atmayacağına yemin etmiştin sanıyordum."

Dove güldü.

Dash, onların alaylarına sinirlenerek dişlerini sıktı. "İkiniz de susun yoksa size olan borcumu unuturum ve sizi olduğunuz yerde paramparça ederim."

Ryper geri çekildi ve elini kaldırdı. "Daha fazla bir şey söylemeyeceğim, Dash. Ama ejderhalar ve tek boynuzlu atlar arasındaki ateşkesin ne kadar zor kazanıldığını biliyorsun."

Evet, yaptı. Zaten sentorlarla aralarında bir savaş başlamıştı. En son isteyeceği şey, Tanis'in babasıyla yeni bir savaşın başlamasıydı.

Bu da onun bir konuda meraklanmasına neden oldu. "Size bir sorum var?"

Ryper kaşını kaldırdı. "Yani?"

"Aranan posterinin sahte olduğundan emin miyiz? Yoksa gerçekten bana karşı isyan eden ve kellesi için ödül koyan yedi krallık mı var? Ve eğer yedi krallık varsa, bunlar hangileri?"

Dove ve Ryper düşünceli bir şekilde birbirlerine baktılar, ardından Ryper cevap verdi: "On üç krallık. Licordia, Tenmaru, Alarium, Pagos ve Indara'yı çıkarabiliriz. Geriye sekiz krallık kalıyor ve şu anda tahtınızda sentorlar oturuyor."

"Yani, Ryp, senden anladığım kadarıyla daha nazik, daha anlayışlı bir hükümdar olmalıydım."

Ryper homurdandı. "Benden değil. Benim düşündüğüm şey, mızraklara takmamız gereken birkaç kafayı kaçırmış olmamız."

"Meara'nınkiyle başlayarak."

İkisi de bu sert yorum üzerine Dove'a bakmak için döndüler.

Dove gözünü bile kırpmadı. "Bana öyle bakmayın. İkiniz de beni dinleyip o kaltakı öldürseydiniz, şimdi Licordia'ya bir ordu gönderip onu öldürmek zorunda kalmazdık, değil mi?" Dash'in bakışlarıyla karşılaştı ve oradaki nefret Dove'un ruhuna kadar işledi. "Bu sefer boğazını kesebilir miyim?"

Dash mantıklı olmak istiyordu. Marthen'in onu yetiştirdiği kral olmak istiyordu, acımasız annesinin ve soğuk kalpli babasının öz oğlu değil. Ama dürüst olmak gerekirse... Dove kadar o da kadının boğazını arzuluyordu. "Bunu sana söz veremem, Dove."

"Neden?"

"Çünkü eğer ona ilk ben ulaşırsam, onu öldüreceğim."

BöLüm 16

Ne yapacağız şimdi?

Bink, bu durumdan kurtulmak için bir şeyler, herhangi bir şey düşünmeye çalışırken o aptal insanı susturdu. Durumu kontrol altında tutmak da neymiş!

Hiçbir şeyi kontrol edemiyordu.

"Gizli kalmalıyız," diye fısıldadı Fort'a, insanı yere çömelmeye zorlayarak. Sarayın alt odalarından birindeydiler ve sentorların görüş ve duyma alanından uzak durmak için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

Bu noktada Keryna'nın hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi. Meara, hâlâ yanındaki kesede taşıdığı asa için ona işkence etmişti.

Onun bir yanı bunu kraliçeyle pazarlık yapmak için kullanmak istiyordu. Ama aklı başında olan tarafı bunun boşuna olduğunu biliyordu. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmanın imkanı yoktu. Dash'ten bile daha acımasızdı.

Yüksek Kral'ın tek iyi yanı işkenceye inanmamasıydı. Hak edenleri cezalandırır, bazen de onları ibretlik örnek haline getirirdi. Ancak kraliçenin aksine, zulümden zevk almazdı.

Evet, yaptı.

Bink hâlâ merhamet dilenenlerin çığlıklarını duyuyordu. Ölüm için yalvaranların çığlıklarını.

O şeytan kadın bundan zevk aldı. Sanki bir senfoni dinliyormuş gibi davrandı ve onlar acı çekerken o bile yemek yedi.

Bu durumun kontrolünü nasıl bu kadar çabuk kaybetmişti? Hâlâ bilmiyordu. Kral olması gerekiyordu, lağımda saklanan bir fare gibi değil.

Fort'un ünlü bir ejderha avcısı olduğu söyleniyordu.

Şimdi...

Hayatlarını ve uzuvlarını kurtarabilirlerse şanslı sayılırlar.

Düşün Bink. Düşün.

Altın asa hâlâ ondaydı. Bu, en kötü ihtimalle pazarlık edebileceği bir şeye sahip olduğu anlamına geliyordu. Meara, elindekini bulmak için sarayı ve bulabildiği herkesi alt üst ediyordu.

Bu ona bir avantaj sağladı.

Delilikle pazarlık yapılamaz.

O da bunu biliyordu.

Ama o aptal insan öyle yapmadı. Seçeneklerini değerlendirirken Fort'a doğru bir bakış attı.

İnsanların da faydaları vardı.

"Kale... Yapabileceğin bir şeyim var."

"Ne?"

"Kraliçe bizim sahip olduklarımızı istiyor, değil mi?"

Başını salladı.

"Hadi ona verelim."

Fort başını kaşıdı. "Satıp zengin olacağımızı sanıyordum."

"Aynen bunu yapacağız. Ona bu fırsatı sunacağız ve karşılığını alacağız."

Fort yüzünü buruşturdu. "Anlamıyorum."

"Ejderha kafatasını ve büyüyü ona götüreceksin. Ciddi olduğunu anlaması için bunları ona göster. Anlaşmaya varana kadar ben de asayı güvende tutmak için burada kalacağım."

Fort burnunu kaşıdı. "Bilmiyorum, Bink. Kötü bir fikir gibi görünüyor."

Ama bu, bu karmaşadan kurtulmak için sahip oldukları tek şanstı. "Bana güvenmek zorundasınız."

Birkaç saniye sonra Fort başını salladı. "Pekala. Ne yapmam gerekiyor?"

Bink büyüünün bir kopyasını çıkarıp insana uzattı. "Buna ihtiyacın olacak. Bunu kraliçeye götür ve sana söylediklerimin hepsini tekrar ettiğinden emin ol."

Meara, Dash'in ofisinde bir aşağı bir yukarı yürürken nadir görülen bir öfke nöbeti geçiriyordu. Doğrusu, memleketini özliyordu. Bu topraklarda olmaktan nefret ediyordu. Çok...

Zevklerine sevindim. Tek boynuzlu atların sorunu neydi ki? Gerçekten de aşağılık bir türdüler. Tek istedikleri oturup şiir ve felsefe yazmak, müzik çalmak, fikir tartışmaktı.

Birbirinize saygı gösterin. Kanunlara uyun...

İğrençti. Kanlı sporlar neredeydi? Cezalandırılması gereken suçlular neredeydi?

En azından Dash'in babası iyi bir gladyatör oyunları turuna inanıyordu.

Dash, o topraklarda geçirdiği zamandan hiçbir şey öğrenmemişti.

Daha fazla şey öğrenmek için kaç tane daha tek boynuzlu at öldürmesi gerekecek?

Cinayetler onu mutlu etmeliydi ama, giderek daha da sinirini bozuyordu. Gerçekten hepsi bu kadar aptal mıydı?

Onlardan hiçbiri Renata'nın cesedinin nerede olduğunu nasıl bilemezdi?

Yoksa boynuzu mu?

Hepsi işe yaramazdı. Tamamen işe yaramazdı.

"Kraliçem?"

Adsel odaya girince kadın volta atmayı bıraktı. "Evet?"

"Burada sizinle konuşmak isteyen bir kişi var."

İnsan mı? Ne kadar da yeni bir şey. Sarayda pek fazla insana rastlamamıştı. Gerçi kasabada epey insan olduğunu duymuştu. "Neden?"

"Aradığınız asanın ne olduğunu bildiğini söylüyor."

Bu onun dikkatini çekti. "Öyleyse, buyurun, onu içeri alın."

Kapıya doğru döndü ve o zavallı küçük ayyaşın içeri girmesini izledi. Dağınık sakalı da cabası, tilki gibi sinsi bir havası vardı. Konuşmasını bekledi.

Bunun yerine, o kadar şiddetli titriyordu ki, kadın mermer zemine işeyebileceğinden endişelendi.

"Burada bulunmanızın bir sebebi var mı?" diye sordu.

"Ben... ben..." Boğazını temizledi.

"Ne dedin?" diye sinirli bir şekilde sordu. Aptal mıyım? Bu zaten aşıkardı ve hakareti nasıl içinde tuttuğundan emin değildi.

"Ben büyük bir ejderha avcısıyım."

Meara güldü. O mu? Ondan korkudan titriyordu, üstelik Meara bir ejderhanın pençesinin yarısı kadardı. Eğer Meara onu bu kadar korkutuyorsa, bir ejderhayla nasıl yüzleşebilirdi ki?

Embesil.

Ancak onun kahkahası yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Asanın nerede olduğunu biliyorum."

Bu, kahkahasını anında kesti. "Biliyor musun?"

"Aradığın asa. Nerede olduğunu biliyorum."

Şimdi dikkatini vermişti. "Nasıl? Nerede?"

Yutkunarak, "Bunu Keryna'dan aldım." dedi. Cebinden bir parşömen parçası çıkarıp ona uzattı. "Ayrıca tek boynuzlu at kralını öldürmek için kullanabileceğin bir büyü de var."

Kadın, Adsel'e baktı; Adsel de hızla mektubu alıp okudu.

"Öyle görünüyor, kraliçem." diyerek mektubu ona uzattı.

Sonunda, bir nebze de olsa mutluluk buldu.

Danışmanından aldığı belgeleri büyük bir heyecanla okudu.

Bu da onun sevincini yok etti. Ciddi mi? Bu bir şaka mıydı? Yoksa delilik mi? "Kimde derisi yüzülmüş bir katilin derisi var? Bakire trol... ne? Bu gördüğüm en aptalca büyü! Bunu kim uydurdu?"

İnsan elini kaldırdı. "Büyüyü kimin yaptığını bilmiyorum. Ama elimizde bu eşyaların hepsi var."

"Biz mi?" diye sordu.

"Eşim ve ben. Onları topladık."

Bu, moralini biraz olsun yükseltmeye başlamıştı. Meara, Adsel'e kaşlarını çatarak baktı. "Peki, bu ortak nerede, lütfen söyleyin?"

"İhtiyacınız olan asa veya boynuz benzeri şeyi korumak."

Büyüyü dikkatlice katladı. "Şey, o zaman senin o partnerini bulmak zorunda kalacağız, değil mi?"

"Şey..." İnsan odanın etrafına bakınırken paniğe kapıldı. Geriye doğru koştu ve Adsel'e çarptı. "O... o... dedi ki—"

"Ne dediği umurunda değil, insan. Bana bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın."

BöLüm 17

Tanis yatakta uzanmış, yanağının altında Dash'in kalp atışlarının sesini dinliyordu. Onun hem insan hem de tek boynuzlu at olarak uyumayı seçebilmesi onu hâlâ hayrete düşürüyordu.

Daha doğrusu, insan bedeninde onunla birlikte olmak için ona yeterince güvenmişti. Tek boynuzlu atlar ve boynuzları hakkında söylediklerini hâlâ unutmamıştı. Bu bedende savunmasızdı. Özellikle de derin uykudayken.

Bu da onun, insan halindeyken esasını nereye sakladığını merak etmesine neden oldu. Hiçbir izine rastlamamıştı ama esasını mutlaka yakınında tutması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden ona hak verdi. Esasını saklamakta yetenekliydi.

Bunu ona karşı kullanacağından hiç şüphesi yoktu. Sadece merak etmişti.

Elfler gibi Dove ve Ryper da ilişkilerinin gerçek doğası hakkında konuşuyorlardı. Son birkaç gündür, Dash'in topraklarını nasıl işgal edip ordusunu geri alacaklarına dair planlar yaparken, birbirlerine yöneltilen kişisel sorulardan kaçınmak zor olmuştu.

İkisi de aralarındaki ilişkinin doğası hakkında ayrıntılı bilgi vermeye yanaşmadı. Bunun başlıca nedeni, kendilerinin de bunu bilmemeleriydi.

Yalnız kaldıklarında ilişkileri hakkında hiç konuşmuyorlardı.

Sormaya cesaret edemedi çünkü gerçeği biliyordu. Yüksek Kral olmasa bile, o bir tek boynuzlu attı. Kendisi ise bir ejderhaydı. Şu anki bedeni sadece geçiciydi.

Tekrar ejderhaya dönüştüğünde, aralarında hiçbir ilişki kalmayacaktı. En azından fiziksel bir ilişki olamazdı.

Babası bunu öğrenirse onu öldürürdü ve Dash'e ne yapabileceği veya ondan ne isteyebileceği hiç belli değildi. Ejderhaların türler arası çiftleşmesi yasaktı. Klanlarının dışında çiftleşmelerine bile zar zor izin verilirdi ve bu da ancak konseylerinin onaylaması gereken siyasi nedenlerle mümkündü.

Bunun Indara'da yaratacağı skandalı ancak hayal edebiliyordu. Bir ejderha prensesi ve tek boynuzlu attan oluşan Yüksek Kralları... Onun hayatı, alacakları en hafif şey olurdu.

Zaten bunun bir önemi yoktu. Ejderha avcısının saklandığı Licordia'ya doğru yürüyüşe geçmek için bugün yola çıkacaklardı.

Ve Meara, Dash'in tahtına oturdu.

Aniden kapı çalındı ve onu irkiltti.

Dash, kollarında birden doğrularak uyandı ve bir küfür savurarak savaşılmaya hazırlandı.

Kapıdan içeri dalıp kendilerine saldırmak için kimsenin gelmediğini fark edince ikisi de güldü.

Dash onun alnına bir öpücük kondurdu, sonra üzerine bir kürk örttü. Cevap vermeden önce ince kalçalarına bir kürk daha sardı.

Tanis, yerde duran tuniğini alıp ona doğru çekmek istedi. Tunik, kemeri ve hançeriyle birbirine dolanmıştı. Onları ayırırken tuhaf bir şey fark etti.

Taşıdığı süslü siyah hançer. Sabahın erken saatlerindeki ışığın hançerin üzerindeki oyma desenine yansımaları, ortadaki spiral deseni daha da belirginleştiriyordu.

Merkezdeki spiral tasarım...

Bu onun asası.

Şok içinde nefesi kesildi. Tasarımda gizli olsa da, görüldüğünde kesinlikle anlaşılıyordu. Çok zekice. Özellikle de kılıcın kabzasının siyah derisi, boynuzun bir kısmını sarıp koruyarak ve gizleyerek onu gizliyordu. Tam orada olmasına rağmen kimse göremezdi.

Göz önünde.

Kapıda durduğu yere şöyle bir göz attıktan sonra, hançeri hızla kenara koydu ve adam onu incelerken yakalamadan önce tuniği üzerine geçirdi.

Onun zayıf noktasını keşfettiğini bilseydi çok sinirlenirdi, değil mi? Evet. Evet, sinirlenirdi. Bundan emindi.

Normal davranın.

Burnunu buruşturdu ve içinden kendine lanet etti. Neden hep böyle yapıyordu? Gerçekten umursamaz davranmaya çalışırken bunu başaramayacağını biliyordu. Paniği doruk noktasına ulaştı.

Kendinizi oyalayın.

Sanki bu çok kolaymış gibi.

En azından bakışları kapıda neredeyse çıplak halde duran Dash'e kayana kadar böyle düşünüyordu. Kürk kaymıştı, bu yüzden kalçasının bir kısmının kıvrımı neredeyse tamamen görünüyordu.

Evet... Bu... çok, çok güzeldi.

Gülümseyerek, gördüğü manzarayı daha iyi değerlendirebilmek için başını yana eğdi.

Bu kesinlikle onun dikkatini dağıttı ve aklını dün geceki muhteşem tadından başka her şeyden uzaklaştırdı.

Kapıyı kapattı, sonra ona doğru döndü ve kaşlarını çatı. "İyi misin?"

Yanakları sıcaktan yanıyordu. "Manzaraya hayran kalmıştım."

Kürkünü yere bırakmadan önce ona şeytani bir sırıtış fırlattı. "Benim bitmek bilmeyen aç ejderham. Seninle ne yapacağım ben?"

Adam ona doğru atılıp yatakta yuvarlanarak onu yatağın ortasına, onun üzerine düşürdüğünde kadın çığlık attı. Adam kadının yüzünü avuçlarının arasına alarak onu derin bir öpücükle öptü.

"Kapıda kim vardı?" diye sordu.

İnleyerek geri çekildi. "Bir elf."

"Tahmin etmiştim. Biraz daha detaylandırabilir misiniz?"

"Sinir bozucu bir elf."

Onun esprisine alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu bir başka güncelleme. Casuslarından ve müttefiklerinden topladıkları bilgilere göre, onun bir araya getirdiği bir grup paralı askerle karşı karşıyayız. Kendi birliklerinden sadece birkaç kişi var – muhtemelen sözleşmemizi resmen ihlal etmekten korktuğu için. Dythnal, Vaskalia, Ningyo ve Cosaria'nın benim için para teklif ettiğinden şüpheleniyorlar, ancak hiçbirisi ona asker teklif etmiyor, muhtemelen anlaşmalarımızı ihlal etmekten korktukları için. Onun toprakları ve ordusuna ek olarak benim topraklarım ve ordum da onda olduğu için, bu yöneticiler, komutanlarını öldürmesinden ve ardından topraklarını işgal etmesinden veya benim kontrolü yeniden ele geçirip onlara karşı misilleme yapmamdan korktukları için, topraklarını terk edip sayılarını azaltma riskini almak istemiyorlar."

"Mantıklı." Elfler yardım ediyordu çünkü toprakları Meara'nın ve Dash'in toprakları arasında kalıyordu. Eğer sentorlar Dash'in topraklarını ellerinde tutsalardı, elfler her iki sınırda da onun birlikleri tarafından

kuşatılacaklardı. Dash'in onlara saldırmayı ve topraklarını da fethetmeye çalışması an meselesi olurdu.

"Sanırım size karşı beş krallık, yedi krallıktan daha iyidir."

Yorum yapmadan başını salladı. Ama yüz ifadesi hiç de eğlenmediğini gösteriyordu.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Bir saat içinde yürüyüşe başlamayı planlıyorlar."

Nefesi kesilerek, üzerinden inmeye başladı.

Onu durdurdu. "İşte bu yüzden sana söylemek istemedim."

"Kapıdan en son çıkan biz olmak zorunda değiliz."

Alaycı bir şekilde, "Ben Yüksek Kralım. Bana hizmet edebilirler," dedi.

Ona alaycı bir bakış attı.

"Bencilmiş gibi davranamaz mıyım?"

Onu öptü. "Numara yapmaya devam edebilirsin canavar, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz."

Kadın adamın tünüğünü çıkarmaya başlarken, odaya karanlık bir gölge düştü, ardından tanıdık, derin, uğultulu bir ritim sesi geldi.

Dash kaşlarını çatı. "Bu..."

"Ejderha kanatları."

İkisi de yataktan fırlayıp pencerelere koştular. Dash ahşap panjurları açtı.

Tanis, hiç beklemediği bir şey görünce donakaldı. Elf kalesinin üzerinde onlarca ejderha uçuyordu.

"Onları tanıyor musunuz?" diye sordu.

Evet, öyle yaptı. "Bu benim kız kardeşim Ragna... seçkin korumasıyla birlikte."

"O buraya senin için mi yoksa benim için mi geldi?"

İyi bir soruydu. "Bilmiyorum. Bana hiçbir zaman özellikle düşkün olmadı." Yan gözle Dash'e baktı. "Senden ise daha da az hoşlanıyor."

"Harika. Sanırım giyinmelisin. Şu anki ilişkimizin ailenizin herhangi bir üyesi tarafından alkışlanacağı bir senaryo hayal edemiyorum." Hemen bir çift zincir zırlı pantolon yarattı.

Tanis, kıyafet seçimine burun kıvrı. "Onlarla bir tek boynuzlu at olarak mı buluşacaksın?"

"Şu anda testislerimle kız kardeşin arasına olabildiğince çok koruma istiyorum." Kasıklarına birkaç kat daha zırh ekledi.

Gülerek kıyafetlerini almaya gitti. "Biliyorsun, eğer iyice sinirlenirse, bu sadece vücudunun hassas bölgelerini eritip yakacaktır. Tek boynuzlu at olarak daha iyisin."

"Aman Tanrım, haklısın," diye mırıldandı, ardından at kasıklarını kaplayan deri zırhıyla bir tek boynuzlu ata dönüştü...

Daha da yüksek sesle gülerek, olabildiğince hızlı bir şekilde giyindi. Ragna'nın bir özelliği vardı, hiç sabrı yoktu ve Tanis onu buraya neyin getirdiğini hayal bile edemiyordu.

Kız kardeşinin herhangi bir sebeple evden ayrılması ona hiç benzemezdi. Indara'yı çok seviyordu. Reva en azından zaman zaman diğer şehirlere, hatta diğer krallıklara seyahat ederdi.

Ragna, Esin'i dünyanın en büyük şehri ve ejderhaları da diğer tüm ırklardan üstün bir ırk olarak gördüğü için, babasının sarayından nadiren birkaç fersah öteye giderdi.

Ama eğer bu Tanis'in evden ayrılmasından kaynaklanıyorsa, kız kardeşini bekletmek istemiyordu. Ragna onu almaya gelmek zorunda kaldığı için çok sinirlenecekti. En ufak bir gecikme bile öfkesini katlanarak artıracaktı. Ki bu da aslında hiç de zor bir şey değildi.

Tanis'in odaya girmesiyle bile ablasını sinirlendirdiği biliniyordu.

Boğazını temizledi.

Görölmek...

Ne yazık ki, Tanis ve Ragna hiçbir zaman iyi geçinememişlerdi. Tanis doğduğu andan itibaren Ragna ondan nefret etmiş ve her şeyini ona kıskanmıştı.

Kız kardeşinin indiğı avluya vardıklarında, Baldur, Tova ve Hinrik, yine en şiddetli öfke nöbetlerinden birini geçiren Ragna'yı sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Tanis, ejderhanın bedeninde olmadığı zaman bir ejderhanın ne kadar büyük olduğunu fark edince birden irkildi. Geçmişte kız kardeşinin ona ne kadar küçük görüldüğü de ilginçti.

Şimdi... o, Ragna'nın siyah pençelerinden birinin büyüklüğüne bile zar zor ulaşmıştı.

Bu kesinlikle korkunçtu. Diğer türlerin çoğunun onların yanında altlarına işemesine şaşmamalı. Dash'in o ağda onunla yüzleştiğı anda ona karşı bambaşka bir saygı duymaya başlamıştı.

Ragna, onların üzerinde yükselerek heybetli bir görünüm sergiledi. Davin gibi, onun da yeşil bir başı ve kanatları vardı, sarı detaylarla

süslenmişti. Karnı ise turuncu pullarla karışan daha sıcak bir altın rengindeydi. Tanis, onları her zaman kendi turuncu olanlarından çok daha güzel bulmuştu.

Kız kardeşi hareketlerinde çok daha zarıftı.

Babaları da öyle düşünmüştü. Tanis'e sık sık beceriksiz derdi ve doğrusu, ona kıyasla gerçekten de öyleydi.

En azından Ragna ayağını yere vurup yeri o kadar şiddetli salladı ki, sarsıntıdan neredeyse düşecekti. Dash yanında olmasaydı, muhtemelen düşerdi. Bunun yerine, onun yanına tutunarak kendini kurtardı.

“Kardeşimin burada olduğunu biliyorum ve onu görmek istiyorum. Onu nereye zincirlediniz?”

Tanis düşünmeden tek boynuzlu atından uzaklaştı ve kız kardeşinin yanına gitti. "Ragna, dur."

Kız kardeşi kuyruğunu savurdu.

Tanis son anda eğilerek topun başının üzerinden ıslık gibi geçmesine izin verdi.

Eğer Dash onu korumak için acele etmeseydi, Ragna onu yakıp kül edecekti. "Yeter!" diye kükredi.

Ragna, ses tonundaki otorite karşısında donakaldı. "Bu da ne?" Tek boynuzlu at formunu inceleyerek kral olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Tanis doğruldu ve tekrar onunla yüzleşti. "Benim, kömür nefesli. Yerlileri korkutmayı bırakır mısın?"

Ragna sonunda onun ne dediğini anladı. "Tanis? Sana ne yaptılar?"

“Hiçbir şey. İnsan olmak istedim.”

Kız kardeşi, sanki hayal edebileceği en kötü şeymiş gibi alaycı bir şekilde gülümsedi. "Neden böyle korkunç bir şey yaptın? Delirdin mi?"

“Benim sebeplerim vardı. Sen burada ne yapıyorsun?”

Ragna, diğerlerine şöyle bir baktıktan sonra pençelerini yere gürültülü bir şekilde vurdu. "Savaş başlatmadan önce seni bulup eve getirmek için gönderildim." Korkunç bir yüz ifadesi takındı. "Ama öyle değil. Iyy! Seni insan olarak eve götürürsem sana ne yapacaklarını biliyor musun? Ne düşünüyordun sen? Aptal!"

Bu işte bir gariplik vardı.

Bu, kız kardeşinin öfkesi ya da kızgınlığı değildi. Bu tamamen normaldi. Ragna her zaman öfkeliydi.

HAYIR...

Burada olup biten daha başka şeyler de vardı.

“Beni bir orduyla almaya mı geldiniz?” Tanis, üzerlerinde daireler çizen ejderhaları işaret etti. Onu rahatsız eden de buydu. Ragna neredeyse hiç kimseye tahammül etmiyordu. Ve bunlar sıradan muhafızlar değildi.

Onlar seçkin bir birlikti.

Ve kız kardeşinin burada olması bile başlı başına bir olaydı. Neler oluyordu?

“Geçen sefer başına gelenlerden sonra endişelenmiştik.” Ragna ona öfkeli bir bakış fırlattı. “Ve anlaşılan endişelenmekte haklıymışız. Kendine ne yaptığına bak!”

"Onu da insana dönüştürmeli miyim?"

Dash'e şaşkın bir bakış attı, Dash ise içinden sessizce konuştu: "Şu an değil, sevgilim," diye fısıldadı ona.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kötü bir fikir olmayabilir. Kız kardeşinin alayını biraz dindirebilir. Ragna'nın biraz alçakgönüllülüğe ihtiyacı olabilir.

Keşke öyle olsaydı.

Ama tüm bunlarda hâlâ tuhaf ve mantıklı olmayan bir şeyler vardı. Ragna onu umursamıyordu. Bu soğuk ve acımasız bir gerçektir.

Babaları da öyle düşünmüyordu. Aslında düşünmüyordu. Çekingen annesi düşünebilirdi belki. Ama Tanis, annesinin ailesiyle bir kavgayı kazanıp Ragna'nın onu almaya ordusuyla buraya gelmesini hayal bile edemiyordu. Babaları asla başka bir kralın topraklarına böyle bir tecavüze izin vermezdi.

Bu, aralarındaki anlaşmayı ihlal ederdi.

Onu kurtarmaya gelecek tek kişi erkek kardeşi ve belki de Marla olurdu, üstelik yalnız gelirlerdi. Şu anda Marla, yavrularıyla çok meşguldü ve kendi kederine o kadar dalmıştı ki onunla ilgilenecek vakti yoktu. Marla'yı bu iki şeyden de suçlamıyordu. Marla çocuklarıyla daha çok ilgilenmeliydi.

Bu da bizi yine o gizeme geri götürdü.

Kız kardeşi neden buradaydı? Ve Tanis'in burada olduğunu nereden biliyordu? Ragna'ya kim haber vermişti?

Peki neden?

Savaş grifonları...

Onlardan biri, onun burada olduğunu eve haber vermiş olabilirdi. Bu mantıklıydı. Burada yaşayıp çalışıyor olsalar da, yine de Indarian vatandaşlardı ve evde aileleri vardı. Belki de grifonlardan biri, babasına yerini söyleyerek onun gözüne girmeye çalışmıştır.

Bu mantıklıydı.

Bu durum Ragna'nın düşmanlığının bir kısmını açıklayabilirdi. Tanis, Ragna'yı nasıl sakinleştirebileceğini düşündü.

Aslında aklına gelen tek bir şey vardı. Ama o bile çok düşük bir ihtimaldi. "Yalnız konuşmamız gerekiyor, Ragna. Dış avludaki kapının dışında buluşalım."

Dash, sırtı kız kardeşine dönük şekilde ona doğru döndü. Ses tonunu alçaltarak Ragna'nın kulağına ulaşmamasını sağladı. "Bundan emin misin?"

"Onunla konuşmam gerek. Gerçekten neden burada olduğunu öğrenmeliyim. Bana güven." Kulaklarını ve yelesini okşadı, bu da onu yatıştırmadı. Aksine, daha da sinirlenmiş görünüyordu.

Ejderhaların tek boynuzlu atlara karşı duyduğu hisler göz önüne alındığında, bu durum kız kardeşini daha da öfkeliyordu.

Tanis yutkunarak kapıya doğru yöneldi.

Ragna gökyüzüne doğru fırladı, ardından dış avlunun açık alanına doğru uçuşt.

Kendi kendine homurdanan Tanis, insan bedeninin bunu tek bir sıçrayışta yapamamasına gerçekten pişmandı. Şu anda bir ejderha olmayı çok özliyordu.

En azından öyle düşünüyordu, ta ki yürüdüğü yerden kaybolup kız kardeşinin yanındaki tarlada belirinceye kadar.

Dash... Onu düşünmek bile yüzünde bir gülümseme oluşturunuyordu.

Bu konuda son derece düşünceliydi. Şu anda kaybetmeyi göze alamayacağı güçlerini kaybetme pahasına bile, kendisinden çok onun için endişeleniyordu.

İşte bu yüzden onu seviyordu.

Ancak Ragna burnunu aşağı indirip ona öfkeyle baktığı anda bu sıcak duygular kayboldu.

Tanis, etraflarını saran ormanda çok sayıda sentor ve diğer yaratıkların olduğunu fark ettiğinde tek kelime etmedi. Acaba kız kardeşiyle mi gelmişlerdi?

Bu bir refakat birliği değildi. Oldukça büyük bir orduyd.

Tanis onları uyarmak için kapıya doğru geri dönmeye başladı, ancak Ragna yolunu kesti. "Neden evden ayrıldın? Ne düşünüyordun, aptal?"

Ragna'yı bir türlü aşamadığı için hayal kırıklığına uğrayan kadın homurdandı: "Birinin kardeşimizin intikamını alması gerekiyordu ve hiçbiriniz umursamadınız."

Burnundan dumanlar yükseldi. "Peki, bu senin için nasıl sonuçlandı... insan?"

Kız kardeşinin hayal edebileceğinden bile daha iyiydi, ama Ragna'nın Dash ile olan ilişkisi hakkında hiçbir şey öğrenmesine izin vermeyecekti. "Gerçekten burada ne yapıyorsun? Benimle ilgilenmediğini biliyorum. Hiçbiriniz ilgilenmiyorsunuz."

Esaret altında olduğu süre boyunca ailesinden hiç kimse onu aramaya zahmet etmemişti. Bunu yapacak bir yapıları yoktu. Eğer bir insanla veya tek boynuzlu atla savaşıacak kadar ejderha değilseniz, başınıza gelenleri hak edersiniz... Peki neden şimdi buradalar? Bir ejderha birliği ve bir sentor ordusuyla?

Bu hiç mantıklı değildi.

Ragna geri çekildi. "Gerçekten Yüksek Kral ile mi seyahat ediyorsunuz?"

İçindeki tüm alarm zilleri çalmaya başladı. "Neden soruyorsun?"

"Onu bulup bağlılık yemini etmem için gönderildim. Babam ödül hakkında duydu ve kralın, onun ölümüne para yatıran krallıklardan biri olduğumuzu düşünmesini istemiyor. Gördüğüm o tek boynuzlu at mıydı?"

Bu onu rahatlattı. Ailesinin Dash hakkında geçmişte söylediklerini ve ejderhaların çok fazla hazineye sahip olduklarını bildiği gerçeğini göz önünde bulundurarak, Dash'e verdiği güvencelere rağmen, bu ödülü ödemeyi teklif eden krallıklardan birinin onlar olup olmadığını merak etmişti.

Onların o kadar da hain olmadıklarını bilmek onu çok rahatlattı.

Ama eğer Meara ile işbirliği içinde değillerse, ağaçlarda neden sentorlar vardı?

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordu Tanis.

"Bir haberci bana söyledi."

"Hangi haberci?"

"İlla bilmek istiyorsanız, Babamızın bir müttefiki. Çocukça aptallığınızın aksine, diğer krallıklarda da dostlarımız ve müttefiklerimiz var. Burada yaşayan grifonlardan bazıları hâlâ Indara vatandaşı ve krallığımıza sadıklar."

Demek haklıymış. Grifonlardan biri onları gözetliyordu. Harika.

Ragna başını kaldırıp saraya doğru baktı. "İçeride gördüğüm tek boynuzlu at kimdi? Yüksek Kral mı?"

Soruyu görmezden geldi. "Madem buradasınız, Davin'in kafatasını geri almak için hâlâ yardımınıza ihtiyacım var."

Ragna son derece tiksintiyle bir ses çıkardı. "Seninle ilgili sorun ne böyle—"

"Hadi yap şunu, Ragna! Bizim ailemiz ve Davin'in ailesi için olmasa bile, Yüce Kralın için yap!"

"Bununla ne ilgisi var?"

Tanis, ağzından kaçırdığı şeyin farkına varınca utandı. Dash hakkında hiçbir şey söylememeliydi. Kız kardeşini susturacak ve aklını ondan uzaklaştıracak ne söyleyebilirdi ki?

Belki de kısmen doğru?

Ya da dikkatini dağıtacak bir şey?

Belki de Ragna'nın yanındaki sentorlar isyancılardı, Meara'nın birliklerinden bazıları değil. Babası tek boynuzlu at siyasetini takip etmediği için, kız kardeşinin Meara'nın Dash'in tahtında olduğunu bilmemesi mümkündü.

Tanis, Ragna'yı asıl sebepten uzaklaştırmak için dikkat dağıtıcı bir taktik kullandı. "Onun kafatasını geri alana kadar tekrar ejderha olmayacağım. Onu bulmak için insan olmayı kabul ettiğim şartlar bunlar."

Ragna son derece tiksintiyle bir ses çıkardı. "Ne kadar aptalsın sen?"

"Hepinizin dediğine göre, ben gelmiş geçmiş en aptal yaratığım. Ama Davin'i öldüren ejderha avcısından intikam almak için insan olmak istedim."

Ragna başını salladı. "Seni insana dönüştüreni öldürüp bu işi bitiremez misin?"

"Hayır. Şartlar bunlar değildi."

Ragna homurdandı: "Bu saçmalık. Kral nerede?"

Neden bu kadar çok önemsiyordu? Israrı sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Dahası, bu durum onda şüphe uyandırmaya başlamıştı.

"Ne önemi var ki?"

Ragna birkaç saniye boyunca taş gibi hareketsiz kaldı. Sanki bir şey bekliyordu.

Sonunda hareket etti. "Pekâlâ. Davin'in kafatasını geri almak için sizinle birlikte yürüyeceğiz."

Ani fikir değişikliği onu hazırlıksız yakaladı. Bu gerçek miydi? Kız kardeşiyle tartışmaları çok nadiren kazandığı için, bu durumu nasıl ele alacağını veya nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Hissettiğim şey...

Tuhaf. Doğal olmayan.

Korkutucu.

"Emin misin?" diye sordu Tanis.

Ragna sinirli bir şekilde kuyruğunu salladı. "Seni o bedenle eve götüremem. İkimize de ne yapacaklarını biliyor musun?"

Ona ne yapacaklarını biliyordu ama Ragna, babalarının öfkesinin o kısmından her zaman kurtulmuştu. "Tamam. Askerlerinizi dinlendirin, ben de diğerlerine haber vereyim."

Ragna, yukarıda hâlâ daireler çizen diğerlerine yankılanan ejderha çağrısını gönderdi.

Tanis, iniş alanının doğru olduğundan emin olduktan sonra, Dash ve diğerlerine haber vermek için saraya doğru yöneldi. Bu da iyi bir şey oldu çünkü iniş yapan ejderhalar tüm elfleri biraz tedirgin ediyordu.

Onları suçlamıyordu elbette. Gerçekten de işgalci bir orduya benziyorlardı.

Dash, iç avluya tekrar girer girmez "İyi misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Orada sadece ejderhalar yok. Ormanda saklanmış başka yaratıklar da gördüm. Sentorlar falan." Tanis, hissettiği tuhaf duyguyu açıklayamıyordu. "Onların onunla birlikte isyancı olup olmadıklarını bilmiyorum. Ama Ragna, babamın sizin tarafınızda olduğuna yemin ediyor."

"Ona inanmıyor musun?"

"Ona inanmıyorum."

Başını yana eğdi. "Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum." Ona gülümsedi. "Beni dinleme. Ben bir aptalım. Herkes öyle düşünüyor. Özellikle Ragna."

"Öyle düşünmüyorum." Dash onun için bir eyer yarattı.

Ve ona doğru bir adım atmadan önce, zırh onu da kapladı.

Tanis duraksadı. "Bu ne?"

"Eşimi koruyorum."

Aralarındaki küçük mesafeyi kapatarak yüzünü onun boynuna gömdü ve ona sarıldı.

"Dikkatli ol, Ejderha. Bunu yaparsan ikimizi de rezil edersin."

Gülerek boynunu öptü ve geri çekildi.

"Hey! Yol açın! Geri çekilin. Geliyorum! Hareket edin! Hareket edin! Hareket edin!"

Tanis, onlara doğru yaklaşan tanıdık telaşlı sese kaşlarını çatı. Küçük bir şey ona çarpıp sekerek Dash'in yelesine düşüp saçlarıyla karışana kadar bunun küçük bir Halla olduğunu göremedi.

“Merhaba.” Tanis, cüceyi dikkatlice serbest bırakarak onların yanında havada süzölmeye başladı.

Halla silkelendi ve sonra normal boyutuna döndü. "İkiniz neredeydiniz? Sizi aramak için ne kadar uğraştığımı biliyor musunuz? Kayboldunuz!"

Dash tek boynuzlu atının kuyruğunu salladı. "Bizi bulacağınızı biliyordum. Her zaman bulursunuz."

Halla alaycı bir şekilde, "Efendim, kaç kişinin sizi öldürmek istediğini biliyor musunuz?" dedi.

"Evet. Evet, yapıyorum."

“Hobgoblinini bulmuşsun.” Marthen onlara katılırken gülümsedi. “Seni görmek güzel, Halla. Ve tam da savaş zamanında.”

“Hayır. Durun. Ne?”

Dash başını salladı. "Licordia'ya gidiyoruz."

Kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra sustu. "Ciddi misin? Olanları biliyorsun, değil mi?"

“Meara tahtımı ele geçirdi ve hayatıma ödöl koydu.”

“Bunların hepsini duydunuz. Güzel. Peki, onun diğer müttefiklerini de duydunuz mu?”

Ryper ve Dove onlara katıldığında Marthen'in gözleri parlamaya başladı. Gözleri parladığı anda Ryper'in asası da aynı şekilde parladı.

Dash, bunun ne anlama geldiğini anlayınca küfretti. İnsan formuna dönüştü ve Tanis'i Ryper'a doğru itti. "Onu buradan çıkarın."

“Ne? Neden?” diye sordu Tanis.

Dash, onun şaşkın, koyu renkli gözlerine baktı. "Kız kardeşin sana yardım etmek için burada değil."

Marthen başını salladı. “Ejderhalar Meara’nın tarafında. Ve o sentorlar isyancı değil. Onlar Meara’nın askerleri.”

BöLüm 18

Marthen, Tanis'i oradan uzaklaştırmaya çalışırken, aynı anda uyarı amaçlı borazanlar çalmaya başladı.

Gitmeyi reddetti. "Bana ihtiyacın var, canavar."

İnsan bedenindeyken Dash onu dinlemeyi reddetti. "Bir ejderhayla nasıl savaşaçağımı biliyorum ve senin ateşin de bende var."

"Onlarla savaşmak için kendi içlerinden daha uygun kim olabilir ki?"

"Ama şu anda bir ejderha değilsin. İnsansın, Tanis." Dash elleriyle yüzünü kavradı. "Lütfen... Ölmeni izlemek istemiyorum. Anlıyor musun?"

Ona öfkeyle baktı. "Ben bir savaşçıyım. Tam eğitimliyim."

"Bunu biliyorum. Bu senin yeteneğinle ilgili değil. Bu, bu savaş sırasında benim odaklanmamı sağlamakla ilgili. Eğer ateş altında olduğunu bilirim kaybederim."

"Yine de siz tehlike altındayken benim kenarda durmamı mı bekliyorsunuz? Bu ne kadar adil?"

Dash, ses tonundaki öfkeyi duyunca irkildi. Bu öfkeye saygı duyuyordu, tıpkı yeteneğine saygı duyduğu gibi. Ama konu bunlardan hiçbiri değildi. "Senden adil olmanı istemiyorum, küçük ejderha. Senden akıl sağlığımı korumanı istiyorum. Senin ölmeni izlemekten endişe duyarsam savaşamam."

Tanis dişlerini sıktı, onunla tartışma ihtiyacı duyuyordu. Ama o koyu yeşil gözlerdeki karmaşa içini acıttı. Orada gördüğü acıyı fazlasıyla anlıyordu. Çünkü o da aynı acıyı hissediyordu.

Onlardan biri geri adım atmak zorunda kaldı.

Eğer bir ejderha olsaydı, bu durumun üstesinden dimdik gelirdi. Ama değildi.

O, dövüşmeye alışkın olduğu formdaydı. O ise değildi. Onun güçleri tamdı, onun güçleri ise değildi.

Eğer kendi güvenliğinden çok onun güvenliği için endişelenseydi, savaşta ölürdü. Ya da ağır yaralanırdı. Ona saldıranlara odaklanmazdı. Daha çok ona doğru koşanlara odaklanırdı.

Sadece ölmeyi arzulayan bencil bir aptal tartışmaya devam ederdi ve o da onu çok sevdiği için bunu yapamazdı. "Sakın kalbimi kırmaya kalkma, canavar. Tanrılara yemin ederim ki, eğer bunu yaparsan, sırf sana işkence etmek için Ambrose'u seni ölümünden geri getirteceğim."

Ona içten bir gülümsemeyle baktı. "Biliyorum, başaracaksın."

Elini onun saçlarına doladı ve onu kendine çekerek o karşı konulmaz dudaklarını öptü. "Unutma, ben kız kardeşimi senin gibi sevmiyorum Renata. Onun için gözyaşı dökmeyeceğim. Ne gerekiyorsa yap ve kendini korumak için benim ateşimi kullan. Bir ejderhanın boğazı ateş çıkarmadan önce birkaç saniye parlar. Parladığı anda kesersen kolayca ölür."

Dash, Marthen'e döndü. "Onu güvende tut, büyücü. Ne gerekiyorsa yap."

Dash'i yer altı sığınaklarına doğru götürmeden önce başını ona doğru eğdi.

Dove ve Ryper ona meraklı gözlerle baktılar.

"O öpücük hakkında soru sormalı mıyım?" diye sordu Ryper.

"Sus artık. Odaklanmam gerek."

Ejderhalar yeniden gökyüzüne yükselmiş, elfler ise kendileri de dahil olmak üzere ateşe maruz kalabilecek her şeyi ıslatmak için su çağırıyorlardı.

Büyükleri onları ejderha ateşinden korumak için büyüler yapıyordu.

Tova, Baldur ve Hinrik, avlunun ortasında Dash ile karşılaştılar. Baldur kısık bir hırıltı çıkardı. "Bizi buraya hapsettiler. Ejderhalar yukarıda, sentorlar da bizi kuşattı. Grifonlarımız hazır bekliyor, ama ejderhalara karşı koyacak kadar yeterli grifonumuz yok ve bizim için mi yoksa ejderhalar için mi savaşacaklarından emin değilim."

Bu, iyi ve geçerli bir korkuydu.

Dash, Dove ve Ryper ile birlikte elfleri surlara doğru götürdü.

"Tanis, yanlarında başka askerlerin de olduğunu söyledi." Dash, kapıların dışında kaç kişinin durduğunu görebilmek için taş basamakları

tırmandı.

“Görünüşe göre bunlar sadece paralı askerler. En azından bizim gördüğümüz kadarıyla.” Tova hemen arkasındaydı. “Ağaçlara peri okçuları yerleştirmişler.”

“Ve Taş Adamlar,” diye ekledi Hinrik. “Ama çok fazla değiller. Sanırım bunların hepsi paralı asker. Centaurlar hariç, krallıklar tarafından gönderilen gerçek ordular veya askerler gibi görünmüyorlar.”

Dash, surlara ulaştığında ve kapının dışında toplanmış olan karmakarışık savaşçı grubunu gördüğünde aynı fikirde olduğunu belirtti.

Görmediği şey ise kraliçenin kendisiydi.

Baldur, onlarla savaşmaya hazırlananlara aşağıdan, "Bu saldırıyı kim yönetiyor?" diye bağırdı.

Kusursuz zırh giymiş bir sentor, üç adım gerisinde bir sancaktarla birlikte önde ilerliyordu. Uzun kahverengi saçlarını omuzlarına serbestçe bırakmıştı, çünkü savaşta yer almayacağını biliyordu. Kusursuz bıyığı ve kısa sakalıyla, aristokrasisi etrafındaki her yaratık için bir hakaretti. Onun yerine kan dökmek için para almışlardı.

Prens Ferox. Dash o piçi çok iyi hatırlıyordu. Meara'nın en büyük oğlu ve Meara'dan sonra karnını deşip kanlar içinde ayaklarının dibinde bırakmak isteyeceği tek sentor.

Pire ısırmış küçük pislik. At tarafının rengi de buydu. Kuyruğundan toynaklarına, gövdesine kadar. Bok kahverengisi.

Dash, yanındaki Tova'dan yayı alıp oku doğrudan sentorun boğazına saplamamak için kendini zor tuttu.

Daha önce hiç "hayır" cevabını almamış birinden gelebilecek o kibirle Ferox taleplerini dile getirdi. "Alarium ile hiçbir sorunumuz yok, Kral Baldur. Sadece Kral Dash ile konuşmak istiyoruz. Lütfen ona burada onunla konuşmak için bulunduğumuzu iletirseniz çok memnun oluruz. Teşekkür ederim."

Baldur, bu isteğe güldü. “Prenses Ragna, kız kardeşiyle konuşmak istediğini söyledi. Bu kadar çok kraliyet mensubunun habersizce mütevazı krallığımı ziyaret etmesi beni çok şaşırttı. Keşke önceden haber verilmiş olsaydı. Bir ziyafet hazırlardım ve ulusal bayram ilan ederdim.”

“Kendinizi yormanıza gerek yok. Dash ile eski dostuz.” Soğuk bir gülümsemeyle, “Lütfen onu getirin.” dedi.

Eski dostlarmış, ne de olsa! Dash, Dove ile alaycı bir şekilde gülümsedi, Dove ise karşılık olarak gözlerini devirdi.

Evet... Dove'un gözlerindeki öfke her şeyi anlatıyordu.

O da aynı şekilde sentoru parçalara ayırma fantezisi kuruyordu. Ferox, karşısında yıllarca fırsat bulduklarında hayatına nasıl son vereceklerine dair hikayeler anlatmış üç yaratığın durduğunun farkında değildi.

Dash, onların kendilerini nasıl dizginlediklerine dair hiçbir fikre sahip değildi. Onun için doğaüstü bir güç gerektiriyordu. Dove ve Ryper için bunun ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebiliyordu. Özellikle de Ryper'ın bu mesafeden bile darbe indirebilecek güce ve yeteneğe sahip olduğu düşünülüyordu.

Baldur derin bir iç çekti. "Şey, Ferox, bunca yolu boşuna kat ettiğin için üzgünüm. Onu kaçırdın. Ne yazık ki. Dün gece ayrıldı. Tekrar söylüyorum, haber gönderseydin..."

"Yalan söylüyor! Vardığımızda kralı gördüm." Ragna daha alçaktan uçtu. "Şimdi göremiyorum ama tek boynuzlu at daha önce oradaydı."

Baldur kaşlarını çatarak Dash'e baktı. "Senin burada olduğunu nereden biliyorlardı?" diye fısıldadı.

"Asıl soru bu değil mi?" Dash gruba şöyle bir göz attı.

Muhtemelen bir grifon, düşmanlarına onun burada olduğunu haber vermişti.

Soru, hangisi olduğuydu.

Baldur, kapılarının içinde bir hainin olduğunu fark edince yanakları kızardı. Belki de birden fazla hainin.

Konuşurlarken bile düşmanları için o kapıyı açabilecek biri olabilir.

Ferox biraz daha yaklaştı. "Kral Deciel nerede?" Doğrudan Dash'e baktı.

Hiçbir şeyden haberi olmaması ne kadar da eğlenceliydi. Gerçi, birbirlerini en son gördüklerinden beri uzun zaman geçmişti ve o zaman bile Dash insan formuna çok nadiren bürünmüştü.

Ve ancak Meara onu işkenceyle buna zorladıktan sonra.

Orada bulunan elflerin hepsi onun şekil değiştirme yeteneklerinin ve biçimlerinin farkındaydı, ancak tüm ırklar tek boynuzlu atların şekil değiştirebildiğini bilmiyordu. Tek boynuzlu atlar ve sentorlar her ikisi de atgiller ırkından oldukları için, tek boynuzlu atlar genellikle insan formunda sentorlarla savaşmazlardı. Hiç savaşmamışlardı. Tek boynuzlu atlar bunu onursuzluk olarak görmüşlerdi. Ejderhalar için de durum aynıydı. Tek boynuzlu atlar insan formunda daha zayıf oldukları için, insan kılığında onlarla hiç savaşmamışlardı.

Ancak, sihir ve kılıç kullanan elfler gibi bir ırkla savaşmaya gelince, tek boynuzlu attan insana ve tekrar tek boynuzlu ata dönüşmenin avantajları vardı. İnsan vücudu, tek boynuzlu at olarak yapamayacakları bazı saldırıları gerçekleştirmelerine olanak sağlıyordu.

Hatta şekil değiştirebildiklerini bilen ırklar bile, bir tek boynuzlu atın insan formunda nasıl görüldüğünü mutlaka bilmiyorlardı. En azından genel olarak. Çoğu tek boynuzlu at, insan özelliklerini çoğu tek boynuzlu at olmayandan gizli tutuyordu. Bu yüzden arananlar posterleri iyi bir benzerlik göstermiyordu.

Göz önünde saklı.

Baldur ellerini kaldırdı. "İsterseniz içeri girip etrafı gezmenize memnuniyetle izin veririm, prensim."

Ferox parmaklarını şıklattı. Gruptan bir başka sentor öne çıktı ve prensin yanına doğru neşeyle ilerledi. Dash yaşlı askeri tanımadı. Tahmin etmesi gerekirse, prensin görüştüğü bir danışman veya general olduğunu varsayardı.

Tova onları şüpheyi süzdü. "Ne düşünüyorsunuz, efendim?"

Dash omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Ferox yanındaki sentora kapıya doğru koşmasını emretti. Sentor kapıya ulaşır ulaşmaz, duvardan onlara doğru çok büyük bir çanta fırlattı.

Dash, o tanıdık hareketi görünce irkildi. Bunun tek bir sebebi olabilirdi.

Birinin kafasıydı ve çantanın büyüklüğüne bakılırsa içinde birden fazla kafa vardı.

Ryper gözlerini devirerek iç çekti. "Neden hepsi bunu yapmak zorunda? Gerçekten çok eskidi."

Yanılmıyordu. Tek soru, o kafaların kime ait olduğuydu.

Tova'nın oğlu Viggo kanlı çuvala doğru yürüyüp açtığı anda, etrafındaki herkes nefesini tuttu.

Doğrusu, komutanlardan birinin kendi generali Kronnel olmasını bekliyordu.

Öyle değildi.

Viggo kafayı çıkardığında, Marthen'e Tanis'i oradan uzaklaştırmasını emrettiğine sevinmişti.

Babasının kafasıydı. Kahretsin. İçeride böyle bir kafa görmeyi hiç beklemiyordu. Zavallı Iagan.

İmzaladıkları anlaşma da böylece boşa çıktı. Anlaşma sadece Iagan ve Davin'i kapsıyordu, muhtemelen bu yüzden ikisi de öldürüldü. Bunu yapan

kişi, anlaşmanın şartlarını biliyordu.

Ferox gururla dikildi. “Sentorlar ve ejderhalar birleşti. Artık tek boynuzlu atların yönetimine son veriyoruz. Bizimle birlikte olun, elfler! Yüce Kralı bize teslim edin!”

"Kahretsin," dedi Ryper kendi kendine.

Halla, elflerin onlara saldırması ihtimaline karşı daha güvenli olan Dove'un yanına saklandı.

Bu gerçekten talihsiz bir olaylar zinciriydi. Dash, sırtında hedef tahtasının canlı, nefes alan bir yaratık gibi oluştuğunu hissedebiliyordu.

Elflerin artık onun yanında durmak için hiçbir sebebi yoktu. Ana ağaçlarını kestiğine çok pişman olmuştu.

Ryper ve Dove ona yaklaştılar, gerekirse ok yemeye hazır olduklarını belli ettiler. Tabii, yumruğunun büyüklüğündeki Halla hariç.

Ama yine de, destekleri için minnettardı. Yine de, en son istediğı şey, içlerinden birinin onun için ölmesiydi.

Teker teker üç elf lideriyle göz göze geldi, onlara karşı bir hamle yapmalarını ya da onu yakalamaları için emir vermelerini bekledi.

Doğrusu, kendi değersiz canı için onlardan savaşmalarını ve ölmelerini istemenin doğru olmadığını düşünüyordu. Kadınları ve çocukları tehlikede iken, burası onların vatanydı. Onlardan böyle bir fedakarlık yapmalarını nasıl isteyebilirdi ki?

Kendi kardeşleri Meara'nın tahtını savaşmadan ele geçirmesine izin vermişse, belki o da ona tahtı vermeliydi. Bir orduyla kendi topraklarına girip tek boynuzlu atların topraklarını ve evlerini savunmak için savaş alanında savaşmak başka bir şeydi; elflerden ailelerinin katledilmesi için evlerine bir ordu davet etmelerini istemek ise bambaşka bir şeydi.

Ellerini yukarı kaldırdı.

Tova onları sert bir şekilde azarladı. "Bize hakaret etmeye sakın kalkmayın. Bir an bile onlardan korktuğumuzu mu sandınız? Biz tanrıların çocuklarıyız. Onlar çiftlik hayvanları."

Kaşını kaldırdı.

Ona sırtıttı. "Tek boynuzlu atlar daha kaliteli malzemeden yapılmıştır."

Kadının zihinsel jimnastiklerine alaycı bir şekilde güldü. "Güzel kurtarış."

"Okçular hazır olun!" diye seslendi Hinrik. "Savaşçılar, yerinizi alın ve hazırlanın! Büyücüler, koruma büyülerini güçlendirin."

Bu emirler üzerine, çocukların ve kadınların sonuncusu da yer altı sığınaklarına koştı.

Baldur kısa bir baş selamı verdi ve Ferox'a döndü. "Tekrar söylüyorum, burada tek kral benim." Teknik olarak prens ve prenses olan Hinrik ve Tova'nın itirazlarını görmezden geldi. "Eğer aptallığınızda ısrar ederseniz, topraklarımızı savunacağız. Şimdi kendi ayaklarınızla gidebilirsiniz ya da daha sonra bir sedye üzerinde taşınarak çıkarılabilirsiniz. Seçim sizin."

Ferox dehşete düştü: "Sayıca açıkça az olduğunuz halde bizimle savaşmaya gerçekten istekli misiniz?"

"Sayıca az olduğumuzu kim söylüyor?" diye sordu Baldur.

"Evet," dedi Hinrik kendi kendine. "Sayabiliyorum." Sanki bir atmış gibi bacağını yere sürtmeye başladı.

Dash kahkahayı zor tuttu.

Ta ki saldırı emrini duyana kadar. Sonra üzerlerine cehennem açıldı. Ejderhalar üzerlerine ateş püskürtürken, sentorlar ve orduları kapıya doğru kaçtılar.

Ryper asasını yere sertçe vurdu. Kristalden her yöne ışık saçıldı ve bu ışık kalkanı güçlendirmeye yardımcı oldu.

Kalkan birkaç dakika dayandı. Ama ejderhalar ateş püskürtmeye devam etti.

Hiçbir şey içeri giremedi. Ne de sentorların ve perilerin okları onların koruma kalkanlarını aşabildi.

Ya da sentorlar, ya da onların paralı askerleri.

Dash, avlunun karşısından tünele doğru koşan küçük, yaramaz bir çocuğu görünce kaşlarını çatı.

Hiç düşünmeden, küçük kıza ışınlanarak onu savaş bölgesinden güvenli bir şekilde uzaklaştıracak tünellere yönlendirmeye yardım etti.

Onu kucağına alıp güvenli bir yere götürdü. Tanis tam kapının eşiğinde onu karşıladı.

Kızı kucağına alıp içeriye doğru götürdü, sonra ona döndü. "Sanki dışarıda sizinle birlikte savaşıyor olmalıymışım gibi hissediyorum."

Yanağından öptü. "Biliyorum. Ama sen de insansın ve bunu değiştiremem. Diğerlerini güvende tut. Onların bir lidere ihtiyacı var."

Başını salladı. "Kendine zarar verme."

"Ölme sakın."

Tanis onu kendine doğru çekti.

Dash, onun kollarında olmanın o mükemmel anının tadını çıkardı. Ama dışarıda savaş sesleri kulaklarında yankılanıyordu. Onlar için zaman tükenmişti.

Son bir öpücükle onu diğerleriyle birlikte tünelin içine kaybolması için bıraktı, kendisi ise siperdeki elflere katılmak için aceleyle oraya koştu.

Düşmanlarının kalkanı deldiği an, çığlık gibi bir ses yankılandı. Ve tam o anda, elfler büyülerini kullanarak zırhlarını güçlendirdiler. Oklar gökyüzünü o kadar yoğun bir şekilde doldurdu ki, ışığı kararttı.

Ejderhalar alçaktan uçarak, saray arazisine akın eden askerlerini korumak için ateş açtılar.

Dash onlara ateş topları fırlattı ve Tanis'in ateşiyle daha da güçlenen bu yoğunluk onları şok etti. Çaresizce tek boynuzlu at bedenine dönüşüp savaşmak istedi, ama daha iyisini biliyordu. Dönüştüğü anda, birleşip peşine düşeceklerdi.

O zaman her şey biterdi.

Tek umudu, insan bedeninde elflerle karışabiliyor olmasıydı.

Aniden Viggo sağ tarafında belirdi. Tora ise solundaydı. Tora bir darbe aldı ve bir sentoru geri püskürttü. "Sizi korumakla görevlendirildik, Efendim."

Yapabileceklerini kabul etse de, hâlâ çocuk olduklarını belirtti. "Bunu kendi başıma yapabilirim."

Ama onlar da Halla gibi onun yanından hiç ayrılmadılar. Ne kadar uzaklaşmaya çalışsa da, onlar hep oradaydılar.

Ryper birdenbire ortaya çıkıp onun arkasına geçti. "Neden hep senin hayatını kurtarmak zorunda kalıyorum, kardeşim?"

"Sanırım geçen sefer sizi kurtaran bendim."

"Bu sayılmaz."

Dash homurdandı. "Ben sayıyorum."

"İkiniz de aptalsınız." Dove, Viggo'yu kenara iterken baltasını omzuna attı. "Ragna babasını öldürdü. Şimdi ejderhaların sorumlusu kim?"

Dash, kendisine doğru gelen sentoru tekmeleyerek geri püskürttü. "Sanırım Ragna öyle düşünüyor."

En büyük kız çocuğu olması mantıklıydı. Ancak teknik olarak Marla, Davin'in en büyük oğlu reşit olana kadar naip olacaktı. Bu da Marla ve çocuklarının tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Korunmak için kuzeye, babasının yanına kaçmasına şaşmamalı. Kocasının cinayetinin arkasında baldızının olduğundan şüphelenmiş olmalıydı.

Zavallı Tanis, kardeşinin ölümünde Ragna'nın rolünü bir an bile düşünmemişti.

"Ördek!"

Dash hiç tereddüt etmeden bunu yaptı.

Ryper, kendisine ulaşıya yakıp kül edecek olan alevleri yakalamak için bir buz patlaması gönderdi.

Ryper, tek boynuzlu ata dönüşerek ejderhaları kendisinden daha da uzaklaştırdı.

"Hayır!" Dash onun peşinden koşmaya başladı ama Dove onu yakaladı.

"Onların dikkatini dağıtıyor."

"Onun ben olduğumu düşünecekler." Ryper'ın koyu mor bir boynuzu olsa da, o hala siyah bir tek boynuzlu attı. Ve mor boynuzu belirli ışık altında siyah görünebiliyordu. Özellikle de dikkat etmeyen aptallar için.

Tanis'in de belirttiği gibi, çoğu tek boynuzlu at olmayan insan onları birbirinden ayırt edemezdi. Bir siyah tek boynuzlu at, diğeriyle aynı olurdu.

Onları karıştırmak kolay olurdu.

"Kahretsin, Dove! O aptal herifi koru!"

"Benim!" Dash'i Ryper'ın gittiği yönün tersine doğru itti.

Dash, Dove ve Ryper'ı o anki kadar hiç tokatlamak istememişti. Normalde Ryper, Chrys'in karga bedenini terk etmek istememesi gibi, tek boynuzlu at formuna bürünmek konusunda da isteksizdi. İçindeki atı bulması için bundan daha uygun bir zaman olamazdı!

Aman Tanrım! Ryper kendini öldürtecekti. Bunu neden yaptı ki?

Annem beni öldürecek.

Sanki bu yetmezmiş gibi, aniden üzerine sıcak bir hava akımı çöktüğünü hissetti. Döndüğünde, Tanis'in bulunduğu tünellerden karanlık bir gölgenin çıktığını gördü.

Devasa bir ejderhaydı. Daha önce bir çayırdaki ağa yakalandığı sırada başının üzerinde duran ejderhayı görmüştü.

Tanis.

Ne oluyor be?

Şaşkınlıkla, kızın doğrudan kız kardeşine ve sarayı ve elfleri ateş bombasıyla bombalayan diğer ejderhalara doğru uçuşmasını izledi...

Bölüm 19

Tanis fazla vaktinin kalmadığını biliyordu. Marthen'in onu tekrar ejderhaya dönüştürmek için yaptığı büyü kısa sürede etkisini kaybedecekti. Ama nefes alamıyordu.

Düşünemedim.

Babası ölmüştü.

İçini derinden acı ve ızdırap yakıyordu ve aklında sadece kavga başlamadan önce konuştukları sırada kız kardeşinin o kendini beğenmiş yüzü vardı.

Bunu Ragna yapmıştı. Kendi babasını öldürmüştü ve onun tarafındaymış gibi davranırken ne yaptığını biliyordu.

Bana yalan söyledi! İçindeki öfke tarifsizdi.

Tanis hâlâ Dash'in tünellere getirdiği küçük elf kızı Alys'i görebiliyordu... Hıçkırarak ağlıyordu.

“Korkunçtu! Duvarın üzerinden devasa bir ejderha kafası atıldılar, neredeyse üzerime düşecekti. Kral ejderhanın öldüğünü, ejderhaların ve sentorların bize karşı birleştiğini söylediler! Hepimiz öleceğiz!”

Kral ejderha ölmüştü. Bu sözler kulaklarında yankılanmaya devam ediyordu.

Ragna babalarını öldürmüştü. Bu da demek oluyordu ki o kaltak Davin'i de öldürmüş olmalıydı. Hem de ne için? Lanet olası bir taht için mi?

Güç için mi?

Tanis'in midesi bulandı. Ragna nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Ailelerinin hayatından daha değerli hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey!

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Babaları aslında Ragna'yı seviyordu. Ona saygıyla davranmıştı. Tanis'e söylediği o korkunç şeyleri kız kardeşine asla söylememişti ve Ragna da onu öldürmeyi asla düşünmezdi. Hatta onun yanında asla nefret dolu veya saygısız bir söz bile söylememişti. Ragna nasıl bu kadar kötü biri olabilirdi?

Bunu asla anlayamazdı.

Peki ya Davin?

Ragna'yı çok severdi. Tıpkı kendisi ve Reva'ya gösterdiği gibi Ragna'ya da çok düşküncüydü. Kız kardeşleri onun dünyasıydı.

Ragna, senin derdin ne?

Neden hepsine bu oyunu oynamıştı? Sanki umursuyormuş gibi davranmıştı? Sanki Tanis'i eve götürmek için buraya gelmiş gibi davranmıştı, oysa açıkça böyle bir niyeti yoktu?

Onu da öldürmeyi mi planlamıştı?

Yoksa başka bir şey mi vardı?

En azından şimdi neden hiçbir şeyin doğru görünmediğini anlamıştı. Doğru gelmemişti.

Ragna buraya elfleri ve Dash'i öldürmek, krallıklarını ele geçirmek için gelmişti.

Tanis'in Ragna'dan tek istediği kan ve intikamdı.

Gökyüzüne doğru yükselen kız, bir zamanlar taptığı ve çok değer verdiği ablasına doğru yöneldi. Şimdi ise boğazını örmek istediği aynı ablasına.

Onu orada görünce şaşırarak Ragna geri çekildi. "Tanis?"

"Sen... kahrolası sürtük! Bunu nasıl yapabildin!" Tanis, doğrudan kadının yan tarafına çarptı ve onu yana savurdu.

Ragna doğruldu, sonra ona öfkeyle baktı. "Ne yapıyorsun?"

Tanis kız kardeşine ateş püskürdü. "Babamızı ve erkek kardeşimizi sen öldürdün!"

Ragna yuvarlanarak pençeleriyle onu yakalamaya çalıştı.

Tanis kuyruğuyla onu kenara itti. "Nasıl yapabildin?"

Askerleri Ragna'ya yardım etmeye çalıştığında, Tanis onlara en şiddetli ateşini püskürttü. Küçük bir daire çizerek onları uyardı: "Buna karışmayın. Bu benimle Ragna arasında bir mesele."

Ragna ona öfkeyle baktı. "Seni insan sanıyordum?"

"Keşke öyle olsa!" Kuyruğuyla ona bir kez daha vurdu, sonra pençeleriyle yakaladı. "Kardeşimi öldürdün!"

Ragna kadının kollarından kurtuldu. "Bunu hak etti. Zayıftı."

Tanis ıgık attı, ardından ona doğru sürekli ve acı bir alev püskürttü. Dokunduğı her şeyi iliklerine kadar yakan türden bir alevdi bu.

Ragna eğildi ve ardından ona acımasız bir darbe indirdi.

Öfkesi o kadar büyüktü ki, acıyı neredeyse hiç hissetmedi. Bunun yerine, vücudunu kız kardeşinin etrafına sardı ve onu yere çekip Ragna'yı öyle sert bir şekilde yere çarptı ki, yerde bir krater oluştu.

Ragna acıyla inledi.

Tanis, onu tekrar havaya kaldırarak, toplayabildiğı tüm güçle yere çarptı. Ragna'dan ne kadar daha büyük olduğı düşünöldüğünde, bu hiç de az bir güç değildi.

Bunu dört kez daha tekrarladı. Ama yine de yatışmadı. Tanis, kız kardeşinin kanının her yerine sıçramasını istiyordu.

Kadın onu tekrar kaldırmak üzereyken Ragna ıgık attı. "Dur!"

"Neden yapayım ki?"

"Beni öldürüyorsun."

"Güzel. Ölümü hak ediyorsun." Tanis bu sözleri tüm benliğiyle söyledi. O an, Ragna'nın paramparça olduğunu görmekten daha çok hoşuna gidecek hiçbir şey yoktu. Bunu hak etmişti.

Eğer onları durduracak kadar ejderha değilsen, sana yaptıklarını hak ettin. Ragna ona bu acımasız, gaddar sözleri kaç kez söylemişti?

Ragna, insanların ve Brutus'un ona yaptıkları vahşete gülmüştü. Kardeşlerinin bir ejderha avcısının elinde ölmesinden zevk almıştı.

Ragna olmak istemezsin...

Tanis bu gereğı idrak edince donup kaldı.

Doğruydı. Kız kardeşinin dönüştüğü canavara dönüşmek istemiyordu. Başkalarına karşı empati kuramayan, nazik veya şefkatli olamayan biri olmak istemiyordu.

Kendi öz kardeşini öldüren canavar.

Babaları.

Tecavüze uğradığı için küçük kız kardeşiyle alay eden biri.

Hayır, Ragna olmak istemiyordu. Hiçbir şey için.

Bunun yerine, kız kardeşinin muhafız birliğine uçu ve daha önce asla cesaret edemediğı bir şeyi yaptı. Başını dik tuttu. "Ben Veliaht Prenses Tanis Dragomir'im ve doğuştan gelen tüm egemenlik haklarımla, sevgili kralımıza ve veliaht prensimize karşı işlediğı ihanet eylemleri nedeniyle kız kardeşimi komutanlığından azlediyorum. Hepiniz derhal geri çekilin ve

İndara'ya dönün; orada, Vekil Kraliçe Marla ve Yaşlılar Konseyi Prenses Ragna'nın kaderini belirleyene kadar onu hapse atın."

Tanis dikkatini Ragna'nın ikinci adamı Erstl'e çevirdi. "Anlaşıldı mı?"

Başını ona doğru eğdi. "Evet, prenses."

Ragna ona doğru ilerlemeye başladı, ancak Erstl Ragna'yı yakalayıp geri itti. "Bunun bittiğini mi sanıyorsun?" diye hırladı Tanis'e.

"Eve gidene kadar öyle yapıyorum."

Homurdanarak Erstl'e karşı direndi. "Bırak beni! Sana emrediyorum!"

Onu sıkıca tuttu. "Üzgünüm prenses. Bunu yapamam." Tanis'in bakışlarıyla karşılaştı, sonra başını ona doğru eğdi. "Aldığım emirleri çiğneyemem."

Ragna onu sürükleyerek götürürken küfretmeye devam etti. "O senin komutanın değil. Komutanım benim!"

Bu sefer Ragna'yı dinlemediler.

Tanis, gruptaki daha küçük ejderhalardan birini görünce kaşlarını çattı. Mor ve altın rengi geçişli pulları ve güzel sarı kuyruğuyla, Tanis'in uzun zamandır görmediği bir ejderhaydı. "Keegan?"

Keegan ona doğru geri dönmeden önce duraksadı. "Prenses?"

"Kız kardeşimle birlikte uçtuğunuzu fark etmemiştim."

Eskiden Keegan, Tanis'in en yakın arkadaşlarından biriydi. Ancak Tanis döndükten sonra, Keegan'ın babası Keegan'ın ona yaklaşmasına izin vermeyi reddetti. Kimse Tanis'in lekesinin kendilerine bulaşmasını istemiyordu.

Keegan mahcup bir şekilde başını salladı. "Majesteleri hakkında bilgi sahibi değildim. Çok üzgünüm."

"Yüksek Kral'a sadık mısınız?"

Siyah kanatları çırpındı. "İndara'ya sadığım."

Tanis bunu bir "evet" olarak kabul etti. "Öyleyse emirlerime uyacaksın, değil mi?"

"Elbette, Majesteleri."

"Hiç şüphe yok mu?"

Keegan kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Büyü altındayım, Keegan. Büyü bittiğinde korunmaya ihtiyacım olacak. Bana koruma sağlar mısınız?"

"Kesinlikle. Sizi korumak benim için bir onur olur, prenses."

"Tarzım sizi rahatsız etse bile mi?"

Keegan başını geriye doğru attı ve o anda resmiyetini kaybetti. "Bana ne söylemiyorsun Tanny? Seni tanıyorum. Ne yaptın?"

"Bazı şeyler sizi rahatsız edebilir. Ama size bir kız kardeş gibi ihtiyacım var. Benimle kalın, ödüllendirildiğinizi göreceğim."

Keegan omzunun üzerinden geriye baktı. "Bunu yaptığıma pişman olacağım, değil mi?"

"Az önce babamın başının kesildiği bir isyana kız kardeşimle birlikte katıldın. Kız kardeşimin erkek kardeşimi öldürdüğü bir isyana. Bu, hayatını kurtarmak için sahip olduğun tek şans olabilir." Ve bu şans Keegan'a sunmasının tek nedeni, daha yavruyken aralarındaki dostluktu.

Her şeye rağmen, birbirlerine yakındılar. Keegan'ın babasına karşı çıkmaya cesaret edememesi onun suçu değildi. Tanis de onu bu yüzden suçlamazdı.

Tanis kuyruğunu yukarı kaldırdı. "Yine mi kız kardeşler?"

Keegan'ın gözlerinde yaşlar birikti. "Seni çok özledim." Kuyruğunu Tanis'inkine doladı ve tokalaştı. "Ve seni koruyacağım. Beni gücendirsen bile."

Kalbi gümbür gümbür atan Tanis, Keegan ile birlikte diğer ejderhaların Indara'ya döndüğünden emin olana kadar havada süzüldü. Ardından, kafa karışıklığı içinde savaştan geri çekilen grifonlara yöneldiler.

Ejderhalar önderlik etmediği için, her iki taraf için de saldırmakta tereddüt ettiler.

Tanis kaşını kaldırdı. "Grifonlara kim önderlik ediyor?"

Şaşırtıcı bir şekilde, yaşlı grifonlardan biri değildi. Çok daha gençti. "Ben General Brychan. Kimin için savaşıyoruz, Komutanım?"

Komutan... Tanis'in daha önce hiç taşımadığı bir unvandı bu. Garip bir şekilde, hoşuna gitmişti. "Yüksek Kralı ve elfleri koru. Centaurları ve müttefiklerini yok et."

"Haklısın." Başını salladı. "Grifonlar! Ziyafet!"

Keegan dişlerini gıcırdattı. "Daha önce hiç bir elf için savaşmadım. Eminim güzelce kızartılırlar."

"Lütfen onları denemeyelim."

Gerçekten de surat astı. "Ama çok lezzetli görünüyorlar."

Tanis, Dash'in bu sözleri duymamasına çok sevinmişti. "Onun yerine sentorları kızart. Duyduğuma göre etleri daha yağsızmış."

"Ah. Neden daha önce söylemedin?" Keegan, grifonların peşinden koşmaya başladı.

Az önce serbest bırakmış olabileceği şeyden korkan Tanis, dikkatini aşığıdaki müttefiklerine çevirdi. Her yerde cesetler vardı. Keegan'la şakalaşmak da ne kadar boşunaydı. Bu manzara midesini bulandırdı.

Savaştan ne kadar nefret ederdi.

Ve aradığı kişiyi nihayet görene kadar kalbi boğazına düğümlenmiş gibi kaldı.

Dash, hâlâ insan formunda, Dove, Tora ve Viggo'nun yanında duruyordu.

Onlara doğru ilerlerken içini bir rahatlama kapladı.

Onlara olabildiğince yakın bir yere inen dişi, kuyruğunu kullanarak bir sentoru havaya fırlattı. "Buradan çıkmak için bir araç ister misiniz, Efendim?"

Gerçekten de güldü. "Üzerinde ne eyer ne de dizgin var, Ejderha."

Unuttuğu bir şeye iç çekti. "Doğru. Bu da binmeyi oldukça zorlaştırıyor, değil mi?"

Arkasını dönerek başka bir sentor grubuna ateş püskürttü. "Bunu yapabilme fırsatını kaçırmış olmam yanlış mı?"

Viggo başka bir gruba işaret etti. "Ateşinizi o yöne doğrultmak ister misiniz?"

"Elbette." Hemen onlarla ilgilendi.

"Buradayım!" diye yönlendirdi Tora.

Dove baltasını omzuna yasladı. "Ejderhan olduğun için kendimi biraz işe yaramaz hissediyorum."

"Aslında ikisi." Tanis çenesini, yerde kaçan bir grup sentorun peşinden koşan Keegan'a doğru çevirdi.

Dash alnındaki teri sildi. "Katılıyorum, itiraf etmeliyim. Ama bu durumda işe yaramaz olmaktan hoşlanıyorum."

Ryper, tek boynuzlu at formunda koşarak yanlarına geldi ve aniden durdu. "Ejderhaları ne zaman edindik?"

"Uzun bir hikaye ama önemli olan şu ki, artık onlara sahibiz."

İnsan bedenine geri dönen Ryper, Tanis'e göz kırptı. "Sonunda işler yolunda gitti." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz irkildi. "Acaba bize nazar mı vurdum?"

"Evet," diye aynı anda yanıtladılar Dove ve Dash.

Sanki Ryper tarafından çağrılmışlar ya da sözlerinin ördüğü bir büyüyle gelmişler gibi, savaş gürültüsünün üzerinde yankılanan bir çığlık duyular.

"Deciel Coeur de Noir! Sen bir orospunun piç oğlusun! Benim astlarımın arkasına saklanmayı bırak ve karşıma çık!" Ferox, sapık sentor prens ile aptalca avı sandığı şey arasına giren bir grup elf'in arasından zorla geçerek yoluna devam etti.

Kirli işlerini yapacak ejderha ordusu olmadan Ferox çaresiz kalmıştı. Bu aşağılık herif, paralı askerlerinin kuyruklarını kıvrıp kaçmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Bu tür askerlerin sorunu buydu; asla davaya sadık kalmazlardı.

Sadece paraya.

Ve yanınızda kanatlı, ateş püsküren askerler olması da cabası.

Bu durum, en korkak yaratıkları bile cesurlaştırma eğilimindeydi. Ancak bu avantajın savaşın ortasında uçup gitmesi ve sizi düşmanlarınıza bırakması, sadık bir ordunun güvenini sarsardı. Hele ki parayla satın alınmış askerlerden oluşan bir ordu?

Kanlı bir çatışmanın yaşanmasına pek sıcak bakmıyorlardı. Bir prens ölürse onlara ödeme yapamazdı.

Eğer Ferox bunu kısa sürede bitirmezse, onu ejderhalardan bile daha hızlı terk edeceklerdi ve prens bunu biliyordu.

Artık buna bir son verme zamanı gelmişti.

Dash şekil değiştirdi ve kale avlusunun ortasında sentorla buluşmak üzere yola koyuldu.

Ferox, Dash ile göz göze geldiğinde, tanıma duygusuyla hırladı. O koyu gözlerdeki parıltıyı Dash yakından tanıyordu.

Savaş alanlarında ve dışında düşmanlarıyla karşı karşıya gelirken bunu binlerce kez görmüştü. O sersemlemiş kan susuzluğu ve çılgınca öfke bakışını.

Bunu sayısız kez kendisi de hissetmişti. İğrenç bir öz nefret. Dünyaya, herkesin sandığı gibi bir pislik olmadığını kanıtlama ihtiyacı. Artık tekmelenmekten ve itilmekten bıktığını gösterme ihtiyacı.

Ferox'un içinde akıl kalmamıştı. O sadece kan kokusunu almış ve kendisine haksızlık ettiğini düşündüğü kişiyi parçalamak isteyen çılgın bir canavardı.

Dash'i bilinçli bir varlık olarak görmüyordu. Sadece yok edilmesi gereken bir hedef olarak görüyordu.

Bu şeref meselesi değildi. Tamamen kan davasıydı.

Ferox ona doğru koştu.

Tanis aralarına bir ateş akımı saldı. Ferox geri çekilip ateşten sıyrıldı, ardından ona bir ok fırlattı.

İnsan formuna dönüşen Dash, güçlerini kullanarak oku savuşturdu. Tam bunu yaptığı anda Ferox alaycı bir şekilde gülümsedi. "İşte orada saklanıyormuşsun. Benden gerçekten bu kadar mı korkuyordun?"

"Kendini fazla beğenme, pireli at. Sadece pirelerini kapmak istemedim."

Dove nefesini keskin bir şekilde içine çekti. "Gerçekten öyle mi söyledi?"

Ryper alaycı bir şekilde, "Onu kızdırdığımda bana kullandığı ok atan eşekten daha iyi," dedi.

Onları umursamayan Tanis ileri doğru atıldı, ancak bir adım bile atamadan insana dönüştü. Dove ve Ryper hemen onu korumak için harekete geçtiler.

Ferox homurdandı. "Bu da her şeyi açıklıyor, değil mi?"

"O seni ilgilendirmez."

"Haklısın. Anneme götürmem gereken onun kafası değil, seninki."

Ferox etrafında küçük bir daire çizerken Dash hareketsiz durdu. "Sana teslim olman için bir şans veriyorum, Ferox. Burası annenin arenası değil." Ve artık orada olduğu gibi öfkeli bir tay değildi.

Öfke artık ona hükmetmiyordu.

Kırmızı boynuzu çoktan gitmişti. Evet, içindeki o şeytan hâlâ ağzından salya akıtıyor ve bu sentorun ya da ona meydan okuyacak kadar aptal olan herkesin boğazını parçalamak istiyordu, ama Dash kendi içindeki o kısmı nasıl kontrol altında tutacağını öğrenmişti.

Artık içindeki şeytanla savaşıyordu. Şimdi birbirlerine sokulup sarılıyorlardı.

Ferox ona alaycı bir şekilde baktı. "Gerçekten hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun? Krallıklar yine birbirleriyle kavga ediyor. Beni öldürsen bile, annem intikamımı alacak. Tacın için katlettiğin herkesin oğulları ve kızları da öyle. Saltanatını kan ve intikam üzerine kurdun. O aileler, suçlarının bedelini ödeyene kadar rahat durmayacak."

Bu sözler...

Dash, hafızasında bir şeye dokunduklarında donakaldı. Çok kısa süren bir şeye.

Onları daha önce de duymuştu.

Nerede?

Hatırlayamıyordu ama oradaydı. Zar zor hatırlayabildiği bir rüya gibiydi. Öyle bir rüya ki...

Ferox ona doğru koştu.

Dash homurdanarak kılıç darbesini savuşturdu ve güçleriyle onu geri püskürttü. Bir sentora yenilmeyecekti. Bugün değil. Asla.

Gayrimeşru doğmuş olabilir, ama aşağı bir tür değildi.

Omuz darbesini Ferox'un karnına indirerek düşmanını geri çekilmeye zorladı. Ferox omurgasına saldırmaya çalıştı, ancak Dash darbeyi savuşturdu ve sentorun yan tarafına buzdan bir darbe indirdi.

Bu durum Ferox'u yana doğru savurdu.

Dash ona ulaşmadan önce, Ferox'u hareketsiz bırakan parlak bir ışık sardı. Dash aniden durdu ve ışığın kaynağını aramak için etrafına bakındı.

Marthen.

Kolunu uzatıp avucunu sentora doğrultarak, Ferox'u güçleriyle tuttu ve sentoru yerden kaldırmak için bu güçleri kullandı.

"Ne yapıyorsun Marthen?" diye sordu Dash.

"Onu öldürmeni engellemek."

"Neden bu kadar acımasızsın?"

"Nedenini biliyorsun."

Çünkü bu, Dash'in kaçınmaya çalıştığı şeyin başlangıcı olurdu: Bitmeyen bir savaş. Meara bunu diğer krallıkları ona karşı daha da kışkırtmak için bir bahane olarak kullanacaktı. Bunu biliyordu.

Ne kadar canını sıkırsa da Marthen haklıydı ve soğukkanlılığını koruduğu için ona minnettardı.

Rehineler güç demekti. Bu kemirgeni canlı tutması gerekiyordu.

"Onun bütünlüğünün korunması gerekiyor mu?" diye sordu Ryper.

Dove başparmağını baltasının kenarı boyunca gezdirdi. "Elbette, biraz yıpranmış olabilir, değil mi?"

Marthen başını salladı. "Sen bundan daha iyisini yapabilirsin."

Dove alaycı bir şekilde, "Hayır. Gerçekten değilim," dedi.

Dash de öyle değildi. Ne ruhunun derinliklerinde, ne de yüzeysel olarak. O canavarın, kendileri karşılık veremez hale geldiklerinde onları paramparça ettiği gibi, Ferox'u da yenmek istiyordu.

Hâlâ, çocukken düşmanlarının eline bırakılıp ölümlerine sebep oldukları dönemde onlara işkence eden Ferox ve arkadaşlarının kahkahalarını duyabiliyordu.

Aynı yankılanan kahkahanın Dove'un ve Ryper'in ruhlarında da aynı derecede yüksek sesle yankılandığını biliyordu.

Hepsi adalet istiyordu. Adaletle susamışlardı. Ve yine, bu istekleri reddedilecekti.

Gerçekten dayanılmazdı. Ne zaman huzura kavuşacaklardı?

Bakışları Tanis'e ve onu izlerken alnındaki korkuya kaydı. Bu, onun olabileceğini bildiği iblis olmasından duyduğu korku değildi. Onun için korkuyordu çünkü onu önemsiyordu. Onun zarar görmesini istemiyordu.

Önemli olan tek şey buydu.

Hiç beklemeden, içindeki tüm öfke buharlaştı. Dash, öfkenin kelimenin tam anlamıyla vücudunun her yerinden çekilip gittiğini şaşkınlıkla izledi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Bunca zamandan sonra, hayatı boyunca aradığı o ulaşılmaz huzura kavuşmuştu.

Arkadaşları hayattaydı. Tanis yara almamıştı. Gerçekten, başka bir şeyin önemi var mıydı?

Bu bir zaferdi. Ferox bozguna uğradı. Centaur askerleri ya kaçtı ya da silahlarını yere attı.

Her şey bitmişti.

Hâlâ ayaktaydılar. Evet, elflerin bir kısmını kaybetmişlerdi, ama büyük çoğunluğu hayatta ve zarar görmemişti. Evleri ve saray sağlam kalmıştı.

Yeterliydi.

"Onu zincire vurun," diye homurdandı Dash.

Ferox öfkeyle çılgılık attı: "Krallıklarınızı koruyamayacaksınız. Taç takıyor olabilirsiniz, ama herkes biliyor ki siz, nalsız, melez bir köpekten başka bir şey değilsiniz!"

Bir zamanlar bu sözler Dash'i vahşi bir öfkeye sürüklerdi. Gerçekten de, Meara'nın sarayında tutsakken, akli başında olmayan bir tay gibi saldırır, tek amacı boynuzunu Ferox'un ölü kalbine saplamak olurdu.

Ama o artık babasından nefret eden o öfkeli tek boynuzlu at değildi.

Doğumunu inkar eden ve evrene kendisine yaptıklarından dolayı isyan etmek isteyen aynı "mısır".

O, Yüksek Kral'dı.

Dash, sakın ve hesaplı bir gülümsemeyle Ferox'a yaklaştı. "Bu dünyaya nereden ve nasıl geldiğim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Ama ben Yüksek Kralım ve ordumu Licordia'ya soktuğumda, ki sokacağım, annen çok kötü bir gün geçirecek."

Uzaklaşmaya başladı ama tam olarak başaramadı.

Ryper'a bir bakış attıktan sonra Ferox'a döndü. "Ve ben, nalsız bir melez olmaktansa, nalsız bir sinek olmayı tercih ederim."

Dash, Tanis'e doğru ilerlerken Ryper başını salladı.

"Sinek mi?" diye sordu.

"Bunu bilmek istemezsin." diye güldü Ryper.

Cevabı Dash verdi. "Onlar parazit gibi iğrenç şeyler."

Yüzünü buruşturdu. "Peki, şimdi planımız ne?"

"Önceki gibi. Krallığımı geri alacağım." Ama şimdi, yenilenmiş bir amacı ve kararlılığı vardı.

BöLüm 20

Keegan, dev pençelerinden biriyle Tanis'i dürttü. "İnsan olmak acı veriyor mu?"

Bu soru onu eğlendirdi. Çok uzun zaman önce o da aynı şeyi sormuş olabilirdi. "Hayır. Ve düşündüğünüz kadar kötü değil."

Şüpheli bir ifadeyle baktı. "Eğer korkunç derecede kötü değilse, düşündüğümünden daha iyidir."

Tanis güldü. "İnsanlar bizden farklı değiller, sadece çok daha az yer kaplıyorlar."

Keegan, sözlerinin üzerine kaşlarını çatı.

"Esir olduğum zamanlarda onlara karşı o kadar da iyiliksever hissetmediğimi itiraf ediyorum. Ama son deneyimim bana yepyeni ve çok daha iyi bir bakış açısı kazandı."

"Kardeşini öldüren bir insandı."

"Bunu bir insan yapamazdı. Kavgamız sırasında Ragna, Davin'i öldürenin kendisi olduğunu itiraf etti." Tanis hâlâ Ragna'nın böyle korkunç bir şey yaptığına inanamıyordu. Ejderhaların bundan daha iyi olması gerekiyordu. Indara tarihinin en karanlık çağlarında bile, bir ailenin kendi kendini parçaladığını hiç duymamıştı.

Başkalarını paramparça etmek...

Doğal olarak.

Ama yuva kutsal sayılmalıydı.

Keegan dikkatlice yanına uzandı ve Tanis için de yer bıraktı. "Bu iş bittiğinde eve gitmeyi düşünüyor musun?"

Tanis, Keegan'ın evet demesini istediğini hissetti ama doğrusu, sadece Dash'le kalmak istiyordu. "İntikamımı alma izni karşılığında kendimi Kral Dash'in hizmetine adadım." Onu serbest bıraktığı kısmını söylemedi. Çoğunlukla da onu gitmeye zorlamamasını umduğu için.

Onun topraklarında nasıl kalacaksınız?

Keegan'ın varlığının ona hatırlattığı tek şey, ejderhaların onların dünyasına uymadığı gerçeğiydi. Elf sarayı onların boyutuna veya ağırlığına göre inşa edilmemişti. Elfler Keegan'a son derece nazik davransalar da, bu temel gerçeği değiştirmiyordu.

Ejderhalar çok büyüktü.

Bu durum onu, görmezden gelmeye çalıştığı kritik bir gerçeğe yüzleşmeye zorladı. Elinden geldiğince yok saymaya çalıştığı bir gerçeğe.

Keegan burada olduğuna göre, Tanis bunu kabullenmek zorundaydı. Tanis ve Dash için gerçekten de bir gelecek yoktu.

O onu ne kadar çok sevse de, o da onu ne kadar çok sevse de... asla birbirlerine uygun olmayacaklardı.

Ejderhalar diğer canlılarla bir arada bulunmazlardı.

Ahır kapısı yavaşça açıldı. "Tanis?"

Değiştiremeyeceği bir gerçeğe yüreği buruk bir halde, Dash'in tereddüt ettiğini fark etti. Bu onun için yeni bir ruh haliydi. Normalde çok kendinden emin ve kararlıydı.

Tereddütlü...

Uymadı.

Keegan'dan izin isteyerek ayrıldı.

Ona yaklaşıırken, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Arkadaşınla geçirdiğin zamana müdahale etmek istemedim. Ama sana şunu bildirmek istedim ki..." Sesi kesildi.

Artık endişeliydi. Onu gerçekten rahatsız eden bir şey vardı.

"Sen ne?"

"Elfler, babanızın kalıntıları için tapınaklarında onurlu bir yer ayırmışlar. Dinlerinin onlarınkinden çok farklı olduğunu biliyorum, ancak rahipleri, onu eve götürüp atalarınızın yanına yerleştirmeye hazır olana kadar onu koruyup kollamayayı kabul ettiler. Bildikleri ejderha ritüellerini en iyi şekilde yerine getirmeye çalıştıklarını söylediler, ancak rahiplerinizin dışarıdakilerden gizlediği bazı şeyler olduğundan eminler."

Gözlerinde yaşlar birikti. Sadece babasının vefatından değil. O davranışların iyiliğinden, o düşüncelilikten dolayı.

Elbette, elflerin babasına iyi bakmasını sağlayacaktı.

Bunun onun için ne kadar önemli olacağını biri bilseydi...

O, Dash'ti.

"Onu görebilir miyim?"

Tereddüt etti. "Bundan emin misiniz?"

Hayır. Babasıyla en son konuştuğunda Davin yüzünden tartışmışlardı. Babasından Davin'in kellesini geri almasını istemişti, babası ise reddetmişti.

Bu durumun ironisi onun gözünden kaçmadı.

Belki de onu dinleyip istediğini yapsaydı, kurtulabilirdi. Ama yine de, bundan şüphe duyuyordu. Ragna bu yola girmişti zaten.

"Eminim." Kapıya doğru yöneldiğinde Keegan ayağa kalktı ve onun peşinden gitmeye başladı.

Dash durup ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Ben Prens Tanis'in kalkanıyım. Benim yerim onun yanındır."

Tanis'e döndü. "Kalkan?"

"Koruma görevlisi için kullanılan bir terim. Kraliyet ailesinin her üyesinin bir koruması olması gerekiyor."

"Prens burada yalnız olduğu için, ona hizmet etmek benim için bir onurdur."

Boğazını temizleyen Dash'in yüzü biraz solmuştu. "Yatağımızın ayak ucuna kıvrılıp yatacak mı acaba?"

Tanis, içinden sorduğu soruya güldü. "Bu ilginç bir şey olurdu, değil mi?"

"Hayır. Korkunç olurdu."

"İkiniz ne konuşuyorsunuz?" diye sordu Keegan.

"Hiçbir şey," dedi Tanis hızla. "Onların tapınağına sığacak mı?"

"Öyle yapmalı. Ama emin olmak için, onu daha küçük de yapabilirim."

"Sakın beni insana dönüştürme." Keegan, bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu fark etmiş gibi kızardı.

Tanis ayağına vurdu. "Alınmadım. Gerçekten insan olsaydım belki alınırdım, ama anlıyorum."

"Özür dilerim. Bunu o şekilde kastetmedim." Sözünü bitirmeden, neredeyse kendi boyutunun yarısına kadar küçüldü.

Keegan'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ah, bunu hiç sevmiyorum. Hiç de değil. Beni eski haline geri koyabilirsiniz, değil mi?"

Dash dişlerini gıcırdatarak, "Sanırım öyle," dedi.

Tanis şakayla karışık koluna vurdu. "Onu böyle kızdırma. Korkuyor."

Sonunda gülümsedi. "Evet, Keegan, seni eski haline döndürebileceğime söz veriyorum."

Derin bir nefes verdi, nefesinden bir duman bulutu çıktı. "İşte bu yüzden tek boynuzlu atlarla takılmıyorum. Doğaları gereği kötüler."

Tanis güldü. "Muhafızlarınızın çoğundan daha fazla değil. En azından sizi tehlikeye atmayacak."

Keegan yüzünü buruşturdu. "Bu gerçekten berbattı."

"Tehlike mi?" diye sordu Dash.

"Ejderhaların savaşa hazırlanırken maruz kaldıkları bir dizi görev ve sınav. Rütbeleri ve görevleri ne kadar prestijli olursa, tehlike de o kadar büyük olur."

Yürümeyi durdurdu ve endişeli bakışlarını Tanis'e dikti. "Tehlikeli bir durumla karşılaşmadın, değil mi?"

Onun öfkeli endişesi onu ısıttı. "Hayır. Katılmama izin verilmedi."

Bu onu daha da öfkeliendirdi. "Esaretiniz yüzünden mi?"

Onun adına ne kadar öfkeli olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Kan dökme arzusunu hissedebiliyordu.

Onu sakinleştirmek isteyen kadın, elini tuttu, sonra kolunu kendi kolunun altına sokup öne doğru çekti. "Bundan bahsetmeyeceğiz, unutma? Zaten önemli değil."

"Hak ettiğiniz saygıyı görmediğinizde bu benim için önemli bir durum."

Ona yaslanarak, bu sözleri çok değerli buldu. "Yani, beni dövmelelerini mi tercih ederdin?"

Ona başını salladı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Bunu biliyorum ve benim adıma duyduğunuz öfkeyi anlıyorum."

Tanis, elf tapınağının basamaklarına yaklaştıklarında sessizliğe büründü. Cam ve taştan yapılmış, muhteşem bir yapıydı. Saraydan çok daha küçük olan bu yapı, gökyüzüne doğru uzanan şekliyle ona bir ağacı hatırlatıyordu. Etrafı elfler ve doğayı tasvir eden duvar resimleriyle kaplıydı.

Doğrusu, onların dini hakkında çok az şey biliyordu. Son birkaç güne kadar elflerle hiç etkileşime girmemişti. Onlar onun için neredeyse mitolojik varlıklardı. Taşadamlar ve periler gibi. Eğer Indara'ya herhangi bir elf gelmişse, onları hiç görmemişti.

Esareti sırasında sadece bir tek boynuzlu atı, insanları ve onunla fazla vakit geçirmeyen birkaç başka türü tanımıştı.

Oyunlar için tutulanların çoğu oni, dev veya trol idi. Onlarla yaptığı maçlar için Baracus onu bir ejderhaya dönüştürmüş, maç bittiğinde ise

tekrar insan formuna çevirmişti. Bunun başlıca sebebi, bir ejderhayı beslemek için para ödemek veya onu barındıracak kadar büyük bir yer bulmak istememesiydi.

En azından başkalarına öyle söylemişti.

Gerçek şu ki, o bir ejderha olarak ondan çok korkuyordu. Çünkü bir ejderha olarak, ilaçlarının etkili olduğu süre sınırlıydı. İlaçların etkisi geçmeye başladığı anda, maçı bitirip onu tekrar insana dönüştürecekti.

Uyuşturucu ve nöbetleri yüzünden bir daha asla özgür kalamayacağından çok korkmuştu.

Hesaba katmadığı şey, onun insan olarak savaşmayı öğrenmesiydi. Aylarca ogrelerle birlikte vakit geçirmiş ve onlardan kılıç ustalığını öğrenmişti.

Baracus daha dikkatli olmalıydı.

Tıpkı babasının yapması gerektiği gibi.

Tapınağa girerlerken Tanis adımlarını yavaşlattı ve yan neflerden birinde babasının başının yerleştirildiği sunağı gördü. Babasının başı o kadar büyüktü ki neredeyse tüm alanı kaplıyordu.

Igan çok vahşi bir canavardı. Gri gözleri deliciydi. Onu bir daha asla göremeyeceği, ona lanetler yağdıran öfkeli kükremesini bir daha asla duyamayacağı düşüncesi onun için gerçeküstüydü.

Dudaklarını ısırarak yavaşça ona yaklaştı. "En azından huzurlu görünüyor." Sanki kız kardeşi onu uyurken öldürmüş gibiydi.

Dash hemen arkasındaydı ve elini nazikçe sırtına koydu. "Onun veya senin için yapmamız gereken bir şey var mı?"

Başını salladı. Elflerin hakkını vermek gerekirse, pullarını temizleyip parlatmak ve boynunun olması gereken yere, başının arkasına koyu kırmızı bir bez örtmek konusunda harika bir iş çıkarmışlardı.

"Sizce cesedi nerede?"

Keegan arkasında pullarını dalgalandırdı; bir ejderha için ürpertici bir hareketti bu. "Elbette, ona saygısızlık etmedi. O, onun babasıydı."

Bu, onların ırkı için ağır bir suçtu. Cinayet hafife alınmazdı, hele ki aile içinden birini öldürmek...

En ağır cezayı gerektiriyordu. Bu yüzden kız kardeşini de kaybedecekti.

Tanis o anda gözyaşlarının aktığını hissetti. "Bilmiyorum. Ragna'nın bunu nasıl yapabildiğini hâlâ anlayamıyorum." Eli titreyerek uzandı ve babasının burnuna dokundu, bir zamanlar yavruyken yaşadığı o günleri hatırladı...

Eskiden gözlerinde sevgiyle ona bakardı. Ona sokulur, sıkıca sarılırdı. O anıları uzun zamandır düşünmesine izin vermemişti. Çünkü çok acı vericiydiler. Bir zamanlar tanıdığı babasını özliyordu.

Ona gurur ve sevgiyle bakan kişi.

Hıçkırıklar onu sarsıyordu.

Sonra Dash orada belirdi, onu sert bedenine doğru çekti. Sıkıca sarıldı. Eğer o orada olmasaydı, kız düşerdi. Ama Dash buna asla izin vermezdi.

O, onun güç kaynağı olmuştu.

"Seni koruyorum küçük ejderha. İstedğin kadar ağla."

Bu sözler, ona daha da şiddetli ağlamasına ve ona daha da sıkıca sarılmasına neden oldu. Bunu yapması ne kadar tuhaftı. Oysa o, bu durumu çoktan geride bıraktığını, bundan daha güçlü olduğunu düşünmüştü.

Ama bu, babasıyla arasını düzeltme şansını tamamen kaybetmesi anlamına geliyordu. Babası ondan nefret ederek ölmüştü ve onun sevgisini yeniden kazanma şansı asla olmayacaktı.

Onun güveni veya saygısı.

Üstelik onun, kendisinin ona dediği gibi korkunç, kirletilmiş bir yaratık olmadığını asla bilemeyecekti. Bu acı o kadar derinden yaraladı ki nefes alamadı.

İşte bu yüzden artık kız kardeşinden nefret ediyordu. Ragna, onu yeniden bir babaya sahip olma şansından mahrum etmişti.

Ve bu zayıflık onu rahatsız ediyordu. Tanis ağlayan bir ejderha değildi. Davin'in ölümünde bile öfkesi o kadar büyüktü ki, böyle hıçkırığa hıçkırığa ağlamasına izin vermemişti. Sorumluyu bulmaya çok kararlıydı.

Ejderha avcısını, onun hayatına kastettiği için cezalandırmak.

Şimdi...

Bütün acı ve pişmanlık onun içinde birikti. Onlarla birlikte yaşayamayacağı geleceğe dair tüm acı ve pişmanlık.

Babasının kaba sesini, hakaret dolu olsa bile, duyabilmek için her şeyini verirdi. Ya da Davin'in kahkahalarını duyabilmek için.

Onun Marla'yı kızdığını ve yavrularıyla oynadığını görmek.

Artık her şey çok farklıydı. Eve dönüş yoktu. Artık ailesi bile kalmamıştı.

Bu, kaçırıldığı zamankinden bile daha kötüydü. En azından o zaman ailesi sağ salim kalmıştı.

Canlı.

Şimdi...

Davin ve babası orada olmayacaktı. Ragna idam edilecekti.

Ve Reva...

Diğer kız kardeşini düşündüğünde kalbi durdu. Dash'ten uzaklaşarak Keegan'a döndü. "Reva'nın bununla bir ilgisi var mıydı?"

Keegan sorudan biraz şaşırılmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Centaurlarla görüşmek üzere buraya çağırıldığımızda o da oradaydı. Ama neye katıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ragna ile aranızdaki ilişkiyi hep biliyorsunuz."

Yumruk gibi sıkı. Ama Ragna da Reva'ya her zaman güvenmiyordu.

Yeni bir amaç bulan Tanis gözlerini sildi. "Sana ne söylendi?"

"Orada yok etmemiz gereken haşereler olduğunu söyledi. Ragna, onu bir toplantıya götürmemiz gerektiğini söyledi. Bunun ötesinde hiçbir şey sorgulamadık."

Çünkü onlara emirleri sorgulamamak öğretildi.

"Ragna benim burada olduğumu nereden biliyordu?" Tanis, Dash'e baktı.

"Muhtemelen grifonlardan biri. Ya da başka bir casus. Sarayımın her yerindeler. Ryper'ın işinin bir kısmı casusları ortaya çıkarmak, ama hepsini bulamıyor. Fareler gibi ürüyorlar."

Tanis başını salladı, sonra babasının kalıntılarına bakmak için geri döndü. Ona yapılan haksızlığın verdiği acıyla gözyaşları tekrar boğazını düğümledi. "Biliyorum, en sevdiğin değildim ama... "Seni intikam alacağım, Baba. Tahtının meşru varislerimiz tarafından güvence altına alınmasını sağlayacağıma söz veriyorum."

Ne ironik ki, bu sözü ondan duymayı isteyeceği son kişi oydu. Bu bilgi, acısını daha da artırdı. Ondandır hayal kırıklığına uğrayarak ölmüştü.

Ama bunun bir önemi yoktu. Ne olursa olsun sözünü tutacaktı. Baba olarak onu hayal kırıklığına uğratmış olsa da, tıpkı Dash gibi adil ve iyi bir kraldı.

Ve en azından Davin soylarını güvence altına almıştı. Indara'nın tahtını devralacak üç oğlu vardı. Bu yavrular babalarının en büyük hazinesiydi.

Eğer Reva ve Ragna bu yüzden idam edilirse, babasının çocuklarından geriye sadece Tanis kalacak.

Kız kardeşlerinden ne kadar nefret etse de ve onlar da ona ne kadar acımasız davransalar da, onların idam edilmesini izleyip izleyemeyeceğinden emin değildi.

Sen bir ejderha değilsin. Seni kaçıran melezler tarafından kirletildin.

Belki de babası haklıydı sonuçta. Babasının ejderhalarından beklediği o öldürücü içgüdüye sahip değildi. O, adaleti istiyordu.

Sorun şuydu ki, artık adalet kavramının ne anlama geldiğinden emin değildi.

Kalbi kırık bir şekilde tapınaktan ayrılıp...

Nereye gittiğini bilmiyordu. Burası evi değildi ve bunlar onun insanları değildi.

Artık ait olduğum bir yerim yok.

Bu acı gerçek onu öyle sert bir şekilde tokatladı ki, bir an nefes alamadı.

Kardeşi ve babası ölmüştü. Marla daha önce ona karşı nazik davranmış olsa da, artık öyle olmayabilir.

En az bir, hatta belki de her iki kız kardeşi de Davin'i ve babasını öldürmüştü. Marla, yaptıkları nedeniyle Tanis'in sürgün edilmesini istemekte haklıydı. Marla ona merhamet gösterse bile, Marla'nın ailesi oğullarını korumak için sürgün veya ölüm talep edebilir.

Aynı şekilde Tanis'in geniş ailesi de böyle düşünebilir.

Marla, Kraliçe Vekili olsa da, tam bir hükümdardan ziyade konseyin insafına daha çok bağlı olacaktı. Dragomir ailesinin soyundan gelmediği için, Marla'nın saltanatı, oğlu Draig tahtı devralacak yaşa gelene kadar sıkı bir şekilde denetlenecekti.

“Tanis?”

Keegan'ın sorusuna cevap veremedi. Karşı karşıya olduğu durumun acımasız ve sert gerçekliği onu derinden etkiledi.

Kardeşini kaybetmişti. Babasını da.

Kız kardeşleri.

Onun evi.

Şimdi ben kimim?

Bildiği her şey yok olmuştu.

Birdenbire Dash orada belirdi. Akşam ışığında adeta parlayan o ürkütücü gözleriyle ona bakarken elleriyle yüzünü kavradı. "İyi misin?"

“Hayır,” diye fısıldadı. “Babam olmadan evim yok.”

“Senin bir evin var.”

“Hayır, Majesteleri. Haklı. Konsey büyük olasılıkla onu sürgün edecek. Geçmiş olmasa bile, genç varisi korumak için bunu yaparlardı. Onun güvenliği, kendisinininkinden daha öncelikli olacaktır.”

“Öyleyse bunu yasaklayacağım.”

Bu sözler onu duygulandırdı ama bunun bir fark yaratmayacağını biliyordu.

“Veliaht prensi korumak için onu öldürecekler, Majesteleri. Kız kardeşinin yaptıklarından sonra kimse ona güvenmeyecek. Reva'nın bunda hiçbir payı olmasa bile, o da sürgün edilecek.”

Fury gözlerini kararttı. "Öyleyse neden buradasın?"

Keegan, Tanis'e şefkatli bir bakış attı. "Bir zamanlar en iyi arkadaşlardık. Onu kederinde yalnız bırakmak istemedim. Senin gibi birinin olduğunu fark etmemiştim."

Başparmakları Tanis'in yanaklarına hafifçe dokundu. "Ben yanıdayım, Ejderha. Nerede olursam olayım, her zaman bir evin olacak."

Peki, onunla birlikte kalabilmek için kimliğinin son kalıntılarından da vazgeçmek zorunda kalacak mıydı?

O zaman kim olurdu?

Keegan, sarayın büyük salonu dışında hiçbir yere uymadığı için, tıpkı bir çiftlik hayvanı gibi ahırda kalmak zorundaydı. Licordia da farklı olmayacaktı. Dev ejderhalar için değil, tek boynuzlu atlar ve insanlar için tasarlanmıştı.

Ne yapacaktı?

Bölüm 21

"Neden beni kurtardın?" diye sordu Fort.

Bink'in bu aptala verebileceği gerçek bir cevabı yoktu. Tek bir cevabı vardı. "Sen benim ortağımsın, değil mi?"

Fort, Bink'in muhafızları uyuşturup Meara tarafından yakalandıktan sonra o aptal insanı serbest bıraktığı zindandan çıkmak için elinden gelenin en iyisini yaparken başını salladı.

Fort'a bir bez uzattı. "İşte buyurun."

Bink'in itiraf etmek istediği son şey, burada bulunmasının gerçek sebebiydi. O aptal gelincik onu ele vermesin diye korkuyordu. Doğrusu, o kötü kaltak tarafından Fort'a yapılan işkencelere rağmen henüz yıkılmamış olmasına şaşırmıştı.

Fort için bu acıya katlanmazdı. İlk gün pes eder ve onları doğruca Fort'un bulunduğu yere götürürdü. "Neden bana ihanet etmedin?"

Fort yüzündeki kanı silmeyi bırakıp ona sert bir bakış attı. "Aptal mısın? Ona nerede olduğunu söyleseydim, ikimizi de öldürürdü. Ondan kurtulmak için tek umudum ağzımı kapalı tutmak ve beni kurtarman için dua etmektir."

Demek ki görüldüğü kadar aptal değildi. Bink etkilendi. Belki de Fort'u biraz erken yargılamıştı.

Kraliçenin nöbetçilerinden biri geçerken adama eğilmesini işaret etti. Yalnız olduğu için zindana girmek nispeten kolay olmuştu.

Cin olmanın güzel yanı, boyutlarını küçültüp sentorların bakmadığı yerlerde dolaşabilmeleriydi. İnsanların kötü yanı ise, dikkat çeken sinir bozucu derecede büyük bedenlerine hapsolmuş olmalarıydı.

Bir şeylere çarpmak.

Yanından yumuşak bir ses, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bink, tam kulağının dibinde duyduğu beklenmedik ses karşısında çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Rüya.

"İnsanları ölümüne korkutmak istemiyorum. Lanet olsun, Brownie! Ne yapmaya çalışıyorsun? Ve neden sana söylediğim yerde değilsin?"

Dreama ona kaşlarını çattı. Ortalama bir insanın eli büyüklüğünde olan Dreama, bir esmer için oldukça güzeldi. Uzun, koyu saçları ve çiğ gibi parıldayan gözleri vardı. "Çünkü orada zaten bir sürü... şey var."

Bink kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dediğin gibi seni beklemek için av köşküne gittim. Ama orada zaten bir grup saklanıyor."

Ciddi miydi? "Ne tür bir grup?"

Omuz silkti. "Öylece bekleyen türden. Nereden bileyim ben?"

Onu boğmak istedi.

Neden suç ortaklarıyla uğraşıyorum ki? Çok sinir bozucuydular. Ama yine de, faydaları da vardı. O olmasaydı, Prenses Renata'yı öldürdükten sonra kralı yanlış yöne gönderecek kimsesi kalmazdı.

Hala...

Kale ona ejderha kafatasına mal olmuştu.

Şimdi, kulübeye gidip onun neyden bahsettiğini kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Bahsettiği yaratıkların kim olduğunu öğrenmeliydi.

Orada bulunmalarının sebebi.

Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde onları saray arazisinden geçirip arka bahçeye götürdü. Keryna'nın ona sarayın giriş ve çıkışlarındaki tüm gizli yolları göstermeye yetecek kadar güvenmiş olması onun için büyük bir şanstı.

O zamanki amacı, ondan kralı öldürmesine yardım etmesini sağlamaktı. Ta ki siyah bir boynuzun boğazını kesmenin öyle kolay olmadığını öğrenene kadar.

Onlar özel bir ırktı ve öldürülmeleri için özel yöntemler gerekiyordu.

Boynuzlarını kesmek için bile özel bir bıçak gerekiyordu.

Keryna'yı düşününce, neredeyse onun başına gelenlere acıdı.

Hâlâ hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordu. Kraliçenin işkencelerinden sağ kurtulmayı başardıysa, ölmeyi diliyor olmalıydı.

Özellikle de Fort'a benziyorsa. Yüzü o kadar şişmişti ki neredeyse insan görünümünde değildi. Birkaç dişini de kaybetmişti.

Zavallı adam.

Bink ne yaparsa yapsın, Meara'nın eline düşmemeye dikkat etmeliydi. Meara, daha önce hiç görmediği kadar ölümcül bir kadındı. Oysa Bink, hepsini gördüğünü ve çoğunu hallettiğini sanıyordu.

İğrenç! Vatandaşlarının ondan bu kadar nefret etmesine şaşmamalı.

Bink, bunu düşünmemeye çalışarak arka kapıya kadar geldi ve onların önce çıkmasına izin verdi. Kimsenin onları görmediğinden emin olmak için son bir kez etrafına baktı, sonra da aradan sıyrılıp geçti.

Çayıra vardıklarında, onları kralın av köşküne doğru götürdü.

Burası, Keryna'nın Bink ile ilk kez birlikte çalışmaya başladıkları zamanlarda buluşmak için en sevdiği yerlerden biriydi.

Bir gün, ufaklık, bunların hepsi benim olacak!

Onun bu konudaki düşünce yapısını asla anlamamıştı. Güzel bir köşktü ama saray kadar güzel değildi. Kral orada olduğu zamanlarda hizmetçiler olsa da, kral orada olmadığı zamanlarda ıssız ve تنها bir yerdi.

Bink'in hiç de hoşuna giden bir şey değildi. Çocukken Sagaria'daki peri halkına hizmet etmiş ve her anından nefret etmişti.

Ama başkalarının ona hizmet etmesinin, olmak istediği yaramaz çocuğa çok daha uygun olduğunu fark etti.

Eski anılar aklına gelince dudaklarını büzdü. Kibirli, ukala kızlar. Kendilerini çok üstün sanıyorlardı. Tanıdığı herkes kadar dedikoducu ve bencildiler. Onlara ihtiyacı yoktu. Onları soymak ve dostları düşmana çevirme becerilerini geliştirmek dışında.

Burada küçük bir yalan, orada gerçeğin biraz çarpıtılması...

Ömür boyu ölümcül düşmanlar.

Hoşuna gitti.

Fort, "Keşke bir atımız olsaydı," diye yakındı.

Bink alaycı bir şekilde, "Burada sentorlarla dolu bir saray var. Eminim içlerinden biri seni hücrene kadar götürmekten mutluluk duyar," dedi.

"Geri dönmek istediğimi söylemedim. Sadece bir atımız olmasını dilediğimi söyledim. Son birkaç gündür işkence çekiyorum, biliyor musun? Yürümek bile acı veriyor."

"Peki sizce ben ne yapıyordum? İplik eğirme aletlerimi mi yıkıyordum?" Bu geri zekalının kim olduğunu ve nerede saklandığını söyleyip söylemeyeceğini beklemek tam bir dehşetti.

Ya da daha kötüsü, onlara aradıkları kornanın kendisinde olduğunu söyleyin. Sadece stres bile onu neredeyse öldürmüştü.

"Asanı kullanarak bize bir at yapamaz mısın?" diye sordu Dreama.

"Neden sızlanıyorsun? Kanatların var zaten."

"Küçük kanatlar," diye homurdandı. "Çok yorucu. Sence neden kuşların sırtına binmeyi seviyoruz?"

Şahsen ben onların tembel olduklarını varsaymıştım.

"Şey, sihirli değnekle at yaratılamaz." En azından o öyle düşünüyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, altın boynuzun neler yapabileceğinden tam olarak emin değildi. O seviyedeki büyü hakkında sadece temel bir anlayışı vardı. Bildiği az şey, tek boynuzlu at güçlerine hem saygı duyulan hem de nefret edilen sidhe sarayından öğrendiklerinden ibaretti. En büyük planını da orada kurmuştu.

Boynuzları toplayıp Sagaria'da yaşayan perilere ve büyücülere o asaları satıyordu. Licordia'dan yeterince uzakta oldukları için, değerli vücut parçalarını çaldığı haberi tek boynuzlu atlara hiç ulaşmamıştı.

Neyse ki, periler bir asa ile yakalanırlarsa, onu satın aldıkları için tıpkı onun yasadışı toplama suçundan aldığı kadar ağır bir şekilde cezalandırılacaklarını biliyorlardı. Çünkü asanın, onu toplamak için öldürülen bir tek boynuzlu attan geldiğini bilmiyor değillerdi. Bu nedenle, o konuda ihanetten asla korkmamıştı.

Elbette tehlikeli bir işti, ama onu oldukça zengin etmişti.

Geçmişte çoğunlukla yeşil veya mor boynuzları tercih ederdi. Birkaç kırmızı boynuz da vardı, ancak bunları almak zordu çünkü taşıyıcıları vahşi savaşçılardı ve genellikle kavga edecek birini ararlardı. Beyaz boynuzlar iyi bir fiyata satılabiliyordu, ancak sarı veya turuncu kadar değil.

Sonra prensesi görmüştü. Altın boynuzunu görür görmez, bir krallığın bedeline degeceğini anlamıştı.

Ve bu, onun üvey kardeşi olan kralı öldürmek için kullanılabileceğini fark etmeden önceydi. Eğer hem siyah hem de altın bir boynuzu olsaydı...

O yenilmez olurdu. Kimse onu asla alt edemezdi. Dünyaya hükmeder ve Yüksek Kral olurdu.

Şu an istediği buydu. Sadece yönünü bulup Meara ve askerlerinden kurtulması gerekiyordu.

Bunlar, asıl saklanmayı planladığı kulübeye ulaşana kadar aklından geçenlerdi.

İlk başta, Dreama gibi, onların kim oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece bilinmeyen nedenlerle ortalıkta dolaşan tuhaf bir varlık topluluğuydu.

Aderyn odaya girene kadar her şey normaldi. Onu yüzünden tanıdı. Yüksek Kral'ın süvarilerinin komutanlarından biriydi. Çoraplı ve alnının ortasında turuncu boynuzunu vurgulayan büyük bir yıldız bulunan, güzel benekli gri bir tek boynuzlu at olan bu kadın, insan formunda güzel bir esmerdi.

Diğerini daha önce hiç görmemişti. Altın gözlü, esmer tenli bir kadın. Kızıl saçlı bir adam ve dağdan gelmiş gibi görünen başka bir adam. Gruplarının sonuncusu ise ona perileri hatırlatan narin bir kadındı. Ama onların arasında yeterince uzun süre yaşamıştı ve onun onlardan biri olmadığını biliyordu.

O bambaşka biriydi.

"Elpis?"

Kadın dağa doğru döndü ve tam o anda, başındaki minik boynuzları gördü ve onun bir oni olduğunu anladı. Nefesi kesildi. Oniler nadiren başka türlerin işlerine karışırldı. Kendi krallıklarını tercih ederler ve sadece savaş için oradan ayrılırlardı.

Bu cinsten birinin burada olmasının sebebi ne olabilir ki?

Mantıklı değildi.

Bink, arkadaşlarını susturmak için elini uzattı ve neler olup bittiğini duymak isteyerek sessizce yaklaştı.

Aderyn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Chrys'i Dash'e gönderip neler olup bittiğini anlatmalı mıyız?"

Dağ sakalını kaşıdı. "Önceden uyarılan, hazırlıklı olur. Ne ile karşılaşacağını bilmesi gerekiyor."

Kızıl saçlı adam yorgun bir iç çekti. "Keşke Ryper ya da Xaydin burada olsaydı. Ne yapacaklarını bilirlerdi."

Dağ güldü. "En azından yarısını çoktan yok etmişlerdir."

"Çok doğru." Aderyn başını onlara doğru eğdi. "Chrys'i yolcu etmeye gideyim. Burada en az dikkat çekecek kişi benim."

"Chrys'i yuvasında bırakın. Onun yerine ben giderim."

Onun teklifi üzerine hepsi dağa bakakaldı.

"Ne?" diye sordu savunmacı bir şekilde. "Ben ondan daha hızlı oraya ulaşabilirim ve gerekirse başkalarından da kaçabilirim. Siz burada kalın ve

bekleyin. En kısa sürede haberlerle geri döneceğim. Umarım Dash çok uzakta olmaz.”

Aderyn, "Dikkatli ol Ronan," dedi. "Bizimle elfler arasında ne olduğunu bilmiyoruz."

“Az sonra öğreneceğiz. Hepiniz burada güvende olun. Gözlerinizi açık tutun.” Ronan kendini bir gökdoğanına dönüştürdü. “Birisi benim için bir kapı veya pencere açabilir mi?”

Kızıl saçlı adam homurdandı. "Bunu şekil değiştirmeden önce düşünmeliydin, yaşı adam."

"Benimle uğraşma Cadoc. Gözlerini oyarım."

Cadoc gülererek Bink'in çok yakınındaki bir pencereye gitti ve pencereyi açtı.

Bink, arkadaşlarına daha da aşağıya çömelmelerini işaret etti. Kalbi gümbür gümbür atarken, Ronan gökyüzünde kaybolana kadar nefesini tuttu.

Az kalsın yakalanacaklardı. Görülmedikleri için şükreden adam, arkadaşlarını ormana doğru yönlendirdi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Dreama.

"Onlar kralın dostları."

Gözleri kocaman açıldı.

Fort, hâlâ kanayan dudaklarından bezi çekti. "Ne yapacağız şimdi?"

Emin değildi. Bir yanı, Meara'ya onları haber verip bu beladan kurtulmasını sağlamayı düşünüyordu. Ama Meara çok tahmin edilemezdi. Gördüklerinden anladığı kadarıyla, onları ihbar ettikleri için minnettar olmaktan ziyade, kendisini ve grubunu, pansiyondakilerle birlikte işkenceye maruz bırakması daha olasıydı.

HAYIR...

Bu durumu, başına kötü bir şey gelmemesi için bir şekilde örtbas etmenin yolu bulunmalıydı.

Henüz nasıl yapacağını bilmiyordu...

“KRAL SENİN İÇİN ENDİŞELENİYOR.”

Keegan odaya girdiğinde Tanis gözyaşlarını yutmaya çalıştı. Hâlâ bir ejderha olmasına rağmen, artık büyük bir tek boynuzlu at boyutundaydı. Bu

durum onu gülümsetti. "Sana ne oldu?"

"Majesteleri, elflerle planları gözden geçirirken sizin halinizi gözetmemi istedi. Ona sığamayacağımı söylediğimde, kendisi gelip sizi kontrol edene kadar minik bir bedenle idare etmemde bir sakınca olup olmadığını sordu."

"Çok düşünceli biri, değil mi?"

Keegan yatağının yanına oturmak için hareket etti. "Seni önemsiyor."

"Öyle olduğunu düşünüyorum."

Pençesini kaldırdı ve Tanis'in başını dikkatlice çevirerek gözlerinin içine baktı. "Hayır, Tanny. O gerçekten seni önemsiyor. Bunu bilmelisin. Herkes için çok açık."

Tanis buna inanmak istedi. "Ne fark eder ki? Ben bir ejderhayım."

"Tekrar ejderha olmak zorunda mısınız? İnsan bedeninde çok mutlu görünüyorsunuz."

Yüzünü buruşturdu. "Aslında değil. Yani... bazı kısımları o kadar da kötü değil." Dash'i öpmek. Ve onunla yaptığı diğer olağanüstü harika şeyler, ama hayatının geri kalanını insan olarak yaşamak mı?

Korkunç.

Tanis başını salladı. "Bu bedende bile bir ejderhayım ve kendim olmayı özledim."

Keegan onaylayarak başını salladı. "Bunu eskisine göre çok daha iyi anlıyorum." Pençesini tuttu ve pençelerini iyice açtı. "Alışık olmadığın bir şey olmak tuhaf bir duygu."

"Gerçekten de öyle."

Keegan çömeldi. "Her şey için çok üzgünüm. Özellikle de son yıllarda senin yanında olamadığım için. Yalnız bırakılmamalıydın."

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum."

Kapısına birisi vurdu. Kaşlarını çatarak kapıyı açan Tanis, karşısında Ryper'ı buldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Sadece halinizi sormaya gelmiştim. Bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek istedim."

Tanis, ilk kez bir şeyi fark edince kaşlarını çatı. Ryper ve Dash arasında ürkütücü benzerlikler vardı. Sadece ses tonları değil, duruş biçimleri de. Hatta duruş şekilleri bile.

Bunu söylediği sırada görünüşü ve sesi Dash'e o kadar benziyordu ki, ikiz kardeş olabilirlerdi.

Ryper ona kaşlarını çatarak baktı. "İyi misin?"

"Size hiç Yüce Kral'ı ne kadar çok sevdiğinizi söyleyen oldu mu?"

Gergin bir şekilde güldü. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Hiç birbirimize benzemiyoruz."

Dövüş sırasında benzer bir ayrıntıyı daha hatırladı. "Sen de tıpkı onun gibi siyah bir tek boynuzlu atsin, değil mi?"

"Bu konudan bahsetmiyoruz."

Ani rahatsızlığı onu şaşırttı. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Tek boynuzlu at olma meselesi. Normalde yaptığım bir şey değil. Bugün yaptığım şeyi sadece Dash'i korumak için yaptım. Tek boynuzlu at olmayı, sizin insan olmayı sevdiğiniz kadar seviyorum herhalde."

Bu ona garip geldi. Ejderha olduğu için insan olmaktan hoşlanmıyordu. Eğer o bir tek boynuzlu at olsaydı, bu onu neden rahatsız ederdi ki? "Neden?"

Ryper onun sorusuna cevap vermedi. "Görünüşe göre iyisin. Ben yatağa gidiyorum, sabah ayrıldığımızda görüşürüz." O kadar hızlı kayboldu ki adeta ışınladı.

Keegan öne doğru ilerledi. "Bu garipti, değil mi?"

"Çok."

"Yaşasın! İnsanlarla birlikte olmaya alışıyorum. Sandığımız kadar kötü değiller, değil mi?"

Tanis gülümsedi. Keegan'ın cümlelerinin çoğunu soruyla bitirme kötü alışkanlığını tamamen unutmuştu. Gençken bu onu çıldırtırdı.

"Hayır. Sandığımız kadar kötü değiller. En azından buradakiler öyle değil." Çoğu çok hoş ve düşünceliydi.

Ryper ve özellikle Dash gibi.

Dash, masadaki haritayı incelerken üzerine bir gölge düştüğünü fark edip başını kaldırdı. İçgüdüsel olarak hançerini çekti ve eğer gölgelerin arasında Ryper'ı görmeseydi, davetsiz misafirin boğazını kesecekti.

"Bana sinsice yaklaşmamam kaç kere söyledim?"

"Hatırlamam gerekirdi ama yine de unutuyorum." Ryper, Dash'in yanlışlıkla yaptığı saç kesimini ovuşturdu. "Tıraş için teşekkürler."

İçini çekerek hançerini kılıfına koydu. "Daha yakın olmamasına sevindim."

"Ben de öyle düşünüyorum. Kafamın kesilmesi gecemi mahvederdi."

"Bu sana hiç benzemez. Ölmek istediğini sanıyordum."

Ryper, Dash'in omzunun üzerinden haritayı görebilmek için yana doğru hareket ederken cevap vermedi. "Tanis'e bizden bahsettin mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Ryper odaya şöyle bir göz attı. "Yalnızız, değil mi?"

Başını salladı. "Dove bile yatağına gitti."

Yine de Ryper sesini bir oktav alçalttı ve konuştuğunda Dash nedenini anladı. "Bana ne kadar çok hayran olduğumu söyledi."

"En azından bu sefer söz dizimini doğru yazdınız."

Ryper ona hırladı. "Beş dakika mı? Ciddi misin? Sen benden sadece beş dakika daha büyüksün."

"Ama ben onların her birini sayıyorum."

Harita işaretlerinden birini Dash'e fırlattı, Dash onu yakaladı ve güldü. "Bunu neden sürekli gündeme getiriyorsun? Beş dakika, sanki bir önemi varmış gibi?"

Dash omuz silkti. "Kardeşlerin amacı birbirlerini sinir etmekten başka ne olabilir ki?"

Ryper gözlerini devirdi. Sonra her zamanki kasvetli haline geri döndü. "Keşke Renata'ya söyleseydim. Zamanım olacağını düşünüp durdum. Şimdi..."

"Zaten seni aileden biri gibi seviyordu. Bunu biliyorsun."

"Aile olduğumuzu bilmekle aynı şey değil."

Hayır, öyle değildi ve Dash bu konuda itiraz etmezdi. Belki de ona söylemeleri gerekirdi. Ama Ryper'ın dediği gibi, doğru zaman hiç gelmemişti.

İkisi de Renata'nın nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ve başka birinin öğrenme riskini göze almaya değmeyeceğine karar vermişlerdi. Ve şimdi Renata'nın sır saklayamadığı acı verici bir şekilde ortadaydı. Hala Keryna'ya boynuzlarından bahsettiğine inanamıyordu.

Ve onu öldürme büyüü.

Neden, Renata? Neden?

Bu noktada önemi yoktu. Tek fark, bir boynuz yerine kız kardeşini tercih edeceğiydi.

Bu yüzden Ryper ile olan ilişkisini gizli tuttu. Ve bu yüzden Renata'ya asla gerçeği söylemedi.

Ryper prens olarak tanınmak istemiyordu.

Kimsenin ona boyun eğmesindense veya onu kraliyet ailesinden biri gibi görmesindense hadım edilmeyi tercih ederdi. Bu Ryper'ın karakterine uymuyordu ve Dash kardeşine bunu asla zorlamayacağına söz vermişti. Kardeşini istemediği bir şeyi yapmaya zorlayacak kadar çok seviyordu.

Dash, Ryper'ı nadir görülen bir şekilde kucakladı ve başının tepesinden öptü.

“İkiniz ne yapıyorsunuz?”

Dash geri çekildi ve Marthen'in odanın içini kimsenin görmesini engellemek için bir kalkan oluşturduğunu gördü. "İkiniz de daha iyisini biliyorsunuz! Ya biri sizi görseydi?"

Umursamazca omuz silkti. "Şüphesiz bu, neden evli olmadığım ve babamın aksine neden gayrimeşru çocuklarımın ortalıkta dolaşmadığına dair bir sürü yeni söylentiye yol açacaktır."

Ve bu onlar için en büyük sorun olmuştu. Cratus'un tahtı için bir gayrimeşru oğlu olması bile yeterince kötü olurdu.

İkizler tam bir felaketti.

Ve ölüm cezası.

Bu nedenle, en büyük oğul babasının yanına gönderilmiş, anneleri ise Ryper'ı kendi krallığında koruyarak yanında tutmuştu.

Kralın rehinelere ihtiyacı olana kadar.

Dash, Ryper'ın diğerleriyle birlikte Meara'nın sarayına nasıl gönderildiğine dair bugüne kadar hiçbir fikre sahip değildi. Ancak Ryper'la tanıştıklarında bu durum onu şaşırtmadığı için, aptal kardeşinin onlarla tanışabilmek için oraya gitmek istediğinden şüpheleniyordu.

Tipik bir Ryper davranışı.

Ve bir annenin çocuğunu tehlikeye atması alışılmadık bir durumdu. Ryper'ın paylaşmak istemediği bir şeyler vardı bu hikâyede ve Dash bunu bilmeyi çok istese de, tehditlerin veya yıldırma girişimlerinin Ryper'ın bu konudaki dilini çözmeceğini biliyordu.

Renata'nın aksine, kardeşi sırlarını sakladı.

Ve Dash'in Meara'yı paramparça etmesini engelleyen tek şey Ryper olmuştu.

Onlara yaşattığı cehenneme rağmen, kardeşini onun sarayında bulmuştu. Orada, ikisi kan bağından çok daha büyük bir yakınlık

kurmuşlardı. İşte bu yüzden Ryper'a tamamen güveniyordu.

Tek tesellileri, tek yumurta ikizleri olmamalarıydı. Dash babasına, Ryper ise annesine benziyordu; hatta o esrarengiz mavi gözleri ve sabırsızlığı bile aynıydı.

Tanis'e kadar hiç kimse onların benzerliklerini fark etmemişti.

Şey... Marthen ve anneleri hariç. Ama doğduklarında yanlarında olan amcaları Marthen, en başından beri akraba olduklarını biliyordu.

"Marty, neden buradasın?" diye sordu Dash.

"Haritaya son bir kez bakmaya gelmiştim ki, ikinizi yavru köpekler gibi kucaklaşırken buldum. Anneniz gurur duyardı. Diğer herkes şok olur ve dedikodu yapardı."

Dash onu görmezden geldi. Ryper hâlâ anneleriyle yakın olsa da, Dash onun varlığını yok saymayı tercih ediyordu. Bunun başlıca sebebi, doğduktan sonra ikisini de yanında tutmadığı için annesini suçlamasıydı. Babasının bir karısı vardı. Cratus'un sonunda miras alacağı başka çocukları olmayacağını düşünmek için hiçbir sebep yoktu.

Ancak anneleri Licordia tahtında kendi kanının olmasını istiyordu ve Dash'in şimdi ona tahtı sahiplenmesine izin vermemesi onu çok kızdırmıştı.

Eğer onun oğlu olduğunu birine söylemeye kalksaydı, onu yalancı diye suçlardı.

Bilindiği kadarıyla annesi doğumunda ölmüştü.

Ryper, kardeş olduklarını kimseye söylemediği sürece, kimse onun iddiasına karşı çıkamazdı.

Onun tek tesellisi, Ryper sessiz kaldığı sürece, her iki oğlunun da onun için, kendisinin onlar için olduğu kadar büyük bir hayal kırıklığı olmasıydı.

Ama bu, geçmişte kalması gereken bir öfkeydi.

Ryper onu dürttü. "Hadi yat Dash. Seni bekleyen güzel bir kadın var."

Öyle de yaptı. Sırf bu yüzden itiraz etmedi. "Siz ikiniz de dinlenin. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Ama Ryper'ın uyuşturucu kullanmadan uyumayacağını biliyordu.

Bunu da düşünmemeye çalışarak, Tanis'i yukarıdaki odalarında bulmak üzere onları yalnız bıraktı.

O zaten yataktaydı ve onu karşılarırkenki gülümsemesi, çürümüş ruhuna kadar bir arzu dalgası gönderdi. Kahretsin. Ryper haklıydı. Çok güzeldi.

Yatağa oturduğu sırada, kadın ona tuniğini çıkarmasına yardım etti, sonra ellerini nazikçe omuzlarına koydu. Dokunuşunun yumuşaklığı onu

yakıp kavurdu ve Dash, kadının sıcak ve onu bekleyen halinin tadını çıkarmak için bir an durdu.

Koyu kahverengi gözleri, sanki o, her zaman olmak istediği her şeymiş gibi ona bakıyordu. Sadece onun gözünde bile, o asil, dürüst ve kahraman biriydi.

Ne nefret edilen bir kral ne de bir canavar.

Ona, Meara'nın acımasızlığından doğmuş vahşi bir iblisten daha fazlası olduğunu hissettirdi.

Gitmen gerekiyor. Bunu biliyordu. Onunla böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu. Bu onu, nefret ettiği babasından farksız kılıyordu.

İronik bir şekilde, her seferinde kendi kendine aynı şeyi söylüyordu ve yine de ona karşı koyamıyordu. Bu gece bu odadan onu kurtarabilecek hiçbir şeyin, ne bu dünyada ne de öteki dünyada, mümkün olup olmadığından şüphe ediyordu.

Çünkü onun dokunuşu onu iyileştirmişti ve o çok bencil biriydi. Ruhunu daha önce hiçbir şeyin yapamadığı şekilde teselli etmişti.

Ona ihtiyacım var.

Hem bu kadar basitti hem de bu kadar imkansızdı.

Tanis, adamın acı dolu gözlerindeki ifadeyi görünce bir an için ondan uzaklaşacağını ve planlarına geri döneceğini düşündü.

Bunun yerine, bağcıklarını çözdü, pantolonunu çıkardı ve yavaşça yanına uzandı. Yanında uzanan çıplak bedenini görünce ürperdi.

Onun gücü ve zarif kıvraklığı eziciydi. Kadının bedeni onun için yanıp tutuşuyordu. Ve tek bildiği, onu istediğiydi. Bu imkansız olsa da ve birlikte bir gelecekleri olmasa da.

Onun varlığını içinde hissetmek ve kendini onunla paylaşmak, ona bulabileceği her türlü rahatlığı ve teselliği sunmak istiyordu.

Elini elbisesinin bağcıklarına götürdü ve yavaşça yakasını açarak onu açgözlü bakışlarının hedefi haline getirdi. Tanis, adamın çıplak göğüslerine bakarken yüzündeki karanlık ve yoğun ifade karşısında ürperdi.

Adam elini gergin ve şişmiş meme uçlarının üzerinde gezdirirken, sanki onların görüntüsünün ve dokusunun tadını çıkarıyormuş gibi, kadın boğazından kısık bir hırıltı çıkardı. Sonra birini avucuna alıp nazikçe sıktı. Kadın bu zevkli hisle dişlerini sıktı ve bedeni eridi.

Tanis onun bedenine de sahip olmak, ona daha önce hiçbir kadının dokunmadığı şekillerde dokunmak istiyordu. Sadece onun kendisi için ne kadar kahraman olduğunu anlamasını sağlamayı diliyordu.

Onun iyiliğinin ne kadar önemli olduğunu. Birlikte geçirdikleri her anın ne kadar kıymetini bildiğini.

Dudaklarını boğazına bastırdı, nefesi onu yakıp kavurdu. Bu çok canlı ve ateşliydi. Onun dokunuşuna duyduğu özlem, onu korkutacak bir hal almıştı.

Bu durum, onun sonsuza dek insan kalmayı istemesine neredeyse yetecek kadar etkileyiciydi.

Ama bu çok saçmaydı.

Yine de, elleriyle vücudunu yokladı ve ince, erkeksi hatlarından ve kıvrımlarından zevk aldı. Ona kıyasla çok daha sert ve kaslıydı. Yanakları sakalından dolayı pürüzlüydü. Ve ondan yayılan erkeksi koku onu adeta büyüledi.

Dash, yoğun duygularının şiddetiyle sarsıldı. Kadın, daha önce hiç bilmediği derinliklere dokunmuştu. O karanlık ejderha gözlerine baktığında, adeta cenneti görmüştü. Hiçbir kadın ona böyle dokunmamıştı. Kendine böyle bir rahatlığı asla tanımamıştı.

Ona sahip olmayı ummaya bile cesaret edemedim.

Ona karşı çok cömertti. Dudaklarından yayılan şefkati içti ve onda var olan, kendisinde ise çok eksik olan iyiliği tattı. O bir melekti ve ona baktığında, bu tür şeylere neredeyse inanabiliyordu.

Yan dönerek onu üzerine çekti, yüzünü ellerinin arasına alıp o değerli koyu gözlerine ve sakladıkları vaatlere uzun uzun baktı.

Ama onlara inanmanın doğru olmadığını biliyordu. Onların nasıl bir geleceği olabilirdi ki?

Aynı türden değillerdi. Kendi anne babasının başına gelenlere bakın. Kendisi kadar korkmuş ve travma geçirmiş çocuklar mı dünyaya getirmek istiyordu?

Keklik gibi mi?

Bu, çocuk sahibi olmamaya özen göstermesinin sebeplerinden biriydi. Çocuklarının annesinden ne miras alacakları belli değildi. Tenmaru'lu Naomi, Marthen'i zayıf ve kırılgan gösteren güçlere sahipti.

Kendi babası bile zaman zaman ondan korkardı. Ve Dash onu suçlayamazdı. Annesi, acımasızlık konusunda Meara'ya kafa tutabilecek hayattaki tek kişiydi.

Hiç şüphesiz ki, bu kalıtsal güçler onun boynuzunun kararmasına neden olmuştu.

Esaret altında hayatta kalmasını sağlayan şey neydi?

Ama bunu düşünmek istemiyordu. Tanis'le birlikteyken bunu düşünmek istemiyordu.

Başını çevirip açık avucunu öptü. Bu hareket onu sarstı. Kalbi hızla çarparken, kadının kolundan dudaklarına doğru öpüşerek ilerleyişini izledi.

Gözlerini kapatarak, elbisesini başından aşağı çekti ve çıplak bedeninin kendi bedenine değmesinin verdiği hissin tadını çıkardı.

Tanis, vücudunun altındaki sıcaklıkla inledi. Arzu tüm bedenini sardı.

Onu nazikçe çevirdi ve bacaklarının arasına yerleşti. Öpüşürken bacaklarının tüylerinin iç uyluklarına sürtündüğünü hissetti. Sertleşmiş penisinin uyluğuna yaslanmasını hissetti.

Ona bu kadar açık olmak çok garip bir duyguydu. Yine de kendilerini paylaşımları çok doğaldı. Elini uzatıp bıyıklı yanaklarında gezdirdi ve koyu saçlarının arasına gömdü, gözlerindeki ihtiyaç dolu açlığı gördü.

"Yanımda olduğun için çok mutluyum, canavar," diye fısıldadı.

Koyu yeşil gözlerinde acı ve zevk birbirine karışmıştı; sanki onu duyduğuna inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. Rüya görüyor ve uyanmaktan korkuyor gibiydi.

Ellerinin altında kasları dalgalanırken, penisinin ucunu kadının kasıklarına bastırdı.

Tanis nefesini tutarak bekledi.

Elini yanağına hafifçe dokundurdu. Bakışları onun gözlerinde buluştu, aralarında karşılıklı anlayış ve şefkat geçti. Bu, paha biçilmez bir paylaşım anıydı.

Ardından başını eğdi ve dudaklarını tutkulu, ateşli bir öpüşle ele geçirdikten sonra kendini derinlemesine bedeninin içine bıraktı.

Aldığı her nefeste, onun içindeki zonklamayı hissedebiliyordu. Her yerini, içini, sert ve kaskatı kesmişti.

İçgüdüsel olarak kalçalarını hareket ettirdi ve kasları penisinin etrafında sıkılaşıırken onu daha da derine çekti. Buna karşılık homurdandı ve yüzünde öyle bir zevk ifadesi belirdi ki, bu onu daha cesur hareketlere teşvik etti ve altında kıvranmaya başladı.

Dash, onun altında uzanıp bedenini kendi bedeniyle emdiği anı görünce nefesini tuttu. Canı yanıyor olsa da, kasılıp gevşedi. Onun kendisini istemesini, kendi bedeninin arzularından korkmamasını istiyordu.

O da bu geceden en az onun kadar zevk almalıydı. Hatta daha da fazla. Ve o, kadının cinsel gücünü ve mutluluğunu keşfetmesini izlemekten zevk

alıyordu. Ondan başka hiçbir şey öğrenmemiş olsa bile, ona bundan korkmaktan daha fazlasını öğretmiş olmaktan memnundu.

Tanis artık onun karşısında çekingen değildi. Arzuları neredeyse vahşileşmişti ve hiçbir şey onu bundan daha çok memnun edemezdi.

Kadının ona verdiği zevke homurdanarak, kendini daha da derine itti. İkisi birden aynı anda tısladı.

Hayatında bir kez bile, bir kadınla bu kadar çekinmeden birlikte olabileceği ve kadının da kendi özgür iradesiyle onunla birlikte olduğunu bilebileceği bir geceyi hayal etmeye cesaret edememişti.

Bu durumun onun rütbesi veya unvanlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kadın onun zenginliği için peşinde değildi.

O burada olmak istediği için buradaydı.

Kızıl bukleleri yüzünün iki yanına yayılmıştı, ona tesadüfen karşısına çıkmış ve büyüyle onu kendine bağlamış güzel bir peri yaratığını hatırlatıyordu. Ve onun kollarında olmak ona çok iyi hissettiriyordu. Şüphesiz ki, onun kollarında tutulmaktan daha büyük bir zevk olamazdı.

Ellerini göğsünde ve omuzlarında gezdirdi, sonra da saçlarını okşadı.

Yanına eğildi ve onu kollarına aldı. Sonra yavaşça, çok yavaşça, bacaklarının arasında nazikçe kendini hareket ettirmeye başladı.

Tanis, onun bu kadar derin, sert ve güçlü bir şekilde içinde olmasının verdiği zevkle iç çekti. Kollarını ona doladı ve hareket ederken hızlı nefes alışverişini dinledi.

Sırtını kamburlaştırarak onu daha da derine çekti, omzunu öptü ve kokusunu içine çekti. Adam hareketlerini hızlandırdı, içine girip çıkarak gittikçe daha derine girdi. Teninin tenine değmesi, nefesinin boynuna değmesi hislerinden başı dönüyordu.

Ona sarılırken ve her vuruşunda ona karşılık verirken, kulağına adını fısıldadı. Vücudu kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Ateşi yükseliyor ve karıncalanıyordu. Ve tam da onun verdiği zevkten öleceğinden emin olduğu anda, vücudu öyle yoğun bir coşkuya kapıldı ki, çığlık attı.

Dash, onu derinden öperken vücudunun kendisini sıkıca kavramasının verdiği hisle dişlerini sıktı. Onu daha sıkı tutarken, kendi vücudunun da boşaldığını hissetti. Son bir güçlü hamleyle kendini onun içine iyice gömdü ve ona daha önce hiçbir ruha vermediği bir parçasını verirken, zevk dalgalarının vücudunda yayıldığını hissetti.

Onu kollarında tutarken, sanki sonsuza dek sürecekmış gibi gelen ama aynı zamanda hiç zaman geçmemiş gibi de görünen bir süre boyunca

tamamen hareketsiz yattı.

"Her zaman böyle inanılmaz mı?" diye sordu, sesi hayret doluydu.

"Sadece seninle."

Ona sert bir bakış attı.

"Yemin ederim Tanis. Beni birçok şeyle suçlayabilirsin, ama samimiyetsizlik ve dalkavukluk bunlardan ikisi değil."

Fakat aklı başına gelince, onunla sevişmekten başka her şeyi yapması gerektiğini anladı.

Tekrar.

Ve aklından bu düşünceler geçerken bile, onun güzel yüzüne baktı ve ömür boyu beklediği şeyi gördü.

Tek yapması gereken, onu alacak cesareti bulmaktı.

Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı. Doğrusu, içindeki duygulardan çok korkuyordu. Ona her baktığında, uzun zamandır gömülü olan tüm hayalleri yeniden yüzeye çıkıyor ve istemeye hakkı olmayan şeyleri dilemesine neden oluyordu.

Ev. Aile...

Aşk.

Aşk mı? Sen mi? Sen melez, şeytani bir piçsin! Kim senden aşk ister ki? Babasının soğuk sözleri, onu çoktan gömmüş olmasına rağmen, hâlâ peşini bırakmıyordu.

Bazen ölü olmak yeterli değildi.

Nefes alamadığı için isteksizce ondan uzaklaştı, kalktı ve giyindi.

"Dash?"

Sesinin tınısı onu paramparça etti. Kapıda duraksadı; bir yandan yatağa dönüp onu kollarına alıp sonsuza dek kucaklama isteğiyle, diğer yandan da onun tarafından reddedilme korkusuyla ürkmüş bir tay gibi kaçma isteği arasında kalmıştı.

Hayatında ilk kez inzivaya çekilmeyi seçti. "Birkaç dakika içinde geri döneceğim."

Nereye gideceğine dair hiçbir fikri olmayan Dash, büyük salona geri döndü ve orada Ryper'ı tek başına, ekmek ve kekin olduğu bir masada oturmuş, elf birası içerken buldu.

Dash, Ryper'ın elindeki bira bardağını işaret ederek, "Bunun diğer türler için ölümcül olabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ryper gülümsedi. "Henüz beni öldürmedi. Bakalım beni öldürmeden önce ne kadar daha içebileceğim."

Başını sallayan Dash, kardeşinin yanındaki boş koltuğa oturdu.

Ryper bardağındakini boşalttı ve yenisini doldurdu. "Neden geri döndün?"

"Aptallık." Dash boş bir bardağı alıp ağzına kadar doldurdu.

Ryper ona homurdandı. "Şey... hepsini kendine sakladığın sürece sorun yok. Ama etrafa dağıtma. Benim zaten fazlasıyla var. Artanını sen al."

Dash, yapılan şakayı umursamadan birayı tek nefeste içti, sonra bir bardak daha doldurdu.

"Ne kadar da uyumlu bir ikiliyiz, değil mi?" diye iç çekti Ryper.

Dash bunu biraz daha yavaş içti. "Nasıl yani?"

"İkimiz de muhteşem geçmişlerimizle ıstırap çekiyoruz."

Bu düşünceyle irkilen Dash, daha fazla anı zihninde canlanırken sessizliğe büründü. Kardeşinin suçluluk duygusunu ve acısını biliyordu. Geçmişin Ryper'ın yıpranmış vicdanını ne kadar yıprattığını biliyordu. Tıpkı kendisini yıprattığı gibi. "Bu gece Yutaka'yı mı düşünüyorsun?"

"Her gece. Ne zaman uyumaya çalışsam yüzü aklıma geliyor."

"Anlıyorum." Dash bir bardak daha içki doldurdu. "Kaybettiğimiz herkesin yüzünü görüyorum. Onlar da beni rahatsız ediyor." Meara'nın zevkle öldürdüğü tüm çocukları düşünmemeye çalışırken bir yudum daha bira içti.

Ryper bardağıyla oynadı. "En azından çoğu yabancıydı. Ben öz kardeşimi öldürdüm."

Dash bu sözlere irkildi. Yutaka, annelerinin çapkınlıklarının bir sonucu olarak onların üvey kardeşi olmuştu, ama Ryper'ın Yutaka'yı üvey kardeş olarak görmediğini, tıpkı Dash'in Renata'yı öyle görmediği gibi, bildiği için onu düzeltmeye niyeti yoktu.

Aile aileydi. Ve ikisi de çok fazla aile üyesini kaybetmişti.

Dash sandalyesini geriye iterek Ryper'a sert bir bakış attı. "Bu konuda hiçbir seçeneğin ya da söz hakkın yoktu. Hiçbir yanlış yapmadın."

"Yine de onu öldürdüm."

"Senin suçun değil," diye tekrarladı Dash. Ona acıyordu ve o suçluluk duygusunu ve acıyı ondan alabilmek için her şeyi yapardı.

Hiçbir şey asla böyle olmazdı.

Meara'nın gözetiminden kaçtıkları sırada Yutaka, Ryper'a doğrultulmuş oku görmüştü. Hiçbiri saldırıya uğrayacaklarını anlamadan önce Yutaka, Ryper'ı yere fırlatmış ve ağabeyine isabet etmesi beklenen oku kendi üzerine almıştı.

İkisinin de asla unutamadığı bir manzaraydı bu. Yutaka, Ryper'in üzerinde yatarken, etraflarına oklar yağıyordu.

Yüzü perişan haldeydi...

Daha da kötüsü mü? Yağmur üzerlerine yağarken onu pis bir su birikintisinin içinde bırakmak zorunda kalmışlardı.

Hâlâ zihninde Yutaka'yı, sanki olay dün yaşanmış gibi görebiliyordu. Ryper'dan ayrılırken yakışıklı yüzündeki acı ifadesi.

Onları senin için durduracağım. Özgürlüğe kaçın.

Yutaka sonuna kadar savaşıyordu. Eğer takipçilerini yavaşlatmak için geride kalmasaydı, belki de kaçamayacaklardı. Her şey onun fedakarlığına borçluydular.

Yutaka'nın acımasız annesinden kesinlikle öğrenmediği bir şeydi bu.

Üzgünüm küçük kardeşim. Ve gerçekten de öyleydi. Ryper gibi, suçluluk duygusu onu sonsuza dek rahatsız etti.

İşte bu yüzden Tanis'in kardeşinin kafatasını geri almasını sağlamaya bu kadar kararlıydı ve hâlâ da kararlıydı. Kardeşinin ölümünü izlemek ve cesedine ne olduğunu bilmemekten daha kötü bir duygu yoktu.

Sırf bu yüzden babasının boğazını istemişti.

Henüz çocuk olsalar da, çöpe atılmış gibi kenara atılmışlardı. Kimse onların hayatta kalmasını, hele ki eve dönmesini beklemiyordu.

Bu zulümlerinden dolayı hepsine lanet olsun.

Ryper daha fazla bira doldurmaya başladı, sonra kadehi fırlatıp attı ve sürahidten içmeye başladı. "Yukarıda seni bekleyen Tanis varken neden buradasın?"

Bu sorunun cevabı çok kolaydı. "Çünkü ben bir aptalım."

"En azından bunu biliyorsun."

Dash, kardeşine küçük bir ekmek fırlattı. "Neden yatağa gidip uyuyup ayılmıyorsun?"

"Eninde sonunda. Henüz yeterince sarhoş değilim."

Dash endişelenirdi, ama Ryper'in çok fazla sarhoş olmayacağını biliyordu.

İkisi de cesaret edemedi. Geçmişleri buna izin vermedi. Zihinsel yeteneklerinin kontrolünü bu kadar kaybetmek için başkalarına yeterince güvenemezlerdi.

Ya da kılıç kolları.

Özellikle de Dash için değil. Başında ödül olmasa bile, her zaman suikastçılara ve hainlere karşı tetikte olmak zorundaydı. Sadece taç taktığı

için onu öldürmek isteyenler vardı.

Ve bütün gece burada kalamazdı. Önlerinde uzun bir yürüyüş ve muhtemelen bir savaş vardı. Renata'nın cesedini bulduğu harabelere gitmek için bir elf portalı kullanabilseler de, sarayına ulaşmak yine de uzun bir yol olacaktı.

Orada onu bekleyen bir düşman vardı.

Yanlarında henüz bulamadıkları bir casus da vardı.

Yarın tekrar kavga etme ihtimalleri oldukça yüksekti.

Ayağa kalkıp Ryper'ın sırtına vurdu. "abuk yat."

"Tamam, yapacağım. İyi geceler kardeşim."

Dash onun saçlarını karıştırdı. İkisinin de birbirleri için bu kelimeyi kullanması nadirdi. Başkaları için kullanırlardı, ama Tanis'in neye sahip olduğunu birinin anlamasından korktukları için nadiren kendi aralarında kullanırlardı.

Bu tür bir bilgi ikisinin de hayatını tehlikeye atabilirdi. İkisinin de anneleri hakkında tek bir kelime bile etmemesinin sebebi de buydu.

Birbirlerine bile değil.

Bu bilgi ikisi için de ölümcül oldu.

O sadece kraliyet ailesinden değildi...

Makkuro Naomi, başkalarını avlamak için yaşayan, insan yiyen bir dişi iblisti. Ona karşı koyanlardan sadece bir kişi hayatta kalmayı başarmıştı.

Babaları.

Cratus'un kurtarıcı özelliği neydi? Bir şekilde, Dash'i kendine aşık etmeyi başarmıştı. Bu tuhaf ilişi, Dash'i bugüne kadar şaşırtmaya devam ediyor.

Pek sayılmaz belki de eskisi kadar değil. Tanis, anne babasının nasıl hissetmiş olabileceğini anlamaya başlıyordu. Birine sahip olmanın imkansız olduğunu bildiğin halde onu sevmek...

Belki de asıl aile lanetleri buydu. Sadece kaybetmeye mahkum oldukları kişileri sevebiliyorlardı.

İçini çekerek yatağına geri döndü; orada onu güzel bir ejderha bekliyordu.

Onunla birlikte gelen tüm korkularla birlikte. Artık o, onun bir parçasıydı. Babasının annesini kaybettiği gibi, onun da kaybetmek istemediği hayati bir parçasıydı.

Ama ondan kalmasını istemek onun görevi değildi.

Ya gerçekten sürgün edilirse?

Onu evine memnuniyetle kabul ederdi, ama bu onun kalbini kırardı.

O bir ejderhaydı ve o, ejderhadan bahsettiği her an gözlerindeki hüznü görebiliyordu. Bugünün erken saatlerinde, sadece birkaç dakika da olsa, gerçek bedeninde olmaktan ne kadar keyif aldığını görebiliyordu.

Hayır, onu serbest bırakmalıydı. Ahlaksız bir tek boynuzlu atın yapabileceği tek düzgün şey buydu.

BöLüm 22

Dash, penceresine bir şeyin vurma sesiyle uyandı. İlk başta hayal gördüğünü sandı.

Ta ki gagalamanın belirgin sesini duyana kadar.

Ronan.

Tanis'i uyandırmamak için ondan uzaklaşarak pantolonunu giydi, sonra da pencereyi açmak için oraya gitti.

Beklendiği gibi, Ronan, hızlı hareket etmesi gerektiğinde her zaman kullandığı şahin formunda oradaydı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Licordia'da bizi beklediğinizi sanıyordum."

Ronan kuş boynunu uzatarak içeri baktı. "Yalnız mısınız?"

Dash, Ronan'ın meraklı bakışlarını engellemek için vücudunu kullandı, böylece Ronan yatakta sadece etrafına sardığı kürklerle çıplak olan Tanis'i göremezdi. "Hayır. Ve buraya gelme sebebinin bu olmadığını biliyorum."

Şahin gibi biri olmasına rağmen, Ronan ona sinirli bir sırıtış vermeyi başardı. Bu oldukça etkileyiciydi. "Aderyn sana son durumu bildirmek istedi."

Bu hiç de iyiye işaret değildi. "Açık mı?"

"Meara ordusunu büyük ölçüde takviye etti. Elf portalından geldiğinizi ve Ferox'u gözaltına aldığınızı biliyor."

Dash sinirle dişlerini sıktı. Sabahı böyle başlatmak berbat bir şeydi. Gerçi çoğu şeyin böyle olacağını tahmin ediyordu, ama yine de bu planlar ona canını sıkan bir şey söylüyordu. "Onun casusu kim?"

"Hiçbir fikrim yok, ama planlarınız hakkında çok şey biliyor gibiler."

Evet, yaptılar. Casusun onların arasında bu kadar etkili bir şekilde saklanabilmesi onu çok kızdırdı.

Aslında buna gerek de yoktu. Ronan'ın anlattıklarının çoğu zaten herkesin bildiği şeylerdi. Baldur planlarını generallerine vermişti ve onlar da şüphesiz bunu birliklerine iletmişlerdi.

Ferox'a gelince, onu kafesine sürüklediklerinde herkes onu görmüştü.

Ronan onun sinirini bozdu. "Üstelik üstüne tuz biber ekmek istemiyorum ama iki gün sonra ne olacağının farkında mısınız?"

Ruhunu hapsedip onu öldürmek için büyüü yapmanın zamanı gelmişti. "Evet, öyle düşünüyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Hatırlattığın için teşekkürler, Ro."

"Üzgünüm ama bu, Renata'nın sihirli değneğini bulmamız gerektiği gerçeğini değiştirmiyor ve bildiğimiz tek şey, bir insanın cin ortağının elinde olduğu."

Dash kaşlarını çatı. "İnsan mı?" Kulakları tek bir kelimeye odaklanmıştı. Bu, kız kardeşini öldüren insan mıydı?

Ronan kuş kafasını salladı. "İnsan, aptal gibi Meara'ya gidip itiraf etti, onun kendisini ödüllendireceğini sandı."

"Eminim öyle yapmıştır. Hâlâ hayatta mı? Yoksa onu orada mı parçalara ayırdı?"

"Casuslarımızın son söylediğine göre, hâlâ onun zindanında çılgılık atıyor."

Bu ona bir nebze umut verdi. Tek yapmaları gereken, Meara onu öldürmeden önce ona ulaşmaktı. "Güzel. Onu oradan çıkarmanı ve ben eve gelene kadar korumanı istiyorum."

"Peki ya tuzak?"

"Var olduğunu bildiğim bir şeye girmeyeceğim."

Ronan tekrar başını salladı. "Pekala. Herkese yeni planı bildireceğim. İnsanı alacağız ve sizi kulübede bekleyeceğiz."

"Teşekkürler, Ronan."

Dash'e göz kırptıktan sonra çıkıntıdan atladı ve Licordia'ya doğru uçtu.

En azından artık insanın nerede olduğunu biliyorlardı.

Meara insanı tuttuğu ve boğazını kesmediği sürece, asaya zamanında ulaşabilirlerdi.

"Dash?"

Tanis'in dudaklarından kendi adının dökülmesinin tadını çıkardı. Pencereyi kapatıp yatağına döndüğünde, Tanis'in kaşlarını çatmış bir

şekilde doğrulduğunu gördü.

Her şey yolunda mı?

Aslında pek değil, ama onu endişelendirmek istemedi. "Adamlarımdan biri haberle geldi."

"Pencereye mi?"

Dash, onun şaşkınlığına sırtıttı. Tuhaf bir buluşma yeri idi. "Ronan şekil değiştirebilen biri."

"Tek boynuzlu at mı?"

"Tek boynuzlu at değil. Buraya bir şahin olarak geldi."

Başını yana eğerek onu inceledi. "Bu yüzden mi bu kadar üzgünsün?"

Kadının onu bu kadar kolay çözebilmesine şaşırarak adam kaşını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Sanki bozuk yulaf lapası yemişsin gibi görünüyorsun. Bir şey sana dokunmuş. Haber ne kadar kötüydü?"

Ona şeytani bir sırıtışla baktı. "Kollarınızdan beni uzaklaştıran hiçbir şeye katılmıyorum, Leydi Ejderha."

"Katılıyorum." Tanis parmağını onun için kıvırdı.

Dash yatağa doğru ilerlerken, kalenin dışında çok şiddetli bir patlama oldu. Patlama o kadar şiddetliydi ki pencereleri salladı ve ayaklarının altındaki zemini titreştirdi.

Tanis yataktan kalktı ve kıyafetlerini kaptı. "Yine mi saldırıya uğruyoruz?"

Kulağa öyle geliyordu.

Nasıl bir his olduğunu.

Zamanlamaları berbat olmuş.

Savaşa hazırlanırken, Dash güçlerini kullanarak hem kendini hem de onu giydirdi, ardından kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Daha fazla patlama sesi duyuldu.

Elfler koridorda koşarak emirler verip güçlerini toplayarak ana avluya doğru ilerlediler.

Dash ana kapının dışına çıkana kadar neler olduğunu anlamadı. Şaka yapıyor olmalısın...

Kendi kendine küfretti. Eğer bu duruma hemen son vermezse, kanlı bir katliam yaşanacaktı.

"Geri çekil, Baldur!" diye bağırdı elf kralına. "Bu bir düşman değil."

Baldur, Hinrik ve Tova ona sanki aklını kaçırmış gibi baktılar.

Baldur, "Bu nasıl düşman saldırısı değil?" diye sordu.

Hiç beklemeden Ryper ve Halla yanına geldiler. "Bu benim aradığım kişi mi?"

"Evet, öyle," dedi kardeşinin sözünü keserek. Tam da Ryper'ın düşündüğü kişiydi.

Halla homurdandı, sonra güldü.

"Kapımın önünde bir ordu var." Baldur, Dash'in önüne geçmek için avluyu geçti. "Neden geri çekileyim ki?"

Dash saçlarını düzeltmek için ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Onlar bizim tarafımızdalar."

Baldur inkarla homurdandı. "Onlar iblis, oni... yokai! On Üç Krallık'ta nasıl olur da bu tür yaratıkların bizim tarafımızda olabileceğini düşünüyorsun?"

Dash ve Ryper yüzlerini buruşturdular. Bu oldukça garip bir açıklama olacaktı. Ve aslında, başlamak bile istemediği bir açıklamaydı.

Bu yüzden Baldur'a sorulması gereken tek uygun soruyu sordu: "Bu orduya kim önderlik ediyor?"

"Elbette." Sol tarafından yumuşak, derin aksanlı bir ses geldi.

Dash, annesinin beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasına lanet etti. Annesi ona o kadar yakındı ki, Ryper ona sinsice yaklaştığında her zamanki gibi sıçradı. "Bunu yaptığında nefret ediyorum." Ailesinden hiç kimse hareket ederken ses çıkaramaz mıydı?

Kadın homurdandı. Bu da Dash'in onları izleyen gözlerin sayısının ne kadar çok olduğunu fark etmesini sağladı.

Fakat Makkuro Naomi'yi görmezden gelmek zordu. Çoğu kadından daha uzun boylu olan Naomi, neredeyse onun ve Ryper'ın boyuna eşitti. Ve bunu, orada bulunan herkese sadece bir kraliçe olmadığını hissettiren, etkileyici bir duruşla yapıyordu.

O, savaşta hiç yenilmemiş, acımasız ve gözü pek bir savaşçıydı. Uzun siyah saçları, turuncu ve altın rengi kabutosunun altında kıvrılmıştı. Gözden kaçması kolay olan şey ise, miğferinin yanlarından çıkan altın boynuzların süsleme amaçlı olmadığıydı.

Hepsi ona aitti. Tıpkı hareketli bulutlarla dolu delici bir yaz gökyüzü gibi görünen, canlı ve girdap gibi mavi gözleri de dahil. Göz bebekleri süt beyazı olduğu için çoğu kişi onun kör olduğunu sanıyordu.

Bu onların hatasıydı. Her zaman tetikte olan kadın, her kalp atışını son derece hissediyordu. Ve gözleri, ne kadar küçük olursa olsun, hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu.

Kaplanın ölümcül vücudunu andıran zırhı ve kaplan postundan yapılmış peleriniyle giyinmiş olmasına rağmen, yine de kadınsı zarafetin ve güzelliğin timsaliydi.

Şeytanların, onilerin, yokailerin ve tenguların krallığı olan Tenmaru'nun imparatoriçesine yakışır şekilde, dünyanın en güçlü büyülerinden bazılarına ve en korkulan savaşçılarından bazılarına sahiplerdi.

Naomi o orduyu krallığının dışına çıkardığında, çoğu hemen teslim oldu. Babası nadir bir istisnaydı. Bu yüzden tek boynuzlu at ırkını yenmek için hileye başvurmuştu.

Sonuçta planları ters tepti.

Dash, bunun karşılıklı ölümcül bir buluşma olduğundan şüpheleniyordu. Annesi, kendisinden daha barbar ve acımasız tek yaratıkla karşılaşmıştı. Eğer hiç bir araya gelmemesi gereken iki yaratık varsa, bunlar onun anne ve babasıydı.

Evren bu ikisini bir araya getirirken ne düşünmüştü acaba?

Babasının zaten bir karısı olmasaydı, güçlerini birleştirip bilinen tüm diyarları yöneteceklerinden emindi. Bugüne kadar Renata'nın annesinin nasıl hayatta kaldığına dair hiçbir fikri yoktu. Ebeveynlerinden birinin veya her ikisinin de hırsları uğruna onu öldürmesi, onun karakterine tamamen uygun olurdu.

Oysa ikisi de bunu yapmamıştı ve kimse nedenini bilmiyordu.

"Majesteleri." Baldur onun önünde eğildi.

O, bu harekete karşılık vermedi. Bunun yerine, elf kralına sanki ayakkabısının altını lekeleyen bir şeymiş gibi baktı.

Hinrik boğazını temizledi. "Bizim dilimizi konuşmuyor mu?" diye sordu Dash'e.

Naomi dudaklarını bükerek, "Böceklere benden aşağıda olanlarla konuşmadığımı söyleyin," dedi.

Bu sözler, büyük bir hareketliliğe yol açtı.

Naomi elini kaldırdı ve Dash, Ryper ve kendisi hariç, kalenin içindeki herkesi anında dondurdu.

Dash derin bir iç çekti. "Gerçekten mi, anne?"

"Beni sinir ediyorlar ve saçmalıklarıyla uğraşacak vaktim yok çünkü kendilerini değersiz sanıyorlar, oysa biz onların değersiz olduğunu gayet iyi biliyoruz."

Dash başını salladı. "Bunu söylemek için mi bunca yolu geldin?"

Elini indirip güçlerini kullanarak aranan posterini ortaya çıkardı. "Bunu bana açıklayın."

Aklından bir milyon iğneleyici, kaba cevap geçti. Ama bu sadece onu kızdıırırdı ve bu hiç kimse için iyi sonuçlanmazdı. Onun için bile. "Görünüşe göre her şey açık."

"Size saldırmaya cüret eden yedi krallık kimler?" diye sordu. "Hükümdarlarının isimlerini, çocuklarının, anne babalarının ve değer verdikleri herkesin ve her şeyin isimlerini istiyorum."

Düşmanlarının değer verdiği herkesi ortadan kaldırmak istemesi tam da onun tipik davranışı.

Ryper omuz silktilti.

"Bunun bir yalan olduğunu düşünüyoruz," dedi Dash. "Thassalia dışında hiçbir krallık beni tahttan indirmek için ortaya çıkmadı."

Poster alev aldı ve rüzgârla savruldu. "Umarım yalandır. Eğer tahttan indirilirsene, diğer krallıklar için iyi olmaz. Gazabım sonsuz ve dayanılmaz olacaktır."

Ona, tayken işkence görmek üzere Meara'ya gönderildiğini hatırlatmak istedi ama bunu dile getirmenin doğru olmadığını biliyordu. Bu asla onun fikri olmamıştı. Aksine, babasının fikriydi. Ve bir keresinde bunu ona söyleme hatasını yaptığıında, o da babasının cesedini küllerinden yeniden bir araya getirmek için güçlerini kullanmış ve sonra da ona saygısızlık etmişti.

Anneleri hakkında bildikleri tek şey...

O, pek de istikrarlı bir insan değildi.

Bugüne kadar Ryper ve Yutaka'nın Meara'ya nasıl gönderildiğini bilmiyor veya anlayamıyordu.

Annesi konuyu açtığıında kontrolünü kaybedene kadar, onları tıpkı babasının kendisini gönderdiği gibi annesinin gönderdiğini sanıyordu. Çok geçmeden Naomi'nin çocuklarını isteyerek tehlikeye atmadığını öğrenmişti.

Bu, annesiyle babası arasındaki en büyük farktı.

Onu babasının yanına gönderdiğinde, babasının ona bakacağını varsaymıştı. Cratus, kavgaları sırasında onu öldürenin Dash olması sayesinde şanslıydı.

Ona duyduğu sevgiye rağmen, Naomi, Cratus'un oğluna nasıl davrandığını bilseydi, Cratus'un Naomi tarafından öldürölmesi çok daha acımasız olurdu.

Naomi buyurgan bir tavırla dondurduğu kişilerin üzerinden bakışlarını gezdirdi. "Sanırım krallığınızı geri almak için yürüyüşe geçiyorsunuz."

"Elbette."

Başını hafifçe sallayarak kılıcının kabzasına elini koydu. "Askerlerim sizin emrinizde. Düşmanı gösterin, biz de onları sizin için yok edelim."

Bundan hiç şüphesi yoktu. "Teşekkür ederim. Ve bu kadar yardımsever olduğunuz için, ordumun geri kalanını da çözebilir misiniz lütfen?"

Dudaklarını büzerek ona öfkeyle baktı. "Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Lütfen."

Ellerini Ryper'a doğru uzattı. "Önce bize sarıl."

Ryper onun kollarına atıldı. "Seni görmek ne güzel, Kaasan."

Yanağından öptü ve onu bıraktı, sonra Dash'e döndü. "Ya sen?"

"İstemem."

Bu durum onun burun deliklerinin genişlemesine neden oldu. "Biz senin anneniziz. Herkesin bilmesini istemiyorsan, bize sarıl."

Duygusal şantaj. Onun uzmanlık alanı.

"Pekala." Ona çok kısa bir sarılma verdi ve kenara çekildi. "Yeterince iyi mi?"

"Hayır." Elini uzatıp saçını çekti. "Sen her zamanki gibi arsız bir cocuksun. Babana çok benziyorsun." Yere tükürdü. "O şerefsizdi işte."

Ondan uzaklaştıktan sonra herkesi çözdü. "Onlara dışarıda sizi bekleyeceğimizi söyleyin. Yürüyüşe hazır olduğunuzda bize haber verin, ordumuzun nasıl hareket ettiğini size göstereyim."

Bunu zaten biliyordu. Elflerin açtığı portallardan veya ejderha kanatlarından bile çok daha hızlıydı.

Bu yüzden kimse Tenmarunlarla savaşmak istemiyordu. Onlar sadece ölümcül değillerdi, aynı zamanda korkunçtular.

Tanis, Halla'yı da yanına alarak onlara katılırken, "O kimdi?" diye sordu.

Omuzunun üzerinden onlara şöyle bir baktı.

Ryper ona sinir bozucu bir sırıtışla baktı. "Evet, Dash. O kimdi?"

"Sessiz ol." Kardeşini itti, sonra Tanis'e döndü. "O Naomi Ōgimachi'ydi. Tenmaru'nun imparatoriçesi veya kraliçesi."

Tanus kaşlarını çattı. "O bir imparatoriçe mi yoksa kraliçe mi?"

Ryper, "O, ne olmak istiyorsa o olur," dedi.

Baldur da onlara katıldı. "Burada ne işi var?"

Dash, onları annesinin kuvvetlerinden ayıran kapıya doğru işaret etti. "Ordusunu bize ödünç verdi."

"Ama neden?" diye sordu Baldur.

Ryper, uzaklaşmadan önce ona bir kez daha sinir bozucu bir sırıtış fırlattı ve kahkaha atarak uzaklaştı.

Senden nefret ediyorum, kardeşim. Ryper bundan biraz fazla keyif alıyordu.

Dash en iyi cevabı düşünmek için bir an durdu. "Yüksek Kral'a verdiği yemine sadık kalmayı kabul etti. Üstelik Meara'ya karşı kişisel bir kini de var." Tanis'in yüzündeki meraklı kaş çatmasını görünce gerçeği açıkladı. "Naomi'nin oğlu Yukata, Meara'dan kaçarken öldürüldü."

Gözlerindeki şefkat o kadar içtendi ki, adam bunu gerçekten hissetti. "Çok üzgünüm."

"Naomi Meara'ya haddini bildirirse, onun kadar üzölmeyeceğim. O dayacı durdurabileceğime emin değilim." Durdurmak isteyip istemediğinden de emin değildi. Doğrusu, annesinin o sürtüğe hak ettiğı cezayı vermesini çok isterdi.

Onun aksine, Naomi'nin Meara ile, sentor kraliçesini öldürmesini engelleyen bir sözleşmesi yoktu.

Tova da onlara katıldı. "Bu sabah aranızdan herhangi biri duvardan içeriye göz atmayı başardı mı?"

"Hayır, neden?" diye sordu Dash.

"Tenmaru'nun getirdiğı ordunun büyüklüğüne bir baksanız iyi olur. Sizin için savaşmaya geldiklerinden emin miyiz? Eğer değillerse, yanınızda duran herkes için kötü bir gün olacak."

Kaşlarını çatan Dash, Tanis'in de arkasından gelmesiyle siperlere doğru yöneldi.

Yukarı tırmandı ve gördüğü korkunç manzara karşısında donakaldı.

Bok...

Tenmaru'da hiç asker kaldı mı?

Marthen yanına geldi ve sırtına vurdu. "Görünüşe göre birileri sizi korumak istiyor, Majesteleri."

Dash, annesinin ordusunu görünce dehşete düştü. "Benimle uğraşma sakın, Marthen."

Güldü. "Şu anda bir sentor olmak istemezdim."

Dash, özellikle önlerinde ne olduğunu göz önünde bulundurarak, aynı fikirdeydi. "Öyleyse casusları onları uyarmadan ve bizi bozguna

uğratmalarına fırsat vermeden önce harekete geçsek iyi olur."

Tanis, yatak odalarından son eşyalarını toplarken arkasındaki havanın hareketlendiğini hissetti. Döndü, bunun Dash olmasını bekliyordu.

Bunun yerine, Tenmaru kraliçesi tüm görkemli ihtişamıyla orada duruyordu. Ve gerçekten de görkemliydi. Kraliçe güzelliğiyle kesinlikle göz kamaştırıcıydı.

Tanis yutkundu. Korkudan değil, kraliçenin etrafında herkesin onunla şaka yapılmaması gerektiğini anlamasını sağlayan bir hava vardı. Naomi'nin güçleri Tanis'in kollarının arkasındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bu güçler kelimenin tam anlamıyla etraflarındaki havayı elektriklendirdi.

"Majesteleri," dedi reverans yaparak. "Bu onura ne borçluyum?"

Naomi, o ürkütücü mavi, derin bakışlı gözleriyle Tanis'i incelerken başını yana eğdi. "Sen bir ejderhasın." Bu bir soru değil, sadece bir gerçeğin ifadesiydi.

Yine de Tanis bunu teyit etme ihtiyacı hissetti. "Evet, benim."

Naomi başka bir şey söylemeden aralarındaki mesafeyi kapattı ve Tanis'in kızıl saçlarından bir tutam aldı. Kraliçe elini saçların arasına aldı ve Tanis'in saçlarını yumruğunda tuttu. Acıtmıyordu ama sıkıydı. "Onu seviyorsun."

Tanis ne diyeceğini bilemedi. Tekrar söylüyorum, bu bir soru değildi. Kraliçe, güzel ve melodik aksanıyla kısa ve doğrudan cümleler kurmayı seviyor gibiydi.

Kraliçe hâlâ saçlarını tutuyordu. "Kaderinin ne kadar korkunç bir kabus olduğunu biliyor musun?"

Tanis bu sözlerden hoşlanmadı ve Naomi'nin neyden bahsettiğinden tam olarak emin değildi. "Bilmiyorum... hangi kaderden bahsediyorsun?"

"Kendi türünüzün dışındaki insanları sevmek."

İhtiyacı olmayan bir hatırlatma onu boğdu. Sürekli peşini bırakmayan bir hatırlatma. "Elbette, ihtiyacım var."

Başını sallayan kraliçe sonunda onu serbest bıraktı. "Öyle sanıyorsun, ama hayır, öyle değil. Nelerle karşılaşacağını, çocuklarının nelere

katlanmak zorunda kalacağını bilmiyorsun." Tanis'e öyle bir bakış attı ki, sanki bir şeyleri eksikmiş gibi hissetti.

Sonra elini salladı. "Bu böyle olmaz."

Tanis dehşete düştü. Ona hakaret mi ediyordu? Onun benden nefret etmesine neden olacak ne yapmıştım? "Affedersiniz?"

Kraliçe cevap vermeden parmaklarını şıklattı ve bir anda Tanis'in kıyafetleri Tenmaru zırhına dönüştü. Hatta kraliçeninkiyle aynı olan bir kaplan derisi pelerini bile vardı.

Naomi onaylayarak başını salladı. "Çok daha iyi. Bu, kraliyet ailesine yakışır."

Beklenmedik hediye ve kraliçenin neden böyle bir şey verdiğine şaşırarak Tanis, çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi: "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Başını Tanis'e doğru eğdi. "Hiçbir silah o zırhı delemmez. Deciel'i korumaya devam et, sana daha birçok hediye gelecek."

Ardından, koyu bir duman bulutu içinde kayboldu.

Bu karşılaşmanın şokunu atlatamayan Tanis, bunun bir rüya olmasını yarı yarıya bekliyordu.

Tenmaru kraliçesi ona neden böyle bir şey versin ki?

Peki, oni ve yokai kraliçesi için Dash'i korumak neden bu kadar önemliydi?

Aniden, korkunç bir şüphe içini kapladı. Umarım yanılıyorumdur.

Ama başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Hızlıca eşyalarını toplamayı bitirdi, sonra da o yaramaz... her neyse onu bulmaya gitti. Erkek arkadaşı. Can sıkıcı. Ona sevgili demekten vazgeçti çünkü bu ona doğru gelmiyordu. Aralarında bundan daha derin bir bağ olduğunu düşünmüştü. En azından ona daha derin geliyordu.

Peki ya o aynı şeyi hissetmiyorsa?

Dash, Ryper'ı bulduğunda onun yanında duruyordu. Ryper'ın bakışları, yüzündeki renk solarken yeni zırhının üzerinde gezindi. Dash'i dürttü, Dash de ona baktı, ta ki Ryper çenesini ona doğru çevirene kadar.

Ancak o zaman Dash ona doğru döndü. Ryper'ın hareketlerini taklit ederek zırhını inceledi ve yüzü bembeyaz oldu.

Bu da onun şüphelerini doğruladı. "Tenmaru kraliçesiyle ilişkiniz olduğunu neden bana söylemediniz?"

Dash kekeledi. "Bu, asla kamuoyu önünde konuştuğumuz bir şey değil."

Bu durum onu gerçekten kızdırdı. "Yani biz... neyiz? Dışlanmışlar mıyız? Bizimle yatıyorsunuz ve sonra sanki hiç var olmamışız gibi bizi görmezden geliyorsunuz?"

Ryper kahkahalarla gülmeye başladı.

Dash'in yüzünde derin bir şaşkınlık ve dehşet ifadesi vardı. "Ne?"

"O düşünüyor ki..." Ryper cümlesini tamamlayamadan kahkaha krizine girdi. Dash'in sırtına sertçe vurdu.

Ryper tekrar konuşmaya çalıştı ama o gülmeye devam etti.

"Dur!" Dash onu onlardan uzaklaştırdı. "Şuraya git ve aptallık yap!" Odanın bir köşesini işaret etti.

Boğulup gülen Ryper, sonunda babasının sözünü dinledi.

Bu durum onu daha da sinirlendirdi. "Bu neden bu kadar komik?"

Dash ona baktı. "O benim eski sevgilim değil." Sonra dudaklarını büzdü. "Neden onun gibi giyindin?"

"Bana seni korumamı söyledi. Eğer sana karşı hala duyguları olan eski bir sevgili değilse, neden bunu bana verdi? Ve neden senin iyiliğini bu kadar önemsiyor?"

Dash, bunu nasıl açıklayabileceğini düşünürken boğazından bir hırıltı çıktı. Aklından binlerce yalan geçti, ama hiçbirini inandırıcı değildi.

İronik bir şekilde, en mantıklı yalan Tanis'in aklına gelen yalan oldu: Sevgili oldukları yalanı. Ama bir türlü aklını bu yöne çeviremiyordu.

Annesiyle değil...

Bu düşünce bile onu ürpertti.

"Bana cevap ver, Dash. O senin için ne ifade ediyor?"

Ryper o kadar şiddetli bir kahkaha krizine girdi ki, duvardan kayarak yere oturdu. Eğer bu halini durdurmazsa, Dash bir kardeşini daha kaybedecekti.

Bu soruyu cevaplamak istemiyordu, ama cevaplamazsa ejderhası tek boynuzlu at derisinin önemli bir kısmını alıp duvara çivileyecekti.

En son istediği şey, günün bir kavgayla başlamasıydı. Özellikle de onunla. İkisinin de odaklanması gereken çok fazla şey vardı.

Yani, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı... sırrını onunla paylaştı.

"O benim annem, Tanis."

Adam bu sözleri aklına getirdiğinde çenesi açık kaldı. "Bekle... ne?"

Başını salladı. "Tüm hayatım boyunca. Ve bu, kimsenin bildiği veya bilmesine gerek olan bir bilgi değil."

“Diğer sırları paylaşmak bana düşmez. Lütfen şunu anlayın ki, size kimsenin bilmesini istemediğim bir şey verdim.”

Bu ona mantıklı geldi. Gerçi Naomi kadar güçlü ve saygın bir annesi olsaydı, bunu en yüksek siperden haykırmak isterdi. Bazen o da aynı şeyi hissediyor olmalıydı.

Bu korkuyu içlerinde taşımak ne kadar korkunç. İkisi için de. Birbirlerini asla alenen aile olarak ilan edememek çok zor olmalıydı.

Bu durum onun için büyük bir özlem duymasına neden oldu.

"Korkma Dash. Kimseye söylemeyeceğim."

Gülmeye devam eden Ryper onlara katıldı. "Bu beni uzun süre güldürecek."

Dash yüzünü buruşturdu. "Sen hastasın."

“Evet, öyleyim. Çocukluğumuzu göz önünde bulundurursak beni suçlayabilir misin?” Ryper başıyla Tanis'i işaret etti. “Sanırım ona söyledin?”

"Yaptım."

Dash'in sırtına vurdu. "Biliyor musun, bence yanlış şeye kızılıyorsun."

"Nasıl yani?"

“Oni zırhlı giyenler biz değiliz. Görünüşe göre kraliçe bir favori seçmiş ve o da biz değiliz.” Dash'in omzunu sıktı. “Ben Dove'u bulmaya giderken, bu gerçeği kalın kafana iyice yerleştireyim.”

Tanis parmak uçlarına yükseldi ve Dash'in yanağını öptü. "O bakışı biliyorum. Kardeşim beni o kadar sinirlendirdiğinde, onu derisini yüzüp ayakkabı yapmak istediğim zamanlarda sık sık o bakışı atardım."

Gülümserken bakışları yumuşadı. "En azından artık savaşta senin için endişelenmeme gerek yok. Zırhtan bahsetmişti, değil mi?"

“Hiçbir şey onu delemmez. Evet.”

“Peki ya geri kalanlar?”

Ses tonundan midesi bulandı. Naomi neyi saklamıştı? "Neyi saklamıştım?"

Dash gözlerini devirdi. "Bunu yapmayacağını tahmin etmeliydim..." Sesi kısıldıktan sonra daha yüksek sesle konuştu: "Koji, selam söyle."

"Şşş," diye yankılandı bedensiz bir ses. "Naomi-Joou bana tek kelime etmememi söyledi, yoksa onu korkutabilirmişim."

Tanis nefes nefese kaldı. "Bu kim?"

“Zırhınız tsukumogami.”

Bu sözler onun ağzından dökölüş şekli seksi olsa da, kız kafası karışmıştı. "Sue... ne?"

"Sue-koo-moe-gah-me. Bunu açıklamanın en kolay yolu, zırhınızın kendi aklı olduğunu söylemektir. Bu sayede sizi koruyabiliyor. Koji sizinle birlikte savaşacak ve savaşta size yardımcı olacak."

"İstersen seni de ele geçirebilirim."

"Yapma." Dash'in sesi uyarı doluydu. "Tanis'in bu deneyimden hoşlanacağından ciddi anlamda şüpheliyim."

"Hayır, Tanis bunu yapmaz," diye hemen onayladı. Zırhının onu kontrol altına alması düşüncesi şu an için kaldırabileceğinden biraz daha fazlaydı. "Ama benimle konuşabiliyor, değil mi?"

Dash başını salladı. "Ve söylediğin her şeyi duyuyor."

Tanis bu konuda ne düşüneceğini bilemedi. Mutlu mu oldu? Yoksa ürperdi mi?

Kesinlikle daha çok ürkmüş gibiydi.

"Merak etme," dedi Koji. "Bana alışacaksın. Ve sana hiçbir zarar gelmesine izin vermeyeceğim, prenses. Benimle başka herhangi bir yerden daha güvendesin." Sanki kelimenin tam anlamıyla tüm vücuduna sarılmış gibiydi.

Buna alışmak kesinlikle biraz zaman alacaktı.

Dash'in yarı oni olması da cabasıydı. Elbette ejderhalar, onlardan uzak durmaktan başka onlar hakkında pek bir şey bilmiyorlardı. Kendisi hiç bir oniyle savaşmamıştı, ama duyduğu hikayelerden anladığı kadarıyla kimse savaşmak istemiyordu. Savaş Lordları Çağı'nın en kötü döneminde, Tenmaru her krallığı ele geçirmek üzereydi.

Sadece üçü bağımsız kalmıştı: Licordia, Indara ve Pagos.

Diğerlerinin hepsi Tenmaru ordularına yenik düşmüştü. Cratus'un Naomi ile nasıl pazarlık yaparak Licordia'yı işgal etmesini engelleyebildiğini kimse anlamamıştı. Daha da önemlisi, krallıkların çoğunu fetheden Naomi'nin Cratus'un tüm On Üç Krallığın Yüksek Kralı olarak taç giymesine nasıl izin verdiğini de kimse anlamamıştı.

Tanis şimdi anladı. Annesi gücünü Cratus'a asla devretmemişti. Bir gün oğlunun Cratus'un yerine Yüksek Kral olacağını bilerek tahttan çekilmişti.

Tanis, Dash'in bunu neden gizli tuttuğunu da biliyordu. Licordialılar, içinde şeytani kan taşıyan bir krala asla güvenmezlerdi. Annesinin topraklarını işgal etmesine izin vereceğinden çok korkarlardı.

Diğer krallıklara gelince, Licordia'nın Naomi ile birleşip hepsini tekrar işgal etmesinden korkarak, onu yenmek için birleşmeye meyilliydiler.

Tenmaru söz konusu olduğunda herkes şüpheli ve nefret doluydu.

Annesinin tek boynuzlu at kralıyla savaşmak için Alarium'a getirdiği ordunun büyüklüğü göz önüne alındığında, Dash'e saldırmak akla gelebilecek en kötü fikir gibi görünüyordu.

Tanis, annesinin oğluna karşı çok güçlü duygular beslediğini ve ne olursa olsun onu korumaya kararlı olduğunu söylerdi.

Keegan ahırdan çıkıp onlara katıldı. "Günaydın, Majesteleri..." Başını Tanis'e doğru eğdi. "Prenses."

Tanis ona gülümsedi. "Günaydın. Gördüğüm kadarıyla eski kilona kavuşmuşsun."

"Ve bu harika bir his." Keegan kanatlarını açtı ve çırpıttı.

Bu olayda üç yoldan geçen kişi yere devrildi.

Keegan kızardı ve hızla onları yataklarına yerleştirdi. "Özür dilerim! Çok özür dilerim."

Tanis kahkaha atmaya başlayınca, üzerlerindeki gökyüzünü yırtan yüksek bir çılgılık koptu.

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde yukarı baktığında, başlarının üzerinden uçan, süt beyazı, yanardöner, dev bir kuş gördü. İnsan vücuduna sahip bir kuştı bu.

Bunu sormadan biliyordu. Karura. Ejderha yiyen. Annesinin küçükken onu korkutmak için kullandığı o korkunç yaratığı görünce midesi bulandı.

Keegan başını eğdi ve hem komik hem de üzücü bir şekilde, kendisinden çok daha küçük olan Dash'in yanına saklanmaya çalıştı. "Bu burada ne yapıyor?"

Dash omuz silkti. "Kyran, Naomi'nin en iyi arkadaşı. Naomi onsuz hiçbir zaman savaşa gitmedi."

Tanis dengesini sağlamak için elini Dash'in koluna koydu. "Kyran'ı hiç sevmiyorum. Hiç de sevmiyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum," dedi Keegan hızla.

"Sorun yok ejderhalar. Kyran rastgele öldürmez. Size zarar vermez."

O öyle dedi ama onun korkusunun kulakları yoktu, Keegan'inkinin de yoktu. Halkının tamamına Karura'dan kaçmaları öğretilmişti.

Tek iyi haber şu ki... hiçbir sentor buna karşı koyamazdı. Ateşlerinin herhangi bir ejderhanın ateşinden daha sıcak yandığı söyleniyordu. Bu yüzden ejderhaların yok edicisi olarak anılıyorlardı.

Dash, Tanis'in çenesini avuç içine alarak gözlerinin içine baktı. "Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Sadece nefes al, ejderha. Güvendesin."

"Peki ya ben?" diye sordu Keegan.

"Sen de öyle. Söz veriyorum, Kyran senin peşine düşmeyecek. Naomi ile konuştum ve bana tüm askerlerimizin onun askerlerinden güvende olacağına dair yemin etti."

Tanis ona inanmış olsa da, çocukluğundan beri korktuğu o canavarın dehşet verici görüntüsünü aklından çıkarmak yine de zordu.

Tova onların yanından geçti ve kucaklaşmalarına alaycı bir şekilde baktı. "Tanrı aşkına, onu öpün de şu yolculuğa devam edelim."

Tanis, Tova'nın asık suratlı tavrına ve beklenmedik yorumuna güldü.

Dash ona gülümseyerek hızlıca bir öpücük kondurdu, sonra da bir tek boynuzlu ata dönüştü.

Tanis kendini eyerin üzerine çekerken Halla da hızla yanlarından geçerek Ryper'ın yanına gitti. Dash, Tanis'in yerini almasını bekledikten sonra, diğerlerinin at sırtında beklediği ana kapıya doğru yöneldi.

Ryper'ın sırtından kanatlar çıktı ve böylece insan bedeninde, Halla'nın yanında uçabildi. Etkileyici. Bu durum, Dash'in de insan bedenindeyken kanatlara sahip olma yeteneğine sahip olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Belki de onların tüm sırlarını bilmiyorum.

Tahmin edebileceğinden çok daha fazla sayıda oldukları anlaşıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Keegan hemen arkasından gelerek savaşa gidiyorlardı. Odaklanması gereken şey buydu.

Naomi'nin onlar için yarattığı devasa, parıldayan portali görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu portal, çoğu kişinin tanrılarına adanmış tapınaklar olarak kullandığı daha küçük elf portallarıyla alay eder gibiydi.

O portalları görmüş olsa da, hiçbirinden geçmemişti. Bir ejderha olarak, çok büyüktü.

Ancak bu portal, Karura ve Keegan'ın yan yana geçebileceği kadar büyüktü. Yine de ikisinin böyle bir şey yapmasını tavsiye etmezdi.

Hala...

Dev bir ayna gibi görünüyordu, ancak yansıtmıyordu. Bunun yerine, gitmekte oldukları diğer taraftaki yeşil, ormanlık arazileri gösteriyordu.

Licordia.

Arkasını dönüp sayılarına baktı. Bir ordu için tuhaf bir topluluktu. Elfler, oniler, iblisler, yokailer, bir hobgoblin, bir ejderha ve kalbini elinde

tutan bir tek boynuzlu at.

Elini Dash'in ipeksi yelesinin arasından geçirdi. Boynuna eğilerek kulağına tek sırrını fısıldadı: "Savaştan önce, canavar, bilmeni istediğim bir şey var... Seni seviyorum, Deciel Coeur de Noir. Ve güvenliğin için dua ediyorum."

Bölüm 23

Tanis'in sözleri kulağına ulaşınca Dash sendeledi. Doğru mu duymuştu? Doğrusu, emin değildi. "Ne?"

Kadın tekrar boynuna eğildi ve tüm vücuduyla ona sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, canavarım. Bugün ikimizden birine bir şey olursa, sırrımı bilmeni istedim, çünkü en son istediğim şey sana söylemeden ölmek."

Tanis, Dash'in kelimenin tam anlamıyla altından yok olup gitmesiyle nefesi kesildi. Karanlık gölgeye doğru düşmeye başladı, ancak gölge onu sarıp, çok iyi tanıdığı kaya gibi sert bedene doğru çekti.

O daha konuşmadan, adam ona öyle tutkulu bir öpücük verdi ki, nefesi kesildi. Sıcak ve soğuktu. Talepkardı ve inanılmaz bir tutku taşıyordu.

Onun nefesini içine çektiğinde ve gücünün tüm bedenini sardığını hissettiğinde her şey kayboldu.

En azından Dove dikkatlerini çekmek için öksürdüğü ana kadar. "Bir ordunun geçtiğini fark eden oldu mu? Savaş mı geliyor? Bunlardan herhangi biri size tanıdık geliyor mu?"

Dash dudaklarından uzaklaşarak ona sert bir bakış attı. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Sizi rahatsız etmem mi gerekiyor? Evet. Savaş..." Tanis'in omzunun üzerinden işaret etti. "O tarafa. Aslında krallığınız için savaştığımıza göre, bize katılmak isteyebilirsiniz, İnatçı Kral."

Ryper onlara doğru geri uçtu. Konuşmak için ağzını açtı, ancak Dash elini kaldırarak onu susturdu.

"Sen git. Bunu duymak istemiyorum," dedi Dash, itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Hemen arkandan geleceğiz."

İkisi de gözlerini devirerek Halla ile birlikte ordunun içine doğru yürüdüler.

Dash onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve ona gülümsedi. "Keşke daha önce söyleseydin, Ejderha."

"Özür dilerim. Hiçbir konuda zamanlamam iyi olmamıştır."

Gözleri ona şefkatle bakarken başını salladı. "Doğru değil. Her açıdan mükemmelsin." Sonra tekrar bir tek boynuzlu ata dönüştü.

Tanis, kendini tekrar atın üzerinde bulduğunda dehşete kapıldı. Bunu nasıl başarmıştı?

"Ve şunu da belirtmek isterim ki, Ejderha. Ben de seni seviyorum." Bu sözleri söyledikten sonra portaldan geçerek güzel bir malikanenin yanına indi.

Tanis, onun bu açıklaması karşısında başı döndüğü için olan biteni tam olarak idrak etmeye vakit bulamadan yoluna devam etti.

Dash onu seviyordu. İçinin bir kısmı bunu tahmin etse de, bunu onun ağzından duymak farklıydı. Bu, ilişkiyi daha kalıcı, daha gerçek kılıyordu.

Onu seviyordu. Bu bilgi kalbini sevinçle doldurdu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Kardeşinin katilini bulmak için yola çıkmıştı.

Ve hiç beklemediği bir şeyi bulmuştu.

Onu seven biri.

Bu nasıl olabilir?

O kadar uzun süre nefret edilmişti ki, birinin onu sevmesi düşüncesi, Karura ve Keegan'ın en iyi arkadaş olması kadar yabancı bir kavramdı.

Bu hiç doğru gelmedi.

Hayranlıkla, Dash'in onu tepenin üzerinde, sanki oraya aitmiş gibi duran bir malikaneye doğru küçük bir tepeden yukarı taşımalarının verdiği hissin tadını çıkardı. Görkemliydi. Cilalıydı, muhteşem bir güzellik örneğiydi.

Ama asıl odak noktası bu değildi. Dash ile özel olarak konuşmak istiyordu. Ona sormak istediği çok şey vardı.

Ona söyle.

Lütfen bu zamanı daha sonra bize verin...

Dash eve doğru yürümeye başlarken, bir karga onlara doğru uçtu. "Onlar kaçırıldı, efendim."

Chrysis'in sözlerini duyunca Dash donakaldı. "Ne?"

"Ronan seni bulmak için ayrıldıktan hemen sonra Meara'nın sentorları saldırdı. Haydutları rehin aldılar."

Kadının sözleri onu şaşkına çevirdi. Bu nasıl olabilirdi? Haydutlar doğuştan savaşıydı. Her biri.

Sayıca az olsalar bile kaçmaları gerekirdi. Özellikle Elpis. Bir oni olarak, kendisi istemediği sürece tutulamazdı.

“Ronan’a ne olacak?”

“Onlar götürüldükten sonra geri döndü. Olanları ona anlattıktan sonra, sizin için istihbarat toplamak amacıyla onların peşine düştü. Sarayınızın etrafındaki ağaçların arasında, sizi izliyor ve size rapor vermek için bekliyor.”

"Peki ya Meara?" diye sordu.

"Ordusunu, senin geçmeni beklemek üzere elf geçidinde topladı."

En azından Meara onların yeni planından haberdar olmamıştı. Bu küçük bir teselliydi ama yine de bir teselliydi. Ve o da bunu memnuniyetle kabul ederdi.

Dash, askerlerine şöyle bir göz attı ve bu durumu nasıl ele alacağını düşündü. Arkadaşlarının nereye götürüldüğünü bilmediği için saldırmak zordu.

Hayır, ailesinin götürüldüğü yerdı orası. Haydutlar, tanıdığı en yakın aileydi. Kendilerini koruyabileceklerini bilse bile onları tehlikeye atamazdı. En son istediği şey, içlerinden birinin hayatına mal olacak bir emir vermektir. Özellikle de Renata'yı kaybettikten sonra.

"Ryper?" diye seslendi kardeşine, o da hemen yanına uçtu ve kanatlarını içeri çekti.

"Kanun Kaçaklarını güvence altına almamı mı istiyorsunuz?" diye sordu Ryper.

İşte bu yüzden kardeşi onun için çok değerliydi. Dash'in düşüncelerini dile getirmesine gerek kalmadan biliyordu. "Naomi'nin ordusundan birkaç kişiyi de yanına al. Destek olmadan bu kadar tehlikeli bir şey yapmaya gerek yok."

Ryper başını eğerek ona selam verdi, ardından esasını ortaya çıkardı ve askerleri yanına almak için annelerine doğru yürüdü.

Dash seçeneklerini değerlendirdi. Elflerin portala ulaşması kırk dakikalık bir yürüyüş gerektirirdi. Annesinin askerleri ise saniyeler içinde oraya ulaşabilirlerdi. Meara'nın casuslarından biri ona ulaşmadan çok önce.

Böl ve yönet.

"Komutanlar?" Tanis sırtından kayıp insan bedenine dönüşürken elfleri yanına çağırdı.

Dash, Hinrik, Tova, ikizler ve diğer liderleri ona katılırken Baldur'un meraklı bakışlarıyla karşılaştı. Ancak ilk sözü Baldur'a değildi. "Tanis, senin, Keegan'ın ve elflerin sarayına yürüyüp onu güvence altına almanızı istiyorum."

Canlı kırmızı kaşlarından birini kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Meara'yı yönlendirmek için diğerlerini bir portal üzerinden geçirmem gerekiyor."

Tanis itiraz etmek için ağzını açtı.

Dash, güzel dudaklarına nazıkçe bir parmak dokundurdu. "Sarayı korumanı istiyorum. En son duyduğuma göre, kardeşinin katili orada. Yerine getirmen gereken bir yeminin var ve benim de öldürmem gereken bir kraliçem var."

Gözlerindeki endişe onu ısıttı. "Arkanı kollamayı tercih ederim."

"Tahtımı güvence altına alıp koruyabileceğim başka kimseye güvenemiyorum."

Tanis, Dash'in sözlerini kafasında duyduğunda donakaldı. Ama elbette, güvendiği tek kişi o değildi. "Peki ya Dove?"

"Seni korumak ve saraya giden arka yolu göstermek için seninle birlikte gidecek."

"Sizi kim koruyacak?" diye ısrar etti.

Annesine doğru baktı. "Naomi, bir sentorun Yüksek Kraliçe veya Kral olarak taç giymesini riske atmayacak. Onlardan benden daha çok nefret ediyor."

Kesin bir gerçeği söylerken kamuoyu önünde nasıl da ihtiyatlı davrandığının güzel bir örneği. O bir politikacıydı. Ve çok iyi bir politikacıydı.

Bakışlarını kıstı. "Pekala. En iyisi sarayda görüşelim."

"Yapacaksın. Söz veriyorum."

Onu kendine doğru çekti ve kucaklaşmalarının tadını çıkarırken, bunun paylaştıkları son kucaklaşma olmaması için dua etti. "Kalp kırıklığıma sebep olma, canavar," diye fısıldadı kulağına.

Dash annesinin yanına gitmek için uzaklaşırken Dove atını ileri doğru tekmeledi. "Merak etme Tanis. O bir tek boynuzlu at olabilir ama dokuz canı var."

Bu düşünceye güldü. "Teşekkür ederim, Dove."

"Memnuniyetle."

Viggo yanına geldi. "Atımı sizinle paylaşmak benim için bir onur olur, prenses." Kolunu onun için aşağı indirdi.

Gülümseyerek elini tuttu ve onun kendisini arkasından çekmesine izin verdi. "Teşekkür ederim, Viggo."

"Rica ederim. Ayrıca, sana veya Yüksek Kral'a bir şey olmasına izin verirsem annem beni fena halde azarlardı."

"Böyle bir şey olamaz." Tanis gülümseyerek ona tutundu ve atını ileri doğru tekmeleyerek Dove'un peşinden gitmeye başladı.

Ve eğer Dash'e karşı hisleri konusunda herhangi bir şüphesi varsa, bu onları ortadan kaldırdı. Viggo da son derece yakışıklıydı, ama onunla birlikte olmak, sanki kardeşiyle birlikte yolculuk etmek gibiydi. Dash'in her yanına yaklaştığında hissettiği o elektriği veya arzuyu hissetmiyordu.

Aradaki fark dikkat çekiciydi.

Kendine dikkat etsen iyi olur, canavar. Dash'i bulduktan sonra, yalnız hayatına geri dönme düşüncesine katlanamıyordu. Bu ilişkiyi nasıl sürdürecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu, ama denemeye kararlıydı.

Dash, devasa bir okuri inu'nun (yokai kurdu) sırtında oturan annesinin yanında durdu. Bir ayıdan bile daha büyük olan bu yaratık, annesini sırtında çok küçük gösteriyordu.

"Okuri Inu'nun eskort olduğunu sanıyordum."

Ona sinirli bir bakış attı. "Bana eşlik ediyor. Doğrudan savaşa mı gidiyoruz, yoksa vakit mi kaybediyoruz?"

"Meara'yı hedefliyoruz. Ejderhanızın kendini gizlemesini sağlayabilir misiniz?"

"O bir ejderha değil... o bir ejderha yiyici."

Dash başını salladı. "Her ne olursa olsun, onlara uyarı verecek ve saldırımları için zaman tanıyacak kadar büyük."

Naomi, Karura'ya ıslık çaldı. Karura anında ortadan kayboldu, ancak Dash, Kyran'ın hala orada olduğunu biliyordu. Kyran'ın kanatlarının yarattığı uğultulu rüzgarı hissedebiliyordu.

"Teşekkür ederim."

Naomi başını ona doğru eğdi. "Bizi zafere götür, kıymetli kralım." Okuri inu'sunun dizginlerini çekti ve onu elf kapısına ve daha büyük üyeleri için yarattığı portala doğru çevirdi.

Ordusunun tüm üyeleri birer birer ortadan kayboldu. Babasının Tenmarunları yok etmeye kararlı olmasının sebebi buydu. Onlarla savaşmak neredeyse imkansızdı. Onlardan biri değilseniz, geldiklerini göremezdiniz.

Dash'in böyle bir sorunu yoktu. Yarı iblis olduğu için onları hareket eden ışık hüzmeleri olarak görmekte hiç zorlanmadı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Tanis'in onlarla birlikte olmamasına minnettardı. Zırhının onu koruyacağını bilse de, onu savaşta görmek istemiyordu.

Özellikle de itirafından sonra.

Bunu ya da onu ne kadar çok sevdiğini düşünmemeye çalışarak, annesinin portalından geçti ve Renata'nın cesedini bulduğu harabelerin yakınında annesinin askerleriyle birlikte ortaya çıktı.

Bu kadar az zaman geçtiğine inanmak zordu. Bir bakıma, sonsuzluk gibi geldi.

Şu an, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zamandı ve bu göz açıp kapayıncaya kadar geçen süre onu derinden etkiledi. Kız kardeşinin çimenlerin üzerinde cansız yattığı görüntüsünü gözünde canlandırdı. Onun kaybindan duyduğu acıyı yeniden hissetti.

Bunu aklından bile geçirme.

Odaklanması gereken şey, duyguları değil, savaşı.

Kız kardeşini ne kadar sevmiş olsa da, Tanis'i daha da çok seviyordu. Bu savaş onun içindi. Hiçbir düşmanın ona dokunamayacağı, hiçbir ejderhanın onu bir daha değersiz hissettiremeyeceği güvenli bir yer sağlamak içindi; çünkü o, tanıdığı en asil yaratıktı.

O, onun kalbiydi ve bir daha kimsenin ona zarar vermemesini sağlayacaktı.

Centaur ordusuna yaklaştıklarında Dash durdu.

"Neden tereddüt ediyorsun, waga ko?" Annesinin sesi kafasında yüksek ve net bir şekilde yankılanıyordu.

Çenesini düşmanlarına doğru sertçe salladı. "Meara'yı rehin alın. Onu öldürmeyin."

Annesi ona sert bir bakış attı. "Neden olmasın ki?"

"Çünkü ona işkence etmek istiyorum."

“Ah. Neden daha önce söylemedin?” Yüzündeki gururlu gülümseme, adamın tüylerini diken diken etti. İşte, çok iyi tanıdığı o kötü anne.

Dünyanın, ikisi tanıştığında babasının evli olmasının ne kadar büyük bir şans olduğunun farkında değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, ebeveynlerinden hiçbirinin Renata'nın annesini sırf onu ortadan kaldırmak için öldürmemiş olmasına şaşırmişti.

Shalia'nın o ölüm cezasından nasıl kurtulduğunu gerçekten merak ediyordu.

Bunun bir önemi yoktu zaten.

Şu anda önemli olan tek şey, onları henüz tespit edememiş olan orduyd.

Dash annesinin gözleriyle karşılaştı. "Onlar senin birliklerin, Gosei no kimi—" Hükümdar hanımefendi. "Sen öyle adlandır."

Hiç tereddüt etmedi. Savaş emri yankılandı. Oni saldırıya geçmek için ileri atıldı.

Bir tek boynuzlu ata dönüşen Dash, Meara ve askerleri panik içinde onlara doğru dönüp savaşmaya hazırlanırken, doğrudan onlara doğru koştu.

On yıllarca birikmiş öfke, toynaklarını yere sapladı ve onu hızla tek hedefine doğru taşıdı. Meara'nın kanında yıkanmak istiyordu. Ona ve kardeşlerine acımasızca yaşattığı korku ve dehşeti ona bildirmek istiyordu.

Defalarca, onun dayak ve istismarı sonucu ölen genç rehinelerin yüzlerini gördü.

Yutaka'yı gördüm. İçindeki suçluluk, keder ve öfke kanlı bir intikam talep ediyordu.

Meara bunun parasını ödeyecekti.

İnsan askerlerinden biri onu engellemek için öne atıldı. Dash buna izin vermedi. Ona ulaşan ilk askere saldırmak için insan formuna dönüştü, ardından ikincisine Tanis'in gurur duyacağı bir ateş topu fırlattı.

Onları fazla çaba harcamadan biçti. Tek boynuzlu at bedenine geri dönerek üçüncüsünün üzerinden atladı.

Meara, Dash ona yetiştiği anda savaştığı oniyi geri püskürttü.

Başını eğdi, onu boynuzuyla hafifçe yaralayacak kadar delmeyi amaçlıyordu.

Tek boynuzlu atının boynuzu kadının omzuna saplandığı anda, yan tarafına sıcak bir şeyin saplandığını hissetti. Bunun bir hançer veya kılıç olduğunu düşünerek gülmeye başladı, ta ki kadının elinde ne olduğunu anlayana kadar.

Renata'nın sihirli değneği.

Dash yere yığıldı. Etrafındaki her şey bulanıklaşmaya başladı. Bakışlarını odaklayamıyordu. Yan yatmış, en çok nefret ettiği o soğuk kaltak kadına bakarken, tarifsiz bir acı içini kemiriyordu.

Onun yüzünü görmek istediği son an buydu. Meara ona yeterince musallat olmuştu zaten.

Gözlerini kapatarak Tanis'in görüntüsünü zihninde canlandırdı. Tek pişmanlığı, sonuçta onun kalbini kıracak olmasıydı.

Lütfen beni affet, ejderham.

Naomi yan tarafındaki acıyı hissetti ve oğlunun bıçaklandığını anında anladı.

Normal yollarla değil.

O mızımız küçük sürtüğün o lanet olası boynuzu, doğar doğmaz boğulmalıydı. Lanet olsun sana, Cratus!

Neden onun kendisini merhamete ikna etmesine izin vermişti?

Öfkesi içini kemiriyordu, atının sırtından hızla inip oğluna doğru havada süzülürken. Eğer bebeğini onlara kaptırırsa...

Onları sonsuza dek azap çekmek için yeniden hayata döndürürdü!

Meara, yaklaşan kadını görünce başını kaldırdı ve yüzü bembeyaz oldu. Korku dolu bir çığlıkla kalabalığın arasına koştu.

Sentoru onun öfkesinden kurtaran tek şey, yerde kanlar içinde yatan Dash'in görüntüsüydü. Naomi, tek boynuzlu at kafasını kucağına almak için yanına eğildi. Zar zor nefes alıyordu.

"Kyran!" diye seslenerek ikinci komutanını çağırdı.

Bir erkek suretinde aniden onun yanında belirdi, sonra Dash'in halini görünce yüzü bembeyaz oldu. "Gosei no kimi?"

"Liderleri hariç hepsini öldürün. Meara'nın yaşamasını istiyorum!" Onun acı çekmesinden zevk alırdı ve eğer Dash ölürse, Meara da ölüm için dua ederdi. "Ve o lanet olası asayı bulun!"

Şimdilik oğluna bakması gerekiyordu ve Marthen'in Dash'in hayatını kurtaracak bir büyü bilmesi şarttı.

Aksi takdirde, o da kardeşinin ölümüne yas tutacaktı.

Bölüm 24

Tanis ve grubu, On Üç Krallığın Yüksek Kralı'nın efsanevi evi olan Clovenshire Kalesi'ne yaklaşırken yavaşladılar. Taştan yapılmış kale, arkasındaki dağ silsilesi ve sağdaki devasa, parıldayan gölün önünde nefes kesici ve ürkütücü bir görünüm sergiliyordu. Mükemmel bir konumda yer alan kaleye sadece tek bir yol çıkıyordu. Bu yol, işgalci bir orduya karşı kolayca tahkim edilebilirdi.

"Önden gideyim," dedi Chrysis. "Ronan'dan bir raporla geri döneceğim."

Tanis, garip bir hisse kapılmış olsa da başını salladı. "Bir şeyler ters gidiyor."

Viggo, omzunun üzerinden ona bakmak için eyerde döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Hissedmiyor musun? Bir şeyler ters gidiyor." Karnında açıklayamadığı bir rahatsızlık hissi vardı.

Birkaç dakika sonra Chrysis, hemen arkasında şahin şeklinde uçan ve Ronan olduğunu sandığı bir şeyle geri döndü.

İnsan formuna dönüşen Ronan onlara yaklaştı. Tanis, adamın büyüklüğüne hayretle baktı. Dash'in uzun olduğunu düşünmüştü ama bu adam en az bir kafa boyu daha uzundu ve kaslı, geniş omuzluydu. Koyu kahverengi saçlarında altın sarısı ışıltılar vardı ve omuzlarına kadar uzanıyordu. Ölümcüllüğüyle dengelenen, neredeyse asil bir duruşu vardı.

Ve onun özellikleri...

Çarpıcı derecede yakışıklıydı; belirgin çene hattı ve onlara gülümsediğinde beliren gamzeleri vardı.

"Sarayı ele geçirdik!" diye gururla duyurdu.

Kadın, adamın anlattıklarına şaşkınlıkla baktı. "Ne? Nasıl?"

Umursamazca omuz silkti. "Geride pek fazla insan bırakmadılar. Bıraktıkları..." Daha da geniş bir şekilde sırttı. "Şey, bizim grubumuza karşı koyamadılar. Zavallılar, aslanları inlerine getirdiklerinde başlarına ne geleceğinden habersizdiler."

Tanis grubuna şöyle bir baktı. "Yüksek Kral'a destek vermek için portala doğru mu gitmeliyiz?"

Baldur onun yanına geldi. "Sarayı güvence altına alalım. Burası Yüksek Kral'ın iktidar merkezi. Meara'nın geri dönüp burayı yeniden ele geçirmemesini sağlamalıyız."

Bu mantıklıydı. Dash de onu bu konuda görevlendirmişti. Tanis başını salladı. "Sizin önderliğinizi takip edeceğiz, Efendim."

Başını hafifçe eğdi, sonra diğerlerine kendisini takip ederek içeri girmelerini emretti.

Ronan, Dash'in evine doğru giderken onun yanında yürüyordu. "İyi misin prenses?"

"İçimde kötü bir his var."

"Burada hiçbir şey yok. Bunu size kesinlikle temin edebilirim. Birkaçını öldürdük, geri kalanlar zindanda tutuluyor."

Bu onu biraz daha iyi hissettirdi.

Aynı şekilde Keegan'ın tepeden uçuşması da dikkat çekiciydi. Eğer biri onlara doğru gelseydi, o bunu kilometrelerce uzaktan görebilirdi.

Yine de Tanis huzursuzluğunu bir türlü üzerinden atamıyordu.

Dash'in evine yaklaştıkça, Tanis gökyüzüne doğru yükselen büyük, koyu gri taşlardan çok etkilendi. Mükemmel bir kare şeklinde yayılmış devasa bir kaleydi. Her köşesi yüksek, kare bir kuleyle destekleniyordu.

Kapıdan içeri girene kadar o meydanın ve kulelerin kale olduğunu sanıyordu. İçeride, uzak duvara yaslanmış muhteşem bir malikâne vardı. Dış cephesi ne kadar ürkütücüye, içerisi de o kadar zarifti. Licordia'ya bu kadar saygı gösterilmesine şaşmamalıydı.

"Bu güzel."

Ronan başını salladı. "Evet, doğru. Dash'in ataları, istila etmek ve tek boynuzlu atları yok etmek isteyenleri engellemek için üç yüz yıldan fazla önce burayı inşa etmişti. Çok uzun zaman önce değil, tek boynuzlu at ırkının son temsilcilerinin sadece bu bölgede yaşadığı ve neredeyse yok olma noktasına geldiği bir dönem vardı."

Bunu düşünmek bile korkunçtu.

Neyse ki, kapının iç kısmındaki orta bölüm, Keegan'ın iniş yapmasına olanak sağlayan son derece geniş bir alana sahipti.

Tanis attan inerek ana binaya doğru yöneldi.

İçerisi daha da görkemliydi. Taş duvarlar, özenle işlenmiş duvar halıları, bayraklar ve silahlarla kaplıydı. Dash'in hem tek boynuzlu at hem de insan olarak burada yürüdüğünü hayal edebiliyordu. Bütün yer, tıpkı kendisi gibi heybetli ve vahşiydi.

"Affedersiniz? Bu da ne?" Yaşlı bir adam, sanki tek başına onları buradan kovacakmış gibi, koridordan hızla geçti. Sinirli ve sert bir şekilde hepsine baktı.

Ronan onun etrafından dolandı. "Sorun yok, Kronnel. Dash, sarayı onun için güvence altına almaları için onları önden gönderdi."

"Bunu hiç sevmiyorum. Hiç de sevmiyorum."

Halla alaycı bir şekilde, "Sen hiçbir şeyden hoşlanmıyorsun, yaşlı kurt," dedi. "Bir de Prenses Tanis için bir oda hazırlayacak bir hizmetçi bulman gerek."

Tanis solundaki odalardan birinin önünden geçerken durdu. Kapı aralıktı ve içeride...

Hayır. Olamaz.

Diğerlerine tek kelime etmeden kapıya yöneldi ve kapıyı daha da açtı. Sonra, gördüğünü sandığı şeyi aynen görünce donakaldı.

Orada, büyük, koyu renkli maun bir masanın üzerinde erkek kardeşinin kafatası duruyordu. Gerçekten de buradaydı, sanki Dash'in ona geri getireceğine dair verdiği sözü yerine getirmiş gibiydi.

Gözleri yaşlarla doldu. Bir an için bacaklarının titreyeceğini sandı. Ama bir şekilde masaya doğru yürüyecek gücü buldu.

Elbette, bu herhangi bir ejderha kafatası olabilirdi ve yıllardır burada duruyor olabilirdi. Gerçekten de bunu bilmesinin bir yolu yoktu. Ama Dash'in böyle bir ganimeti saklayacak türden biri olduğunu düşünmüyordu. Özellikle de sergilenmiyorsa. Sadece açıkta duruyordu.

Kronnel ona doğru ilerlemeye başladı, ancak Ronan ve Halla onun yolunu kesti.

"Bu kafatası nereden geldi?" diye sordu Tanis.

Ronan yavaşça ona yaklaştı. "Bu senin kardeşinin. Onu öldüren kişi Meara'nın gözetimine alındı. Onu öldürmesini engellemek için silahı ona teslim etti."

Bu, gözyaşlarının serbest kalmasını sağladı. Hıçkırıklara boğularak masaya koştı ve elini kafatasının tepesindeki incecik çıkıntılara koydu. Şimdi bile Davin'i eskisi gibi görebiliyordu. Zarifçe hareket ederken, görkemli pulları ışıpta parıltıyordu.

Davin, yaptığı saçma bir şey yüzünden onu azarlamadan önce ona gülüyordu. Çok hoş, neşeli bir kahkahası vardı. Sadece onu duymak bile başkalarını mutlu ediyordu.

Başını onun burnunun üzerine koydu, her şeyden çok onu bir kez daha görebilmeyi diliyordu. Ona, sadece bir kez olsun, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu ve onu ne kadar çok sevdiğini söyleyebilmeyi istiyordu. "Çok üzgünüm, Davin."

Anlamsız sözlerdi bunlar, onu teselli etmeye ya da kalbindeki acıyı dindirmeye bile yaklaşamadılar.

En azından şu an nerede olduğunu biliyorum.

Sonunda. Keşke Dash de burada onunla birlikte olsaydı ve o zamanlar kendisi için en çok anlam ifade eden şeye sahip olduğunu görebilseydi.

Ve bu düşünceyle birlikte bir öfke dalgası geldi. Dash'e değil, nasıl tanıştıklarına. Çayırda geçirdikleri o öğleden sonranın kabusuna.

Kendi çaresizliği.

En önemlisi, tüm bunların başlangıcı olan arayıştı. "Ejderha avcısı nerede?"

"Kaçtı."

Bu sözler öfkesini daha da alevlendirdi. "Ne dedi?"

Ronan irkildi. "Birisi onu zindandan kaçırdı."

Ronan'a öfkeyle baktı. Bu nasıl olabilir? "Onu bulmalıyım."

Krallığın her köşesini aramaya kararlı olan kadın, kapıya doğru yöneldi.

Ancak koridora girer girmez yüksek bir gürültü duyuldu.

Ana kapılar kendiliğinden açılıp, salonu kasıp kavuran, duvar halılarını ve silahları parçalayan, ikisini de savuran bir kasırga oluşana kadar ne olduğunu anlamamıştı. Bir an koridordaydı, bir sonraki an ise sarayın başka bir yerindeki bir odaya sürüklenmişti.

Her şey dönmeyi bırakıp kendine geldiğinde, karanlık bir yatak odasıdaydı. Yatağın üzerindeki taç ve gösterişli mobilyalar, odanın Dash'e ait olduğunu gösteriyordu.

Neden buradayım?

Yavaşça arkasını döndü ve Dash'i büyük yatakta tek boynuzlu at formunda yatarken gördü.

Naomi'nin içini sevinç kaplamıştı. Ta ki bir adım daha yaklaşına kadar; o anda annesi yanında belirdi. Naomi'nin yüzünden yaşlar süzüldü.

O anda Tanis, tüm sabah boyunca yaşadığı o berbat hissin nedenini tam olarak anladı.

Dash ölüm döşesindeydi.

"Ne oldu?" diye sordu, gözyaşlarına boğularak.

"O kaltak Renata'nın boynuzunu almıştı. Onu onunla bıçakladı."

Daha da kafası karışan Tanis, Naomi'nin neden ağladığını anlamıyordu. "İyileşecek. Kendini iyileştirebilir."

"Altın bir boynuza karşı kazanamaz. Yarası onu öldürene kadar acı çekecek."

Hayır. Tanis bu sözler e inanmayı reddetti. "Ne?"

Hıçkırarak ağlayan Naomi cevap veremedi.

Ryper, Tanis'in yanında belirdi. Dash'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Yine de mavi gözlerindeki keder yakıcıydı.

Tanis nefes almakta zorlanıyordu. "Bunun bir şaka olduğunu söyleyin bana."

Başını salladı. "Bu onun tek zayıf noktası. Altın bir asa her türlü tek boynuzlu atı öldürebilir."

Bunu bilmesine rağmen, inkar edercesine başını salladı. "Hayır. Hayır! Uyanacak."

Onların yanıldığını kanıtlamaya kararlı olan kadın, yanına oturup Dash'in başını kaldırmak için yatağa gitti. "Dinle beni, canavar, uyanacaksın. Beni duyuyor musun?"

Kıpırdamadı.

İçini dayanılmaz, tarifsiz bir acı dalgası sardı. "Uyan Dash! Seni de kaybedemem. Anlıyor musun? Bana söz verdin! Uyan lanet olası! Uyan!"

Sonra hıçkır a hıçkır a ağlamaya başladı. Öyle korkunçtu ki nefes alamıyordu. Tek yapabildiği başını onun boynuna yaslayıp ağlamaktı.

Böyle bitemezdi. Bitemezdi. O, Yüksek Kral'dı. Gelmiş geçmiş en kötü, en acımasız herif.

Annesi ise lanetlilerin kraliçesiydi. Kız kardeşinin o aptal borusu gibi küçük bir şeyle nasıl yenilebilirdi ki?

Onlardan birinin yapabileceği bir şey olmalıydı. Sihirli bir numara ya da bir sır. Başını kaldırıp sırayla her birine baktı. "Ona yardım edecek bir şeyiniz yok mu? Bir şey yapın!"

"Yapabilecekleri hiçbir şey yok, Ejderha."

Tanis, Dash'in sesini duyduğunda nefesi kesildi. Ses, tuttuğu tek boynuzlu attan değil, arkasından geliyordu. Yatakta arkasını döndüğünde, iki adım ötede Dash'in parıldayan görüntüsünü gördü.

"Dash?"

"Sadece ruhen." Çenesini vücuduna doğru sertçe salladı. "Orada sıkışıp kaldım."

"Acın var mı?"

Cevap vermemesi, bunun onun için dayanılmaz bir acı olduğunu gösteriyordu. "Özür dilerim, Ejderha. Seni terk etmeyeceğime söz vermiştim. Bunu kasten yapmadım."

Ryper'a doğru döndü. "Altın boynuzun efsanesi nedir?"

Kadının neden sorduğunu anlamamış gibi kaşlarını çatı. "Bu, hepsinin en güçlüsü."

"İyileşebilir mi?"

Ryper'ın gözlerindeki keder anında kayboldu. "Şey... evet, olabilir."

Bu onun umudunu yeniden canlandırdı. "Öyleyse onun sihirli değneği bunu düzeltebilir, değil mi?"

Ryper, ağlamayı kesmiş olan annesine baktı. "O boruya ihtiyacımız var. Ona ne oldu?"

"Bana o sentor kaltakını getirin! Kyran'a boynuzu istediğimi söyleyin." Naomi'nin yokai zırhı bu sözler üzerine onu terk etti ve kapıya doğru yöneldi, Naomi ise tunik ve pantolon giymiş halde odada kaldı.

Tanis, Naomi'ye "Meara'nın hâlâ kornası mı var?" diye sordu.

Annesi başını salladı.

İhtiyacı olan tek şey buydu. Ryper'a döndü. "Marthen nerede?"

"Dıştan."

"Beni onun yanına götürün. Lütfen."

Dash onları takip etti. "Ne planlıyorsun, Ejderha?"

Kısacası, bir sentoru kendi elleriyle boğmak için. "Kız kardeşinin sihirli değneğini alacağım." Ve büyük ihtimalle Meara'nın Dash'in peşinden koştuğuna pişman olacağı bir yere sokacak.

Onu durdurmaya çalıştı ama eli vücudunun içinden geçti. Dash küfretti.

Tanis bu sefer istediğini elde edecekti.

Saraydan ayrıldıklarında, Dove'un Marthen ile konuştuğunu gördü. İkisi de kaşlarını çatarak ona döndüler.

Marthen, Dash'in hayaletimsi ruhunun onun arkasından geldiğini görünce kaşlarını daha da çatı.

"Beni tekrar bir ejderha yap," dedi lafı uzatmadan.

Marthen, Dash'e gergin bir bakış attı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Korkutucu olmalıyım." Tanis, vücudunu göstermek için kollarını kaldırdı. "İnsan olarak kesinlikle olmadığım bir şey bu." Ancak bir ejderha olsaydı, sentor kraliçesini geri püskürtebilir ve gerekirse öldürebilirdi.

Oni ırkının ejderha yiyen bir türü olabilir... ama sentorların yoktu.

Marthen bir şey duymuş gibi başını yana eğdi.

Tanis, bunun normal olup olmadığını anlamak için Ryper'a baktı. Ryper'ın yüz ifadesi bunun normal olmadığını gösteriyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Ryper.

Sözleri daha ağzından çıkmamıştı ki, esmer tenli bir kadın, ensesinden tuttuğu bir adamla onlara doğru yaklaştı. Tanis, kadının ya da o iğrenç adamın kim olduğunu bilmiyordu, ama kadın deneyimli bir savaşçı gibi davranıyordu.

Kadın adamı öne doğru fırlattı, Ryper'ın ayaklarının dibine düştü. "Bu kurtçuk bir kraliçe ya da kral görmek için yalvarıyor."

Tanis, adama doğrudan "solucan" demese de, yağlı saçlı ve bakımsız sakallı adamda ürkütücü bir şeyler vardı. Tanis, adamın kötü kokusu yüzünden ondan uzaklaşmak istiyordu.

Ta ki adam yırtık pelerininden bir şey çıkarana ve kadın onun ne olduğunu görene kadar.

Altın bir tek boynuzlu at boynuzu.

Renata'nın.

"Aranızdan biri sorumlu mu?" diye sordu.

Kimse konuşmadan Tanis onu yere serdi ve elinden boynuzu kaptı. "Bunu nereden aldın?"

Ryper onu yerden kaldırdı ve ayağını adamın boğazından çekti. "Onu öldürürsen cevap veremez."

Ryper'ın sıkı tutuşuna karşı koymak istedi ama denemenin boşuna olduğunu biliyordu. "Beni bırak, Ryper. Ciddi söylüyorum."

"Senin yerinde olsam, onun sözünü dinlerdim," dedi Shadow Dash. "Beni birkaç kez yere serdi."

Ryper, onu tekrar ayaklarının üzerine bırakmadan önce sadece bir an tereddüt etti. "Özür dilerim."

Tanis tekrar adama saldırdı. Adam kendini doğrultmuştu ama hâlâ öksürüyor ve hırıltılı nefes alıyordu.

Kadın ona ulaşmadan, kurtçuk Dove'un arkasına saklandı.

Dove kaşını kaldırdı. "Seni ondan koruyamayacağım. Bu yüzden, dışarı çıkıp sorularını yanıtlaman gerekebilir."

"Bana tekrar vuracak mı?"

"Muhtemelen. Eğer onun arkasından çıkıp sorularımı cevaplamazsanız, kesinlikle cevaplayacağım."

Dove'a temkinli bir şekilde yaklaştı. "Ortağım onu kraliçeden geri aldı."

"Ne zaman?" diye sordu Tanis.

"Yüksek Kral'ı bıçakladıktan ve Oni kraliçesi onunla birlikte ortadan kaybolduktan sonra, Kraliçe Meara gülüyor ve dalgın bir halde tahtı nasıl ele geçireceğini övünüyordu. O bakmazken, Bink onu yerden kaptı ve onunla birlikte kaçtı. Onu bana verdi ve geri dönene kadar saklamamı söyledi."

Tanis kaşlarını çatı. "Neden ondan boynuzu çaldı ki?"

Omuz silkti. "Bize ihanet etti. Bize ait olanı geri almamız adil görünüyordu."

Bu sefer onu yakalayıp bir köpeği bez oyuncakla salları gibi titreten Ryper oldu. "O asa için kız kardeşimi öldürdün, seni şerefsiz! O asa asla senin değildi!"

Ryper'ın Renata ile olan ilişkisi hakkındaki öfkeli açıklaması duyulunca, orada bulunan herkes tam bir sessizliğe büründü.

Hatta Dove arkasındaki Shadow Dash'e baktı ve sessizce, "O senin kardeşin mi?" diye sordu.

Ryper ne söylediğinin farkına varmadan çok geçti. "Şey..."

Tanis omzuna vurdu. "Gördün mü, ayağını karnına geçirmek istediğinde nasıl da kolayca hata yapabiliyorsun?"

Ryper irkildi. Adamı yere bıraktı, sonra da elindeki boynuzu kaptı. "Bu asla senin değildi!"

Adam, pişmanlık duyuyormuş gibi görünmek için sağduyusunu kullandı. "Özür dilerim. Bu benim fikrim değildi. Sadece Bink'in bana söylediğini yaptım."

"Bink mi?" diye sordu Tanis. "Partnerin mi?"

"Birlikte takıldığım o yaramaz çocuk. Bir süredir birlikte bir şeyler topluyoruz. Mesela—"

Bunun aradığı ejderha avcısı olduğunu anlayan Tanis, sözünü keserek ona doğru koştu ve yere devirdi. "Sen iğrenç herif..."

Ryper yerine, onu ondan uzaklaştıran Dove oldu. "Herkes sakinleşsin."

"Kardeşimin ölümüne yardım etti!"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, pis kokulu insan ellerini havaya kaldırdı ve başını salladı. "Vay, vay, vay... Ben kimseyi öldürmem."

Tanis homurdandı. "Ejderha avcısı olduğunu söyleyip duran sen değil miydin?"

"Kimseyi öldürmedim," diye tekrarladı. "Ama öldürmediğim bazı kişilerin yerine kendimi koydum." Sahtekar olduğunu itiraf ettiğini fark edince, etrafındakilere şöyle bir baktı. Kendi kendine küfretti, sonra yağlı saçlarını eliyle düzeltti. "Bir ejderhayı öldürmedim. Bink başka bir ejderhayla anlaşma yaptı; başını alıp yalan yaymamıza yardım edecektik, böylece diğer ejderhalar onun öldürdüğünü bilmeyecekti. Ejderhaların onun öldürdüğünü bilmesini istemediğini söyledi."

Ragna... Ama tamamen emin olması gerekiyordu. "Hangi ejderha?"

"Adını hatırlamıyorum. Rena. Reba..."

Hayır... Reva'nın Ragna'ya ortak olmadığını fark edince şok geçirdi. Aslında bu işi bizzat kendisi yapmıştı. "Reva?"

"Evet, adı Reva'ydı."

Tanis bu haberin ağırlığıyla sendeledi. Reva'nın her zamanki gibi Ragna'nın planlarına uyduğundan şüphelenmiş olsa da, Reva'nın cinayeti bizzat işleyeceğini hiç düşünmemişti.

Davin'den değil.

Nasıl yapabildin bunu, Reva?

Odaklanmaya devam edin...

Şu anda bu haşereden bilgi almaları gerekiyordu.

Cebinden bir kağıt parçası çıkardı ve ona uzattı. "Yardımcı olursa, Bink de sentor kraliçesine kralı öldürmek için doğru büyüü vermemişti. Ona ihanet edeceğinden korktuğu için kendisi ona ihanet etti. İşte Yüksek Kralı öldürmek için doğru büyü. Eğer hayatımı bağışlarsan, bu senin."

Ona uzanmaya fırsat bulamadan, Naomi birdenbire ortaya çıktı ve onu kaptı.

Metni okuduktan sonra Marthen'e uzattı. "Bu doğru mu, yoksa yalan mı söylüyor?"

Tanis onları görmezden geldi. "Suç ortaklarınız nerede?"

Omuz silktili. "Bilmiyorum. Kraliçe onu kovalamaya başladığında Bink bana asayı tutmam için verdi... korkunçtu. Beni bulamayacakları bir yere saklandım. Gittikten hemen sonra elf portalından buraya geldim."

Dove kaşını kaldırdı. "Bizimle daha güvende olacağınızı mı sandınız?"

“Yüksek Kral için asayı ve büyüü getirdim. Bunun için bir ödöl yok mu?”

Ryper tekrar ona saldırdı, ancak Dove insanı tutarken Ronan da Ryper'ı yakaladı.

Ronan, Ryper'ı tek yumruğıyla sıkıca tutarken, "Dur artık!" diye çıkıştı. "Kardeşini düşün. Asaya ihtiyacımız var."

Bu sonunda onu sakinleştirmeyi başardı.

Shadow Dash insana öfkeli bir bakış attı. "Şimdilik onu zindana kilitleyin."

"Hayır! Bir daha asla!" diye sızlandı Fort.

Marthen onlara doğru ilerledi ve parşömeni Naomi'ye uzattı. "Bu büyüde bir gariplik var."

Dove, Fort ile tereddüt etti.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Tanis.

"Bunlar onu öldürmek için doğru silahlar değil."

Ryper, Renata'nın asasını çıkardı, sonra yüzü soldu. "Bu da altın bir asa değil." Avucuna dökülen altını göstermek için elini kaldırdı. "Sahte."

Tanis gördüğü manzara karşısında midesi bulandı. "Bu beyaz bir boynuz." Umarım ölü bir tek boynuzlu attan alınmıştır, masum bir çocuğunkinden değil.

Adamın yüzü bembeyaz oldu. "Bana ihanet mi etti?"

Dove sıırttı. "Şaşırdın mı?"

Gözleri öfkeyle karardı. "Kralın boynuzunun peşinde. Daha güçlü olduğunu ve kralın kafasından keserken sizin dikkatinizi dağıtmamı istediğini söyledi."

Bu haber Tanis'e tokat gibi çarptı.

Aman Tanrım! Gölge Dash'e doğru döndü ama o gitmişti. Korku onu sardı ve sarayın içinden koşarak Dash'in yatak odasına geri döndü.

Oraya varır varmaz kapıları ardına kadar açtı.

Dehşete kapıldığı an, yatakta bir cinin Dash'in boynuzunu bir hançerle kesmeye çalıştığını gördü.

"Hayır!" diye bağırdı, o kirli küçük yaratığa doğru koşarak. "Ondan uzak dur."

Cin, tıslayarak ona döndü. "Dövüşmek mi istiyorsun?" diye sordu ve elindeki hançeri ona doğru uzatarak kendisine gelmesini işaret etti.

Tanis geri çekildi...

Ta ki giydiği zırhı hatırlayana kadar. Şiddetli bir kükremeyele ona doğru koştu. Adam koluna doğru bir kılıç darbesi indirdi, ancak zırhı kılıcı yakaladı ve tutmayı başardı.

Nefesi kesilerek kaçmaya çalıştı, ama kadın buna izin vermedi. Onu yakaladı ve yere fırlatmayı planlıyordu. Bunun yerine, adam ters takla attı ve başındaki dikenler kadının yüzünü kesti.

Acıyla inledi.

Renata'nın boynuzunu çıkardı ve omzuna sapladı. Bıçağının aksine, zırhını deldi. Koji acıyla bağırdı.

Doğrusu, omzu zonkladıkça o da bağırmak istedi.

Ama bu yaratığın o sihirli değnekle odadan çıkmasına asla izin vermeyecekti. Özellikle de o değnek Dash için çok şey ifade ediyorsa.

Cin onu elinde çevirdi. "Ne oldu? Cinden mi korkuyorsun?" Ona doğru atıldı.

Tanis onun bileğini yakaladı ve ağırlığını kullanarak dengesini bozup onu yere serdi. İkisi de yere yığıldı. İki eliyle bileğini kavrayarak, asayı ele geçirmek için onunla boğuşurken, tekrar bıçaklamasını engellemeye çalıştı.

O zavallı herif diğer elini de kadının saçlarına doladı, başını geriye doğru çekti ve boynundan ısırıldı.

Öfkeyle kafasıyla ona vurdu, elini büktü ve sonunda asayı elinden kopardı.

O anda adam küçüldü ve pencereye doğru koştu.

Bir şahine dönüşen Ronan, onu pençeleriyle yakaladı. Cin anında büyüdü ve Ronan'ın yere düşmesine neden oldu.

Kaygan küçük piç. Tanis odanın içinde kayarak onu yere devirdi. Başka bir silahı olmadığı için Renata'nın boynuzuyla onu bıçakladı.

O anda, adam binlerce küle dönüştü.

Vay canına! Büyülü zırh giymemiş olsaydı başına bu mu gelirdi acaba?

Bu düşünce korkunçtu.

Ama Naomi'nin nefes nefese kalışını duyduğunda bunu düşünmeye vakti kalmadı. Kalbi gümbür gümbür atarken yatağa döndü ve cinin Dash'in boynuzunu çıkarmaya çalışırken açtığı yaradan kan aktığını gördü.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı. Tanis onu iyileştirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Odanın karşısında duran Marthen ve Ryper'a baktı. "Bu aptal asanın bir şeyler yapabileceğini biliyorum. Yapamayacağını söylemeyin bana." Gözleri yaşlarla doldu.

Çaresizce Tanis tavana baktı. "Renata? Eğer beni duyabiliyorsan, Dash senin bir parçanın hâlâ bu asanın içinde olduğunu söyledi. Eğer doğruysa, onu kurtarmama yardım et. Lütfen."

Sanki onu duyabiliyormuş gibi, asa elinde ısındı ve parlamaya başladı.

Ne yapacağını bilemeyen Tanis, onu Dash'in alnındaki boynuzun yanına tuttu.

İlk başta hiçbir şey olmadı.

Ardından, siyah boynuzunun rengi beyaza dönmeye başladı.

Naomi başını salladı. "Ölüyor."

Tanis buna inanmayı reddetti. "Ne?"

Ryper konuşmadan önce yutkundu. "Boynuzlarımız vücudumuza bağlıyken, öldüğümüzde tekrar beyazlaşıyorlar. Bu yüzden kaçak avcılar boynuzlarımızı biz hayattayken kesmek zorunda kalıyorlar."

"Bu da bir tek boynuzlu atı öldürür," dedi Halla hıçkırarak.

Ryper'ın haklı olduğunu fark edince kalbi hızla çarpmaya başladı. Dash'in boynuzu tüm rengini kaybediyordu. Zaten griye dönmüştü.

"Bir şey yap!" diye emretti Marthen'e.

"Yapacak hiçbir şey bilmiyorum. Sadece Renata veya siyah bir boynuz onun sihirli değneğinin büyüüne erişebilir."

Tanis hıçkırıklarını daha da şiddetlendirerek Dash'in yanındaki yatağa süründü. Onu kaybedemezdi. Böyle değil. "Kahretsin, canavar! Beni terk edemezsin. Duyuyor musun? Ölmezsin! Bunu yasaklıyorum! Artık yalnız kalmak istemiyorum."

Beni yalnız bırakma. Lütfen.

Başka kimsesi yoktu.

Başka hiçbir yere ait değildi.

Senden başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Asla.

Gözleri kamaşana kadar daha çok gözyaşı döktü. Hâlâ asayı tutarak gözyaşlarını sildi, sonra Dash'in bedenine sarılıp boynuzundaki korkunç yaraya dokundu.

"Lütfen benimle kal, canavar." Bu sözleri fısıldadığı anda Renata'nın asısından kıvılcımlar fırladı ve onun üzerine yayıldı.

Şaşkına dönen Tanis, Renata'nın boynuzundaki renk solmaya ve Dash'inkiyle karışmaya başlarken nefesini tuttu. Siyah ve altın renkler, boynuzun kıvrımları boyunca girdaplar oluşturup dans etti ve sonunda boynuzu karardı.

Sonra, en mucizevi şey oldu...

Boynuzunun içi orijinal abanoz ağacındandı, ancak dış kenarları ve ucu artık parıldayan altın rengindeydi.

"Bu da ne?" diye sordu Ryper öne doğru.

Bir an sonra Dash gözlerini açtı ve Renata'nın sihirli değneği Tanis'in elinde bembeyaz oldu.

Ne olduğunu anlamayan Tanis, orada tamamen donakalmış bir halde oturuyordu.

Halla onların yanına uçtu. "Efendim... Boynuzunuz. İki renkli."

"Ne?" diye sordu Dash.

Marthen bir ayna yarattı ve Dash'e göstermek için öne çıktı. "Boynun şimdi siyah ve altın renginde. Bunu daha önce gören veya duyan oldu mu?"

Odada bulunan herkes başını salladı. Dash, esasını elinde tutabilmek ve inceleyebilmek için insan formuna dönüştü. Elini saygıyla spiralin altın kenarı üzerinde gezdirdi. "Ejderha gözyaşları," diye fısıldadı.

Tanis kaşlarını çatı. "Ne?"

Gülerek elini onun yanağına koydu. "Ejderha gözyaşlarının büyüğü gücünü hepimiz unuttuk. Bir ejderhanın sevgisinden daha güçlü bir şey yok."

"Ama ben bir ejderha değilim."

Saçlarını yanağından geriye iterek ona gülümsedi. "Vücudun insan olabilir, ama kalbin ve ruhun hâlâ bir ejderhanınki gibi." Yanağını onun yanağına sürdü. "Değerli gözyaşların beni kurtardı, Ejderha."

Gülerek kollarını onun etrafına sardı. "Bir daha sakın ölme, canavar!"

Dash geri çekilip odasındaki gruba baktı. "Hepiniz bize birkaç dakika yalnız kalma fırsatı verebilir misiniz?"

Halla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım ikinize de bir gözetmen lazım."

Dash ona şeytani bir bakış fırlattı. "Kanatlarını koparmak zorunda bırakma beni, cüce."

Halla, Dash'e sarılabilmek için kendini normal boyutlu bir insana dönüştürdü. "Beni tekrar tehdit etmek için burada olduğunuza sevindim, Efendim."

Teker teker odadan çıktılar.

Dash, kızın yüzündeki gözyaşlarını sildi, sonra elini kaldırıp tenindeki neme baktı. "Seni ağlattığım için üzgünüm."

"Eğer gerçekten hayatınızı kurtardıysa, yaptığınıza sevindim."

Ona hayranlıkla bakarken yüz ifadesi yumuşadı ve sevgi dolu bir hal aldı. "Ne yapacağız şimdi, Ejderha?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlaşmamız gereği... bedenine geri dönebilmen için kardeşini öldüreni öldürmen gerekiyor."

O, öldürmek için anlaşma yaptığı insan ejderha avcısı değildi.

Kız kardeşi.

Tanis yüzünün renginin solduğunu hissetti. Tekrar ejderha olabilmek için Reva'yı öldürmek zorunda kalacaktı. Bu, Dash ile anlaşma yaptığında asla planlamadığı veya aklına gelmeyen bir şeydi.

Davin'in katili, nefret ettiği bir insan olmalıydı. Sevdığı ablası değil.

Ne yaptım ben?

Ama o berrak, yeşil gözlere baktığında, bir ejderha olmanın bir daha asla o gözlere bakamayacağı anlamına geldiğini fark etti. Artık onunla kucaklaşamayacak ya da şu anda yaptığı gibi kucağına oturamayacaktı.

"Ne oldu Ejderha?"

"Bana söylediklerini gerçekten kastettin mi?"

"Söylemediğim hiçbir şeyi kastetmem."

Elini uzatıp şakayla karışık saçlarından çekti. "Belki de insan olmak o kadar da kötü değilmiş... Sanırım buna alıştım."

Ona öyle bir gülümseme verdi ki, içini ta ayak parmaklarına kadar ısıttı.

Ta ki aklına başka bir şey gelene kadar. Sonra, mutluluğu buharlaşınca tamamen buz kesti. Bir tek boynuzlu at geline ihtiyacı olacaktı.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Yataktan kalkmaya başladı.

Dash onu tekrar kollarına çekti. "Seni tanıyorum, Ejderha. Şimdi kafanın içinde hangi iblisler var?"

Korkunç bir gerçekle yüzleşirken dudaklarını yaladı. "Artık ait olduğum hiçbir yerim yok."

Ona sert bir bakış attı. "Tam olarak ait olduğun yerdesin. Ama seni benimle kalmaya zorlamayacağım. Bu benim kararım değil, senin kararın. Eğer bir ejderha olmayı özlemeyeceğinden eminsen..."

"Ama ben burada ne olacağım?" Metresi mi? Bu düşünce bile onu hasta ediyordu. Onun evlenip çocuk sahibi olmak zorunda kalacağı gerçeğine katlanamıyordu.

Başka biriyle.

Acıyı yutarak, gözlerini onun gözlerine dikti. "O soruyu hiç cevaplamadın, Dash."

Kaşlarını daha da çattı. "Sence sana ne teklif ediyorum?"

"Burada oturup senin başkasıyla evlenmeni izleyemem, canavar. Bu beni öldürür."

Ağzı, sudan çıkarılmış bir balık gibi kıpır kıpır hareket etmeye başladı. "Bunu senden isteyeceğimi neden düşündün ki?"

"Peki sonra ne olacak?"

"Benimle evlen, aptal ejderha. Kraliçem olarak senden başka kimseyi istemem."

Tam bir dakika boyunca ne hareket edebildi ne de nefes alabildi. Ciddi miydi? "Gerçekten mi?"

"Elbette. Seni seviyorum Tanis. Sana söylemiştim zaten."

"Gerçekten mi?" diye tekrarladı.

Gülerek onu kendine çekti ve nefesini kesecek kadar tutkulu bir öpücük verdi. "Evet, Ejderha. Benimle evlenir misin?"

"Artık 'evet' der misiniz, Majesteleri? İkiniz de beni deniz tutmasına ve başka bir nedenden dolayı da mide bulantısına sürüklüyorsunuz."

Tanis, zırhının bilinçli bir varlık olduğunu hatırlayınca yüzünü elleriyle kapattı. "Evet," dedi ellerinin arkasından.

Dash, ellerini yavaşça indirdi, böylece adam burnunu onun burnuna sürtebildi. "Bir gün, kıymetli kraliçem, umarım sen de kendine benim sana verdiğim kadar değer verirsin." Sonra, büyük bir şaşkınlıkla, adam asasını kaldırdı ve onu güzel bir tılsıma dönüştürdü. Onun için bir bileklik yarattı.

"Bizim krallığımızda, tek boynuzlu atlar aşık olduklarında, nihai güvenin bir işareti olarak asalarını sevdikleriyle değiştirirler." Bilekliği ona göstermek için kaldırdı. "Elbette, babam asla başkasının asasını tutmasına izin vermedi. Ama ben babam değilim." Bilekliği onun bileğine taktı.

Tanis gözlerine inanamadı. Ona tamamen güveniyordu.

Ve o anda, ona ne kadar çok güvendiğini fark etti. Ölümü ararken onunla tanışmış olması ve onun da ona hayat vermiş olması ne kadar da ilginçti.

Hayal bile edemeyeceği bir hayat. Mucizevi ve inanılmazdı.

Bir ejderha ve bir tek boynuzlu at.

Ejderha bedenini bir daha asla almasa bile, mutlak bir mutluluk içinde yaşayabilirdi.

Ve tüm bunlar, eski Tanis'in asla yapmayacağı bir şeye cesaret ettiği için oldu. Geleceğinin peşinden gitti ve onu buldu.

Artık tek ihtiyacı olan şey, işi sonuna kadar götürme cesaretiydi.

“Seni seviyorum, Deciel Coeur de Noir.” Kara kalp, iblis ve tek boynuzlu at.

"Ve seni seviyorum, Tanis Dragomir. Şimdi ve sonsuza dek. Artık kimse sana zarar veremeyecek."

Bunun doğru olduğunu biliyordu çünkü hayatında ilk kez gerçek, kendini kanıtlamış bir destekçisi vardı.

Bir şeyi fark ettiğinde sevinç gözyaşları doldu. İlk destekçisi Davin, onu Dash'e götürmüştü. Kardeşi, ölümünde bile onu güvende tutmuştu.

Kulağa saçma gelebilir ama Davin'in onu izlediğini ve onayladığını hissetti.

İlk defa güneş ışığı altında bir geleceği vardı. Yalnızlık ve saklanma dolu bir gelecek değil. Ve ne kadar korkutucu görünse de, bu geleceği iki eliyle birden kucaklayacaktı.

Bölüm 25

Dash, Tanis, Halla ve Ryper, Ryper'ın Renata'nın cesedini muhafaza ettiği odada duruyorlardı.

Kalbi kırık olan Dash, onun yanına diz çöktü. "Onunla bir kez daha konuşabilmek için ondan geriye yeterince şey kalmış olmasını ummuştum."

Tanis nazikçe elini omzuna koydu. "Eminim onu ne kadar çok sevdiğini biliyordun."

"Hâlâ o kavgayı atlatamadım. Söylemek istemediğim şeyleri."

Ryper, Dash'in diğer tarafına geçti. "Kornanı kullanmayı denedin mi?"

"Ne?"

"Altın ve siyah renkte. Şu an sahip olduğun güçleri kimse bilmiyor. Onu çağırmak için asanı kullan."

Ryper haklıydı. Asasının her iki renkten de güçleri olmalıydı. Ayrıca Dash'in tamamen bir tek boynuzlu at olmadığını da unutmamak gerek. O kısmen bir oni'ydi. Onun özünü çağırma yeteneğine sahip olabilir.

Tanis, Dash'in boynuz figürünü bilekliğinden dikkatlice çıkardı ve ona uzattı.

Güçlerini kullanarak asayı tam boyutuna getirdi. "Deneyelim bakalım."

Dash'in gözleri parlamaya başlayınca Tanis dudağını ısırды. Dahası, tıpkı onu insana dönüştürdüğü zamanki gibi boynuzdan kıvılcımlar saçılıyordu.

İlk başta hiçbir şey olmayacağını düşündü. Ama kıvılcımlar bir gölgeye dönüşünce, bunun genç bir kadının şeklini aldığını fark etti.

Renata'nın ruhu orada yavaş yavaş kendini gösterdi.

Dash'inki gibi uzun siyah saçlarıyla ne kadar güzel olduğunu görünce nefesi kesildi.

Asil ve ağırbaşlı Renata, sanki sersemlemiş gibi etrafına bakındı. "Dash? Ryper?"

"Hey, okçu eşeğim," dedi Dash titrek bir sesle sevgiyle. "Seni çok özledim."

Dudaklarının kenarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Çok üzgünüm, Dash. Uyarılarını dinlemediğim için aptaldım. Acımasız biri olmadığını biliyordum ve bunun için de özür dilerim."

"Hayır... sen kendin gibi davrandın ve bu yüzden sana bağırmasaydım. Özür dileyen benim."

Bakışları esasına kayd ve kaşları çatıldı. "Boynuzuna ne yaptın?"

"Ben kırdım."

Başını salladı. "O bozuk değil. Sen değıştin. Ve bu da asanı şaşırtmış gibi görünüyor."

Dash kıkırdadı. "Her zaman kafa karıştırıcı olduğumu söylemiştin."

"Öyleydin. Hem 'hepsini öldür' hem de 'herkesi koru'nun korkunç bir karışımıydın." Sonra bakışları Ryper'a döndü. "Seni de seviyorum kardeşim. Dash'in ikiz kardeşi olduğunu bildiğimi sana hiç söylemediğim için özür dilerim."

Ryper'ın çenesi düştü. "Nasıl?"

"Bunu nasıl bilmezsiniz ki? İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Annem bana Dash'in annesinin krallığında yanında tuttuğu bir ikizi olduğunu söylemişti. Bir gün buraya gelip babamın sevgisini benden çalacağınızdan endişeleniyordu. Küçükken birbirinize tıpatıp benzediğinizi sanıyordum... ta ki Dash'le birlikte eve gelene kadar. Tenmaru'dan gelen kişi olduğunuzu anında anladım."

"Bunu bildiğini keşke bilseydim."

"Pişman olma, ağabey. İkiniz de." Bakışları Halla'ya döndü. "Ya da sen, sevgili dostum. Ben de seni dinlemeliydim."

"Keşke o gece gideceğini bilseydim. Dash'e söyler ve seni kurtarırdım."

Renata başını salladı. "Hiçbir şeyden pişman değilim," diye tekrarladı. "Seçimimi yaptım. Sadece hepinizi üzdüğü için üzgünüm."

Sonra Tanis'in gözleriyle karşılaştı. "En azından seninle tanıştım. Keşke kardeş olabilseydik. Lütfen kardeşlerime göz kulak ol Tanis. Onların göz kulak olması ve aptallık yapmalarını engellemesi gerekiyor."

Tanis buna güldü, ta ki bir şeyi fark edene kadar. "Adımı nereden biliyorsun?"

Renata gülümsedi. "Her zaman ailemle birlikte olacağım. Beni görmesiniz bile, asla uzakta değilim." Ve bununla birlikte onlara bir öpücük gönderip ortadan kayboldu.

Gözleri yaşlarla doldu. "Haklıydın Dash. O çok nazik ve tatlı."

Ryper gözlerini sildi. "Her zaman değil. İnan bana, tanrıların bile sabrını sınayacak anları oldu. Ama evet. Çok değerliydi."

Dash, Renata'nın bedeninin sol tarafına geçerken Ryper sağ tarafında durdu. "Onu tatlı çayırına göndermeye hazır mıyız?"

Grouse başını salladı.

Tanis dudağını ısırarak, Tatlı Çayır'ın, öldükten sonra gitmeyi umdukları tek boynuzlu atların cenneti diyarı olduğunu biliyordu.

Halla yanına geldi ve elini tuttu; ikisi birlikte güçlerini kullanarak bedenini parçalara ayırdılar ve özünü evrene geri gönderdiler.

Onların cenaze törenleri, onun alışkın olduğu geleneklerden çok farklıydı. Ejderhalar, sevdiklerinin bedenlerini atalarıyla birlikte dinlenecekleri yeraltı mezarlarına taşımadan önce günlerce ziyafetler düzenlerdi. Ejderhaların sonsuza dek bozulmadan kalması şarttı.

Yakılma düşüncesi halkı için korkunçtu.

Bu yüzden Davin'in kafatasını Marla'ya geri vermesi gerekiyordu.

Ama önce bunu halletmeleri gerekiyordu. Bir tek boynuzlu atın en son isteyeceği şey, bir avcının kalıntılarının herhangi bir parçasını büyü yapmak için kullanmasıydı.

Odayı terk ettiklerinde, henüz evlerine dönmemiş olan Naomi ve elfler tarafından karşılandılar.

Bunun başlıca sebebi Naomi'nin Indara'ya giderken Dash'in tahtını güvence altına almak istemesiydi. Elfler onun Dash'in annesi olduğunu bilmedikleri için, Dash'in yokluğunda tahtı gasp etmeyeceğinden şüphe duyuyorlardı.

Böylece hepsi burada kaldı.

Ryper'ın Dash'in kardeşi olduğunu artık biliyorlardı, ancak annelerinin kim olduğunu kimse bilmiyordu.

Naomi onlara doğru başını eğdi. "Bitti mi?"

Başlarını salladılar.

Dash kolunu Tanis'in omuzlarına attı. "Ejderha avcısının işini halledeceğiz, sonra da Indara'ya gideceğiz. Çok uzun süre uzakta kalmayacağız."

Baldur, Dash'e sırtıttı. "Size kötü bir şey olmasını söylemiyorum ya da dilemiyorum, Efendim. Ama... diyelim ki oldu. Varis kim?"

Dash, sorusuna karşılık homurdandı. "Ryper."

Baldur geri çekilirken yüzündeki tüm renk soldu. "Ciddi misin?"

Ryper sırtıttı. "Güzel. Ben her zaman kral olmak istemiştim." Arkasını döndü ve Dash'e göz kırptı. "Sanırım ilk kanunum elflere işkence etmek olacak."

Dove ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Komik değil."

Ryper ona alaycı bir bakış attı. "Sen sayılmazsın, Dove. Ayrıca, sen sadece yarı elfsin."

"Öyle söylüyorlar bana," dedi Dove kuru bir tonda. "İki konuda da."

Onları umursamayan Dash, Tanis'i ejderha avcısının hapsedildiği zindana giden koridordan aşağı sürükledi.

Burası soğuk ve rutubetli bir yerdi. Tanis, kötü kokuyu biraz olsun bastırmak için elini burnuna götürdü. Dash'e bu kokunun ne olduğunu soracaktı ama gerçekten bilmek istemiyordu.

Köşeyi dönerlerken Dash adımlarını olduğu yerde donakaldı.

"Ters giden birşey mi var?"

Hücrelerden birine gidip içine bakarken tek kelime etmedi. "Keryna?"

Üzeri pislik içinde, her yeri morluklarla kaplı bir halde parmaklıklara koştı. "Majesteleri? Beni kurtarmaya mı geldiniz?"

Dash tek kelime etmedi, ama çenesindeki öfkeli seğirmeden Tanis, onu serbest bırakmaya hiç niyeti olmadığını anladı.

Belki onu öldürmek, belki de serbest bırakmak...

Asla.

Dash tek kelime etmeden hızla döndü ve Tanis'i Fort adlı insanın tutulduğu hücreye götürdü.

Fort, Keryna kadar umutlu görünüyordu. "Majesteleri! Hayattasınız!"

"Teşekkür etmem."

Bu, kirli yüzündeki neşeyi yok etti. "İdam edilecek miyim?"

Dash ona baktı. "Onun kaderi senin ellerinde, sevgilim. Ne istersen, onu veririm."

Tanis, onun hayatını o kadar çok istemişti ki, neredeyse kendi hayatını mahvetmesine izin vermişti.

Ama nefret etmek istediği o korkunç zavallıya bakarken, aslında ona acıdı. Anlattığına göre, izci arkadaşı Dreama onu terk etmişti. Bink ölmüştü.

Kale yalnızdı.

Ne kadar sorun çıkarmış olsa da, Davin'i öldüren o değildi. Ona zarar vermek hiçbir işe yaramazdı. Sonuçta, o kibirli, kendini beğenmiş bir heriften başka bir şey değildi.

O, bir gübre parasına bile değmezdi. Ve bundan sonra, onu bir daha asla düşünmeyecekti.

“Onun kemiklerinde hayat varken benim de o kadar uzun yaşayamayacağımı düşünmüştüm. Şimdi...” Derin bir iç çekti. “Ne kadar önemsiz olduğunu anlıyorum. Bırakın serbest kalsın.”

Dash'in çenesi gevşedi.

“Ama Licordia'da değil,” diye ekledi. “Thassalia'da serbest bırakılmalı.”

“Hayır!” diye haykırdı Fort. “Beni öldürecekler!”

Olabilir. Ama bu onun sorunu ya da endişesi değildi.

Dash onun elini öptü. “Kraliçem konuştu.” Asasını salladı ve güçlerini kullanarak Fort'u, savaştan sonra kaçtığı Meara'nın sarayına ışınladı.

Meara kendini güvende sanıyordu, ama değildi.

Kesinlikle değil.

Günlerinin sayılı olduğunu biliyordu, sadece bunun farkında değildi.

Ardından Dash ona döndü. “Tanis, bana bir iyilik yapar mısın? Lütfen yukarı çıkıp Ryper'ı buraya gönderir misin?”

Ryper'ı zindana neden kapatmak istediğinden şüphelenince içini kötü bir his kapladı. “Onunla birlikte geri dönmemi mi istiyorsun?”

“Lütfen yapmayın.”

Evet, haklıydı. Keryna için korkunç bir planı vardı.

Ama onun da sebepleri vardı ve kadın da müdahale etmeyecekti. Adamın yanağından öptü ve merdivenlere yöneldi.

Dash, ilk karşılaştığı canavardan çok yol kat etmiş olsa da, kat etmesi gereken daha çok yol vardı.

Ancak bu konuda onu yargılamazdı, intikam alma isteğini de kıskanmazdı.

Bunun üzerine yukarı çıktı ve Ryper'ı buldu. “Dash'in sana zindanda ihtiyacı var.”

Yüzü bembeyaz oldu. “Neden?”

“Bence hoşuna gidecek bir şey.”

Ryper şüpheli görünüyordu, ama yine de kardeşinin yanına gitti.

Tanis onları beklerken, kayınvalidesinin kendisine doğru geldiğini gördü.

Yüzündeki ve fırtınalı mavi gözlerindeki o yoğun ifade, onun tüylerini diken diken etti. "Bir sorun mu var Majesteleri?"

Naomi gülümsedi ve gözleri anında dostça bir ifade aldı. "Hayır. Ama sana bir hediye vermek istiyorum." Ona küçük bir tahta kutu uzattı.

Altınla işlenmiş ve özenle oyulmuş, muhteşem bir eserdı. Böylesine güzel bir hediyeye sahip olmaktan onur duydu.

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Tsk" diye homurdandı. "Kutuyu aç, aptal kız."

Tanis kapağı kaldırdığında içinde küçük bir şişe sarı sıvı buldu. "Bu ne?"

Naomi omzunun üzerinden kardeşine baktı. "Senin için düşündüğümüz bir şey."

"Bu bir düğün hediyesi." Marthen gülümsedi.

Bu durum onu biraz daha tedirgin etti. "Bununla ne yapacağım?"

"İç şunu." Naomi şişenin kapağını açıp ona uzattı.

Tanis tereddüt etti. Dash'e tamamen güvense de, ailesinin geri kalanı konusunda aynı güvene sahip değildi. Bu zehir olabilir miydi? Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ama en son isteyeceği şey onları aşağılamaktı.

Beklentili görünüyorlardı. Tehlikeli değildi. Belki de sorun olmazdı...

Derin bir nefes alarak cesaretini topladı, bardağı dudaklarına götürdü ve hızla içti. Acı ve iğrençti, yüzünü buruşturmasına neden oldu. "İğrenç!"

Gülerek Naomi şişeyi elinden aldı ve kutuya geri koydu.

"Az önce ne içtiğimi sorabilir miyim?" Tanis bu sözleri daha yeni bitirmişti ki midesi guruldamaya ve kramp girmeye başladı. Birdenbire kendini hasta hissetti.

Çok hastayım.

Bana ne yaptılar?

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, dışarıdaki avluya açılan kapıya doğru koştu. Kusacaktı. Bunu biliyordu.

Tanis kapıdan içeri zar zor girebilmişti ki...

Geğirdi mi?

Evet, aynen öyleydi. Geğirdi.

Sonra bir an sonra, devasa oldu. Hayır... devasa değil. Bir ejderha oldu!

Gözleri yaşlarla doldu, saraya bakarken kimseye zarar vermemek veya bir şeye zarar vermemek için kuyruğunu kaldırmaya özen gösterdi.

O bir ejderhaydı! İçine neşe yayıldı.

Değın...

Gerçekler acımasız bir şekilde yüzüne çarptı. Eğer bir ejderha olsaydı, Dash'e sahip olamazdı.

Hayır. Hayır. Hayır! O an bunun istemediğini fark edince paniğe kapıldı. Onu kaybetme pahasına bunu asla istemezdi.

"Nefes al, Tanis," dedi Naomi yerden. "Gözlerini kapat ve yeniden insan olmayı dile."

Ne? Neden?

Bundan pek emin olamayan kadın, kraliçenin önerdiği gibi yaptı. Ve bir an sonra, tekrar insan bedenine geri döndü.

Ruhunun derinliklerine kadar şok olan kadın, kollarını yukarı kaldırdı ve ejderhaya dönüşmeden önce giydiği aynı mavi eteği gördü.

Naomi onun sırtını okşadı. "Tıpkı bir tek boynuzlu atın değişebileceği gibi, sen de değişebilirsin. Bu bizim düğün hediyesimiz."

Bekle... söyledikleri şey onun sandığı şey miydi? "Ben şekil değiştiren biriyim?"

Marthen ona gülümsedi. "Bir bakıma öyle. Bu, başlangıçta tek boynuzlu atları dönüştüren aynı sihir. Büyüyü eski bir arşivde bulduk. Ya ejderha ya da insan olabilirsin. Ama bugünden itibaren şekil seçimi tamamen sana kalmış."

Önce ona, sonra da Naomi'ye sarıldı. "İkinize de çok teşekkür ederim!"

Naomi saçlarını düzeltti. "Sana söylediğim gibi, Deciel'e iyi bak, karşılığında birçok hediye alacaksın. Ama seni bir konuda uyarmalıyım."

"Öyle mi?"

"Hamilelikte pozisyon değiştirirken dikkatli olun. Bebeğinize zarar vermek istemezsiniz."

"Hamile değilim."

"Henüz değil," diye sırttı Marthen. "Ama senin olacağın bir gelecek biliyorum."

Sabırsızlıkla bekliyordu.

Tanis hâlâ onlara teşekkür ederken Dash ve Ryper da onlara katıldı.

İkisinde de biraz rahatsız edici, çelik gibi bir ciddiyet vardı.

"İndara'ya dönmeye hazır mısınız?" diye sordu Dash.

Belki. Şu anki ruh haliyle pek emin değildi. "Sanırım öyle."

Süslü bir eyer ve onun rahatlığı için tasarlanmış dizginlerle birlikte, tek boynuzlu at formuna büründü.

Ryper onu kucağına alıp eyerin üzerine oturttu.

Elindeki kan lekesini de, gözlerindeki memnuniyet ifadesini de gözden kaçırmadı.

"En kısa sürede geri döneceğiz," dedi Dash.

Ryper başını ona doğru eğdi. "Sen dönene kadar isyanlarını bastıracağım."

Dash içini çekti. "Teşekkürler."

Grup geri çekildi, böylece Dash havalanıp eski yuvasına doğru yol alabildi.

Yalnız kaldıklarında Tanis, boynuna doğru eğildi. "Keryna hakkında bir şey sormalı mıyım?"

"Muhtemelen hayır. Kısacası, bundan sonra artık kimseyi manipüle edemeyecek."

"Haklısın." Onu hiç suçlayamazdı. Eğer Fort, Davin'in ölümünden sorumlu olsaydı, muhtemelen aynı kaderi paylaşırdı.

Hayır... daha kötüsüyle karşılaşabilirdi.

Ve ikisi de Licordia'ya çok uzak olmayan Pyrigya Toprakları'nın eteklerine ulaşana kadar bir daha konuşmadılar. Dash yanına indiğinde Keegan onları orada bekliyordu.

"İkinizin de tam arkamda olduğunu sanıyordum?"

Tanis atından indi. "Özür dilerim. Bir şey çıktı." Ejderha bedenine geri dönmeden önce Dash'ten uzaklaştı.

Dash geri çekildi ve ona baktı. "Birisi bir sır saklıyor."

"Aslında değil. Ben sizi ve Ryper'ı beklerken Naomi ve Marthen bunu bana verdiler."

"Ah."

Keegan'dan kardeşinin kafatasını aldı, sonra da savaş çılgılığı attı.

Birkaç dakika içinde Marla'nın babasının askerleri onları kuşattı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu grubun komutanı, etraflarında tehditkar bir şekilde daire çizerek yürürken.

"Ben Prenses Tanis Dragomir'im—"

Dash boğazını temizleyerek ona artık prenses olmadığını hatırlattı.

"Ve Licordia'nın Yüksek Kraliçesi Tanis Coeur de Noir. Indara'nın Naip Kraliçesi için bir hediye getirdim."

Ancak o zaman Marla adamların arasından sıyrılıp içeri girdi ve baldızının grupla birlikte uçakla geldiğini fark etti. "Tanis? Gerçekten sen misin?"

Onu görür görmez başını salladı, sonra Marla'nın Davin'in kafatasını görebilmesi için ön patilerini uzattı. "Onu sana ve çocuklarına geri vereceğime söz vermiştim." Sonra Tanis, babasının kafatasını tutan Keegan'a döndü. "Ayrıca vahşice alınan babamın kafasını da."

Marla nefes nefese kaldı ve birden durdu. "Demek doğruymuş. Gerçekten de kralı öldürmüşler."

Tanis başını salladı. "Davin'i öldüren Reva'ydı. Babamızı ise Ragna öldürdü."

Marla'nın bakışları Dash'e, sonra tekrar ona döndü. "Ve buraya tacım için bana meydan okumaya mı geldin?"

Tanis başını salladı. "Benim ilgilenmem gereken kendi işlerim var ve hemen oraya dönmeyi düşünüyorum. Buraya sadece sana verdiğim sözü yerine getirmek için geldim."

Marla, Davin'in kafatasını alıp göğsüne bastırdı. Gözlerindeki minnettarlık yakıcıydı. "Buraya her zaman hoş geldin Tanis. İhtiyaç duyarsan, krallığım senin evindir."

"Teşekkür ederim. Ama tek istediğim, kocama bağlılık yemini etmeniz."

"Kocam mı?" Marla ejderhalara baktı.

Dash, onun dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

Marla nefes nefese kaldı. "Affedersiniz efendim. Sizi orada görmedim."

"Her şey yolunda. Neyse ki kimse üzerime basmadı."

Bunun üzerine gülümseyen Tanis, insan bedenine geri döndü. "Sana iyi dilekler diliyorum, kız kardeşim. Babam ve erkek kardeşim adına adaletin yerini bulacağına eminim." Ama buna şahit olmak istemiyordu. İyi ya da kötü, Reva ve Ragna onun kız kardeşleriydi.

Ve yaptıkları yüzünden onlardan nefret etmesi gerekirken, etmedi. Onlar olmasaydı, asla hayalindeki tek boynuzlu atla tanışamazdı.

Marla, Dash'e eğilerek, "İndarialılar sonsuza dek sadıktır, Majesteleri." dedi.

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Marla, Tanis'e gülümsedi. "Mutlu ol küçük kız kardeşim. Tanrılar sana yavrularla dolu bir yuva nasip etsin."

"Teşekkür ederim, Marla. Tanrılar sana lütfetsin ve seni korusun."

Ve bunun üzerine Dash onları evlerine götürdü.

Çok fazla konuşmadılar ve neyse ki yolculuk çok uzun sürmedi. Ancak Indara'yı Licordia'dan ayıran Rüzgarlı Geçit sularını geçerken yolculuk çok güzeldi.

Tanis daha yavruyken, Licordia ile paylaşılan sınır olduğu için uçuşu yasak olan bu bölgenin üzerinden uçmayı hayal ederdi; babası ise her zaman tek boynuzlu atların aralarındaki ateşkesi bozmasından korkardı.

Buradaki rüzgarların ejderhanın kanatlarını daha güçlü hale getirdiği söylenirdi.

Bir başkasının sırtında yolculuk yapacağını hiç hayal etmemişti. Ama bu sorun değildi. Hiç de umurunda değildi.

Aslında Dash her şeyi daha iyi hale getirdi.

Eve döndüklerinde ise Ryper surat astı. "Kendimi soyulmuş gibi hissediyorum. Sen yokken tek bir elf'i bile hırpalayamadım. Hepsi uslu durdu."

"Üstesinden gelirsin. Ayrıca, eminim Tova'yı veya çocuklarını kışkırtarak bir isyan çıkarabilirler."

Ryper güldü. "Chrys nerede? O bu konuda çok iyidir."

Dash başını salladı. "Onu henüz rahatsız etmeyin."

"Neden?"

"Henüz işimiz bitmedi, kardeşim."

Ryper'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Meara."

Dash başını salladı. "Şimdilik, krallığının onu koruduğunu düşünüyor."

Ryper'ın bakışlarında yeniden alevler belirdi. "Yani sonunda bir sentorun derisini yüzebileceğimizi mi söylüyorsun?"

"Uzun zamandır beklenen bir şeydi. Ama evet. Bir sentorun derisini yüzeceğiz. Chrys ve Ronan'ın Xaydin'i bulması gerekiyor. Bir sözleşmeyi bozma zamanı geldi."

BöLüm 26

ÜÇ HAFTA SONRA

Ronan, Sagaria sınırında bulunan Vaskalia meyhanesine girdi. Vaskalia, trollerin, devlerin ve ogrelerin anavatanıydı. Sagaria ise bir sidhe sarayı tarafından yönetiliyordu.

Yaralı Yavru meyhanesinin binasının bir yarısı Sagaria'da, diğer yarısı ise Vaskalia'da bulunuyordu. İki krallığın sınırı tam ortasından geçiyordu. Bu nedenle, hem Sagaria hem de Vaskalia krallıkları ve oradan geçen diğer yaratıklar için bir sığınak görevi görüyordu.

Xaydin'in On Üç Krallık'ta yerleşebileceği tüm yerler arasında, burası olmak zorundaydı.

Çamur içinde pis bir çukur, akla gelebilecek en tehlikeli müşterilerden bazılarıyla dolu.

Elbette, Xaydin burada kirada oturacaktı.

Babası öldürülmüş eski bir veliaht prensten Ronan başka ne bekleyebilirdi ki?

Ve kapüşonunu indirdiği anda hedefi gördü.

En uzak köşede, sırtı duvara dayalıydı. Xaydin'i görmemek imkansızdı. Simsiyah saçları loş ışıktaki mavimsi bir ton alıyordu ve giydiği işlemeli deri zırhla uyumluydu. O sert, iyi şekillendirilmiş yüz hatları genellikle herhangi

bir kadının, hatta bazı erkeklerin bile ona doğru çekilmesine ve kendilerini kaybetmelerine neden oluyordu.

Ta ki onun pek espri anlayışının olmadığını ve asla arkadaşlık istemediğini anlayana kadar.

En azından yabancıların yanında değil.

Ve başını kaldırıp Ronan'ı görür görmez gözleri kıpkırmızı oldu.

"Ne istiyorsun, Ro?"

Hiçbir ön söz yoktu. Tamamen iş odaklıydı. İşte bu Xaydin'di.

"Beğeneceğiniz bir şey."

Xaydin alaycı bir şekilde, "Bu çok kısa bir liste ve konuşma listede yok," dedi.

Ronan, karşısına otururken güldü. "Biliyorum. Ama Dash'in senden bir ricası var."

Xaydin bardağındaki içeceği bitirdi, sonra arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dinliyorum."

"Onun, sizin öldürmenizi istediği bir yeri var."

Simsiyah kaşlarından biri yukarı doğru kalktı. "Şimdi gerçekten dinliyorum."

"Dash, Meara'nın peşine düşmek istiyor. Aphaswere'nin üzerindeki anlaşmayı yerine getirmeni istiyor."

Yüzünde yavaşça, şeytani bir gülümseme belirdi. "Bitti."

Başka bilgiye ihtiyacınız yok mu?

Xaydin başını salladı. "Aphaswere öldürmek benim yaşam amacım. Çok kısa olan eğlence listemin en başında yer alıyor." Ve bununla birlikte ayağa kalktı, masaya paralar attı ve kapıya yöneldi.

"Hepsi bu kadar mı?"

Xaydin kapıda arkasını döndü ve siyah pelerinini kapüşonunu kaldırdı. "İşimi bitirince ona kellesini göndereceğim."

EPILOG

Meara ne yapacağını düşünmeye çalışırken ofisinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Kumar oynamış ve kaybetmişti.

Ve onun peşinden geleceklerdi.

Sadece Dash değil, Licordia'yı ele geçirme girişiminden sağ kurtulan herkes.

Lanet etmek.

Ama önce, Dash ile yaptığı anlaşmayı elinde tutan aþaswere iblisini bulması gerekiyordu. O iblis yaşadığı sürece, Dash ordusuyla ya da ondan bir davet almadan topraklarına giremezdi.

Eğer o alçağı tanısaydı, ki tanıyordu, Dash çoktan suikastçılarını gönderip iblisi öldürtüp anlaşmalarını bozmuş olurdu.

Doğrusu, birini öldürmek neredeyse imkansızdı.

Ama tamamen imkansız değildi.

Müttefik dediği o kalanların beceri ve yetenekleriyle, içlerinden birinin bir aþaswere'yi öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Tek umudu onu bulup Dash'in ulaşamayacağı bir yerde, burada tutmaktı.

Casusları onu arıyordu. Şimdiye kadar bir şey bulamadılar.

Kapısına birisi vurdu.

"Girmek."

Beklendiği gibi, Adsel'di. Ama memnun görünmüyordu.

"Sorun nedir?"

"Casuslarımızdan başka bir rapor gelmedi. Bulunup öldürülmüş olabileceklerini düşünüyoruz."

"Öyleyse daha fazlasını gönder," diye tersledi.

"Evet, kraliçem." Kapı eşiğinde tereddüt etti.

Başka bir şey var mı?

"General Ferox'u soruyordu. Onu kurtarmaya çalışmayı planlıyor muyuz?"

Meara bu düşünceye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Beni hayal kırıklığına uğrattı. Tek boynuzlu atlarla birlikte çürüsün gitsin."

"Çok iyi, kraliçem." Kapıya doğru yöneldi.

"Bekle, Adsel."

Hemen duraksadı. "Evet?"

"Ferox'un peşine kiralık katil gönderin. En son istediğim şey ondan bilgi almaları."

Adsel, emrin şiddeti karşısında gözlerini kocaman açtı, ama aklını kullanarak düşüncelerini kendine sakladı. "Evet, kraliçem."

Meara onun kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Onun görevi hizmet etmektir.

Oğluna gelince...

Bir nebze üzüntü hissetti, ancak bu üzüntü hayal kırıklığının önüne geçti. Ferox başarısız olmanın yanlış olduğunu biliyordu.

Onun yerini almak için can atan altı erkek kardeşi vardı. Şimdi tahtına layık olup olmadıklarını ona gösterme zamanı gelmişti.

Tanis, şafak vakti duvarlara gölgeler düşürürken Dash ile yatakta yatıyordu. Dün kız kardeşlerinin idam edildiği haberini almışlardı.

Hâlâ canım acıyordu. Ama en çok da ihanet yüzünden.

Onları çok seven anne babalarına ve kardeşlerine nasıl sırt çevirebildiklerini asla anlayamayacaktı. Hiçbir şeyin mantığı yoktu.

"Ne düşünüyorsunuz, kraliçem?"

Kadın, kasvetli düşüncelerini bastırarak ona gülümsedi. "Çocuklarımız hakkında merak ediyordum. Ejderha mı, tek boynuzlu at mı yoksa ikisi birden mi olacaklar?"

"Bilmem. Ryper ve ben yarı oniyiz ve boynuzlarımız yok."

"Senin bir tane var," diye hatırlattı ona.

Güldü, sonra kadının elini vücudunun belirli bir bölgesine doğru çekti. "Yanımdayken iki tane."

Onun şakasına gözlerini devirdi, bir yandan da onu avuçlarının içine alıp, ona verdiği zevkin o yakışıklı yüzünde yansımalarını izledi.

Pencereye aniden yapılan bir vuruş onları böldü.

Dash, bunun Ronan ya da Chrys olduğunu fark edince homurdandı. "Bu beni çok kötü bir ruh haline soktu."

Onun berbat esprisine güldü.

Yatağından kalkıp bir bornoz yarattı ve pencereye gittiğinde Ronan'ı orada buldu. "Ne?"

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

Ronan'ın şahin formunda bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama gerçekten sırtıttı. "Hayır, değilim. Çünkü sen rahatça keyif yaparken ben kuş kesem donuyor."

"Ben sizin kralınızım, biliyor musunuz?"

"Biliyorum. Ama şu an için seni öldüremeyecek kadar değerliyim."

Dash sinirli bir şekilde içini çekti. "Buraya gelmenin bir amacı var mı?"

"Var. Xaydin'i buldum."

Bu ona olması gerekenden daha fazla sevinç verdi. "Acaba o, apaswere'nin peşinde mi?"

"Evet, öyle. Onu daha önce hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Bu beni gerçekten korkuttu."

"Evet. Pek hoşuna gitmiyor."

"Sebebi hakkında bir fikriniz var mı?"

Dash omuz silkti. "Onları öldürmek onun görevi."

Ronan titredi. "Neyse, doğru kişiyi bulup idam ettikten sonra kafayı sana göndereceğini söyledi."

"Güzel. Teşekkür ederim, Ronan."

"Memnuniyetle." Yürümeye başladı, sonra durdu. "Bu arada, Xaydin'in izini sürerken yaşlı bir adamla karşılaştım."

"Ve?"

"Bana, onu insana dönüştürdüğünüz için size 'teşekkür ederim' dememi söyledi."

Şaşkına dönen Dash, ona baktı. "Ne?"

"Adı Thomas Drake'ti. Eskiden bir grifonken seninle bir anlaşma yaptığını ve senin onu bu anlaşmadan vazgeçirmeye çalıştığını söyledi."

Hiçbir pişmanlığı olmadığını bilmeni istedi.”

Hım. Dash'in duymayı hiç beklemediği son şey buydu. Nedense, Drake'in kin beslemediğini bilmek onu rahatlatmıştı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.” Bu sefer Ronan yola koyuldu.

Hâlâ şaşkın olan Dash, arkasına dönüp birkaç adım ötede Tanis'in durduğunu gördü.

“Thomas Drake, sizin insanlaştırdığınız kişi miydi?”

"Öyleydi."

Bu onu gülümsetti. Ta ki pencereden dışarı bakana kadar. "Yani, Meara ile savaşa mı gidiyorsun?"

“Hepimiz Meara ile savaşa giriyoruz. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum.” Tanis'e doğru uzandı.

Elini adamın bileğine geçirdi. "O kararı vermeden önce bilmen gereken bir şey var."

Sesindeki uyarı tonuyla kalbi bir an durdu. "Ne?"

Elini karnına götürdü. "Hamileyim."

İçini sevinç kapladı. "Emin misin?"

Başını salladı. "Annen bunu doğruladı."

İnanamadı.

Hamile.

"Öyleyse krallıkları güvence altına almak için daha da büyük bir nedenim var."

"Unutma Dash, çocuğumuzu tek başıma büyütme istemiyorum. Bebeğin bir babaya ihtiyacı olacak."

"Ve gelmiş geçmiş en iyi baba olacağım."

Tanis bu sözlere gülümsedi. Gerçekten de öyleydi. Ve eğer babalıkta da kocalıkta olduğu kadar harika olursa, çocukları çok şanslı olurdu.

Onu kollarına çekti ve sıkıca kucakladı. "Barışı yeniden sağlayacağım, Ejderha."

Ondan ve geleceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Barış.

Mutluluk.

Aile.

Bunun gerçekleşmesini sağlayacaktı.

SHERRILYN KENYON'IN DİĞER ESERLERİ

(DOĞRU OKUMA SIRASINA GÖRE LİSTELENMİŞTİR)

EFSA NELER VE KANUN KAÇAKLARI

Ateş ve Büyü Evi

NICK GÜNLÜKLERİ

Sonsuzluk

Yenilmez

Rezil

Cehennem

Yanılsama

İçgüdü

Vizyon

Yoğunluk

ATEŞİN GÖLGELERİ

Sabotaj

Geçen Noel

Vahşi

Simi

LİG

Geceden Doğmuş

Ateşten Doğmuş

Buzdan Doğmuş

Ateş ve Buz

Gölgelerden Doğmuş

Sessizlikten doğdu

Pelerin ve Sessizlik

Öfkenin Doğuşu

İsyanın Doğuşu

İhanetten Doğdu

Efsaneden Doğdu
İntikamdan Doğmuş
Kandan Doğmuş
Sorunlardan Doğdu
Karanlıktan Doğmuş

LİG: YIKIMIN ARİFESİ

Yıkımın Arifesi
Kandan Doğmuş
Yıkımın Arifesi

KARANLIK AVCI

Gece Zevkleri
Gece Kucaklaşması
Şeytanla Dans Et
Gecenin Öpücüğü
Gece Oyunu
Karanlığın Kılıcı
Karanlığın Şövalyesi
Geceyi Yakala
Gecenin Günahları
Geceyi Serbest Bırak
Aydın Karanlık Yüzü
Rüya Avcısı
Şeytanlar da ağlar
Gece Yarısı Berraklığında
Hayal Peşinde Koşan
Acheron
Sessiz Bir Gece
Rüya Savaşçısı
Kötü Ay Yükseliyor
Merhamet Yok
İntikam
Muhafız
Karanlık Avcı Yoldaşı
Zaman Zamansız
Styx

Koyu Isırıklar
Hiç Kimsenin Oğlu
Ejderha zehri
Ejderha İşareti
Ejderha Yeminlisi
Stygian

ÖLÜ ADAMIN HAÇI
Yürüyen Ölüler
Ölüm pazarlık yapmaz.
Ölümün Eşiğinde

AVALON LORDLARI
(Kinley MacGregor olarak yazılmıştır)
Karanlığın Kılıcı
Karanlığın Şövalyesi

BAĞIMSIZ ÜRÜNLER VE KOLEKSİYONLAR
Karanlık Yerler

YAZAR HAKKINDA

Tüm zorluklara meydan okumak, New York Times ve uluslararası çok satanlar listesinde 1 numarada yer alan yazar Sherrilyn Kenyon'ın en iyi yaptığı şeydir. Çocukluğunda aşırı yoksulluk içinde büyüyüp, sonunda bebeğiyle evsiz bir anne olan Kenyon, dünyanın en popüler ve etkili yazarlarından biri haline geldi (hem yetişkin hem de genç yetişkin kurgusunda), Paladinler olarak bilinen sadık hayran kitlesine sahip ve binlercesi, türler arası sınırları zorlayan sayısız serisinden dövmeler gururla taşıyor.

1993 yılında, henüz üniversitedeyken ilk kitabını yayınladığından beri, manga ve çizgi romanlar da dahil olmak üzere her format ve türde 80'den fazla romanı New York Times listesine soktu ve dünya çapında 70 milyondan fazla kitabı basıldı. Mevcut serileri arasında şunlar yer almaktadır: Dark-Hunters®, Chronicles of Nick®, Deadman's Cross™, Black Hat Society™, Nevermore™, Silent Swans™, Lords of Avalon® ve The League®.

Yıllar içinde, Lords of Avalon® romanları Marvel tarafından uyarlanmış, Dark-Hunters® ve Chronicles of Nick® serileri ise New York Times'ın en çok satanlar listesinde yer alan manga ve çizgi romanlar olup, yetişkinler için en çok satan boyama kitapları arasında da 1 numaradır.

Ona ve Paladinlerine QueenofAllShadows.com ve www.facebook.com/mysherrilyn adreslerinden çevrimiçi olarak katılın.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM